

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The background of the entire image is a dark, textured grey. It is decorated with several large, soft pink roses with green leaves, primarily in the top right and bottom left corners. Scattered throughout the image are five monarch-style butterflies with pink wings and black markings. The text is overlaid on this background.

Their love was never supposed to light...

A TASTE OF

Darkness

... so they ignited it.

JOELINA FALK

KARANLIĞIN TADI

TARTARUS KULÜBÜ
KİTAP 2

JOELINA FALK

İÇİNDEKİLER

[Yazarın Notu](#)

[Oynatma Listesi](#)

[Dicktionary](#)

1. [Pretty Little Mistake](#)
2. [Yatıştırıcı Melodi](#)
3. [Tartarus için Çok Tatlı](#)
4. [Favorileri Oynamak](#)
5. [Kiracılar ve Ev Sahipleri](#)
6. [Küçük, Uyku Adımları](#)
7. [Yanlış Kredi Kartı](#)
8. [Aynı Eski Yalanlar](#)
9. [Tekrar Deneyin](#)
10. [Beş Adam](#)
11. [Bir İtalyan Sürprizi](#)
12. [Kırılgan Adam](#)
13. [Açılmamış Posta](#)
14. [Sanırım İtalya'ya gidiyoruz.](#)
15. [Milo gibi zengin olmak için](#)
16. [Kaçış](#)
17. [Küçümsemek](#)
18. [Bir Kalp Atışında](#)
19. [On Bir Yıl Çok Geç](#)
20. [Açıklık](#)
21. [Dolambaçlı Zevk](#)
22. [Tansiyon Yükseliyor](#)
23. [Varış Uyarısı](#)
24. [Sırlar Paylaşılacak içindir](#)
25. [Bay Korumacı](#)
26. [Taşak gibi yakışıklı mı?](#)
27. [Kardiyak Arrest](#)
28. [Çilekli-Limonlu Bir Lezzet](#)
29. [Cinayete Teşebbüs](#)
30. [Pişmanlıklar ve İfşaatlar](#)
31. [Kelebekleri Almak](#)
32. [Celebrity Konuk](#)
33. [Mükemmel Hedef](#)
34. [Yeni Beceriler](#)
35. [Sadece Bir Tadım](#)

36. [Şanssız Arlo](#)
37. [Dahlia](#)
38. [Altın Gözyaşları](#)
39. [İlk Dokunuş](#)
40. [Kıyı Şeridi Mutluluğu](#)
41. [Kalbim](#)
42. [Her Şeyin Başladığı Yerde](#)
43. [Geçmişin Yankıları](#)
44. [Sihirli Ayna](#)
45. [Sen Benim Olduğunda](#)
46. [Ayrılık Gölgesi](#)
47. [Luca'nın Dönüşü](#)
48. [Nasıl yapabildin?](#)
49. [Zaman İşliyor](#)
50. [Pozitiflik](#)
51. [Yakıcı Takıntılar](#)
52. [Gece Terörü](#)
53. [Alacakaranlık Gerilimi](#)
54. [Exodus'un Fısıltıları](#)
55. [Öğleden Sonra Lokumu](#)
56. [Karışık Arzular](#)
57. [Kötü Hisler](#)
58. [Ürkütücü Önseziler](#)
59. [Gözler Kapalı](#)
60. [Karanlıkta Kalp Atışları](#)
61. [Oyun Zamanı](#)
62. [Tekrar Hoş Geldiniz](#)
63. [Liderliğimi Takip Edin](#)
64. [Kanlı Mesaj](#)
65. [Şey...](#)
66. [Bu lanet silahlar](#)
67. [Biraz farklı bir Toplanma](#)
68. [Karanlıkta](#)
69. [Şok Edici Gerçekler](#)
70. [Derin Bir Nefes](#)

[Alın Epilog](#)

[İletişimde Kalın](#)

[Ayrıca Joelina Falk](#)

[Yazar Hakkında](#)

KARANLIĞIN TADI

Telif Hakkı © 2024 Joelina Falk

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yalnızca inceleme amacıyla bir hakem tarafından yapılan kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ve kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya nesnelerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Joelina Falk

Metin Düzenleme: Kayla

Morton Düzeltme: Marilyn

Haynes

e-Kitap ISBN: 978-3-910980-06-8

Ciltsiz ISBN: 978-3-910980-04-4

Beni burada bulabilirsiniz:

<http://www.joelinafalk.com/>

<https://www.instagram.com/authorjoelinafalk/>

Zalim bir dünyada altın gibi bir kalbi olanlara...
Öyle kalsın.

Dünyanın ihtiyacı olan değişim sizsiniz.

YAZARIN NOTU

Bu kitap bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek konular içermektedir.

Tetikleyicilerin tam listesi için lütfen web siteme gidin.

www.joelinafalk.com/a-taste-of-darkness

Çalma Listesi

Tüm çalma listesi için [buraya](#) tıklayın

Ordinary - Naomi Jon, Jay Samuelz

Chemical X - UNDREAM, TIMMS

Anchor Tattoo - Chase Atlantic **Need to Know** - Doja Cat

7 yüzük - Ariana Grande

Çaresizce - Tatiana Manaois

Hata - Mimi Webb

SPIDER WEB - Melanie Martinez

Monsters - Ruelle **Control**

- Halsey

Wires - The Neighbourhood

Blood // Water- grandson **yes**

& no - XYLØ

SÖZLÜK

Müstehcenliğı hızlıca bulmak ve/veya kaçınmak isteyenler
için aşağıdaki bölümleri atlayın/kaçının:

Bölüm Otuz Beş
Bölüm Kırk Bölüm
Kırk Bir Bölüm Kırk
Dört Bölüm Kırk Beş
Bölüm Elli Bölüm
Elli Altı

İyi okumalar!

GÜZEL KÜÇÜK HATA

Sterlie Adams

Flora, Tartarus Kulübü'ne yakın bir yerde butik açtığıma pişman olacağımı söylemişti. Ona inanmamıştım ama şimdi inanmam gerektiğini anladım.

Kız kardeşim aylardır orada çalışıyordu ve onun haklı olduğunu bilmeliydim, ama tabii ki onun yanıldığını tekrar kanıtlamam gerekiyordu.

Butiğim açılalı daha iki gün bile olmamıştı ve şimdiden içeride beş maskeli adam vardı. Biri kafama silah doğrulttu, diğer dördü ise ya kasaya girip bugün kazandığım parayı çalmaya ya da bir sürü tasarım elbiseyi, mücevheri ve daha fazlasını almaya çalıştı.

Para konusunda endişelenmiyordum ama kıyafet ve mücevherlerin stoklanması tam bir eziyetti. Her şeyi kendim tasarladığım için benim için çalışan büyük bir ekibim yoktu. Son bir yıldır ruhuma uygun takım elbiseler, elbiseler, gömlekler, pantolonlar ve daha fazlasını milyonlarca farklı bedende dikiyordum, böylece herkes kendini dahil hissediyordu.

Mücevherler el yapımı olmasa da benim tarafımdan tasarlandı. Kendimi borçlandırdım ki

onlar için malzemeler. Kaliteli olsun istedim. Elmas, altın, gümüş... hatta yakut. Hepsini satın almıştım.

Bu sabah butiği açmak için bir saniye daha bekleyemedim. Şimdi kapanışa on dakika kalmıştı ve soyuluyordum. Silah zoruyla.

Kız kardeşime göre, insanlar genellikle Tartarus çevresindeki dükkanları soyarlarmış çünkü bunun kendilerine kulübe giriş bileti kazandıracağına inanırlarmış. Ama hiç olmadı.

Tartarus tamamen elit bir kulüptü. Sahibi size üyelik teklif etmediği sürece o binaya girmeniz mümkün değildi. İnsanlar bu kulüp için çıldırıyordu, özellikle de suçlular.

Sahibi Milo Marucci yaklaşık iki yıl önce bana üyelik teklif etti ama ben reddettim. Suçlu değildim -en azından öyle olmamaya çalışıyordum- dolayısıyla orada bulunmamın bir gerekçesi olamazdı.

Muhtemelen beni sadece kız kardeşimin en iyi arkadaşı olduğu için davet etti.

Adamlardan biri inanılmaz derecede sert bir ses tonuyla "Üç bin mi?" diye tükürdü. "O aptal kasada sadece üç bin var."

Kafama silah dayayan adam eliyle çenemi kavradı ve beni ona bakmaya zorladı. "Gerisi nerede lan?"

"Hepsi bu kadar, yemin ederim." Gözlerimde yaşlar birikti ve boğazım tılandı ama belli etmemek için elimden geleni yaptım. "Butik ne-"

Telefonum çalmaya başladı ve sestem irkildim. Beklenmedik bir anda gelmişti. O anda adamın beni vuracağını düşündüm ama sadece tezgâha doğru baktı.

Kaçmaya cesaret edemedim çünkü kaçarsam beni öldüreceklerinden emindim. Tek silahlı adamın dikkatinin benim telefonumla dağılmış olması önemli değildi.

Sonra silahını bıraktı; yine de kıpırdamaya cesaret edemedim.

"Siktir!" Tezgâhtan telefonumu kaptı ve ekranı bana doğru çevirdi. Siyah eldivenli bir parmağıyla işaret etti. "Kai Auclair mi?" diye sordu.

Sanırım kayınbiraderim arıyordu. Aslında beni hiç aramadı, ben de bunun kız kardeşimle ilgili olduğunu düşündüm. Benimle iletişime geçmeye çalışmasının tek nedeni oydu.

"Evet."

Gözleri büyüdü ama yüzünün diğer her santimi siyah bir kar maskesiyle kaplı olduğu için görebildiğim tek şey buydu. "KAHRETSİN." Arkadaşlarına döndü. "Her şeyi bırakın! Bu kaltak Auclair'i tanıyor!"

Vazolardan birinin kırıldığını duydum ya da belki de biri cam vitrinlerden birini kırdı, ama her iki durumda da bir şey paramparça oldu.

"Telefonu aç," dedi başka bir adam. Sesi, son on dakikadır kafama silah dayayan adamınkinden daha yüksekti.

"Yaparım amına koyayım."

"Herhangi biri olabilir ve numarasını sadece Auclair olarak kaydetmiştir."

Evet, doğru, çünkü hemen hemen herkes Kai ile akraba olmak isterdi. Teknik olarak, onunla genetik olarak akraba değildim... Yine de, kız kardeşimle evli olduğu için ailemin bir parçasıydı.

Bu kez kırmızı maskeli başka bir adam telefonumu siyah maskeli adamın elinden aldı. "Alo?"

"Sen de kimsin lan?" Kai'nin telefondan söylediğini duydum. Telefonumun sesi alışılmadık derecede yüksek değildi ama Kai sinirlendiğinde... evet, tüm konuşmayı üç blok ötedeki telefondan duyabilirdiniz.

"Kız arkadaşının yeni sevgilisi," diye yanıtladı Kızıl Maske.

Kai bir kez işe yarayabilirdi ama o sırada Kanada'da bile değildi. Kai'nin en sevdiği kişi olmadığımdan emin olsam da, başım belaya girdiğinde beni hemen kurtaracağını biliyordum. Ama kız kardeşim yakın zamanda

Hamileyken, birlikte son kez çocuksuz bir tatile çıktılar.

Kai'nin ne cevap verdiğine daha fazla konsantre olamadım, ama adam telefonumu yere düşürüp sanki Kai'nin beni takip etmesini engelleyecekmiş gibi tekrar tekrar üzerine bastığı için buna da gerek kalmadı.

Telefonumun bozuk olması önemli değildi, değiştirebilirdim. Dürüst olmak gerekirse, hayatta kalmaktan başka hiçbir şey umurumda değildi. Pekâlâ, belki de bir parçam hepsinin para dışında her şeyi geride bırakarak dükkânımdan kaçmasına seviniyordu.

Kaçtıklarını bilmeme rağmen, kasanın arkasında yere yığılmış bir halde bir dakika daha kıpırdayamadım. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve omuzlarım şiddetle titriyordu.

Butiğimi burada açmak hayatım boyunca aklıma gelen en kötü fikirdi.

Ancak sabit telefon çalmaya başladığında oturmayı başarabildim.

Telefona uzandım ve kimin aradığını kontrol etmeden açtım. Zaten sadece Kai olduğunu düşünmüştüm.

"İyi misin?" diye sordu, sesi ilk kez şaşırtıcı derecede yumuşaktı. "İştesin, o zaman neden adamın biri telefonunu açıp yeni sevgilin olduğunu söyledi? Kimseyle görüşmediğini biliyorum, görüşseydin de benimle bu şekilde konuşmaya cesaret edemezlerdi. Ya da karımla olan bağlantının ötesinde seninle herhangi bir ilişkim olduğunu varsaymazlar."

Nefesim kesik kesik çıkıyordu ve sanırım Kai bunu duyabiliyordu çünkü ben açıklama yapmak zorunda kalmadan rastgele bir adamın telefonumu almasına kendince bir neden uydurabiliyordu.

"Lanet olsun, Sterlie. Bir saniye bekle," dedi. "Sana yardım getireceğim."

"Gitmek istiyorum," dedim Kai'ye, sesim hâlâ gözyaşlarıyla tıkanmıştı. "Flora'ya iyi olduğumu söyleyebilir misin?"

"Yapacağım ve yaptığınıza sevindim." Boğazını temizledi. "Gittiklerini varsayıyorum."

"Uh-huh... uhm, Kai... Şimdi gidip polisi arayacağım, tamam mı? Kontrol ettiğin için teşekkürler, hoşça kal!" Cevap veremeden telefonu kapattım ama kayınbiraderimi tanıdığım için her halükarda cevap vermeyecekti, o yüzden sorun etmedim. Bir saniye önce çok konuşmuştu. Bu zaten Kai'den altı ay boyunca duyduğumdan daha fazla kelimeydi.

Ancak bu konuşmayı aceleye getirmemin nedeni polisleri aramayı planlamam değildi. Onları aramam gerektiğini biliyordum ama yine sesler duydum. Biraz daha uzaktaydılar ama bu sefer beşten fazla olduklarını söyleyebilirdim. Ve içimden bir ses eğer şimdi kaçmazsam yarını göremeyeceğimi söylüyordu.

Bir saniye bile tereddüt etmeden butiğimden çıkıp caddeye doğru koşmaya başladım. Dükkanımı kilitlememiş olmam umurumda değildi, eğer bu adamlar istediklerini almak için geri gelecek olsalardı, zaten camları kırarlardı. En azından dükkân zaten açık olsaydı ve ben ya da başka bir müşteri olmasaydı, camlarımı tek parça halinde bırakırlardı.

Caddede koşarken, görünürde net bir hedefim yoktu. Sadece o dükkânı terk etmek ve oradan mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyordum. Ta ki kendimi büyük, gösterişli bir binanın önünde bulana kadar.

İki güvenlik görevlisi girişin önünde duruyor, korkutucu bir adam içeri girmeye çalıştığında bile yerinden kıpırdamıyordu.

Tartarus dışarıdan bakıldığında normal, süper şık bir gece kulübü gibi görünüyordu ama bundan çok daha fazlası olduğunu biliyordum.

Giriş kapısına kadar uzanan merdivenler açık pembe bir tonda aydınlatılmıştı, koyu renkli basamaklarla tam bir tezat oluştuyordu. Kapıların hemen üzerinde ve binanın tepesinde yer alan devasa tabelalar bile pembe renkte yanıyordu. Milo bana hiç pembe dokunuşlardan hoşlanacak biri gibi gelmemişti ama işte buradaydık.

Binaya yaklaştım, ancak üyelik kartım olmadan kapıyı açmaya çalışana kadar güvenlik görevlilerinden hiçbiri beni durdurmadı. İmkânsızdı, bunun farkındaydım ama en azından deneyebileceğimi düşündüm.

"Üye olmayanlar giremez," dedi içlerinden biri. Sesi katı ve sertti.

Bu gece kara kara düşünen, mutsuz insanlarla yeterince karşılaştım ama yine de sineye çektim. O binaya girmem gerekiyordu. Eğer şanslıysam, Arlo oradaydı.

Arlo, Kai'nin en iyi arkadaşıydı ve son iki yıldır onunla on kelimedenden fazla konuşmamış olsam da beni dükkânıma geri götüreceğine güvendiğim tek kişiydi. Anahtarlarımı orada unuttuğum için geri dönmek zorundaydım ama bunu tek başıma yapamazdım.

"Benim için bir istisna yapabilir misiniz?" Sordum ve hiçbir tepki alamadım. Elbette bu işe yaramayacaktı, bilmeliydim. "Bakın, Bay Güvenlik Görevlisi... Az önce soyuldum ve bana ne olduğu umurunuzda değil biliyorum çünkü benim küçük acıklı hikâyemi dinlemekten çok daha fazla para alıyorsunuz ama o aptal binanın içinde bir arkadaşım var. Bana yardım edebilecek tek kişi o ve-"

Elini kaldırdı. "Umurumda değil."

Böylece tek gizli silahım ortaya çıktı. Bu bir riskti ve işe yarayacağından bile emin değildim ama denemeye değerdi. "Senin istemediğini biliyorum ama kimin isteyeceğini biliyor musun?"

Devasa adamın burnunun tam altında durdum. Kahretsin, o ana kadar fark ettiğimden daha uzunmuş, ama güçlü durdum. Ben bir Adams'tım. Nasıl sert olunacağını biliyordum. Bu benim kanımda vardı.

"Patronun umursayacaktır," dedim. Hiç şaşırmış görünmüyordu bile. Aslında, adam sıkılmış görünüyordu. Sanki bunu günde milyonlarca kez duyuyormuş gibiydi.

Şimdi panikliyordum. Eğer içeri giremezsem, önümüzdeki haftayı sokakta kız kardeşimin geri dönmesini bekleyerek geçirmek zorunda kalacaktım. Hiç param yoktu; kredi kartım, daire anahtarlarım ve hatta aptal kimliğim bile hâlâ butikteydi. Ve ben

Babamla konuşmuyordum, bu yüzden bana yardım etmesi için onu arayamadım bile.

Telefonum da yoktu, kimseyi nasıl arayabilirdim ki?

"Ben onun nişanlısıyım, biliyorsun." Kıyafetimi işaret ettim. Tamamen pembeydi, bu da benim şansımdı çünkü çok garip nedenlerden dolayı LED'lerle aynı renkteydi. En azından öyle görünüyordu. "Milo her gece binayı en sevdiğim renkte aydınlatıyor çünkü bu ona beni hatırlatıyor."

"Pek olası değil,"
dedi. Ben de
dudak büktüm.
"Ara onu."

Adam sonunda bana baktı. Gözleri deli olduğumu söylüyordu ve belki de öyleydim... ama bu noktada, Arlo'yu bulmak için içeri girmemin tek yolu kız kardeşimin Milo Marucci'yle olan ilişkisi olabilirdi. "Senin küçük yalanın kadar aptalca ve saçma bir şey için onu ararsam, ikimiz de ölürüz. Bunu ister misin?"

Gerçekten de o kadar aptal olduğumu düşünüyordu. "Devam et. O beni öldürmez."

"Kaybol artık, Pinkie Pie."

Gözlerimi devirmeyi o kadar çok istiyordum ki. "Peki." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ama yerinde olsam ailenle vedalaşırdım. Milo beni hastaneye götürmesi için ona gerçekten ihtiyacım olduğunu ve sırf anahtar kartım olmadığı için beni içeri almayı reddettiğini öğrendiği anda öleceğini garanti edebilirim. Ben hamileyim, biliyor musun? Soyulma olayı yüzünden çok stresliydim ve içimde garip bir sızı var."

İnledi, sonra biraz tereddütle de olsa telefonunu çıkardı. "Tamam. Ben ararım."

Hamile değildim. Aslında cinsel olarak aktif bile değildim, yani bu şimdiye kadar söylediğim en kötü yalandı ama beni hiç tanımayan biri için yeterince iyiydi.

"Adın ne senin?" diye sordu.

"İlk sorunuz bu olmalıydı. Ben Sterlie Adams." Yüzü soldu ama nedenini bilmiyordum. "Tabii ki."

Hiç aramadı. Adam sadece diğ er g uvenlik g orevlisine başını salladı ve sonra benim için kapıyı açtı.

YATIŞTIRICI MELODİ

Milo Marucci

Tartarus'a bir saat önce geldim ve çoktan eve dönmeye hazırdım. Bu kulübü kendi çocuğum gibi seviyordum ama eğlenceyi idare etmek can sıkıcıydı.

Flora -en iyi arkadaşım ve en uzun süreli çalışanı- artık burada çalışmadığına göre, mahvolmuştum. Her gün oturup milyonlarca telefon görüşmesi yapmam ve burada çalışması için yeni birini işe almam gerekiyordu.

Anladım. Tartarus, gerçekten buraya ait olmayan herkes için korkutucuydu. Burada bulunan tek insanlar suçlulardı. -Ve yanlarında getirdikleri kişiler, ama onlar bile genellikle suçluydu. Birçoğu asla bir artı bir bile getirmezdı çünkü bu hoş karşılanmazdı. Bu mantıklıydı. Eğer bu artı kişiler yeterince elit olsalardı, uzun zaman önce bir üyelik teklifi alırlardı.

Flora'nın bir yıl boyunca burada nasıl çalıştığını bilmiyordum. Sanırım çoğunlukla Kai yüzünden. Flora ile nişanlanmadan önce bile insanların çoğunu korkutup kaçırıyordu. Nedenini hep merak etmişimdir çünkü bana kalırsa ona katlanamıyordu. Sonra birden nişanlandılar ve evlendiler.

Ne kadar yazık.

Bazen keşke basit bir gece kulübü açsaydım diyorum ama bu benim için çok güvensiz olurdu.

Yarın gece sahne almayı kabul eden grupla telefon görüşmesini sonlandırdığım anda bir telefon daha geldi. İlk başta, beni bir telefon önce reddeden dansçılardan biri olduğunu düşündüm, ancak bu sadece alt kattaki güvenliğimdi.

Kulübe girmek isteyen aptal insanlarla bile başa çıkamıyorlardı.

Sinirlenerek telefonu açtım. "Ne?!"

"Efendim, nişanlınız size doğru geliyor. Size haber vereyim dedim."

Neyimi?

O adam her kimi içeri aldıysa, belli ki burada işi yoktu. Eğer gerçekten bir nişanlım olsaydı, Tanrı aşkına neden onun binaya girmek için bir anahtar kartı olmasın ki?

Cleve'i aptallığı yüzünden kovmak istesem de, bu gece onun yerine geçecek başka kimsem yoktu, bu yüzden yarına kadar bekleyecektim.

"Nişanlım mı?" Bana bir isim vermesini umarak sordum.

"Evet. Beş dakikadır içeri girmeye çalışıyor, ve onu içeri almak istemedim, ama-"

"Bildiğim kadarıyla bu gece meşgul. Peki, binama kimin girmesine izin verdin, Cleve?!" Öfkeyle sandalyemden kalktım ve masamın çekmecesinden zaten dolu olan silahımı aldım.

Hiçbir zaman sebepsiz yere öldürmedim ve öldürdüğüm kişiler genellikle cinsel suçlulardı, bu yüzden silahımı neden aldığımdan emin değildim.

Kendime korunma dedim. Ailemden biri beni bulur ve öldürmek için buraya gelirse diye. Onlara tetiği çekmekte tereddüt etmezdim.

Boğazını temizledi, telefonda kokusunu alabildiğim korkusunu bastırmaya çalışıyordu. "Sterlie Adams, efendim.

Nişanlın olduğunu söyledi."

Parmaklarım gevşedi ve elimdeki silah onun güzel adının anılmasıyla yere düştü.

Adının duyulması vücudumu anında ürpertti, beynimin içinde insanoğlunun bildiği en tatlı ses gibi kaldı. Sadece sinirlerimi yatıştırmak için yaratılmış, bağımlılık yapan, hoş bir melodi gibi.

Tüm gezegendeki her şeyden ya da herkesten daha çok istediğim tek kişiydi. Ve sahip olamayacağım tek kişiydi. Asla.

Güvenlik görevlisine telefonu kapattım, ofisimden hışımla çıktım ve birkaç kat merdivenden aşağı indim. Asansörler çok uzun sürerdi, ya da bundan emindim. Beşi de sürekli doluydu.

Sonunda kulübün ana katına ulaştığımda birkaç kez etrafıma bakındım. Bana bakan herkese rahat görünmüş olabilirdim ama kendimi çok farklı hissediyordum.

Kanım daha hızlı akıyor, kalbim daha hızlı atıyor ve tatlı Sterlie Adams'ın bu koridorlarda tek başına koştuğunu düşündükçe ellerim titriyordu.

Burada güvende değildi. Buraya ait değildi. Ve bu kulübün içindeki herkes bunu biliyordu.

Sadece ona bir bakmanız yeterliydi ve bunu anlayabilirdiniz.

Birkaç masanın yanından hızla geçtim ve sonunda bara doğru yarı yolda onu gördüm.

Uyluklarının ortasına kadar inen pembe bir etek, beyaz bir bluz ve topuklu ayakkabı giymişti ama çantası ve ceketi yoktu. Dışarısı soğuk değildi ama kısa bir etek ve ceketsiz bir üst için kesinlikle çok soğuktu. Sarı saçları beline kadar sarkıyordu ama her zamanki gibi mükemmel bir şekilde şekillendirilmemişti.

Sterlie sıra sıra dizilmiş masalara baktı, bir eli kaşlarının hemen üzerindeydi, sanki daha iyi görmesini sağlıyordu. Birini aradığı çok belliydi. Kız kardeşi olduğunu tahmin ettim ama

Flora'nın şu anda Kanada'da bile olmadığını biliyor olmalıydı. Peki, kiminle ilgileniyordu?

Uzun adımlarla ona doğru ilerledim ama fark etmedi bile. Sadece önünde durduğumda, kollarımı kavuşturup başımı eğdiğimde beni içine aldı.

Sterlie bana gülümsedi. Çok tatlıydı. Çok masum. Çok sevimli. "Merhaba."

Boğazımdan bir kıkırdama kaçtı. "Merhaba, nişanlım."

Yanaklarını pembe bir renk kapladı, açık teninde o kadar yoğun bir kızarıklık vardı ki neredeyse eteğine uyuyordu.

"Yeni ilişki durumumuzu açıklamak ister misin?" Birisi Tartarus'a gizlice girebildiği için üzgün olmalıydım. Bu daha önce hiç olmamıştı. Bu kulübün var olduğu beş yıl boyunca, üyeliği olmayan hiç kimse güvenliğimi geçmeyi başaramadı.

Etkilendim, ama aynı zamanda eğer biri izinsiz içeri girebilseydi, bunun o olacağını da biliyordum.

Gözlerini bana dikti. "Hayır."

Sterlie ondan başka biri olsaydı, ondan zorla bir cevap alırdım... ama şiddet onun için son seeneğimdi. Aslında, Sterlie Adams söz konusu olduğunda şiddet bir seenek bile değildi.

Onu biraz daha içime çektiğimde, onda bir tuhaflık olduğunu fark ettim. Benim tanıdığım Sterlie -en azından bazı açılardan- konuşkan, gürültücü ve neşeliydi. Karşımdaki ise sessiz ve utangaçtı. Korkuyordu.

şimdi, ait olmadığı bir kulübün içinde olması ve pembe giysiler içinde olması onu güzel yüzünden daha fazla öne çıkarıyor olabilirdi. Gözler merakla ona dikilmiş, onu izliyordu. Herkesin ilgi odağıydı.

Ama içimden bir ses onu korkutanın ilgi olmadığını söylüyordu.

"İyi misin?" Ellerimi vücuduna koymak, yüzünü avuçlamak ve gözlerini gözlerime dikmesini sağlamak istedim ama yapmadık.

böyle bir ilişkimiz var. Yaptığımız tek uzun süreli konuşma iki yıl önce Flora'nın ikimizi de Kai'nin evine davet etmesiydi. Bunun dışında, Flora'nın düğününde ya da doğum gününde birbirimizi gördüğümüzde sadece bir baş sallama ya da hızlıca, mırıldanarak bir merhaba demekle yetinmiştik.

En azından son yıllarda.

Sterlie başını salladı. "Arlo burada mı, bunu biliyor musun?"

"Arlo?" Ona ne zaman bulaştı? Ama daha da önemlisi, neden onunla ilişki kursun ki?

Kuzenim pek çok şeyle tanınırdı ama bunların hiçbirisi karısını aldatmak değildi. Gerçi adil olmak gerekirse, onu yedi yıldır neredeyse hiç görmemişti, yani kim bilebilirdi ki?

Bildiğim kadarıyla Arlo, Dahlia'dan boşanmayı hiç düşünmemiştii bile. Zaten bizim ailemizde, daha doğrusu içinde bulunduğumuz aile türünde bu pek hoş karşılanmazdı. Yine de karısını çok severdi, onu iki ayda bir sadece bir hafta görse bile.

"D'Angelo, evet. O burada mı?" dedi.

"Onu kastettiğini biliyordum; sadece Arlo'nun senin tipin olduğunu düşünmediğim için şaşırdım."

Sterlie'nin gözleri dehşetle bir saniyeden daha uzun bir süre açılmadı. "Tanrım, hayır. Kai'nin suç ortağı, arkadaşı ya da her neyse, öyle gördüğü biriyle ilişkiye girmektense kafama bir kurşun sıkmayı tercih ederim."

"Anlaşılır bir şekilde." Arlo'nun her zaman oturduğu masaya doğru hızlıca bir göz attım ve boş olduğunu görünce gözlerim hemen Sterlie'ye döndü. "O burada değil ama belki ben yardımcı olabilirim?"

İç çekti, omuzları çöktü. "Bana misafir odanızda yatmayı teklif etmediğiniz sürece, pek yardımcı olabileceğinizi sanmıyorum. Aslında, Arlo'nun bana yardım edebileceğinden bile emin değilim. Tanrım, ben... vay canına, bu gece kendimde değilim. Beni soymaya çalışan beş kişi falan vardı. Denemek hafif kalır, biri resmen kafama silah dayadı, diğerleri ise-

"Ne?!" Ellerim omuzlarına uzanmadan önce kendimi hareket etmekten alıkoydum. "Geri dön, cuore mio. Biri seni soydu mu?" Başını usulca sallarken yüzünden bir damla gözyaşı süzüldü. "Ve kafana silah mı dayadılar?"

"Evet." Sesi kesildi, parlak dudaklarından bir hıçkırık çıktı.

Gözyaşlarıyla başa çıkabilirdim ama hıçkırık... Bir daha asla yapmayacağıma yemin ettiğim şeyleri yapmak üzereydim. Kai değildim, artık zevk için öldürmüyordum ama Sterlie için öldüreceğime emindim, o asla bilmese bile.

Oradaki insanların yarısının bizi merakla izlemesine rağmen Sterlie'ye ona dokunacağımı söyledim ve elini uzatıp kendi elimle birleştirdim. Sonra da onu asansörlere doğru çektim, böylece ona kalacak bir yer ayarlayabilecektim.

Bir evi ya da en azından bir dairesi olduğundan emindim, bu da neden D'Angelo'yla kalmak istediğini merak etmeme neden oldu... tabii eğer birlikte değillerse, ama Arlo evli ve çocuklu olduğu için bu da pek olası görünmüyordu. Sterlie, "Oraya geri dönmek istemiyorum Milo," dedi.

asansör kapıları açıldı ve lobi ortaya çıktı.

Bu gece şaşırtıcı derecede sessizdi. Normal günlerde Tartarus'un lobisi gençlerle birlikte oturmayı reddeden bir grup yaşlı adam tarafından işgal edilirdi. Aylık üyelik ücretlerini ödedikleri ve personeline iyi davrandıkları sürece umurunda değildi.

Koluma yapıştı, attığımız her adımda tırnakları derime daha çok batıyordu.

"Aman Tanrım!" Sterlie nefesini tuttu, olduğu yerde durdu ve kocaman gözlerle bana baktı. "Çorbayı butikte unuttum!"

"Yani?"

"Çorba benim köpeğim."

Köpeği mi vardı? Bilmiyordum. "Ne zamandan beri?" Sterlie hakkında pek çok şey biliyordum ama bunun tek nedeni Flora'nın bana onun hakkında çok şey anlatmasıydı. Meğer Soup adında bir köpeği olduğu gerçeği gibi hâlâ bilmediğim şeyler varmış.

"İki yıl. Kız kardeşim evlenmek zorunda kaldığı için bir arkadaşına ihtiyacım vardı. Ama şimdi bunun bir önemi yok Milo!" Sterlie kolumu çekti, artık butiğine geri dönmeye kararlıydı ve artık korkmuyordu. Ya da belki hâlâ korkuyordu ama değerli köpeğini kurtarma arzusu daha büyüktü.

Neden birdenbire beni peşinden sürükleyecek kadar cesaretlendiği önemli değildi. Yapacağım son şey olsa bile o köpeği onun için kurtarırdım.

"Şirin bir isim," dedim. "Çorba."

"İsmiyle dalga geçme. Çok tatlı, güven bana. Onu kurtardım, bundan bahsetmiş miydin? İki bacağı felçli, o yüzden bu sevimli küçük köpek tekerlekli sandalyesi var. Pembe, özel olarak yaptırdım. Şey, tamam, teknik olarak tüm köpek tekerlekli sandalyeleri özel yapım, çünkü köpeklerle tek tek takıyorlar. Bunu biliyor muydunuz? Bunu yapmaları çok havalı-"

Onu kucağıma alıp omzuma attığımda çığlık attı. Her ne kadar tekerlekli sandalye hakkında konuşmasını dinlemek istesem de, butiğine gidip o köpeği bulmaya daha kararlıydım. Sonra da Sterlie'yi korkutmaya cüret eden o şerefsizleri bulmaya.

"Efendim," diye selamladı Cleve; cevap vermedim.

"Milo, bırak beni!" Sterlie bir elini belime vurdu ve sanki bu ona yardım edecekmiş gibi bacaklarını oynattı. "İki sağlıklı ayağım var, kendim yürüyebilirim."

"Sarsılmışsın, cuore mio. Seni ben taşısam daha iyi olur." Giriş kapısındaki fedai arkadaşşıma baktım ve ona kızgın bir bakış fırlattım. Eğer Sterlie'yle nişanlandığımızı düşünüyorsa, ona inanmadan önce beş dakika beklettiği için gazabımı hissetmeliydi.

TARTARUS İÇİN ÇOK TATLI

Milo Marucci

Butik boştu.

Sterlie yokken biri geri gelmiş gibi görünmüyordu ya da en azından o öyle düşünmüyordu. Başka bir şeyin eksik olduğunu fark etseydi, bundan mutlaka bahsederdi.

Buraya geleli sadece iki dakika olmuştu, o yüzden bir şeylerin eksik olduğunu fark ettiğinden bile emin değildim. İlk önceliği kendi hayatını kurtarmak için geride bıraktığı köpeği bulmaktı.

Yol boyunca ağlıyordu, Soup'a bir şey olursa şimdiden kendini suçluyordu. Sterlie, Soup'u alıp kaçması gerektiğini düşünüyordu ve ona savaş ya da kaç refleksinin köpeğinden çok kendisini ilgilendirdiğini söylediğimde daha da çok ağladı.

"Kayıp para var mı?" Sterlie nihayet arka odadan kucığında beyaz bir Pomeranian ile döndüğünde sordum.

Sterlie dudaklarını tekrar tekrar Soup'un başının üstüne bastırdı, sanki o köpek her kelimeyi anlıyormuş gibi ona milyonlarca özür fısıldadı. Bana bir saniye ayırabildiğinde, Sterlie başını Soup'tan kaldırdı. "Belki de, ben

Biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, benim de umurumda değil. Sadece kıyafetlerin gitmediğine seviniyorum."

"Burada taşınma kutularınız var mı?" Odaya baktım, sonra gözlerim kırık pencereye takıldı. Eğer o giysileri saklamak istiyorsa, onları paketlemeli ve biri pencereyi değiştirene kadar başka bir yere taşınmalıydı.

"Hayır, elimdekileri daha bu sabah attım," diye cevap verdi ve sonra gözleri pencereye kayd. "Oh... bu yeni. Sanırım."

"Kırık pencere mi?" Kırılmış başka nesneler aramak için odanın etrafına bakındım.

"Uh-huh." Birden yüksek sesle soludu. "Geceyi burada geçirmek zorunda değilim, değil mi?!"

Vücudum dönüp ona baktı. "Neden yapasın ki?"

"Çünkü..." Gözlerinde yine yaşlar kabardı. "Ben yapamam

Butiğim bu haldeyken muhtemelen ayrılacağım. Herkes 'içeri girebilir' ve istediğini alabilir. Bu yüzden birisinin burada kalması ve emin olması gerek-"

"Cuore mio, eşyaları toplayıp güvenli bir yere taşıyacak, temizleyecek ve kırılan her şeyi değiştirecek olan adamlarıma haber verdim bile. Onlar gelene kadar beklememiz gerekecek ve sonra seni eve götüreceğim."

Başı şimşek hızıyla sallandı. "Eve gitmek istemiyorum."

"Neden olmasın?" Bir yer bulması gerektiğinden bahsetmişti ama neden kendi evine gitmiyordu ki?

"Bu gece yalnız kalmak istemiyorum," diye mırıldandı. Ah, tamam, bu mantıklıydı.

Bu benim anım olabilirdi, ona sığınak sunabilirdim, arkadaşlığımı sunabilirdim... ama bunu yapmam mümkün değildi. Onu hayatıma davet ettiğim anda, sadece yalnız kalmaması için çatı katımda bir gece geçirmek için bile olsa, bir daha benden uzaklaşmasına asla izin veremeyeceğimi biliyordum. Ve onun yanımda olması fikrini severken, bu gecenin her şeyi değiştirebilme potansiyelini de sevdim,

bizi biraz daha yakınlaştırdı, ilişkiye değecek kadar olmasa da arkadaşlığa değecek kadar, riske atamazdım.

"Çok şey istediğimi biliyorum ama..." Sterlie bana yaklaştı, mavi gözleri benimkilere odaklanmıştı. "Soup ve ben bu gece seninle kalsak sorun olur mu? Sadece bir gece, söz veriyorum. Sadece gerçekten yalnız kalmak istemiyorum."

Sessiz kaldım ve sözlerini kafamda tekrarladım.

Bunu öylece sormasının imkânı yoktu.

"Boş ver," dedi utanarak. "Tanrım, ne kadar aptalım. Tabii ki umursayacaksın. Yani, beni tanımıyorsun bile. Flora en iyi arkadaşın olabilir ama ben bir hiçim. Sorun değil, sorduğumu unut gitsin."

Uzaklaşmaya çalıştı ama sözlerim onu durdurdu.

"Misafir odam yok," diye zorla söyledim.

Bu yalan değildi. Orijinal çatı katı kat planlarında başlangıçta üç yatak odası vardı. Ancak, gereksiz olanları sinema koltukları, patlamış mısır makinesi ve bunun gibi şeylerle bir sinema odasına ve ekstra bir giyinme odasına dönüştürdüm. Zaten hiç misafirim olmazdı.

"Sorun değil. Oturma odasında uyuyabilirim." Yanakları kızardı. "Özür dilerim. Kanepenizi teklif ettiğinizi düşünmemeliydim. Muhtemelen böyle demek istiyorsun-"

"İstediğin kadar kalabilirsin, cuore mio. Sadece misafir odam yok."

Bana yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Dediğim gibi, sorun değil. Zaten sadece bir gece."

Evet, bir gece. Çatı katımda onunla bir gece geçirebilirim.

Boğazımı temizledim, sonra pembe, pırıltılı bir elbise aldım. Birçoğundan birini. "En sevdiğin rengin ne olduğunu çok belli ediyorsun," dedim.

"Bu kötü bir şey mi?"

Başımı salladım. "Çok şirin." Sadece çok tahmin edici.

Sterlie hayatımın bir parçası olamayacak kadar tatlıydı, tam da bu yüzden onu asla istediğim gibi arayamazdım. Ona karşı hissettiğim sadece fiziksel bir çekim değildi.

Onu. Soyadımı almasını, kimsenin sahip olamadığı kadar bana sahip olmasını istedim. Onu ilk gördüğüm andan itibaren bunu hissedebiliyordum.

Ona asla sahip olamayacak olsam bile Sterlie'nin benim için her zaman daha fazlası olacağını hissettim.

Tanıdığım hiç kimseye benzemiyordu.

Sterlie sadece güzel, babasının parasıyla yaşayan zengin bir kız değildi. Flora sayesinde asgari düzeyde matematik yapabildiğini bildiğim halde çalışmaya ve kıyafet tasarlamaya kararlıydı. Basit toplama işlemleri sorun yaratıyordu ama yine de bu onu tasarlamaktan, yaratmaktan ve dikmekten alıkoymuyordu. Nazikti ve yardım etmeyi severdi.

Ona hayrandım.

"Senin de pembeye karşı bir ilgin var gibi görünüyor," dedi bana genişçe gülümseyerek.

Kaşlarım kalktı. "Ben mi?" Aynalardan birinde kendime baktım ve hâlâ üzerimde tek bir pembe şey bulamadım. Açıkçası bulsam da şaşırdım çünkü pembe gerçekten benim rengim değildi.

"Evet. Tartarus'un LED'leri için renkleri personelinizin seçmesine izin verdiğinizden şüpheliyim."

Oh. "Her gün değişiyorlar." Değişmediler.

"Gerçekten mi?" Gözleri kırık pencereye kaydı, sanki buradan benim gece kulübümü görmeye çalışıyordu. Bina tam olarak görünmüyordu ama üst katlar, bazı ışıklar ve devasa tabela görünüyordu. "Hiç başka bir renk görmedim."

"Katılmak istemediğin bir kulübe oldukça ilgi gösteriyorsun," dedim ve daha iyi bir karar vermeme rağmen ona yaklaştım. "Neden katılmak istemiyorsun?"

Bana hiçbir zaman bir sebep göstermedi, sadece teklifimi reddetti. Flora kız kardeşi için bahaneler buldu - hatta ben bile bahaneler buldum- ama onunkini asla alamadım.

Sterlie kıkırdadı. Çok tatlıydı. Kulaklarımda, bilinmeyen bir dalga gibi vücuduma yayılan bir melodi

duygular. "Bir yıldır gece gündüz burada çalışıyorum. Dikiş dikiyorum ve tasarım yapıyorum, anlıyor musun?" diye cevap verdi. "Bir süredir Tartarus'un harika manzarasını seyrediyordum ve sonunda renklerin hiç değişmediğini fark ettim. Değişmiş olsalardı fark ederdim."

Tamam, bunu ona verebilirim. "Soruma cevap alabildim mi?"

Başını usulca salladı ama kelimeler ağzından çıkmadan önce kucağındaki köpeğine baktı ve iç çekti. "İçeriye girmesine izin verdiğiniz tek köpek insan dilini konuşabiliyor ve o köpeklerin çoğu da canı."

~~Sterlie Tartarus'a katılacak kadar güçlü değildi. Sterlie oraya ait değildi.~~

~~Sterlie, orada olmaması gerektiğini anlayan birinin ona zarar vermesinden korkuyordu.~~

~~Sterlie kulüpleri sevmezdi.~~

Sterlie teklifimi reddetti çünkü köpeklerin binaya girmesine izin vermiyordum.

Ağzımın bir tarafı gülümsemek için yukarı doğru çekildi. Bana verebileceği onca sebep varken, onu bunca zaman uzak tutan köpeğiydi.

"Sadece senin için bir istisna yapıp yapamayacağımı sorabilirdin." Bakışlarım Soup'a takıldı, neredeyse siyah olan gözleri beni ısırarak ister gibi bakıyordu. Tüyleri bembeyazdı, o kadar beyazdı ki Sterlie'nin düzenli olarak ağarttığından emindim ama aynı zamanda değerli köpeğine böyle bir şey yapacağından da şüpheliydim.

"Hayır diyecektin," diye cevap verdi inançla. "Flora bana kulüpte en sevdiği şarkıcıyı çalman için seni ikna etmesinin ne kadar uzun sürdüğünü anlattı, bu yüzden Soup'u yanımda getirmemi kabul etmeni sağlamak bir seçenek değildi."

"Eğer köpeğini getirmek istiyorsan, köpeğini getirebilirsin, cuore mio."

FAVORILERİ OYNAMAK

Sterlie Adams

Daha önce hiç çatı katına çıkmamıştım.

Zengin olarak büyüdüm, evet, ama büyük bir evde yaşıyorduk. Gençken birkaç yıl boyunca umutsuzca bir çatı katına taşınmamızı istedim çünkü bunun havalı olduğunu düşünüyordum.

Haklıydım.

Milo'nun bizi içeri sokmak için asansörü açması gereken ekstra bir kartı vardı, ardından çatı katı için düğmeye bastıktan hemen sonra bir güvenlik kodu ve parmak iziyle kartı ve kodu onaylaması gerekiyordu. Neden bu kadar çok korumaya ihtiyacı olduğunu bilmiyordum ama mantıklı geliyordu. Ondan hoşlanmayan kaç kişi olduğunu tahmin edebiliyordum.

Asansör kapıları açıldığı ve çatı katının içini görebildiğim an gözlerim kutsandı. Beyaz mermer döşeme, girişin her yerinde ve muhtemelen tüm çatı katında siyah ve altın vurgu renkleri. Tavandan sarkan devasa, elmas avizeler yanmıyordu; onun yerine tavan aydınlatmasını kullanmıştı. Şaşırtıcı derecede zarif görünüyordu.

Soup huzursuzlaştıkça sızlanmaya benzer sesler çıkarmaya başladı, merakla buranın her santimini incelemeye hevesliydi ama ben onu yüzüstü bırakmayı reddettim. Gelmiş geçmiş en tatlı köpekti ama sakardı. Evet, köpekler sakar olabilirdi ve Soup'un mobilyalara çarpma ve vazoları kırma konusunda bir yeteneği vardı.

Burada kırık bir vazoyu karşılayamazdım.
yer.

Adil olmak gerekirse, bir köpek tekerlekli sandalyesindeydi, bu yüzden diğer köpekler gibi hareket edememesi onun hatası değildi.

Milo'nun duyduğunu düşünmeden, "Ben de bu kadar zengin olmak istiyorum," diye mırıldandım içimden.

Yine de, "Keşke size hiçbir şeyi kaçırmadığınızı söyleyebilseydim, ama bu yalan olurdu" diye cevap verdi.

Paranın mutluluğu satın alamayacağını söyleyenler yeterince paraya sahip değilmiş çünkü Milo'nun bu çatı katının tadilatı için harcamış olması gereken paranın en küçük bir kısmına bile sahip olsaydım, yaşayan en mutlu kadın olurum.

Para mutluluğu satın almayabilirdi ama beni mutlu edecek her şeyi satın aldığı kesindi.

Ve dürüst olmak gerekirse, boktan komşuları olan bir apartman dairesinde üzgün ve meteliksiz olmak ya da bunun gibi bir çatı katında üzgün ve zengin olmak arasında seçim yapmak zorunda kalsaydım, ikincisini seçerdim.

"Flora hiç burada mıydı?" diye sordum ve Milo'yu içeri kadar takip ettim. "Eğer öyleyse, tekrar gitmeyi nasıl başardı bilmiyorum çünkü Milo, buraya taşınmayı düşünüyorum. Havlayabilirim, biliyor musun? Senin köpeğin olabilirim."

Kıkırdadı. "Evcil hayvansız bir yaşamı tercih ediyorum," dedi. "Evcil hayvan sahibi olmak büyük bir sorumluluk ve ben bir evcil hayvanın ihtiyaç duyduğu bakımı sağlayamam. Bu yüzden, teklifiniz beni ne kadar etkilese de, Bayan Adams, reddetmek zorundayım."

"Bir evcil hayvana bakamıyor musun?" Milo'yu açık oturma odasına kadar takip ettim, bir çentik atmam gerektiğini bilmeme rağmen hâlâ şaşkınlıkla etrafa

bakıyordum. "Bu şimdiye kadarki en kolay şey. Onları beslersin, su verirsin, onlarla oynarsın, sağlıklı olduklarından emin olursun ve

Mutluyum. Ve eğer bir köpekse, günde birkaç kez gezdirmeniz gerekecek. Ve tabii ki onları sevmelisiniz. Onları memnun etmek oldukça kolaydır."

Milo başını salladı. "Bunların hiçbiri için zamanım yok."

"Aşk için bile mi?"

"Özellikle aşk değil," diye yanıtladı. "Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyor musun?"

Köpeğime baktım, sonra tekrar Milo'ya döndüm ve başımı salladım. "Heyecanlandığında biraz işiyor ve az önce dışarı çıktığını biliyorum ama yine de işeyip mükemmel zeminlerinizi mahvetmesinden korkuyorum."

Yine kıkırdadı. Flora'ya göre Milo kahkaha ve gülümsemenin ne olduğunu bilmiyordu, bu yüzden bu bana biraz garip geldi. Yine de harikaydı, çünkü kahkahaları severdim.

"Eğer böyle bir şey olursa, temizlenebilir." Milo Soup'u dikkatlice elimden aldı, sonra onu yere bıraktı ve o da hemen keşfetmek için koşmaya başladı. "Önceki soruna cevap vermek gerekirse, hayır, Flora buraya daha önce hiç gelmedi."

Bunu ben mi sordum? Hatırlayamadım bile.

"Yani bu, kız kardeşimden bir adım önde olduğum anlamına geliyor..." Pembe lolipoplarla dolu siyah meyve kâsesini gördüğümde gözlerim sehpayı kaydı, kaşlarım birbirine çarptı. "AMAN TANRIM!" Bir elimle kaseyi işaret ederken diğer elimle Milo'nun kolunu çektim. "PEMBE!"

Masasına doğru baktı. "Pembe," diye tekrarladı.

"Seni bilmem ama Milo, bana göre bu rengi çok seviyorsun gibi geldi." Yani, onca harika lolipop aroması ve rengi varken, onun pembe lolipoplarla dolu bir kasesi var. Tahmin etmem gerekirse, muhtemelen hepsi sakız aromalı, ki bu da içlerinde en kötüsü. Aslında elma aromasından daha çok nefret ederdim ama sakız aroması ikinci sırada. "Tabii sakız aromalı şeylere karşı garip bir sevginiz yoksa."

"Aslında pembe limonata," diye düzeltti.

Başımı çevirdim, gözlerim hemen onunkilere dikildi. "Hayatta olmaz."

"Etiketi kontrol edebilir ya da deneyebilirsiniz, ama ben ciddiylim."

"Nereden aldınız bunları? Bulması çok zor! Geçen gün onlu bir paket buldum ama yüz dolar istediler." Lolipoplardan birini kapmak için neredeyse koşuyordum. "Bu benim en sevdiğim tat."

"Öyle mi?" Milo uzaklaştı ve ben de peşinden gittim çünkü açıkçası başka ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Buralarda ne yapacağımı bilmiyordum, ne kadar rahat edebileceğimi de bilmiyordum. Ya da burası benim evim olmadığı için ne kadar rahat olmak istediğimi.

"Öyle," diye onayladım mutfağına girdiğimizde. Tavandan tabana kocaman bir pencere vardı ve manzarayı fark ettiğimde nefesim ciğerlerime kaçtı.

Milo, Toronto'da gördüğüm en muhteşem manzaraya sahip olmalıydı. Bundan daha iyi bir manzaraya sahip olan tek yer CN Kulesi olmalı.

Çok fazla ışık vardı. İçinde yaşayan, anlatacak hikâyeleri olan, kendi işlerini yapan ve bir birey olarak yaşayan insanların olduğu pek çok daire. Pek çok farklı renk. Kulüpler. Barlar. Gece geç saatlere kadar açık kafeler. Ve hepsini mutfak penceresinden görebiliyordum.

Dairem karşı binanın harika bir manzarasına sahipti ve bana her zaman açık penceresinin hemen yanında mastürbasyon yapan o sapık adamı görme imkânı veriyordu.

Ama Milo'nun görüşü... vay canına.

"Sterlie?" Sesi bana kadar ulaştı. Gözlerimi bir kez kırptım, hâlâ ışıklara odaklanmışım. "Alo?" Milo yüzümün önünde bir el salladı ve ancak o zaman küçük transımdan sıçradım.

Bir iç çekiş beni hemen terk etti. "Tanrım, yine yaptım."

"Yine ne yaptın?" Bana baktı, gözleri şaşkınlık ve merakla doluydu. Flora'nın Milo Marucci hakkında bana karşı dürüst olmasının imkânı yoktu, tabii eğer başka birini tanımiyorsa. Çünkü karşımdaki adam, yıllardır bana anlattığı adama hiç benzemiyordu.

Milo'yla daha önce birkaç kez karşılaşmıştım ve her seferinde bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Tamam, belki soğuk ve acımasız olduğu anlar vardı ama bana karşı asla.

Nedenini merak ettim.

"Bazen kendimi kaybediyorum," dedim ve omuz silktim. "Flora bundan kesinlikle nefret ediyor çünkü benimle önemli bir şey hakkında konuşuyor ve ben sadece... yok oluyorum."

Bir elini takım elbise pantolonunun cebine soktu. "Dinleme konusunda da pek iyi değil, bu yüzden Flora'nın konuşacak yeri yok."

"DOĞRU MU?!" Milo'ya sıırttım, sonra boşdaki eline uzanıp onu peşimden sürükledim ve bana evi gezdirmesi için zorladım. Ben onun çatı katını keşfederken o da kaybolmadığımdan emin oldu. Bu yerin her santimini görmek istiyordum, artık bunun tuhaf olup olmadığını umursamıyordum. "Ve bunu söylediğim için üzgünüm ama son zamanlarda söyleyeceği her şey Kai ile ilgili. Eğer Kai Auclair'in bugün ne kadar sevimli olduğunu bir saniye daha dinlemek zorunda kalırsam, kendimi kaybedeceğim."

"Şey, beni bununla bağışlıyor, yani..."

"Onlar adına mutluyum, biliyor musun?" Bir kütüphaneye girdik, ama normal bir kütüphaneye değil. Odanın ortasında bir bilardo masası vardı. Oldukça ilginç bir şey. "Sadece, Kai'den hoşlanmıyorum. Flora'ya karşı çok iyi olduğuna şüphe yok, Lola da çok tatlı. Ama adam beni ürkütüyor. O çok..."

"Düşmanlaştırıcı mı? Kışkırtıcı mı? Borçlarını ödeyemeyen biri mi?"

Başımı salladım ama bunu yaparken kendimi suçlu hissettim. İnsanların içindeki iyiliği görmeyi severdim ve Kai'nin birçok iyi özelliği olmasına ve beni bazı zorlama yollarla önemsedğine emin olmama rağmen, bunu sadece kız kardeşim için yaptığını biliyordum. Flora'yı çok seviyordu ama beni ya da Flora'nın hayatındaki herhangi birini daha fazla sikine takamazdı.

En azından denedi, değil mi? Onun için.

"Borçları bilmem ama evet. Bazı garip açılardan haklısın." İçimi çektim. "Bu beni kötü bir insan mı yapar? Kız kardeşimin kocasından hoşlanmamam mı?"

Milo kıkırdadı. "Yanlış kişiye soruyorsun, cuore mio."

"Doğru." Milo'ya baktım, benim için zaten bir lakabı varken kız kardeşime ne dediğini merak ediyordum

-Daha sonra çevirirdim ve beni tanımıyordu bile. En azından tam olarak. "Aslında, bence bunu değerlendirmek için mükemmel bir adam olursun."

"Nasıl yani?"

Omuz silktim. "Çalışmalarınıza hayranım. Senin yaptığın şeyi yapmak için çok fazla nefret gerekiyor ve adalet çağrın gerçekten takdire şayan, her ne kadar bazı insanlar aynı fikirde olmasa da. Yani, evet Milo, bence sen bir sonuca varmadan önce olasılıkları tartan çok az insandan birisin. Eğer Kai'ye duyduğum nefretin beni kötü bir insan yaptığını söylüyorsan, bu doğru."

Milo bir an sessiz kaldı, sonra çatı katını gezmeye devam ederken onu takip edebilmem için elimi çekti.

"Takdire şayan oldukça ağır bir kelime," dedi sonunda uzun bir koridorda dururken. Toplam dört kapı vardı. Sonuncular.

Dürüst olmak gerekirse, Milo'nun gece kulübünü işletmekle meşgul olmadığı zamanlarda neler yaptığını ilk duyduğumda şok olmuştum. Yıllarca Toronto'da bir seri katilin dolaştığını düşündüm, yaptığı işte çok iyi olan birinin. Muhtemelen şekil değiştirebilen biri. Kimse onun yüzünü ya da şüpheli bir şeyini görmemişti. Kimin her gece cinayet işlediğine dair hiçbir ipucu yoktu ve polis o kadar uzun süre gözcülük yapmıştı ki sonunda adamı yakalamayı ummaktan vazgeçmişlerdi.

Korkmuştum.

Söz konusu katilin sadece bir alanı hedef almadığını, alsa bile eninde sonunda sıkılıp başka bir alanı hedef alacağını sanıyordum.

Ama hiç yapmadı.

İki yıl önce, kız kardeşim Kai ile evleneceğini yeni ğrendiğinde Milo ile ilk kez tanıştım. Hayatı hakkında şaşırtıcı derecede açıktı. Ne yaptığı hakkında.

Meğer uzun zamandır korktuğum adam, kulüp sahibi zengin bir adammış. Sıradan bir zengin değil, Kanada'nın en zengin adamlarından biriymiş.

O gün, masum insanlara asla zarar vermeyeceğini, sadece başkalarına zarar verenlere zarar vereceğini teyit etti. Asıl hedefi tecavüzcülerdi, ancak bu onu cinayet işleyen ve neredeyse hiçbir sonuçla karşılaşmayanları da öldürmekten alıkoymadı.

Hak eden ama alamayanlar için adalet istiyordu. Milo, hukuk alanının berbat ettiği bir şeyi düzeltmek için kendi güvenliğini, kendi hayatını tehlikeye attı.

Yani, evet, yaptığı iş takdire şayandı.

"Ayrıca takdire şayan olan ne biliyor musun?" diye sordum ve ona gülümsedim. "En iyi arkadaşının kız kardeşinin sana tamamen yabancı olduğu halde bir gece seninle kalmasına izin vermek."

KIRACILAR VE EV SAHIPLERI

Milo Marucci

"Her zaman yıldızların altında uyumak istemişimdir," dedi bana. "Mesela, dışarıda, bir arazide. Kamp yapmak ya da sıkıcı bir şey gibi değil, anlıyor musun? Mesela bir futbol sahasında. Bu harika olurdu."

"Futbol sahası mı?"

Bir onaylama mırıldandı.

Sterlie köpeğinin havuz suyuyla oynamasını ve Soup'un havuza düşmemesini sağlamakla meşgulken, ben de onu izlemekle meşguldüm. Şezlonglarımdan birine uzanmış, ay ışığını nasıl da içine çekiyordu.

Ay ışığı tenini aydınlatıyor ve dikkati başka yerlere çekmek için gölgeler oluşturunuyordu ama benimki onun her yerindeydi. Gölgeler ve ışıklar.

Hayatımda gördüğüm en güzel insandı. Eğer biri benden mükemmelliğin tanımını yapmamı isteseydi, ona Sterlie'yi gösterirdim.

"Komşuların senden nefret ediyor mu?" diye sordu. "Senden nefret ediyorlarmış gibi hissediyorum." Başından döndü. Yanındaki sehpanın üzerinde duran pembe limonata bardağına uzandı, sonra bir yudum almak için doğrulup oturdu. "Ne olmuş yani?"

Doğru, bir soru sordu. "Uh, bildiklerini sanmıyorum."
"Ben yapardım," diye itiraf etti, uzun saçlarını arkadan tarayarak omuzları. "Bu binada yaşasaydım ve terasında havuz olan tek bir kişi olsaydı, çok öfkelenirdim. Yani, evet, o şanslı insandan nefret ederdim."

"Terası olan tek kişi de benim," dedim. "Kiracıların sadece yarı büyük balkonları var."

"Senden nefret etmek için bir neden daha." Sterlie bardağını yerine koydu, sonra gerindi. Gömleği belinin ortasına kadar yükselmiş, tenini eskisinden daha fazla ortaya çıkarmıştı.

Bir saat önce eteğini çıkarmış, havuz kenarında mayo ve belki biraz örtünmek için uzun bir tişörtten başka bir şeye oturmanın suç olduğunu söylemişti. Aldırmadım, ancak onun mayodan anladığının dantelli iç çamaşırı olduğunu fark ettiğimde neredeyse kalbim duracaktı.

Gerçi yanında getirdiklerinden başka giysisi yoktu ama burada yarı çıplak yatmasının benim için sorun olup olmadığını sormadan önce bunu düşünmemiştim.

Gece olması ve güneşin çoktan batmış olması benim şansımdı. Eğer sadece iç çamaşırlarıyla güneşlenmeye çalışsaydı, oracıkta ölürdüm.

Son birkaç saat içinde Sterlie'yi son on bir yılda gördüğümde daha fazla görmüştüm.

"Sence bu binada kiralık bir daire var mıdır? Belki ben de taşınabilirim. Bu bina şu anda yaşadığım binadan çok daha korunaklı görünüyor" dedi ve hemen ardından başını salladı. "Hayır, bekle, buna cevap verme. Muhtemelen bunu düşündüğüm için bile tuhaf olduğumu düşünüyorsun."

Tanrım, kesinlikle çok tatlıydı.

"Ne yazık ki burada hiç boş daire yok."

Sterlie dönüp bana baktı ve kaşları çatıldı. "Nereden biliyorsun?" Yüksek sesle nefes aldı. "Aman Tanrım! Hayır, burada yaşayan herkesi tanıyorsun, haksız mıyım?"

Bu yüzden seni kıskanmıyorlar. Çünkü buradaki herkesle tamamen arkadaşsın."

"Pek sayılmaz." Flora dışında hiç arkadaşım yoktu. Bilinmeyen bir nedenden ötürü, güvenimi kazanan tek kişi oydu. "Binanın sahibi benim, cuore mio."

Gözleri dramatik bir şekilde yuvarlandı. "Tabii ki biliyorsun. Tartarus'tan kazandığın paranın çok azına bile sahip olsaydım, ben de içinde yaşadığım binanın sahibi olurum."

Kıkırdadım. Kendimi en son yıllar önce kıkırdarken yakalamıştım.

"İşte bu yüzden komşularınız sizden nefret etmiyor," dedi bana. "Kiracılar genellikle iyi bir neden olmadıkça ev sahiplerinden nefret etmekten kaçınırlar. Bence bir sorun çıktığında onun yanında olmayı tercih ederler, anlıyor musun?"

Doğrulup Sterlie'ye baktım. "Eğer bu insanlar havuz isteselerdi, havuzlu bir ev satın alırlardı, Sterlie. Ayrıca, birinci katta tüm kiracılar için ortak bir havuz var. Ayrıca onlar için bir spa ve spor salonu da var. Yani benden nefret ediyorlarsa, bunun nedeni havuzum değil."

Dramatik bir şekilde iç çekti, sonra ayağa kalktı ve bir havlu aldı. "Çorba!" diye seslendi ve köpeği hemen sudan uzaklaşmaya başladı. Çorba ona ulaştığında, Sterlie köpeğinin yanına diz çöktü ve havluyu onun üzerine bıraktı. "Hadi seni kurulayalım da yatağa gidelim, olur mu?"

KÜÇÜK, UYKU ADIMLARI

Milo Marucci

Parfümü yatak odamdaki havayı dolduruyordu, o kadar belirgindi ki, denesem bile kaçmak mümkün değildi.

Banyomda üzerini değiştirdiği için odada bile değildi ama kokusu her yerdeydi. Kokuları deşifre etmekte pek iyi değildim ama parfümünde vanilya ve limon kokusu olduğuna yemin edebilirim.

Yeni olmalı çünkü en son bana parfümünü koklayabileceğim kadar yaklaştığında daha meyvemsi bir kokusu vardı.

Sterlie üstünü değiştirmek için banyodayken ben de takım elbise pantolonumu çıkardım ve gri bir eşofman altı giydim. Genellikle boxer'larım ve tişörtlü uyurdum ama o yanımdayken bunu yapmam mümkün değildi.

Pantolonumu değiştirdikten sonra gömleğimin düğmelerini açmaya başlamıştım ki banyonun kapısının açıldığını ve Sterlie'nin dışarı çıktığını duydum.

"Kıyafetlerimi banyo tezgahının üzerinde tutabilir miyim?" diye sordu sesinde ani bir gariplikle.

"Yapabilirsin, ama onları çamaşır odasında tutarsan, yeni yıkanmış, sıcak giysilerle uyanırsın."

"Sıcak mı?" Kaşları merakla havaya kalkarken giysilerini göğsüne daha sıkı bastırdı.

Başımı salladım. "Hizmetçim giymeyi planladığım kıyafetleri havlu kurutma askısına koyuyor. Isıtmalı olduğu için giysiler sıcak olur. Seninkileri de oraya koyması için ona bir not bırakabilirim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "Zaten yeterince yük oluyorum."

"Sen değilsin." Gömleğimin düğmelerini açmaya devam ettim ve Sterlie'nin gözlerinin açılıp yanaklarının pembeleşmesini izledikten sonra hızla benden uzaklaştım. "Kalacak bir yere ihtiyacın olması davetsiz misafir olduğun anlamına gelmez Sterlie. Seni burada istemeseydim, inan bana burada olmazdın."

Gömleğimi çıkardım, düzgünce katladım ve yatak odamdaki şifonyerlerden birinin üzerine koydum.

Bu şifonyerler sadece uyumak için giysilerle doluydu. Günlük olarak giyeceğim her şeyi giyinme odamda bulabilirdim, en azından kıyafet açısından. Ayakkabılar ve kravat, gözlük, saat gibi taktığım her türlü aksesuara ayrılmış koca bir odam vardı.

Gömleğime adanmış şifonyerime doğru yürürken Sterlie, "Kıyafetlerinizi hizmetçiniz mi seçiyor?" diye sordu.

Güldüm, kıyafetimin uyup uymaması önemli olmadığı için gömleklerden herhangi birini aldım ve üzerime geçirdim. Bu siyah bir kompresyon gömleği, yanlış yere koymuş olmalıydım çünkü genellikle onları yatak odamda tutmazdım. Üzerimi değiştirecektim ama Sterlie bana tekrar bakarken bu bana garip geldi.

"Hayır, sabah daha fazla zamanım olsun diye onları bir gece önceden seçiyorum" diye cevap verdim.

"Asla yapamam." Gözleri gövdemde gezindi ama köpeği mızızızlanınca hemen kapıya yöneldi. "Çorba için battaniyeniz var mı? Soğuk zeminde uyumasını istemem."

"Genelde yerde mi uyur?" Sterlie'nin giysilerini ondan alarak sordum çünkü eğer almazsam kollarında onlarla uyuyacağından emindim.

O kısacık anda, giysilerimin ona nasıl oturduğuna bakarak ona göz atmama izin verdim. Beklediğimden çok büyüktüler ama şortu tamamen çıkaracağını düşünmemiştim. Uzun, hafif dalgalı saçları vücudunun ön kısmından aşağıya doğru sarkıyordu, ancak sarı saçlarının ön kısımlarını kulaklarının arkasına doğru çekmişti. Daha önce yaptığı güzel makyaj artık yoktu ve neredeyse hiç kusuru olmayan parlak bir cilt ortaya çıkmıştı.

Tanrım, Sterlie hem makyajlı hem de makyajsız çok nefes kesiciydi. Tasarımcı kıyafetleri içinde mükemmel görünüyordu ama benim giydiğim tişört de bir o kadar güzeldi.

Herhangi bir şey giyebilirdi ve ben de ona bayılırdım, bundan emindim.

Bütün gece onun yanında nasıl hayatta kalacaktım?

"Hayır," diye itiraf etti Sterlie, köpeğini sevmek için diz çöktü

onu kucağıma almadan önce. "Yatağında uyumasına izin veriyorum ama herkesin bunu istemediğini biliyorum. Senin için sorun olup olmadığını sormam kabalık olur. Çarşaplardan kürkü çıkarmak tam bir baş belası."

Popo mu? Neredeyse tekrar kıkırdayacaktım ama dudaklarımdan bir ses çıkmadan kendimi tuttum. "Sorun değil. Zaten çamaşır yıkamıyorum."

Nasıl yapılacağını biliyordum, ancak ev işlerini yapmak için zaman bulamayacak kadar her gün, bütün gün yapacak çok işim vardı. Eğer bir toplantıda değilsem, bir telefon görüşmesi yapıyordum ve eğer bir telefon görüşmesi yapmıyorsam, üyelik başvurularını inceliyor ya da davetiyeler gönderiyordum. Ya da hayatlarından çıkarmak istediğim birkaç kişiyi bulmak için şehrin arşivlerini derinlemesine araştırıyordum.

Günde kendime ayırdığım birkaç saatte sadece var olmak istiyordum.

"Çorba yatakta uyuyabilir, sorun değil," dedim. "Teşekkür ederim."

Sterlie, Soup'un başına bir öpücük kondurdu ve yatağıma doğru ilerlerken anlaşılmas bir şeyler fısıldadı. Konuşmaya devam etti ama ben kalmadım ve onun yerine Sterlie'nin kıyafetlerini çamaşır odasına götürdüm.

Döndüğümde ışıklar kapalıydı ve Sterlie yatağında yatıyordu. Yatağıma doğru ilerlerken sadece silüetini seçebiliyordum, attığım her adımda kalbim sıkıştıyordu.

Daha önce hiç kimseyle aynı yatağı paylaşmamıştım. En azından bu şekilde; masum bir şekilde. Çocukken hiç yatıya kalmamıştım bile, yani bu yepyeni bir deneyimdi.

Derin bir nefes alarak yorganı kaldırdım ve Sterlie'nin değerli köpeğini kazara incitmek istemediğim için dikkatlice yatağıma girdim.

Bu odadaki sessizlik sağır ediciydi; ikimiz de orada yatarken, konuşmadan, mümkün olduğunca sessiz nefes almaya çalışırken havada hissedilir bir rahatsızlık duygusu vardı.

Sırtı bana dönüktü, sarı saçları yastıklarımın üzerine yayılmıştı. Şampuanının hafif kokusu her nefes alışımında duyularıma çarpıyordu.

Benden sadece birkaç santim uzaktaydı, çok yakındı ama ulaşamayacağım kadar da uzaktı. Saçlarını yastığıma fırçalayabilirdim, muhtemelen umurunda olmazdı ve ellerim uzanıp onun tek bir parçasına dokunmak için can atsa da, bunu yapmaya kendimi ikna edemiyordum.

Saına dokunma ihtimali ona en çok yaklaşılabileceğim andı.

Zaman geçtikçe Sterlie'nin nefes alış verişinin yavaşladığını ve derinleştiğini fark ettim, parmaklarım gergin bir şekilde yastığın üzerinde saçlarına yakın desenler çiziyordu ama asla dokunmuyordu.

Sterlie başını her hareket ettirdiğinde yeni bir desenin izini sürmem gerekiyordu ve uykusunda her ses çıkardığında yüz ifademini yumuşadığını hissedebiliyordum.

Karanlıkta gördüğüm tek şey saçlarının belli belirsiz hatları ve başının kıvrımı olsa da onu izlemekten hiç yorulmadım. Eğer

Aşağıya baktım, yorganın altından çıkan omzunu bir an için görebiliyordum.

Ne kadar zaman geçtiğini anlayamadım ama kalp atışlarımın hızlandığını hissedebiliyordum ki Sterlie aniden arkasını döndü ve saçlarının uçlarını uzanabileceğim yerlerden kopardı.

Ay ışığı yanaklarını ve burnunun kıvrımlarını belirginleştiriyordu ve belki de kendi bedenim onun üzerine gölge düşürmeseydi daha fazlasını görebilirdim.

Dikkatlice yatağında biraz daha ilerledim ve Sterlie'nin her iki gözünü de ay ışığından korumak için kapattım, bu onun güzel yüzüne biraz daha az hayran kalacağım anlamına gelse bile.

Çok huzurlu görünüyordu.

Parmaklarım yumuşak tenine değdiğinde yüzünün sıcaklığını hayal etmekten kendimi alamıyordum ama bunu asla öğrenemeyecektim. Burnunun ucu soğuk muydu? Sterlie kolay üşüyen birine benziyordu ve ben de evimi çok iyi tutmuyordum.

Sıcak.

Dudakları seğirdiğinde ne hayal ettiğini merak ettim. Tamamen saçmalık mıydı? Eğlenceli bir rüya mıydı? Belki de gülüyordu.

Sterlie tekrar hareket ettiğinde saniyeler ya da dakikalar, hatta belki de saatler geçmiş olabilirdi. Bu sefer bana yaklaştı.

Kolunu bedenime doladığında kalbim hızla çarpmaya başladı.

Dokunuşu elektrikliydi, omurgamdan aşağı ürperti gönderiyordu.

Kolu üzerimde ne kadar uzun süre kalırsa, her küçük ayrıntıyı o kadar çok fark ediyordum - teninin olması gerekenden daha soğuk olduğunu, kendi tenimin onun bedenine uyum sağlamak için nasıl alçaldığını.

Göğüslerinin gövdeyi bastırdığını hissettim ve her geçen saniye, bu dokunuşun bana hissettirdiklerini görmezden gelmek daha da zorlaştı.

Denedim, gerçekten. Görmezden gelmek için çok uğraştım. Vücudunun benimkini nasıl ısıttığını ve sıcak

nefesinin tenimi nasıl havalandırmadığını görmezden gelmeye çalıştım.

Daha da yaklaşıp beni sırtüstü yatmaya zorladığında kalp atışlarımdaki atlamayı görmezden gelmeye çalıştım.

Yüzünü göğsüme gömdü ve bir bacağını benimkinin üzerine koydu. Ama bana sarıldığı süre uzadıkça, kollarımı vücuduna dolama arzusu daha da güçlendi. Onu korumak için. Bir daha asla gitmesine izin vermemek için.

İçten içe, hareket etmem gerektiğini biliyordum ya da onu uyandıracak olsa bile hareket ettirmeliydim. Ama bencildim.

YANLIŞ KREDİ KARTI

Sterlie Adams

"BUNU BANA BİR DAHA ASLA YAPMA!" Flora sarıldı. Zihnim onun gelişini algılayamadan kollarını bana doladı. "Her yerde seni arıyordum!"

"Tatilde olduğunu sanıyordum?" Kollarım gevşekçe kız kardeşimin vücuduna dolandı. Aynı anda hem kafam karışmış hem de onun için endişelenmişim.

"Soyuldun, Sterlie. Tabii ki seni kontrol etmek için geri döneceğiz," dedi ve geri çekilip bana baktı. Kaşlarını birleştirmiş, geri döneceğini düşünmediğim için bana aptal diyordu. "Tartarus yakınlarında bir butik açmanın senin için kötü sonuçlanacağını söylemişim, Sterls. Ne düşünüyordun ki?"

Omuz silktim. "Sadece bölgenin güzel olduğunu düşündüm ve tabii ki Tartarus caddenin aşağısında, ama neden biri işlek bir caddenin ortasındaki bir dükkanı soysun ki?"

"Çünkü o bölgeden geçen insanların orada ne olduğu umurlarında bile değil! Sadece hayatta kalmak istiyorlar."

Bu sabah erkenden Milo'nun yatağında uyandığımda, eşyalarımı ve köpeğimi toplayıp hemen oradan uzaklaştım.

o çatı katından. Bir yabancıya geceyi evinde geçirmemin sakıncası olup olmadığını soracak kadar nasıl aptal olabildim?

Milo bana yabancı olmayabilirdi ama onu tanıyor muydum? Hayır, tanımıyordum. Çocukken geceleri arkadaşlarımla evinde bile geçirmezdim çünkü bunun tuhaf olduğunu düşünürdüm.

Dün gece aklımdan neler geçtiğini bilmiyordum.

Milo geceyi oturma odasında geçirmişti, en azından ben öyle sanıyordum. Yatak odasında değildi. Kanepede yatması gereken kişi ben olmalıydım ama hayır, o yattı. Bu yüzden, uyandığımda ve yaşadığım utanç verici olaylar nihayet kafama dank ettiğinde, gitmek zorunda kaldım.

Babamı ziyaret etmeye karar vermeden önce alışverişe çıktım. Flora artık Çarşamba öğle yemeklerimize hiç gelmiyordu, en azından babamız ciddi bir şekilde işleri berbat ettiğinden beri. Dürüst olmak gerekirse, ben de artık onlara katılmıyordum.

Onun hayatını tehlikeye attı, dayanamayacağı biriyle evlendirmeye hazırdı - Kai'den bahsediyorum... aşık oldular, ama bu konunun dışında - sadece kendi kışını kurtarmak için.

Ben de onu ziyaret etmeyi bıraktım. O kötü bir insandı ve onunla hiçbir şey yapmak istemiyordum ama gidecek başka yerim de yoktu. Neyse ki evde bile değildi.

Flora'nın aksine, babam hayatımda sahip olduğum tek ebeveydi. Onun annesi vardı, en azından onu arayıp konuşabiliyor, arada bir ziyaret edebiliyordu. Benim annem... bahsetmeye bile değmezdi.

Babamızın mutfağına vardığımızda çantamı tezgahın üzerine bıraktım ve kız kardeşime baktım. "Bunu yapmak zorundayım, tamam mı?" "Bunu yapmak zorundayım, tamam mı?" dedim. "Butik istediğim tek şey. Ve evet, tamam, belki berbat bir yer seçtim ama dükkânı şimdi kapatıp taşınırsam babam hayal kırıklığına uğrayacak."

Kai kız kardeşimin dans stüdyosunun masraflarının çoğunu karşılarken, ben hayalim için babamdan borç para istemek zorunda kaldım. Bana vermek bile istemedi.

sadece berbat ettim. Ben güvenilirmez kız kardeşim. Ailedeki çocuk. İki haftada bir hobi değiştirirdim, en azından babama göre. Bu yüzden dükkânı açıp bir hafta sonra tekrar kapatacağımdan korkardı.

Bunun olmasına izin veremezdim. Benim bile biraz haysiyetim kalmıştı.

"Bırakın hayal kırıklığına uğrasın." Flora adanın etrafında yürüdü, sonra benim durduğum yerin karşısına oturdu. "Sıkıldığın için değil, çok tehlikeli olduğu için kapanıyorsun."

"Ben hallederim, Flora." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken aynı anda gözlerim doldu. "Bana inanabilir misin? Sadece bir kez."

Flora içini çekti ve beni kötü hissettirdiği için özür dilemeye hazır olduğunu söyleyebilirdim ki, birden gözleri tezgahın üzerinde duran çantama kaydı. Elini uzattı ve bir kart çıkardı. "Milo'nun kredi kartı neden sende?"

"Bilmiyorum."

Kız kardeşim kartı salladı. "Evet, biliyorsun. Peki neden senin elinde?"

İçimde huzursuz bir şeyler fokurdadı. Saniyeler içinde kartı kız kardeşimin elinden kaptım ve karttaki ismi okudum.

Milo Marucci.

Oh, Tanrım.

Bu sabah erken saatlerde çantamı elime aldığımda hemen yanında bir kredi kartı gördüm, bu yüzden çantamdan düşmüş olabileceğini düşündüm. İsim var mı diye kontrol etmeden çantama attım, sonra da köpeğimi kaptığım gibi çatı katından ayrıldım.

"Sence fark etmiş midir?" Daha önce alışverişe gittiğimi hatırlayınca dehşet içinde nefes nefese kaldım. "Aman Tanrım... Flora. Onun kartıyla alışverişe gittim."

Şimdiden ölümümün kokusunu alabiliyordum.

Milo'nun bana nasıl baktığından, yardım istediğimde önemli işleri nasıl bıraktığından habersiz değildim. Flora'dan Milo'nun birine iyilik yapmadan önce öldürmeyi tercih edeceğini biliyordum. Özellikle de bir yabancı için.

İki yıl önce bile benimle kız kardeşimle konuştuğundan ne kadar farklı konuştuğunu fark ettim. İlk başta bunun çok daha yakın olmalarından kaynaklandığını düşünmüştüm ama bir süre sonra bana ona olduğundan daha nazık davrandığını fark ettim. Gerçekten garipti.

Ve bana kalbim dedi. Bunu neden yaptığını anlamasam da, beni sadece en iyi arkadaşının sinir bozucu kız kardeşi olarak görmediğine dair bir işaret olmalıydı. Tabii sadece bir şaka değilse.

Sağlıklı narsisistik yanım Milo'nun benden hoşlandığına inanmak istiyordu. Beynimin daha rasyonel düşünen kısmı ise bana hayal gördüğümü ve kız kardeşimin ona kızmaması için bana iyi davranıyormuş gibi yapması gerektiğini söylüyordu.

Dünden sonra, hâlâ hayal mi görüyordum yoksa varsayımlarım doğru muydu emin değildim. Ama her iki durumda da fark etmedi.

"Sorun değil." Flora omuz silkti. "İnan bana, fark etmedi." "Sorun değil. Onun parasını çaldım!"

Yaptığım son şey bir hırsız olmak istiyordu. "Ve bir kez öğrendiğinde, benimle bir daha asla konuşmayacak! Bir dahaki sefere farklı bir ülkeye gittiğinde Milo bile bana yardım etmez-"

"Yani Milo'yla mıydın? Bütün... gece?"

Başımı eğdim. "Hayır, Tartarus'a girdim ve kartı aldım, hepsi bu." Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Evet, onunla kaldım. Korkmuştum, tamam mı? Başka nereye gideceğimi bilmiyordum ve-"

"Ve?" Kaşları havaya kalktı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "O kadar insan arasından Milo'nun sana yardım etmek isteyeceğini düşündüren neydi?"

Ciğerlerimden derin bir nefes çektim. "Yapacağını düşünmemiştim. Arlo'ya soracaktım ama orada değildi. Kulübün içine girmek için yalan söyledim ve... aslında, bu gerçekten

önemli. Yirmi üç yaşındayım, ne istersem yapabilirim." Ada tezgahından çantamı aldım. "Şimdi izninizle gidip o kartı geri vererek kendimi küçük düşüreceğim."

Flora mırıldandı, hâlâ gülümsüyordu. "Oraya bırakmamı ister misin?" Yavaşça başımı salladım.

AYNI ESKİ YALANLAR

Milo Marucci

"Ciao Luca,

Uzun zaman olduğunu biliyorum kardeşim. Sana bir zamanlar söz verdiğim kadar sık ulaşamıyorum, ama anlamalısın. Ne kadar çok mektup yazarsam, annemle babamın seni bulma şansı o kadar artar.

Arlo dün buradaydı, en azından ben öyle sanıyorum. Papa'nın ofisinde ağır sözler kullandığını duydum ve bunu sadece Arlo kötü haberlerle geldiğinde yapıyor. Alessandro beni izlediği için konuşmanın tamamını duyacak kadar uzun kalamadım.

Yürümeyi bırakma zahmetine katlandığımı için ya da en başta evin o kanadında bulunduğum için zaten benden şüpheleniyordu. Arlo'nun Papa ve Dante'ye ne söylediğini öğrenmek için daha fazla kalma riskini göze alamazdım.

Henüz unuttuğunuzu sanmıyorum ama burada söyleyecek pek bir şeyim yok. Kardeşlerimiz ve babam iş konuşurken onlarla aynı odada bulunmama bile izin verilmiyor.

Burada oldukça ünlü birisin, gerçekten. Annem öldüğüne inanmayı reddediyor ama bence bunun tek nedeni onun anne olması. Anneler umut etmeyi bırakmazlar, bu yüzden

duydum. Babam İtalya'da bir yerlerde gizlice dolaştığını düşünüyor ama Dante onu ikna etmeye çalıştı. İtalya'da dolaşıyor olsaydın, diğer grupların seni çoktan ele geçirmiş ve sana kötü şeyler yapmaya çalışmış olacağını söyledi, sonra da hayatını bağışlamak için ailemize büyük bir anlaşma teklif etti.

Şansıma, bana seninle ilgili herhangi bir komplo sorulmadı, bu yüzden bir kez olsun, hiçbir şey hakkında söz sahibi olmadığım için oldukça şanslıyım. Kimse nerede olduğunu bildiğimden şüphelenmiyor.

Dante beni bir adama söz verdi ve babam da bunu onayladı. Adı Giovanni sanırım. Adamla henüz tanışmadım ve tanışmak istediğimi de sanmıyorum. Duyduğuma göre, bu adam hayatımın geri kalanını birlikte geçirmeyi hayal ettiğim kişiye hiç benzemiyor.

Her neyse, sanırım artık nişanlıyım. Keşke düğüne gelebilseydin, daha doğrusu beni düğünden kurtarabilseydin. Düğün Ağustos'ta ve gelmeni istesem de gelemeyeceğini biliyorum ve bu sorun değil.

Her iki durumda da, umarım benden daha iyi durumdasınızdır.

Luca, bana şu hoşlandığın kadından biraz daha bahset. Sonunda duygularını itiraf ettin mi? Şimdi kız arkadaşın mı?

Senden tekrar hoşlanmasını sağlamanın bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim. Eğer hâlâ ailevi durumumuzdan endişeleniyorsan ve bu yüzden ona asılmadıysan, kes şu saçmalığı Veneto. Sen gideli çok oldu.

Arlo seni ispiyonlamayacak, ben de öyle.

Sırrınız bizimle güvende. Kimse seni bulamayacak.

Hiç.

Artık gitmem gerek. Alessandro'nun beni çağırdığını duydum. Müsait olduğumda seninle konuşurum.

Un caro saluto,

Adriana"

Adriana'nın son mektubunun üzerinden bir yıldan fazla

zaman geçmişti, bu yüzden bugün gelen mektup beni
şşırttı

Binadan çıkarken elime tutuşturuldu ve ilk zarfın üzerindeki adını okudum.

Adriana benim üvey kardeşimdi, ama üvey kardeş olduğunu sadece bir avuç insan biliyordu. Babam bile onun babası olmadığını bilmiyordu. Bilen birkaçımızın da Adriana onunmuş gibi davranmaktan başka çaresi yoktu, aksi takdirde annemiz kocasını aldattığı için ölmüş olurdu.

Adriana'nın babası öldürüldüğünde bu şekilde davranmak çok daha kolaydı. O zamandan beri ailenin gerçek bir üyesi olmuştu ve ben bile onun orada olmaması gerektiği gerçeğini görebiliyordum. Arlo dışında hâlâ görüştüğüm tek aile üyesi oydu.

Bir yıl önceki son mektubunda, Dante garip bir şeyler olduğundan şüphelendiği için bir sonraki mektubunun ne zaman geleceğini bilmediğini yazmıştı. Adriana'ya göre, Dante ondan zorla cevap almaya çalışmış ama Adriana tek kelime bile etmemiş.

"Bir süre mektup gelmeyecek" diye yazdığında, bunun on dört ay değil, üç ya da dört ay olmasını bekliyordum.

Zamanlamayla ilgili tuhaf bir şey vardı. Arlo kız kardeşimin nişanlanacağını dört ay önce haber vermişti ve şimdi nişana sadece iki ay kalmışken bana ulaşıyordu. Belki de çok fazla anlam çıkarıyordum ama mektupta bir gariplik vardı.

Yazıları farklıydı. Benimle konuşma şekli... Sanki bir yabancıymışım gibi. Bazı açılardan öyleydim zaten. Adriana'nın artık kim olduğuma dair hiçbir fikri yoktu ama bu onu beni en iyi tanıyormuş gibi davranmaktan asla alıkoymadı.

Adriana mektuplarında genellikle onun yokluğunda nasıl olduğumu tahmin ediyormuş gibi yapardı. İki haftada bir mektuplaşırdık ve benim mektubumun ona ulaşması için geçen yedi gün boyunca o, benim geçirdiğimi varsayıdığı günleri yazardı. Sonra da

Onun cevabını alana kadar diğer yedi gün boyunca geleceği "tahmin ettim".

Son on dört aydır nasıl olduğumu tahmin etmeye bile çalışmadı.

Şimdi Tartarus'taki ofisimde oturmuş, bana yazdığı sayfalara bakıyor, cevap vermek isteyip istemediğimi bilemiyordum. Ailemin, gönderici olarak kullandığım Rosa'nın sadece bir takma isim olduğunu anlamasının an meselesi olduğunu biliyordum. Bunun şüphe uyandıracağını tahmin ediyordum.

Adriana'nın Rosa adında bir arkadaşı hiç olmamıştı ama biri mektupları sorduğunda nasıl yalan söyleyeceğini bildiğinden emindim. Ama o evin içinde, gizliliğimin bu kadar uzun sürmesi bir mucizeydi.

Yedi yıl. Kaçtığımdan beri yedi yıl geçmişti. Arlo beni bulmak için "dünyayı dolaşmaya" başlayalı yedi yıl olmuştu. Luca Veneto'nun öldüğü ilan edileli ve Milo Marucci doğalı yedi yıl olmuştu.

Yedi yıllık özgürlük.

Hayatta olduğumu keşfetmeleri kaçınılmazdı, sadece bana ulaşmalarının ya da beni yakalamaya çalışmalarının ne kadar süreceğini bilmiyordum.

Masamdaki telefonuma uzandım, şüphelerimi onunla tartışmak için kuzenimi aramaya hazırdım ki aniden ofisimin kapısı çalındı.

Başımı kaldırdım, kapı açıldığında gözlerim kapıya odaklandı ve bu gece çalışan yüzlerce güvenlik görevlisinden biri karanlık koridordan çıktı.

"Efendim," dedi ve boğazını temizledi. "Bayan Adams sizi görmeye geldi."

Adını öğrenme zahmetine girmediğim adama gözlerimi kıstım. "Flora mı Sterlie mi?"

Flora artık Bayan Adams ya da bir Adams olmadığı için aptalca bir soruydu ama emin olmak istedim.

"Sterlie, efendim." Sesi titremedi ama yine de hafif titremesini duyabiliyordum. Gerçekten komikti. Bazıları en çok

Güçlü insanlar benden korkuyordu ama bu beni kendi personelimden benden korkması kadar rahatsız etmiyordu.

Bunun için harika sebepleri vardı ama ben Kai Auclaire değildim. Hâlâ insandım.

"Şimdiden binanın içinde mi?" Sırf merakımdan sordum. Dün olanlardan sonra, adamlarımın onu görür görmez içeri girmesine izin verip vermeyeceklerinden ya da yine de onu içeri almayı reddedip reddetmeyeceklerinden emin değildim.

Tereddütle de olsa başını salladı. "Nişanlı olduğunuzu söyledi ve Romano da bunu doğruladı, efendim. Nişanlınız olarak içeri girmesine izin var, değil mi?"

Bu sabah bir veda bile etmeden çekip gittikten sonra onu bir daha görebileceğimden emin değildim. Gitmesine şaşırmaııştım ama bu ihanet duygusunu daha az hissettiğim anlamına da gelmiyordu. Tek gecelik bir ilişki gibi kaçıp gitmişti ve ben onu çıplak bile görmemiştim. Ona o şekilde dokunmamıştım bile. Onu şehvetli bir şekilde hissetmemiştim. Öpmemiştim.

"Elbette," diye cevap verdim. "Eee? Ne bekliyorsunuz?"

Adam bana başını salladı ve geri çekildi. Bir süre sonra Sterlie ofisime girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Yanakları kızarmış, hafif pembe bir renk almıştı. Başını öne eğmişti; gözleri benimkilerle hiç buluşmadı.

Birdenbire utandı mı yoksa utanmış gibi mi yaptı diye merak ettim.

"Bugünkü zevkimi neye borçluyum, cuore mio?"

Sterlie elini pastel pembe çantasına attı, içini çekti ve sonra başını kaldırdı. "Bu sabah çıkarken yanlışlıkla senin bir şeyini almışım..."

"Tamam mı?"

Bir adım daha yaklaştı, sonra yavaşça, dikkatlice, Sterlie gümüş bir kartı önümdeki masaya koydu.

Platin AmEx'ime baktım ve gülümsememi bastırdım. O kartın hâlâ bir yerlerde durduğunu bile bilmiyordum. Sadece siyah AmEx'imin yedeği olarak sahiptim, kaybetme ihtimalime karşı.

ya da onun gibi bir şey. Dürüst olmak gerekirse, neden hala bu karta sahip olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu, farklı banka hesapları için birçok kredi kartım vardı.

"Onu saklamalıydım," dedim tekrar başımı kaldırıp Sterlie'nin gözlerini bulduğumda. Mavi gözleri suçluluk duygusuyla doluydu. O kadar masum, o kadar tatlıydı ki, kafamı zorlukla toparlayabildim.

"Alışverişe gittim," dedi bana. "Flora iki saat önce fark edene kadar senin kartın olduğunu bilmiyordum. Yemin ederim, sana ödeyeceğim-"

Boğazımdan bir kıkırtı kaçtı.

Gözleri yaşlarla doldu ama nedenini bilmiyordum. "Lütfen kızma. Ben gerçekten-"

"Kızgın değilim," diye araya girdim, kaşlarımı birleştirerek. "Ve bana geri ödeme yapma zahmetine girme. Sorun değil. Eğer Kai kardeşinin benden çaldığı milyon doları geri ödemeyi reddedebiliyorsa, ben de senin harcadığın birkaç sente katlanırım." Benden bir milyon dolar almış olsaydı bile yine de umurumda olmazdı. Para, endişelerimin en önemsiziydi. "Ayrıca, içeri girmek için nişanlısı olduğum bahanesini kullanıp duruyorsun. Birbirimize bağlı olduğumuza göre, istediğin bir şey için ödeme yapmamın zamanı gelmişti." Rüyalarımda öyleydik.

Bana parlak bir gülümseme sunarak usulca başını salladı. Güzeldi. Onun mutlu gülümsemesini suçluluk duygusuyla dolu gülümsemesine tercih ederdim.

Sterlie'nin sessiz kaldığı ve bana sadece gülümsediği o kısa anda, bunun onu bir süre için son görüşüm olacağını biliyordum. Geri dönmeyecekti, dönmesi için de bir neden yoktu.

Sonunda gülümsemesi azaldı ve "Dün hakkında... Teşekkür ederim Milo. Sen olmasaydın muhtemelen bir ara sokakta ölmüş olurdum."

Bir an telefonuma baktım, sonra tekrar Sterlie'ye döndüm. "Hiç sorun değil. Bir arkadaşına yardım etmek için her zaman oradayım."

TEKRAR DENE

Sterlie Adams

Kai son aleti de getirdiği alet kutusuna bırakırken, "Raflar konusunda bana yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedim.

Bir haftadan biraz fazla bir süre sonra, Flora ve Kai'nin kanepesinde yaşamaya devam edemeyeceğime karar verdim ve işe geri dönmeyi seçtim. İşe geri dönebilmek için dükkânımı hazırladım.

Milo'nun adamları pencerelerde harika bir iş çıkarmışlar, onları hiç bu kadar temiz gördüğümü hatırlamıyorum. Flora bana kurşun geçirmez olduklarını söyledi, en azından Milo'ya göre, bu harikaydı. Ancak kurşun geçirmez demek kırılmaz demek değildi.

Bu binanın içinde durduğum her saniye ellerimin ve bacaklarımın titrediğini hissettim. Her an birinin içeri dalıp kafama silah dayamasını bekliyordum. Kai varken bu pek olası görünmüyordu ama yakında gidecekti.

"Her neyse." Kai gözlerini devirdi ve bana el salladı.

Teşekkür ederim sözlerini duymaktan nefret ettiğini biliyordum, bu yüzden ona bu sözleri söylemeyi seviyordum. Eğer onu başka bir şekilde kızdıramazsam, çünkü kız kardeşimi kendisinden daha çok seviyordu.

Benden hoşlanmasaydı, en azından nezaketten dolayı kızgınlık hissetmesini sağlayabilirdim.

Kai'nin küçük kardeşi Ares o sırada arka taraftan çıkıp bana bir tablet verdi. "Tamam, artık altı tane dış güvenlik kamerası var," dedi bana. "Üçü ön kapının yanında, mümkün olan her yönü görebilecek şekilde, üçü de arka çıkışta."

Butiğim diğer binaların arasında olduğu için yanlarda kameralara gerek yoktu. Onlar için de yer yoktu.

"Çok teşekkür ederim!" Kendimi Ares'in kollarına attım. Hoşlandığım tek Auclair oydu. Sevdiğim değil. Ares'e tahammül edebilirdim. Nazikti ve Kai'ye hiç benzemiyordu.

"Butiğinizi neden burada açmayı seçtiğinizi hâlâ anlamış değilim," dedi Kai, Ares bir şey söylemeye fırsat bulamadan. Gördünüz mü, çok kabaydı!

Ares'ten uzaklaşıp kayınbiraderime baktığımda Kai bana bakmıyordu bile, gözleri Tartarus'taydı. "Sen nesin? Kanada'nın en tehlikeli kulübüne beş dakikalık yürüme mesafesinde. Tam olarak ne olacağını düşünüyordun?"

"İlk günümde soyulacağımı kesinlikle düşünmemiştim." Boğazımın düğümlendiğini ve gözlerimden yeniden yaşlar akmaya başladığını hissederken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ayrıca, manzarayı seviyorum."

"Ne manzarası?"

Gözlerim Milo'nun kulübüne takıldı. Tartarus'un neden on iki katlı bir binaya ihtiyaç duyduğunu bilmiyordum, umurumda da değildi; her katın her üye için erişilebilir olup olmadığından emin değildim. Ancak bildiğim bir şey vardı ki, Milo Tartarus'u açtığından beri çevredeki binalar modernize edilmişti. Yakınlardaki ofisler artık o kadar sıkıcı görünmüyordu. Diğer dükkânlar öne çıkmak için LED'ler kullanıyordu.

Tüm cadde rengârenkti. Trafik ışıkları boyalıydı, ancak bunun kırmızı, yeşil, mavi ve hatta pembe renkli trafik ışıklarını düşünen insanların grafitileri olduğunu tahmin ettim.

buralarda daha iyi görünüyordu. Bazı patikalar da renklendirilmişti.

Dükkânımın önündeki kaldırım pembeydi. Benimkinin yanındaki dükkanın dış duvarları yeşildi.

Dediğim gibi, burası çok renkliydi ve ben buna bayıldım.

Ancak en önemli anlar güneşin k a y b o l d u ğ u ve havanın karardığı zamanlardı.

Tartarus pembeye bürünmüştü. Tepedeki devasa tabela o kadar parlaktı ki, dükkânıma ışık bile getirmeyi başardı.

"Fark etmez," diye cevap verdim sonunda. "Sadece burayı seviyorum."

Rafları yeniden inşa ettikten ve butiğimi temizledikten bir hafta sonra tekrar açtım. Kötü bir şey olmayacağından emindim.

Elbette, ilk açılış günümde şansım yaver gitmedi ama bu Pazartesi, iyi bir gün olacağına ikna olmuştum.

Günün ilk yarısında toplam beş müşterim vardı. Aslında iki, çünkü bu potansiyel müşterilerden üçü içeri girdi, fiyatları kontrol etti ve tekrar çıktı.

Saat tam üçte, iki adam butiğime girdi. Etrafa bakmadılar ya da yanlış binaya girdiklerini düşünmediler, bunun yerine içlerinden biri kasaya doğru yürüdü ve bana baktı.

"Merhaba, yardımcı olabilir miyim?" Kai'nin yerleştirdiği panik düğmesine basmak için elimi tezgâhın altına uzatmışım bile. Ne işe yaradığını bilmiyordum ama tahmin etmem gerekirse, muhtemelen Kai'ye yardıma ihtiyacım olduğunu bildiren bir sinyal gönderiyordu.

Düğmeyi bu sabah keşfettim, bu yüzden Kai'ye henüz sormadım.

Adam cevap vermedi, sadece bana bakmaya devam etti. Gözleri pek dostça bakmıyordu, dudakları çatılmıştı ama insanları yüz ifadelerine göre yargılamayı reddediyordum.

Aniden diğer adam kasaya doğru yürüdü ve ilkinin omzuna bir el koydu. "Ayakkabı satıyor musunuz?" diye sordu ağır bir İtalyan aksanıyla.

Dikkatle başımı salladım. "Hayır, ama size harika, bağımsız bir butik tavsiye edebilirim." Bazıları diğerlerinden daha tanınmış olan bir sürü başka tasarımcı tanıyordum, bu yüzden diğer tasarımcıların isimlerini vermek sorun olmadı.

Ayakkabıları sevmeme rağmen, yeteneklerim kıyafet ve takı tasarımında yatıyordu. Hayatım buna bağlı olsa bile ayakkabı markalarını ayırt edemezdim. Ancak giysiler... bazen kumaşın malzemesinden tasarımcıyı anlayabilirdim.

"Hayır," diye tersledi adam. "Ayakkabı satmalısın."

"Ama ben bilmiyorum." Parmaklarım şimdi tam kırmızı düğmenin üzerinde duruyordu. "Eğer herhangi bir alışveriş yapmayı düşünmüyorsanız, şimdi gitmenizi rica ediyorum."

Adam başını salladı ve gözlerinde öfkeli bir şeyler olduğunu düşünmeme rağmen öfkesini belli etmedi. İkisi de kısa bir süre sonra ayrıldılar ve kapıdan çıktıklarında nihayet tekrar derin bir nefes alabildim.

Saniyeler içinde aceleyle giriş kapısına gittim ve kapıyı kilitledim. Sekize kadar açık olmayı planlamıştım ama o adamlardan sonra bugünlük işim bitmişti. Çok fazla müşterim olmayabilirdi ve önümde daha saatler vardı ama ilk günüm için yapabileceğim en iyi şey buydu.

İkinci ilk günüm.

Geçen seferden beri hâlâ titriyordum ve kendime bir şey beni korkuttuğu anda kapanacağımı söyledim. Ne de olsa güvenliğim her şeyden önce gelirdi.

BEŞ ADAM*Sterlie Adams*

Bugün erken saatlerde, kız kardeşimin evinde iki hafta geçirdikten sonra daireme geri taşındım. Butiğimde beş gün hayatta kaldıysam, tekrar yalnız yaşamak konusunda endişelenecek bir şey olmadığını düşündüm.

Sanırım en başından beri evde güvendedim ama içimden bir ses soygundan beri tek başıma olmamamın daha iyi olacağını söylüyordu. Sonunda hiçbir şey almadıkları halde bu bir soygun muydu? Param dışında.

Bütün hafta boyunca siyah giyimli adamlar butiğe gelip durdu. Bırakın bir şey almayı, hiçbirini benimle konuşmadı bile. Bir an etrafa bakınıp sonra tekrar gidiyorlardı. Başta pek önemsemedim ama her geçen gün farklı zamanlarda daha fazlası gelmeye başladı.

Pazartesi iki. Salı günü dört. Çarşamba altı. Perşembe günü sekiz. Bugün on tane gelmesini bekliyordum ama öğlene kadar on beş tane saydım.

Tamamen farklı görünmelerine rağmen hepsi aynı görünen on beş siyah giyimli adam.

Aynı siyah bomber ceketini giyiyorlardı. Aynı marka ayakkabı giyiyorlardı. Her ikisinin de saçları düzgünce jölelenmişti.

Sırt. Koyu renk gözler. Koyu renk saçlar.

Günde milyonlarca kez uğrayan tek bir adam olmasını isterdim ama yüzü hep değişirdi.

Çarşamba günü, beni izlediklerini fark ettim.

Dün bir tanesi benimle göz teması kurdu ama tek kelime etmedi.

Tam Soup'u dört saatlik uykusundan sonra tekerlekli sandalyesine geri koymak üzereydim ki butiğimin kapısının açıldığını duydum.

Bir müşteriyi karşılamaya hazır bir şekilde kafamı kaldırdım, ama onun yerine butiğime siyahlar giymiş beş adamın girdiğini görünce gülümsemem kayboldu. Bir kez daha, hiçbiri bana bakmadı.

Her seferinde bir tanesiyle başa çıkabilirim. Beşini birden kaldıramazdım.

Butiğime en son beş kişi birden girdiğinde, kafama bir silah doğrultulmuştu.

Bir an için, onlar bana hayal bile edemeyeceğim şeyler yapmadan önce kaçmayı düşündüm ama ya beni sokakta kovalarlarsa? Ya beni takip eder, yakalar ve bir ara sokağa çekerlerse?

En güvenli seçeneğim, son beş gün içinde milyonlarca kez basmaya hazır olduğum o aptal düğmeye ulaşmak ve erkeklerin varlığı umurumda değilmiş gibi davranmaktı.

Soup'u tekerlekli sandalyesine yerleştirmek için acele ettim, sonra onu dikkatlice kaldırdım ve tezgahın arkasına geçmek için butiğimin diğer tarafına yürüdüm. Eğer bir ödülü hak ettiysem, bu tam da bu performansım içindi - çıldırmamış gibi davranmak.

Umutsuzca her bir adama hızlıca bir bakış daha göndermek istesem de, onları tamamen görmezden gelmenin daha iyi olacağını düşündüm. Bir an bile tereddüt etmeden tezgâhımın altındaki kırmızı düğmeye bastım. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Bu adamlar zararsız çıksa ya da bana başka bir şekilde zarar vermeden sadece beni korkutmak isteseler bile, ben

Kai'nin güvenli tarafta olmak istediğim için bana kızacağını düşünmemiştim.

Tıkla

yın.

Tıkla

yın.

"Hanımefendi?"

İrkildim, gözlerim beş adamdan birinin karanlık gözleriyle buluştu.

"Evet?" Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. En azından bunun bir gülümseme olduğunu umuyordum.

"Ayakkabı satıyor musunuz?" diye sordu, ağır aksanı kelimelerinden okunuyordu.

Bu bir şeyin kodu muydu? Eğer öyleyse, anlamadım.

"Ayakkabı mı?" Ben de ona tekrarlardım. Başını salladı.

"Hayır, özür dilerim." Döğmeye tekrar tıkladım. Tekrar. Ve tekrar.

Gözyaşlarım gözlerime dolmak üzereydi, ama içimdeki güçle onları göstermemeyi başardım.

Diğeri dört adam şimdi bana bakıyordu ama mesafelerini koruyorlardı.

Cli-

Butiğimin kapısı kırılarak açıldı ve hemen ardından silah sesleri duydum. "Yere yat yoksa ateş ederim!"

Sesi tanıdım ama Kai'nin sesi değildi. Kimin girdiğini kontrol etmeden, bedenimi yere bıraktım. Bir hıçkırık serbest kaldı, aniden duygularla boğulmuştum - unutmaya çalıştıklarımla aynı.

Bugün ölecektim.

Gözlerimi kapattım ve köpeğimi tekerlekli sandalyesinin izin verdiği ölçüde sıkıca kucağıma aldım. Kendime her şeyin yoluna gireceğini söyledim, buna ikna olmasam bile.

Yanımda bir varlık hissettiğimde bile gözlerimi açamadım. Tek söyleyebildiğim "Lütfen köpeğime zarar vermeyin." oldu.

Bu gece ölecek olsam bile Soup bunu hak etmiyordu. O sadece iki yaşındaydı. Önünde en az on yıl daha vardı.

Engelli olabilirdi ama yine de sevimli bir köpekti. Ben ölsem bile Soup yaşamayı hak ediyordu.

"Cuore mio," dedi daha önce ateş etmekle tehdit eden aynı ses usulca.

Bu lakabı biliyordum.

Bir saniye içinde gözlerim fal taşı gibi açıldı ve sanki onu hayatım boyunca tanıyormuşum gibi Milo'nun kollarına atladım. "Milo," dedim titreyerek.

Sonunda güvende olduğumu anladığımda kollarım boynuna daha sıkı sarıldı. Milo Kai olmayabilirdi ama garip bir şekilde beni korumak için burada olduğunu biliyordum.

"Artık güvendesin Sterlie," dedi kollarıyla bedenimi sararken. Milo'nun da bana sarılmasını beklemiyordum ama sarıldığına sevindim. Sadece onun varlığı bile güvende olduğumu gösteriyordu ama onun kollarında olmak... Tanrım, sanki bir kale gibiydi. Tüm dünyadaki en güvenli yer. En azından şimdilik. "Gitmişler."

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Güvenliğim onları Tartarus'a götürdü, neden orada olduklarını öğrenmek için... tam olarak ne yapıyorlardı?"

Milo'nun kollarından geri çekilirken ciğerlerimden rahatlamış bir iç çekiş çıktı. "Beni izliyorsun," dedim ona. "Bütün hafta boyunca." Gözlerim köpeğime kaydı. "Ne kadar çoklar."

"Nedenini biliyor musun?"

Başımı salladım. "Hiçbirini tanımıyorum. Kimseye bir şey yapmadım. Flora haftalar önceki soygunu bildiklerini düşünüyor ve şimdi tekrar saldırmak için en uygun günü bulmak üzere beni izliyorlar. Ama sanırım birkaçı işten sonra beni Kai'nin evine kadar takip etti. Ya bu gece benim evime de gelirlerse? Ya beni öldürmeyi planlıyorlarsa? Tanrım, babam muhtemelen yine boktan bir şey yaptı ve beni bu işe sürükledi ve şimdi de beni öldürmeyi planlıyorlar-"

Milo ellerini omuzlarıma koydu. "Sterlie, nefes al."

Şaşırtıcı bir şekilde dinledim. Milo'nun yardımıyla derin bir nefes aldım ve sakinleşmek için elimden geleni yaptım. Ama işe yaramadı.

Milo, "Kai'ye yaklaşmaya cesaret edemeyeceklerinden eminim, yani orada güvendesin," dedi.

Muhtemelen. "Ya da bunlar Kai'nin adamları ve bu onun benden kurtulmak için kullandığı bir yol. Benden pek hoşlanmıyor."

"Onlar Kai'nin adamları değil. Ve Kai sana elini sürmeden ya da birine bunu yapmasını söylemeden önce Flora onun aletini keser." Doğru. "zr dilerim," dedim gözleriyle tekrar buluşarak. Çok karanlıktı, çok rüya gibi. "İlk kez hayatta kalıyorum; bu gerçekten korkutucu."

Milo güldü ama hemen kendini tuttu ve boğazını temizleyerek bunu örtbas etmeye çalıştı. "Evet, çok korkutucu."

"Bu komik değil. Ben ciddiylim. Tek bildiğim, bu insanlar beni öldürmeye alışıyor."

Başını eğdi ama Milo bir süre sessiz kaldı. Konuşmak istediği belliydi ama bir şey onu durdurdu.

"Bunun tuhaf olduğunu inkâr edemezsin," diyerek konuşmasına yardımcı olmaya çalıştım.

Milo bir kez daha sessiz kaldı ama bu sefer telefonuna bakmak için. Bir mesajı okurken ekran yüzünü aydınlattı. Milo'nun ne kadar yakışıklı olduğunu hiç fark etmemiştim.

Elbette iyi göründüğünü biliyordum ama kendime bakma izni vermiyordum. Ne de olsa o kız kardeşimin en iyi arkadaşıydı. Ve bir katildi. Çok zengin, çok yakışıklı bir katil. İyi kalpli, bunu adalet için yapan türden bir katil.

Milo sonunda, "Hayır, kesinlikle öyle," dedi. "Yine de bu adamların senin için burada olduklarını sanmıyorum."

"Bu da ne demek oluyor? Beni izliyorlar." Başını salladı.

"Evet, izliyorlar."

"Ben," diye ekledim.

"Hayır."

"Hayır mı?" Hâlâ benim butiğimde olduğumuzdan emin olmak için etrafıma bakındım. yleydik. "Onlar tarafından izlendiğimi hissediyorum." Ama düşündüm de, bana neredeyse hiç bakmıyorlardı. Yine de etrafımda dolanmak beni izlemekle aynı şeydi. Yine de takip ediyorlardı.

Milo bana dönmeden önce telefonuna bir şeyler yazdı. "Bu iş halledilene kadar kız kardeşinin yanına taşınyorsun. Böylesi daha güvenli."

"Pardon?" Flora ve Kai'nin evi oldukça güzeldi ve orada yaşamak oldukça güvenli görünüyordu ama buna benim adıma karar veremezdi. "Kendi başıma yaşayabilecek yaştayım, çok teşekkür ederim."

"Uh-huh. Kendi başına yaşamak için çok genç olduğunu hiç söylemedim. Böylesinin daha güvenli olduğunu söyledim."

"Neden birdenbire güvenliğim konusunda endişelendiğinizi bilmiyorum ama endişelerinizi gidermek için sanırım bunu yapabilirim."

BİR İTALYAN SÜRPRİZİ

Milo Marucci

"Chi vi ha mandato?" [Arlo son on dakika içinde üçüncü kez sordu. Artık kan ve yara bere içinde olan beşi de hâlâ tek bir kelime etmeyi reddediyordu. "Non fatemelo ripetere!" [Bana tekrarlatmayın]

Sterlie'nin butiğine hışımla girdiğimde onlara pek dikkat etmemiştim çünkü tek önemsedğim onun güvende olduğundan emin olmaktı. Artık Tartarus'ta olduğumuza ve onun ofisimde güvende olduğunu bildiğime göre, Sterlie'yi korkutmaya kimin cüret ettiğini kontrol etmek için bodruma inmeye karar verdim.

Ona izlenmediğini söylediğimde, bu bir gerçekten çok Arlo'nun bir varsayımıydı, ama şimdi adamların önünde durduğumda, onun haklı olduğunu biliyordum.

"Adriana mıydı?" Sonunda kuzenlerime yaklaşırken sordum. Onları görmeyeli ya da onlardan haber almayalı yıllar olmuştu.

Beşinin de yanından geçtim ve hangisinin "lider" olduğunu anlamak için birbiri ardına gözlerinin içine baktım. Elbette hepsi İtalya'da birilerine hesap veriyordu ama her zaman başka bir lider vardı.

Beşinden dördü gözlerim üzerlerindeyken olabildiğince irkildiler, sadece Pino hiçbir şeyden etkilenmemiş gibi görünüyordu. Aralarında en güçlüsü oydu, bu da bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

İkisi de bana cevap vermeyince adamlarıma döndüm. "Bu dördünün icabına bakın." Pino hariç kuzenlerimin her birini işaret ettim. Diğerleri kolayca kırılabilirdi ama Pino'nun özel bir ilgiye ihtiyacı vardı. Benim ilgimi hak ediyordu.

Ben onları öldürmek için bir neden bulmadıkça ölmeyeceklerdi. Sebepsiz yere öldüren biri değildim ama gerektiğinde biraz zalimlik yapmayı severdim.

Adamlarım kuzenlerimi alıp onlara biraz işkence etmek için hepsini ayrı odalara götürdükten ve Arlo, Pino ve ben yalnız kaldıktan sonra eğlence başlayabilirdi.

Pino'nun önünde yere oturdum, bacak bacak üstüne attım. Bir sandalyeye bağlanmıştı ve denese bile kılını bile kıpırdatamazdı çünkü adamlarım rehinelerimi boyundan aşağısını geçici olarak felç etme emri almışlardı.

Küçük bir anestezinin yapabildikleri inanılmazdı.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Pino," dedim. "Beni bulmanın ne kadar süreceğini merak ediyordum."

Pino'nun içinde hep bir öfke vardı, biz çocukken bile. Her zaman Arlo'dan sonra gelirdi. Onun yaptığı her şeyi ağabeyi daha iyi yapardı. Eminim Arlo "beni bulamadığında" onun parlama zamanıydı.

Arlo beni bir hafta içinde buldu. Beni ölü ya da diri İtalya'ya geri getirme emri almıştı ama bunu yapmak istemedi. Sevgili kuzenimin de mafyanın bir parçası olmaya en az benim kadar ilgisi vardı.

"Şimdi, Arlo'nun sorusunu tekrarlamama izin verin çünkü korkarım kötü işitme duyunuzla onu duymadınız," dedim. "Seni kim gönderdi?"

Bir cevap beklemiyordum; o bundan daha iyi eğitilmişti. Yine de bir telefonum ve hoparlörüm vardı. Birinin konuşmasını istediğinizde sesler harikaydı, özellikle de

Bu sesler kara tahta üzerinde çivi ve tebeşir çizikleri, kalem tıkırtıları, köpek havlamaları gibi seslerdi.

Diğerleri zarar vermek için şiddet kullanırken, ben kızgınlığı seçtim.

Çoğunlukla, en azından.

Beklediğim gibi, Pino sessiz kaldı ve ben de küçük bir düğmeye tıkladım ve ilk tur sinir bozucu sesler çalmaya başladı. Bebek ağlamaları.

Küçük odanın her köşesindeki dört hoparlörden de son ses bebek ağlamaları yükseliyordu. Pino'nun bu saçmalığa gülmek istediği belliydi, ama dürüst olalım, hepimiz son gülen kişinin ben olacağımı biliyorduk.

"Keyfini çıkar, Cugino." Ayağa kalktım ve Arlo'ya doğru yürüdükten sonra hızlı bir bakış daha attım. "Bu ağlamanın sadece birinci aşaması. Daha iyi olacak. Yirmi dakika sonra bu küçük adam kendini gerçekten kaptıracak."

Ofisime girer girmez Sterlie bana "Bir fikrim var," dedi. Kai ve Flora bir randevuydu ve Sterlie yalnız kalmak istemediği için, kız kardeşi eve dönene kadar benimle Tartarus'a gelmesini önerdim. "Geçici olarak kız kardeşimin yanına taşınmak yerine, sadece tatile gideceğim. Orada kimse beni takip edemez, değil mi?"

Başımı salladım ama nedeninden emin değildim. Onunla aynı fikirde miydim, yoksa tatile hayır mı demiştim? Her iki durumda da, hangisi olduğunu bilsem bile umursamazdı.

"Daha önce de söylediğim gibi, senin için burada değiller." Herhangi bir cevap almadan, Sterlie'yi izlemelerinin tek nedeninin benim olduğumu biliyordum.

Beni bulmanın en kolay yolu neydi? Saklandığım yerden çıkmamı sağlamanın? Benim için bir anlamı olan tek kadını tehdit etmek ve korkutmak tabii ki.

Şimdi Adriana'nın bana gönderdiği mektupları kimin bulduğunu ve bir grup kuzenimi beni bulmaları için kimin gönderdiğini bulmam gerekiyordu. Keşke Adriana olamaz diyebilseydim ama mafyanın içinde büyüdüyseniz, kardeşlerin bile ihanet edebileceğini bilirsiniz.

Sterlie biraz kararsızca mırıldandı. Masama doğru ilerleyip otururken gözleri beni takip etti. Yeterli olup olmadığını kontrol etmek için Pino'nun yanına gitmeden önce bir saatim vardı. O zamana kadar her kulüp sahibinin yaptığını yapacaktım; para harcayacak ve sözleşmeler imzalayacaktım.

"Yine de daha güvenli, değil mi?" Sterlie sordu.

Oturduğum yerden, sadece başımı kaldırırsam onu mükemmel bir şekilde görebilecektim. Bunu yaparsam, gözlerimin bir daha onun vücudundan ayrılacağından emin değildim. Bu kadını gerçekten tanımadan önce onunla yakınlaşmak gibi bir arzum olmasa da çekici olduğunu, nefesimi kestiğini ve itiraf etmek istemediğim kadar çok gece uykumu kaçırdığını inkâr edemezdim. Düşüncelerim ona kaydığı an, zihnimde kayboluyordum.

Ve bugünlerde dikkatimin dağılmasını kesinlikle göze alamazdım. Şimdi eskisinden bile daha az.

"Eğer öyle düşünüyorsanız," dedim ve masamdan bir yığın kâğıt çıkardım.

Her bir kulüp üyesi benden bir davetiye alırken, zaman zaman diğer zengin suçluların da üyelik başvurusunda bulunmasına izin verdim. Çoğu zaman da hepsini reddederdim. Ne de olsa Tartarus onurlu bir kuruluştı. Birdenbire acemilerin içeri girmesine izin verseydim, bu benim hakkımda ne söylerdi?

Bazen, nadiren de olsa, Tartarus'a uygun görünen birinden gelen bir başvuru buluyordum. O zaman onlara özel bir davetiye gönderirdim.

"İspanya'ya gidebileceğimi düşünüyordum. Hep İspanya'ya gitmek istemişimdir. Ya da daha iyisi, bir ay boyunca Avrupa'da bir gezi yapabilirim. Bir ay bana olan ilgilerini kaybetmeleri için yeterli olur, değil mi? Yani, önce Madrid'e giderdim.

Çünkü orası kulağa hoş geliyor, sonra belki Paris, Brüksel'e kadar ve-"

"Madrid mi?" diye sordum. "ok... turistik."

Göz ucuyla Sterlie'nin kollarını kavuşturmadan önce doğrulduğunu gördüm. "İlk seçeneğim İtalya'ydı ama Paler'in-"

"Hayır." Sonunda gözlerim onunkilere kaydı. İtalya'nın hangi bölgesinin adını vermek üzere olduğunu anlamam için cümlesini bitirmesine gerek yoktu.

"Hayır mı?"

Boğazımı temizledim. "Palermo'da turizm pek iyi değil. Saklanmak istiyorsan bu kadar kalabalık olmayan bir yere gitmelisin." Açıkçası Sicilya'daki turizmin neden bu kadar büyük olduğunu bilmiyordum. İtalya'nın birçok bölgesi farklı mafya ailelerinin üyelerine ev sahipliği yaparken, Sicilya... Tanrım, bir bilgisayarın CPU'su gibiydi.

Cosa Nostra artık en güçlü İtalyan mafyası olmayabilirdi ama bu bölgeyi daha güvenli hale getirmiyordu. Orası güvenli miydi? İnternet evet diyordu ama ben farklı düşünmek için yalvarıyordum.

"Ama kalabalıklar saklanmak için harikadır."

"Toronto kalabalık ve yine de seni izliyorlardı," dedim. "Neden Palermo?"

Hemen yanından telefonunu aldı, ekrana birkaç kez dokunduktan sonra bana bir resim gösterdi. Gözlerim kaçığım şehrin resmine takıldıktan bir saniye sonra yuvarlandı.

Kabul etmem gerekir ki güzel bir şehirdi. Güzel manzaraları ve bazen iyi görünen bazen de görünmeyen mimarisi vardı. Sıcaklıklar harikaydı ve plaj... şey, bir plajdı - turistler için bir rüya, yerliler için ise bir kabustu.

"ünkü Venedik ve Milano sıkıcı."

FRAGILE MAN

Milo Marucci

"Yirmi dakika sonra ağlamalar ne kadar şaşırtıcı hale geldi?" Arlo ve ben odaya girer girmez Pino'ya sordum. "Biraz değiştirmeye ne dersin?"

Ağlamaktan bıkmış gibi görünüyordu. Daha fazla uzatmadan köpek havlamalarını açtım.

Pino gözlerini devirirken ben de sanki bunlar insanlık tarihinin en harika sesleriymiş gibi ona gülümsedim.

"Sen mafyayı terk edebilirsin ama mafya seni asla terk etmez," dedi Pino, sesi kızgınlıkla doluydu.

Arlo'ya bakmak için döndüm, onun da Pino'nun neden bahsettiğini bilmediğini fark ettim. Gözlerim en sevmediğim kuzenime döndüğünde mırıldandım. "Ayrılma seçeneğimiz olduğunu bilmiyordum. Ben gittiğimden beri Cosa Nostra şart ve koşullarını güncelledi mi?"

"Şartlar ve koşullar," diye güldü Arlo. "Keşke onlar da olsaydı. Hayır, sahip oldukları tek gerçek kural istediğin kişiyi öldürmek ve bir haine dönüşmemek."

Bu doğru bile değildi. Sebepsiz yere kimseyi öldüremezdik.

Sanırım birkaç kural daha vardı ama bunun gerçekten bir önemi var mıydı?

"Ee Pino, konuşmaya hazır mısınız?" Sonunda sordum. "Seni kim gönderdi?"

Pino bana arkasını döndü, en azından dönebildiği kadarıyla. İçinden bir homurtu çıktı, bu da bana henüz akıl sağlığını tam olarak yitirmediğini gösteriyordu.

"Sanırım değil." Arlo ve ben bir saat daha kalmak üzere odadan çıkarken kıkırdadım.

Sonunda bir nebze de olsa çözülene kadar üç saat daha sürdü, üç yeni sinir bozucu ses daha. Pino bana onları kimin gönderdiğini söylemedi ama kimin göndermediğini söyledi. Elbette doğruyu söylediğinden emin olamazdım ama yine de varsayımlarım ailemle ilgiliydi. Bilin bakalım ellediği kişiler kimlerdi? Genetik olarak benimle akraba olmayanlar.

Ondan sonraki altı saat boyunca Pino'yu kontrol etmedim; onu o odada sürekli, rahatsız edici seslerin dönüp durduğu bir ortamda bıraktım.

Ben yokken Sterlie'yi Flora'nın evine götürdüm, başka işler yaptım ve Tartarus personelimi kontrol ettim. Ama nihayet gece yarısını biraz geçe döndüğümde Pino'yu zar zor tanıyabildim.

Hasta görünüyordu. Gözleri kızarmıştı, vücudunu ter kaplamıştı ve kaçınılmaz olandan kaçmaya çalışırken giysilerinin bazı kısımları yırtılmıştı. Hâlâ dik oturuyordu ve felç edici anestezinin etkisi saatler önce geçmesine rağmen hareket edemiyordu. Berbat bir haldeydi.

"İçecek bir şey ister misiniz, caro cugino?" Aslında ona bir şey vermeyi planlamadığım halde sordum. Evet, biliyorum, yemek ve su temel bir insan hakkıydı, ama ailem benimle uğraşmaya karar verdiği anda, tüm bu hakları ellerinden alan bir sözleşme imzalamışlardı. Hayatları artık benim ellerimdeydi.

Sebepsiz yere öldürmekten pek hoşlanmasam da, başka seçeneğim yoksa öldürürdüm. Eğer beni yakalarlarsa,

Ya beni öldüreceklerdi -ki bu pek olası değildi çünkü ailem kardeşimi sorumlu tutmayı reddediyordu- ya da beni tutsak edeceklerdi. Beni tuttukları evin dışını bir daha asla göremeyecektim.

Görevi devraldığım da ve yeni mafya babasına dönüştüğümde bile sürekli gözetim altında yaşamak zorunda kalacaktım. Beni dinlemek zorunda kalacaklarını düşünürdünüz, ama sırf tekrar kaçabileceğim için dinlemezlerdi.

Oraya geri dönmek bir seçenek değildi, bu yüzden kuzenlerimi rehin tutmak ve onları teker teker öldürmek tek seçeneğimdi.

"Luca," dedi Pino, sesi çığ ve hırıltılıydı. Günün büyük bölümünde acı çekmişti. Kardeşleri gibi daha işbirlikçi olsaydı daha az acı çekebileceğini bilmiyordu. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Her zaman yaptığım şeyi," diye cevapladım. "En iyi kuzen olmak."

"En iyi kuzen mi?" diye tükürdü bana, zayıf bir kahkaha atarak. "Aileni terk ettin, Luca. Ailenin senin öldüğüne inanmasına izin verdin. Büyük bir insan böyle yapmaz."

"İyi bir insan da yapmak için eğitildiğimiz şeyi yapmazdı, bu yüzden teknik olarak herkese ne kadar harika olduğumu gösterdim." Omuz silktim. "Bunun bir önemi yok zaten. Ben sadece seni kontrol etmek için buradayım. Kötü bir ev sahibi olmak istemem, anlıyor musun? İçecek konusuna gelince. Biraz su ister misin?"

"Senden değil."

"Neden olmasın?" Muhtemelen alınmalıydım.

"Beni zehirleyebilesin diye mi? Hayır, teşekkürler." Pino başını iki yana salladı, sesler tebeşirin tahtaya vurmasından korku filmindeki gibi çığlık atan kadınlara dönüşürken yüzü buruştu.

"Eninde sonunda bana bir isim vereceksin, Pino. Ne kadar erken teslim olursan, kulaklarını o kadar çabuk dinlendirirsin. Ben sana zarar vermek için burada değilim, ama sen bana zarar vermek için buradasın. Senin ya da ailemizin huzurumu bozmasına izin veremem," dedim. "Acı çekmeyi seçiyorsun."

"Senin gibi aileme ihanet etmektense ölmeyi tercih ederim."

AÇILMAMIŞ POSTA

Sterlie Adams

"Neden Palermo'yu seçtin ki?" Kai bana kız kardeşimle aynı şaşkın ve onaylamayan yüz ifadesini takınarak sordu. Kai'nin anlaşılmazlığıyla başa çıkabilirdim; ancak kız kardeşiminki bambaşka bir şeydi. Flora her zaman benim tarafımdaydı.

"Çünkü" dedim, "Milo onun peşinde olduklarını söyledi, benim değil. Ama onun peşinde olsalar neden beni izlesinler ki? Bu yüzden bir süreliğine uzaklaşmam çok mantıklı. Zaten Palermo'da bir arkadaşım var, onunla buluşabilirim."

Aşağı yukarı bir arkadaş. Onunla yıllar önce Bali'de bir tatilde tanışmıştım. Bir daha hiç konuşmadık, ama onu bulabileceğime ve sonra yeniden bağlantı kurabileceğimize ikna olmuştum.

"Sterls..." diye içini çekti Flora ama cümlesini bitirmedi. Onun yerine ablam kocasına döndü. "Biz de onunla gidemez miyiz? Bunu bir aile tatili haline getirebiliriz."

Kai başını salladı. "Lola'nın okulu var."

"Ares burada," diye karşı çıktı. "Ne olmuş yani? Onu bir hafta okuldan uzak tutabilir, evde eğitim verebilir ya da buna benzer bir şey yapabilirsiniz."

"Sevgilim," diye başladı Kai. Flora'nın elini avucunun içine aldı ve başparmağıyla parmak eklemlerini okşadı.

"Bunu yapacağımı biliyorsun.

Senin için her şeyi yaparım ama hamileyken kendini bu tür bir stres altına sokmana izin veremem. Zaten yeterince endişeleniyorsun ve İtalya'da daha da kötü olacak."

"Neden?" Kaşlarımı çatarak sordum. Neden herkes İtalya'ya tek başıma gitmem konusunda bu kadar endişeliydi? Ben çok seyahat ettim. Tek başıma. Kendi başımın çaresine bakabilirdim. İtalya daha önce ziyaret ettiğim diğer ülkelerden pek farklı değildi.

"Ama..."

"Aması yok," diye araya girdi Kai.

Bir süre tartışmaya devam ettiler, benim varlığımı tamamen görmezden geldiler, ben de onlar fark etmeden arka bahçelerine çıktım ve havuzun kenarına uzandım. Çorba her adımımı takip etti. Kalkmasına yardım ettim ve bacaklarıma uzanabilmesi için tekerlekli sandalyesini kaldırdım. Bacaklarımin üzerinde uyumaya bayılırdı.

Flora'nın Kai ile tartışmasını hâlâ duyabiliyordum ama artık söyledikleri tek bir kelimeyi bile anlayamıyordum. Burada yaşamaya başladığımdan beri hep Fransızca konuşuyorlardı, bu yüzden konuşmalarını dinleyemiyordum.

Altı dili akıcı bir şekilde konuşabiliyordum. Fransızca onlardan biri değildi. Bazen gerçekten nefret ederdim.

Bir yanım kız kardeşimin ve kocasının biraz mahremiyet istemesinden alınmamam gerektiğini biliyordu ama diğer yanım kız kardeşini geri istiyordu. Her zaman beni seçen kız kardeşini. Beni herkesten daha çok önemseyen kız kardeşimi.

Şimdi, Flora kocasını seçti. Her birini. Tek seferde. Her seferinde. Benim tarafımı tuttuğunda, bu sadece kendimi tekrar güvende hissedene kadar onlarla kalmam gibi aptalca şeyler içindi.

Ama sanırım bu onun desteğini hiç alamamaktan daha iyiydi, değil mi?

Telefonumun ekranının bir bildirimle aydınlanmasını izlerken derin bir iç geçirdim. Genelde, canım arkadaş istemediğinde hepsini görmezden gelirdim ama okuduğum isim ilgimi çekti.

MILO MARUCCI

Bir yerlerde yedek anahtarınız var mı?

Yani anahtarınızı unutursanız ve dairenize girmeniz gerekirse diye.

Ne garip bir soru.

STERLIE

Evet,
neden?

MILO MARUCCI

Dairendeki bir şeyi kontrol edebilir miyim?

Eğer ben de gelebilirim.

MILO MARUCCI

Seni Flora'ya bırakmamış mıydım?

STERLIE

Evet, ama o ve Kai şu anda benim varlığımı bile hatırlamıyorlar. Tamam, hatırlıyorlar ama... bilirsin?

Çok garip.

Haftalardır onları rahatsız ediyorum. Sanırım biraz yalnız kalmak istiyorlar.

Teknik olarak, biraz alabilirlerdi, ama hayır, geri döndüm.

Tekrar.

MILO MARUCCI

Eşyalarını topla, seni almaya geliyorum. Benimle kalıyorsun, Sterlie.

STERLIE

Buna gerek yok.

MILO MARUCCI

Kesinlikle öyle.

On dakika içinde
orada ol.

"Seninle kalmamın sorun olmayacağından emin misin? Her ne kadar bu durumun daha başlamadan bitmiş olmasını dileysem de

Bir şekilde başladı, sorunun yarına kadar çözüleceğini sanmıyorum. Bir gece kalmak ve muhtemelen aylarca kalmak çok büyük iki farklı şey," dedim Milo'yu daireme kadar takip ederek.

Kai ve Flora gittiğimi fark etmediler bile.

Milo'nun yaşadığı yeri gördükten sonra binadan biraz utandığımı itiraf etmeliyim. Beni yargılayacağını düşünmemiştim ama yine de tuhaftı.

Onun binası milyarlarca dolar değerindeymiş gibi görünürken, benimki umutsuzca tadilata ihtiyaç duyuyormuş gibi görünüyordu. Aslında, muhtemelen birileri onu yıkıp yeniden inşa etmeliydi.

Merdiven boşluğu... bir şeydi. Bazı basamaklarda fayanslar, köşeler ve hatta korkuluk parçaları eksikti. Duvarlar çökmek üzereymiş gibi görünüyordu. Bazı komşularımın kapılarına çok yakın durursanız, ot, alkol ve sigara kokusunu alabilirdiniz.

Buraya taşındığımda bütçem kısıtlıydı çünkü yavaş yavaş butiğimi kuruyordum. Elbette, babamdan para isteyebilirdim ama... Artık onunla konuşmuyordum. Kız kardeşime yaptıklarından sonra.

Vakıf fonuma da sadece ara sıra dokunuyordum.

Anne tarafımdan büyükbabam üç yıl önce öldü ve tüm parasını bana bıraktı, ben de babamla görüşmemeye başladığımdan beri o parayla geçiniyorum. Alıştığım kadar değildi ama bunu, kızının hayatını bilerek riske atan bir adamla uzaktan temas halinde kalmaya tercih ettim.

Annemi tanımıyordum. Aslında tanıyordum ama hayatımın yaklaşık yarısında cinayete teşebbüs suçundan hapisteydi, yani artık o da hayatımın bir parçası değildi.

Büyükbabamın küçük servetinin bana miras kalacağını öğrendiğimde oldukça şaşırılmıştım.

Milo, "Flora'nın evi güvenli olabilirdi ama benim yanımda daha da güvendesin, cuore mio," dedi. "Senin ve Soup'un bir süreliğine etrafta olmanızın gerçekten bir sakıncası yok." Köpeğime gülümsedi

Koşarak gidebilmek için onu indirmemi hevesle bekliyordu. "Hiç misafirim olmuyor, kim bilir? Belki seninki beni bir gün yuva kurmaya ikna eder."

Doğru, çünkü Milo kimseyle birlikte olmayı reddediyordu ya da iki yıl önce onunla ilk tanıştığım da öyle demişti. Aslında oldukça üzücüydü ama anlıyordum. Bazı insanlar sadece huzurlarını korumayı tercih ediyorlardı.

Dairemin kapısının önünde durduk. Önyargılı olabilirdim ama daire kapımın bile tüm binanın geri kalanından çok daha iyi görüldüğüne gerçekten inanıyordum. Bir şeyler için çaba sarf eden bir kiracıydım. Komşularımın aksine süslemelerim vardı ve kapımı düzenli olarak temizlerdim. Tehlikeli madde kıyafeti giysem bile beni onlarınkine dokunurken yakalayamazdınız.

"Ne arıyorsun ki?" Milo ve ben daireme girerken sordum. Tanrım, uzun zamandır buraya gelmemiştim. Sadece bir günde on parti vermişim gibi görünmemesini umuyordum.

"Böcekler," diye cevap verdi.

"Neden biri evimi dinlesin ki?" İstedikleri Milo iken neden benim izlendiğimi hâlâ anlamıyordum. Milo ve ben ilk olaydan önce hiç konuşmamıştık bile. Bu bana hiç mantıklı gelmiyordu.

"Konuşmalarınızı dinlemek için. Sizi izlemek için," dedi belli belirsiz. Milo hemen giriş kapımın etrafına bakmaya başladı.

Bir elimi kalçama dayayıp başımı ona doğru eğiyorum. "Bu insanlar neden senin peşinde?"

"Uh..." Bakışları sıcak bir an için yere düştü.

"Hayır, daha iyisi. Eğer peşinde oldukları sensen bu insanlar neden beni gözetliyor?"

"Bilmesen daha iyi, cuore mio." Her çekmeceyi açtı ve mümkün olan her köşeyi aradı, hatta bir yerlerde tek bir böcek olmadığından emin olmak için mobilyaların arkasını bile. Hatta bir noktada süslü ekipmanlar bile kullandı. "Bilmen gereken tek şey, bunun icabına bakacağım,

ve seni bir daha asla rahatsız etmeyecekler. O zamana kadar, gerçekten yakınımda kalmama ihtiyacım var. Eğer seni göremiyorsam, çok uzaktasın demektir. Seni izleyemediğim her saniye, ciddi bir tehlike altındasın demektir."

"Peki, tatile çıkma planım hakkında..."

Milo eski bir posta yığınının aldı. O kadar da eski değildi. Belki iki ya da üç aylık. Postalarımı çok fazla kontrol etmezdim çünkü zaten hiç önemli değillerdi. Tamam, her zaman önemli değildi. Çoğu zaman reklamlardan ibaretti. Nadiren ödemeler için posta alırdım.

Her harfin üzerinden geçerken Milo'nun yüzü bomboştu. Bir tanesi dışında hiçbir şey umurunda değildi. Bir keresinde kaşları birbirine çatıldı. Sadece bir kez, gözleri endişe, şaşkınlık ya da öfkeyle doldu. Anlayamadım.

"Ne oldu?" diye sordum. Cevap vermedi. "Milo?" Elimi omzuna koydum ve çok bilinmeyen bir nedenle bu dokunuş elektrik çarpması gibi hissettirdi. Ama triboelektrik şoku gibi bir şey değildi. Tamamen farklıydı.

Çok yabancı.

Sanırım o da hissetti çünkü Milo elindeki kâğıttan başını kaldırdı, kafasını çevirdi ve saniyeler içinde gözleri benimkilere takıldı. Koyu renk gözlerinde yabancı bir şeyler vardı.

Gözlerinin ne kadar güzel olduğunu hiç fark etmemiştim. Çok karanlık. Sırlarla dolu. Konuşmadığı yaralarla dolu. Kimsenin görmemesi gereken şeyler görmüştü. Yine de gözleri çok saf, çok çekiciydi.

Cennetin ve cehennemin kapılarını yansıtıyordu; o kahverengi gözlerinde tüm evrenleri barındırıyordu.

Sakladıkları sırları bilmek istiyordum. Milo boğazını temizledi. "Ne?"

Kendimi toparlamam bir saniye sürdü ama sonunda sesimi buldum. "Dikkatini çeken nedir?"

Tereddüt ediyordu ama sanırım postalarımı gözlerimden uzak tutamayacağını anladı ve pes etti.

"Bu bir mektup," dedi bana.

"Tamam mı?" Birkaç mektup aldım ama daha önce de belirttiğimiz gibi, onları hiç açmadım. "Bunun nesi bu kadar ilginç?"

"Tanıdığım birinden. Sana ulaşmaya çalışıyorlar."

Yani beni daha iyi hissettirmek için yalan söylemiyordu. "Neden? Yani, neden bu işe bulaştığımı bilmememin daha iyi olacağını söylediğini biliyorum ama Milo, bunun korkutucu olduğunu anlamalısın. Beni tehlikeli olduğunu söylediğin bir şeyin içine sürükleyip sonra da neye sürüklendiğimi söylemeyi reddedemezsin. Bu adil değil."

"Biliyorum, cuore mio. Tanrım, biliyorum." Mektubu cebine koydu, sonra iki elini omuzlarıma koymadan önce bana dokunacağını söyledi. Az önceki elektrik çarpması geri gelmedi. "Bana güvenmelisin; bilmemen daha iyi."

"Seni anlıyorum, gerçekten, anlıyorum. Ama yine de korkutucu. Seninle bir işim bile yok Milo. Üç hafta öncesine kadar en fazla iki kez konuşmuşuzdur. Bu durum, başını derde sokan kişinin benimle uğraşmasına neden olacak ne yapmış olabileceğimi düşünmeme yol açıyorsa özür dilerim." Ondan uzaklaştım ve oturma odama koştum, eşyaları etrafa fırlattım, kendime bunun orada olmadığından emin olduğum böcekleri bulmasına yardımcı olmak için olduğunu söyledim.

Mumları ya da vazoları kırmam umurumda değildi. Görünüşe göre, zaten buraya geri gelmeyecektim.

Ne olursa olsun, bu daireye bir daha asla giremeyecektim. Kafamda, tüm şehir boyunca taşınmam gerektiğini zaten biliyordum. Kalbim bunu kabullenmeye pek hazır değildi.

Elbette bu daireden nefret ediyordum ama yine de benim dairemdi. Burası benim evimdi ve Milo'nun yaptığı şey yüzünden artık burada kendimi güvende hissedemiyordum.

"Bu benim ailem," dedi Milo bana. Elimdeki mumu yere atmama fırsat vermeden benden aldı.

Yerde. "Beni eve geri istiyorlar ve bana ulaşmak için seni kullanıyorlar."

SANIRIM İTALYA'YA GIDIYORUZ.

Milo Marucci

"Sevgili Bayan Adams,

Beni tanımadığınızı biliyorum ve bunun sizi şaşırtabileceğini veya bunu bir şaka olarak düşünebileceğinizi anlıyorum, ancak sizinle konuşmam gerekiyor.

Adım Adriana Veneto, şu anda İtalya'nın Palermo kentinde yaşıyorum. Luca Veneto'nun kız kardeşiyim, umarım bu isim size tanıdık gelecektir.

Eminim kardeşim size önceki hayatını anlatmıştır, bu yüzden size büyük bir tehlike altında olduğunuzu söylerken kendimi kötü hissetmiyorum.

Bildiğiniz gibi Luca yıllar önce benim yardımımla Sicilya mafyasından kaçtı. Öldüğüne inanılıyor ama ailemiz bir ceset bulmadıkça bunu kabul etmeyecektir. Cosa Nostra'nın gizli patronu olduğu için, yapacağımız son şey olsa bile onu bulmak bizim görevimiz.

Yedi yıldır kuzenlerimiz Luca'yı bulmaya çalışıyorlardı, ama başarısız oldular. O ve ben bir süre iletişimde kaldık ve her şey harika gidiyor gibi görünüyordu. Ta ki son mektubuma kadar.

Dikkatsiz davrandım.

Kardeşimin yerini açığa çıkarmıştım.

Birileri onun hayatta olduğunu ve Kanada'da saklandığını biliyor. Tam olarak hangi şehirde olduğunu bilmiyorlar ama yakında bulacaklarını tahmin edebiliyorum. Eğer bulamazlarsa, senin peşine düşecekler.

Bana gönderdiği mektupların büyük bir parçasısın.

İsminiz onlarda var. Aslında, bir süredir senin ismini biliyorlar. Kimse senin Luca'yı saklayacağını düşünmemişti.

Mektuba daha fazla bilgi ekleyemem, bu yüzden lütfen Bayan Adams, bunu gördüğünüzde beni arayın.

+39091880352

Bekliyor
olacağım,
Adriana"

Mektubu okumasına asla izin veremezdim. Zaten artık çok geçti. Adriana mektubu iki ay önce göndermişti.

Tanrım, Sterlie'nin açtığını bir düşünsene. Onun hakkında konuştuğumu, kimseye onun adını bile anmaya hakkım yokken ona kafayı taktığımı öğrenirdi.

Sterlie benim arkadaşım değildi, o sadece en iyi arkadaşımın kız kardeşiydi. Benim için hiç kimse değildi ama yine de üvey kız kardeşimle sanki Sterlie bir gün karım olacakmış gibi konuşuyordum.

Adriana daha önce Sterlie ile hiç gerçek anlamda konuşmadığımı çok iyi biliyordu. Hatta bu yüzden benimle dalga bile geçti. Ve yine de ona söyledi.

Sterlie mektubu iki ay önce açmış olsaydı, muhtemelen benimle ilişkilendiremezdi. Ama şimdi bağlayabilirdi ve bunun olmasına izin veremezdim. Sterlie onu ne kadar uzun zamandır özlediğini öğrenirse, benden sonsuza dek kaçardı. Ve ben ona hiç sahip olmamıştım bile.

"Sterlie?" Son yirmi dakikadır ikimiz de sessiz olmamıza rağmen, "Sterlie," dedim. Anladığım kadarıyla kendisine gönderilen mektubun içinde ne olduğunu söylemeyi reddettiğim için kızgındı. Bunun onu neden üzdüğünü bir dereceye kadar anlıyordum.

Sessizliği bana dairenin her yerine bakmam için biraz

zaman kazandırdı.

tavırlarımdan ciddi şekilde hoşlanmamaya başlamıştı, bu bir kez olsun yardımcı oldu.

Ayrıca, o ve ben asla birlikte olamayız. Ailem şu anda bu durumu kanıtlıyordu. Son yedi yıldır kendime, karşımdaki bu sarışın güneş ışığına asla yaklaşılamayacağımı, çünkü yaklaştığım anda ailemin bir şekilde ortaya çıkıp her şeyi mahvedeceğini söylüyordum.

Ve yaptılar da.

Sterlie oturma odasındaki kanepede oturuyordu, Soup da onun yanındaydı. Bana bakmadı bile. "Ne oldu?"

"Köln'e gitsen nasıl olur?" Ben önerdim. "Hâlâ kalabalık, hâlâ ziyaret edilecek popüler bir yer. Ama aynı zamanda çok daha güvenli."

Sterlie hemen başını salladı. "Palermo'ya uçuş rezervasyonumu on dakika önce yaptım bile. Ben yetişkin bir kadını ve nereye gitmek istediğime karar verebilirim. Kız kardeşimin onayına ihtiyacım yok, özellikle de senin. Eğer senin yüzünden ölürsem, bu senin suçun. Daha önce benimle hiç konuşmadan beni bazı şeylerin içine sürükledin." Alaycı bir şekilde kıkırdadı. "Televizyon dizilerinin ve kitapların bu tür şeyleri abarttığını düşünürdüm hep, ama anlaşılan öyle değilmiş. İnsan gerçekten de daha önce hiç içinde bulunmadığı halde başkalarının karmaşasına sürüklenabiliyor."

Ben resme girmeden önce o resme girmişti. Ama o Son on bir yıldır kabuslarla yaşamak zorunda kalırken hatırlamıyordum.

"Uçağın ne zaman?" diye sordum. Haklıydı, gitmesini engelleyemezdim ama gittiği süre boyunca güvende olduğundan emin olabilirdim.

"Gelecek Pazartesi," dedi bana. "Burada kalmak istemiyorum." Bakışları dairesinin etrafında dolaştı. Mavi gözlerinde korku parlıyordu.

Eninde sonunda ona gerçeği söylemek zorundaydım ama daha fazla bilgi edinmeden önce değil. Peşimde olan ailemdi, yıllardır bunun farkındaydım. Keşke bu bilgiyi kimin verdiğini bilseydim.

emirleri. Emirleri kimin verdiğine bağılı olarak, tüm duruma farklı yaklaşmam gerekiyordu.

Hayatta olduğumu kim biliyordu? Hepsi biliyor muydu? Babam biliyor muydu?

Eğer babam biliyorsa, onları durdurmanın bir yolu yoktu. Eğer emirler gizlilik içinde annemden geliyorsa, tekrar kaçma ihtimalim vardı.

"Dairende böcek yok, kontrol ettim." Ayrıca, zaten benimle kalıyordu. İki gün boyunca tek başına kalmasına izin veremezdim. "Sterlie, Pazartesi günü seninle gelebilir miyim?"

Hayatımın geri kalanında herhangi bir İtalyan toprağına ayak basmak planlarımın bir parçası değildi, özellikle de Palermo'ya, ama şehirde yolumu herkesten daha iyi biliyordum.

Eğer onu orada bulsalar, ona ne yapacaklarını sadece Tanrı bilirdi.

Şaşırtıcı bir şekilde, Sterlie isteğıme karşı çıkmadı. Ondan çok daha fazla tereddüt etmesini, hatta bağırmasını beklerdim ama heyecandan nefesi kesildi.

"Bunu yapar mıydın?!" Saniyeler içinde ayağı kalktı ve bana öyle parlak gülümsedi ki, istese güneşi bile gölgede bırakabilirdi. "Sormayacaktım ama aman Tanrım, Milo, benimle gelmeyi teklif etmen için sessizce dua ediyordum."

Kollarını kaskatı kesilmiş bedenime doladı ama beni tuttuğı her saniye gevşediğimi hissediyordum.

İlk kez bana gerçekten sarıldı, sadece birinin onu kurtarmasından dolayı rahatladığı için değil.

İlk kez göğsümün içindeki kalp hiç olmadığı kadar sert atıyordu.

Asla unutamayacağım anılar koleksiyonuma bir yenisi daha eklendi. Yeterince komik, bu anıların çoğunda o vardı.

"Orada benimle birlikte birinin olduğunu bilmek kendimi çok daha iyi hissettirirdi. Elbette, bir arkadaşına sorabilirdim, ama onlar sadece bütün gün plajda kalmak isterlerdi, ve ben parti yapmak istiyorum, sen

biliyor musun? Ve garip bir şekilde, bana göz kulak olacağını düşünüyorum, değil mi?" Sterlie bana baktı. Mavi gözleri ruhumu delip geçti. Vücudu hâlâ bana yaslanmıştı, ellerimin avuç içleri onu hissediyordu. "Ve İtalyanca konuşuyorsun, değil mi? Bu harika çünkü o zaman sokak tabelalarını okuyabileceğin ve yerlilere sorabileceğin için asla kaybolmayız. Bazı yerlilerin İngilizce konuştuğuna eminim ama bence İtalyanca konuşmayı tercih ederler. Aslında fark etmez. Teşekkür ederim." Beni tekrar sıkıca kavradı ve güzel yüzünü göğsümün tam ortasına bastırdı. "Thankyouthankyouthankyou!"

Kalbim şu anda bir sürü şey hissediyordu. Bu duyguların hiçbiri bana tanıdık gelmiyordu ama belki bir gün isimlendirebilirdim.

Sanırım bunu anlamak için birkaç haftam vardı.

Sterlie bir süreliğine yanımdayken, bu çırpınışların, bu acının ve sakinliğin bir gün geri döneceğinden emindim.

MILO GIBI ZENGİN OLMAK İÇİN

Sterlie Adams

FLORA

Hangi cehennemdesin sen?

Aç şu lanet telefonunu!

Çıldırarak üzereyim!

Yaklaşık bir dakika boyunca kız kardeşimin mesajına baktım ve gittiğimi fark etmesinin nasıl iki saat sürdüğünü anlamaya çalıştım.

FLORA

Biraz yalnız kalmak için odana gittiğini sanıyordum, ama şimdi kontrol ettim ve orada değilsin. Aslında, hiçbir yerde değilsin.

Tamam, bu her şeyi açıkladı.

Endişesinden şüphe etmedim, Kai'yi ve yeni ailesini benden üstün tutmaya başlasa bile o hala benim kız kardeşimdi. Yine de merak ediyordum, evli olmasaydı yokluğumu daha önce fark eder miydi?

Zaten bir önemi de yoktu. Sadece dramatik davranıyordum çünkü son yirmi dört saat içinde, kesinlikle hiçbir ilgim olmayan bir şey için hedef alındığımı öğrendim. İzlendiğimi biliyordum, bu çok açıktı.

gün. Tamam, o kadar insan arasında neden beni izledikleri hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu ama belki Milo yanımdayken eninde sonunda öğrenirdim.

STERLIE

Milo'ya katılıyorum... Sana mesaj atmayı unuttum. Özür dilerim!

FLORA

POLISI ARAMAK ÜZEREYDİM!!

STERLIE

Üzgün olduğumu söyledim.

FLORA

Sorun değil, sadece... bir dahaki sefere bana mesaj at.

Neden Milo'yla birliktesin?

Ona gerçeği söylemeyi çok istiyordum ama en iyi arkadaşıyla kalmamı tuhaf bulmasından korkuyordum.

Şimdiye kadar Milo'nun evine dönmüştük bile. Dairemde şüpheli bir şey bulamadı ama yine de orada kalmama izin vermedi. Tek başıma kalmamı istememesine sevinmişim çünkü ben de istemiyordum.

STERLIE

Ondan dairemi aramasını ve oraya geri taşınabilmem için bir güvenlik sistemi kurmasını istedim.

FLORA

Bunu neden yaptın ki? Bugün güvenlik nedeniyle evime geldin.

STERLIE

Etrafta olmamdan çok nefret ediyorsunuz ve bunu anlıyorum... Endişelenmeyin

FLORA

Bu doğru değil. Seni seviyorum, Sterls. Etrafımızda olmanı seviyoruz.

STERLIE

Gizliliği hak ediyorsun.

Ayrıca... Buradan uzaklaşmak için bir aylığına İtalya'ya gidiyorum, ben yokken Çorba'ya bakabilir misin?

FLORA

İtalya mı? Tek başına mı?

STERLIE

Evet. Sadece ben. Yine de iyi olacağım. Sen ve Kai oranın daha kötü olduğu konusunda yanılıyorsunuz, Milo beni temin etti.

FLORA

Tamam.

Beni her gün arayacaksın ki hala hayatta olduğundan emin olabileyim.

STERLIE

Evet, evet.

FLORA

İyi o zaman. Evet, Soup'ı alabiliriz!

Telefonumdan başımı kaldırdığımda Milo'ya "Flora ve Kai biz İtalya'dayken Soup'u alacaklar," dedim.

"Onlara seninle geleceğimi söyledin mi?" diye sordu, sesinde ihtiyat vardı.

Başım sallandı. "Hayır, Flora'nın bilmesini isteyip istemediğini bilmiyordum." Ne de olsa bir tür en iyi arkadaş kuralı yok muydu? En iyi arkadaşının kardeşiyle çıkamazsın gibi bir şey.

Her iki taraf da yirmili yaşlarındayken söz konusu kod hala geçerli miydi?

Zaten bir önemi yoktu. Milo'yla yatmayacaktım, onu öpmeyecektim ya da onun hakkında böyle şeyler düşünmeyecektim. O beni sadece bir saçmalığın içine sürüklemişti ve ben de kendimi bir şekilde bundan kurtarmaya kararlıydım. Bu, nefret ettiği bir ülkede onunla bir ay geçirmemi gerektirse bile.

Her hareketimi izleyecekti, bunu biliyordum. Bana ne kadar yakın olursa, bilmem gereken her şeyi anlatmasını sağlamak o kadar kolay olacaktı.

Çoğu zaman, ailenin masum küçük kuzusu olarak görülmenin avantajları vardı.

İnsanlar etrafımda umursamazdı. Beni bir şebboy olarak görüyorlardı, hatta hiç görmüyorlardı. Ben güvenmesem bile onlar bana güvenirdi.

onlara tek bir neden ver.

Dediğim gibi, bu bazen bir avantajdı, bu yüzden kendimi tüm bu durumdan nasıl uzaklaştıracağımı bulmak için bunu Milo üzerinde kullanabilirdim. İstese de istemese de beni bu karmaşanın içine sokmak için bozduğu her şeyi düzeltecekti.

"İstese bile hayatımı belirleyemez." Milo pembe bir şişe suyu ada tezgahının üzerinden bana doğru kaydırıldı. "Susamıştın."

Üzerinde pembe bir etiket, melek kanatları ve kapak olarak bir taç bulunan pembe cam şişeye baktım. "Bu bir çeşit özel su olmalı." Bunu bir dükkândan satın almanın imkânı yoktu. Gözlerim etikete takıldığında kalbim neredeyse duracaktı. "Delirdin mi sen?!"

Milo dikkatimi çeken şeyin ne olduğunu çok iyi bildiği için omuz silkti. "Eğer düşünüyorsan o kadar da pahalı değil."

"O kadar pahalı değil mi?" Şişeyi yere bıraktım, sonra her iki gözümü de ovuşturdum ve bir şeyler görmediğimden emin olmak için etiketi tekrar kontrol ettim. "Bu FILLICO," dedim. "FILLICO Pink King. En pahalı su markalarından birinin özel yapım suyuna sahipsiniz. Bu çılgınlık Milo."

"Fiyatın farkındayım. Sattıkları her şişe el yapımı olduğu için tamamen özel yapım değil. Ayrıca, bu şekilde satılıyorlar." Buzdolabından bir şişe daha çıkarıyor. "Pembe olduğu için beğeneceğini düşündüm."

"Evet, güzeller ama neden bir şişe su için bir milyon dolar ödesinler ki? Ve sende birden fazla var!"

"Beş yüz dolardan fazla değiller. Ayrıca, bende daha pahalı olanı da var. Gerçekten önemli değil, cuore mio. Ne yapacağımı bildiğimden daha fazla param var, bu yüzden pahalı su satın almak artık... pahalı değil."

Bunu nasıl söyleyebildi? Zengin olduğunu anlıyordum ama o burada bir litre suya beş yüz dolar öderken, diğer insanlar açlıktan ölüyordu. O

sahip olduğu parayla bütün köylerin yoksulluktan kurtulmasına yardım edebilirdi.

Bir yudum almak için şişeyi açmadan önce derin bir nefes aldım.

Tadı ucuz su gibiydi. Süslü bir yanı yoktu. Ve "daha pahalı" olduğunu düşündüğüm her şey benim hayal gücümünden ibaretti.

Şişeyi yerine koyup kapağını kapattıktan sonra, parasıyla bu kadar dikkatsiz davrandığı için onu tokatlamak üzere Milo'ya doğru ilerledim. Ama önünde durup gözleriyle buluşmak için başımı kaldırdığımda dikkatim dağıldı.

Birdenbire, onun gibi bir yüze sahip birinin nasıl olup da onun yaptığı kadar acımasız ama aynı zamanda kahramanca bir şey yapabildiğini merak ettim.

Polis onları hapse bile atmazken, onu bunu hak edenleri öldürmeye iten şeyin ne olduğunu merak ediyordum. O masum kahverengi gözleri intikam arayışına iten neydi?

"Milo?" Dilimde onun kötü su seçimleriyle hiçbir ilgisi olmayan bir soruyla sessizce konuştum. "Sana cevaplamak istediğinden emin olmadığım bir soru sorabilir miyim?"

Gözleri merak ve endişeyle doluydu ama sanırım korktuğundan çok sorumu bekliyordu. Bakışları korkutucuydu ama kötü anlamda değil. Beni herkesten daha fazla gözlemlemişti ve Milo beni tanımıyordu bile.

Her sözümü tüm dikkatiyle dinler ve sorularıma elinden geldiğince cevap verirdi, yine de benden çok şey sakladığından emindim. Ama beni asla görmezden gelmezdi. Bu benim için yeniydi.

Hemen cevap vermeyince başım öne eğildi ve gözlerim yere sığındı. Belki de soracaklarımdan korkuyordu ya da bana ne tür bir bahane sunabileceğinden endişe ediyordu.

"Bana bak, cuore mio." Bakmadım. Milo parmağını çenemin altından geçirip yüzümü tekrar kaldırmadan önce, "Sana dokunacağım," dedi.

Bana dokunmadan önce neden beni uyarıyordu? Daha önce kimse dokunmadan önce bana dokunacağını söylememiştir. Bu... garipti; yeniydi. İşin tuhafı, bu tam da Milo'nun yapacağı bir şey gibi görünüyordu.

"Cevaplanmasını istediğin her soruya cevap veririm," dedi sonunda, sesini yumuşak tutarak. "Cevabı bilmek seni daha fazla tehlikeye atmadığı sürece."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama umurumda da değildi. Milo'yla ilgili bir şey beni korunduğumu hissettirdi; uzun zamandır hissetmediğim kadar güvende hissettirdi.

Hava ciğerlerime çekildi, derin ve ağır. "Tecavüzcüleri neden öldürüyorsunuz?"

"Çünkü onlar bu dünyada bir adım bile yürümeyi hak etmiyorlar. Oksijen solumayı ya da herhangi bir şekilde zevk almayı hak etmiyorlar" diye yanıtladı. "Ve bu sadece tecavüzcüler için geçerli değil. Hak eden herkesi öldürüyorum ama bunu sadece birkaç kişi biliyor."

Yutkundum. İçimin derinliklerinde, benden önceki adamdan korkmam gerektiğini biliyordum. Ona kurban gidenlerden çok daha iyi olmadığını biliyordum. Tamam, o daha iyiydi. Eğlenmek için öldürmüyordu, en azından öyle görünüyordu.

Yine de o bir katildi. Elllerinde kan vardı. Tehlikeliydi.

Ondan korkmalıydım ama korkmadım.

Ayrıca, bir parçam bana tüm gerçeği söylemediğini hissetti. Bana onları neden öldürdüğünü söylemedi, sadece bunu yapmak için bir bahane buldu.

"Neden onlara işkence etmiyorsun?" diye sordum. "Bu ölümden daha kötü olmaz mı?"

Kaşları bir an için birbirine yaklaştı, sonra farkına varınca gözleri büyüdü. "Haklısın. Onları öldürmüş olmayı dileyebilecekleri noktaya kadar işkence etmeliyim. Bu çok daha mantıklı." Bir adım geri çekilirken eli yüzümden ayrıldı. Sonra mutfak tezgahından telefonunu aldı ve bir şeyler yazdı. "Bu gece Lionel Hendrix'in peşinden gidiyoruz."

"Biz mi?!" Ellerim göğsüme doğru uçtu, elbisemin kumaşını kavradım. "Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır, Milo. Ben"-kendimi işaret ettim-"senin 'işinle' hiçbir ilgim yok. Beni daha da garip, yasadışı durumlara sürükleme."

Sırıttı. "Sana pembe bir silah alsam nasıl olur?" Başım şimşek hızıyla sallandı.

"Hayır."

Milo telefonunu tekrar tezgâhın üzerine bıraktı ve tüm dikkatini bana verdi. "Eğlenceli olacak."

"Hayır."

"Söz veriyorum, cuore mio." Bana doğru bir adım attı; ben geri adım attım. "Düzgün nişan almayı öğrenene kadar ağır işleri yapmana izin vermeyeceğim."

Başka bir adım.

"Nasıl düzgün nişan alınacağını öğrenmek istemiyorum."

Milo kıkırdadı. Çok derin. Çok çığ. Çok sevimli. "Yani pembe ekipmanlar seni hiç cezbetmiyor mu?"

Bir kez daha geri adım attım. Sırtım arkamdaki adaya çarptı ve Milo iki kolunu uzatıp ellerini vücudumun her iki yanındaki adanın tepesine koyduğunda kaçmam imkânsız hale geldi.

Eğildi. "Hiç intikamın tadına bakmak istemedin mi, cuore mio?"

Bir kez daha başımı salladım.

İntikam almayı düşündüm mü? Elbette, herkes düşünmedi mi?

Bazen bana yanlış yaptıkları için insanları öldürmeyi hayal ediyor muydum? Evet, ama aktif olarak bunu yapmaya çalışmıyordum.

Hiç düşüncelerime teslim olur muydum? Pek olası değil, ama baştan çıkarıldım. Hem de çok.

Ayrıca, daha önce de ellerim kan içinde kalmıştı. Bunun tekrar olmasına izin veremezdim.

"Söyle bana, Sterlie. Biraz korkutulmayı hak ettiğini düşündüğün bir kişi söyle."

"Biraz korkutmak mı?" Sesim nefes nefese çıkmıştı. "Onları birazcık korkutmaktan daha fazlasını yapacaksın."

Bana bakarken gözleri yumuşadı ve dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi. "Bana nasıl doğru miktarda korkutucu olunacağını göster, cuore mio."

"Ne?"

Burnunun yüzümün kenarında kaydığını neredeyse hissetmeden hemen önce daha da eğilirken nefesini tenimde hissettim.

Bana hiç dokunmadı.

Kalbim göğsümün içinde ağır ağır atıyordu. Midemin çukurunda bir şeyler karıncalanıyordu; hayatım boyunca daha önce hiç hissetmediğim bir his. Aslında, vücudunun benimkine hafifçe değen her yeri karıncalanıyordu. Yanıyordu.

"Etrafında olmasını kabul edebileceğin biri olmayı göster bana. Hayatında sana sahip olma ayrıcalığını hak eden biri olmayı göster bana."

KAÇIŞ

Milo Marucci

Özel korumam içeri girdiğinde Sterlie yatak odamda derin bir uykundaydı, ben ise oturma odamda oturmuş e-postalarımı karıştırıyordum.

Acil durum anahtarını kullanmış olmalı; aksi takdirde içeri giremezdi. Onun dairesi benim çatı katımın hemen altında olsa da, bu ona otomatik olarak giriş izni vermiyordu. Michael'ın acil bir durumda anahtar kullanarak ikinci girişi kullanma izni vardı.

Ama dediğim gibi, sadece acil durumdu.

"Ne var ne yok?" Dizüstü bilgisayarımı bir kenara bırakırken sordum. Michael, başka kimsenin bilmediği yönlerimi bildiğine güvendiğim tek insan olabilirdi.

Ve Arlo, ama o yine de farklıydı. Arlo da benimle aynı şeyleri yaşamıştı ama kimse onu benim kadar önemsemiyordu. Mafya tahtının varisi olmak insanı bir tür kaideye oturtuyordu.

Çocukken bile kuzenlerimle ya da kardeşlerimle oynamama asla izin verilmezdi çünkü ya bana bir şey olursa? Kardeşlerimin her birinin Palermo'da istedikleri gibi dolaşmalarına, tek başlarına seyahat etmelerine izin verilirken, benim

On sekiz yaşıma gelene kadar yanımda en az beş erkek daha olması gerekiyordu. O zaman bile tek başıma bir yere gitmeme izin verilmezdi.

İlk silahımı üç yaşında elime aldım ve dört yaşında bir adam öldürdüm. Neredeyse o kadar önemli olmayan şeyler için karar verdiğimde sadece altı yaşındaydım, ama öğrenmem için oradaydılar. Yanlış karar verirsem sonuçlarına katlanmak zorundaydım.

On dört yaşındayken daha büyük kararlar alıyordum. Babam müsait olmadığında ya da onu bulamadığımda kararları ben veriyordum.

Gerçekten keyif aldığım tek şey ailemi sirkteki hayvanlar gibi gezdirmektir. Bir şey istediğimde, onu almak için koşarlardı. Eğer hayır dersem, bu hayır demektir. Biri bana karşı çıkmaya ya da itaatsizlik etmeye kalkarsa, kim olduğuna ve hangi unvana sahip olduğuna bağlı olarak, cezası biraz işkenceden ölüme kadar değişiyordu.

Michael hikayemi biliyordu. Beni kimden koruduğunu ve yakalanırsam bunun onun için ne anlama geleceğini biliyordu. Ama yine de kaldı. Mafyadan kaçmayı başarmamdan önce bile yanımdaydı. Birlikte planlar yaptık ve beni fark edilmeden Palermo'dan Münih'e nasıl götüreceğimizi bulduk.

Palermo'dan Napoli'ye özel bir helikopterle, Napoli'den de Verona'ya özel bir uçakla gittim.

Verona'dan Münih'e giden bir otobüse bindim. Hiçbir mafya varisi otobüse binmez.

Korku dolu on dört saattir. Kaçarken uçaklarda ve otobüslerde kapana kısıldığım hayatımın on dört saati. Her durak beni korkutuyordu. Biri beni görseydi, benim için her şey bitmiş olurdu. Beni kilit altına alırlar ve bir daha gözlerini üzerimden ayırmazlardı.

Münih'te Michael beni aldı ve son bir uçuşa, bu sefer Toronto'ya binmek için Berlin'e gittik.

"Bir sorunumuz var efendim," dedi Michael. Sesi neredeyse sıkıntılı geliyordu ki bu hiç de normal değildi. Genelde, o

tanıdığım en sakin insandı. Aynı zamanda en dikkatsiz olanıydı.

"Anlat." Oturmasını işaret ettim ama reddetti ve onun yerine bana güvenlik kameralarını izleyebileceğimiz tabletini gösterdi.

"Bütün gün binanın etrafında dolaşan aynı arabalardan on tane saydık. Hepsinin plakası farklıydı," dedi bana. "Hiçbirinin kimliğini tespit edemedik ama sanırım sizin için buradalar."

Bir arabanın binanın önünde durmasını ve siyahlar giymiş iri bir adamın girişe doğru yürümesini izledim. Binanın içine girmede, sabrımı sınavacak kadar cesur değildi ya da davetsiz misafirleri anında öldürecek kadar binanın güvenliğini sağlama gücümü hafife almaya cüret etmedi.

Bunca yıl sonra bile ailemin benden hala korktuğunu ve korkmuyormuş gibi yapsalar da bana saygı duyduklarını fark etmek oldukça şaşırtıcıydı. Yine de, o adamların aslında ailemin bir parçası olduğundan emin olamıyordum. Kuzenlerim buraya geldikten sonra yakalanmış görgü tanıkları olabilirlerdi.

"Seni nasıl buldular?" Michael tableti kapatıp nihayet benden biraz uzaktaki kanepeye otururken sordu. "Milo, sen ne yaptın?"

"Sterlie'yi buldular," dedim ve sonra bir elimi yüzümden aşağı kaydırdım. Kavgayı kazanmaya ne kadar kararlı olsam da, devam edip etmemem gerektiğinden emin değildim.

Muhtemelen Sterlie'yi sırf bana ulaşmak için yakalayacaklardı. Onu ele geçirdiklerinde, teslim olmamın bir önemi kalmayacaktı; yine de onu öldüreceklerdi. Sadece bir daha kaçmayacağımdan emin olmak için.

"Adams?" diye ekledi aynı kadından bahsettiğimizden emin olmak için.

Başımı salladım.

Derin bir iç çekerken gözlerini devirdi. "Sana söylemiştim.

Ondan uzakta olsaydın çok daha güvende olurdun!"

"Ve o zaman bile sana, ona yakın olma şansına sahip olmadan sonsuza kadar esaret altında kalmaktansa beş özgür yıl geçirmeyi tercih edeceğimi söylemiştim!" Ayağa kalktım, bacaklarımı başka şeyler için kullanmadan önce etrafta dolaşma dürtüsü hissettim. "Yedi yılım var, Michael. Bu alacağımı düşündüğümünden çok daha fazla."

"Evet, ama benim önerdiğim gibi daha küçük bir ada seçseydiniz-"

"O zaman Arlo yine de ailemizden uzaklaşmanın yollarını bulmaya çalışacaktı. Dün onu benimle görene kadar burada olduğunu bilmiyorlardı," diye araya girdim. "Tek bildikleri, Arlo'nun beni bulmak için dünyayı dolaştığı."

Michael başını bana doğru eğdi, gözleri ağzından çok önce beni çağırıyordu. "Arlo'nun seninle birlikte saklandığını biliyorlar Milo."

"Nasıl olur?" Gazlı şömineme doğru yürüdüm ve ışığın sıcak tonunu bana birini hatırlatan bir renge çevirmek için oturma odamı aydınlatan LED ışıkların kumandasını elime aldım.

Oturma odası şimdi yumuşak bir pembeyle aydınlanmıştı. Bu renk hiç hoşuma gitmese de, beynim onun görüntüleriyle dolup taşarken sinirlerimi yatıştırdı.

"Bir düşünsene," dedi. "Yoksa seni böyle aniden nasıl bulabilirlerdi? Burada olacağını biliyorlardı. Arlo da bu yüzden seni bu kadar çabuk buldu."

Bunun bir olasılık olduğunu çok iyi biliyordum, ancak şu ana kadar gitmeme izin verecekleri fikrini düşünmek istemiyordum...

Bana gerçekten ihtiyaç duyulana kadar.

UNDERESTIMATE

Sterlie Adams

Beni takip ediyorlardı.

Bütün sabah boyunca izlendiğim hissine kapıldım. Etrafıma ne kadar baksam ve deli bir aptal gibi görünsem de şüpheli kimseyi bulamadım.

Çorba da tüm bu süre boyunca diken üstündeydi.

Sakinleştirici bir sabah yürüyüşü olacağını düşündüğüm şey, gerçekten orada olduklarından ya da onları hayal ettiğimden emin olamadığım insanlar ve gölgelerle dolu bir kabusla dönüştü.

Paranoyam çok güçlü olduğu için Soup'un en sevdiği parka bile gidemedim. Doğrusu, bunun paranoya olduğunu düşünmüyordum, çünkü insanların beni izlediğini gördüm. Emin olamadığım tek şey beni izleyip izlemedikleri ya da sadece Soup yüzünden mi bana baktıklarıydı.

Nedenini anlamasam da, insanların köpeğimi gördüklerinde bana hayranlıkla gülümsemelerine alışmıştım. Köpeğimin kısmi felçli olması, onun daha az köpek olduğu ya da bu yüzden daha az sevgiyi hak ettiği anlamına gelmiyordu.

Onu aldığım da kahramanca davranmıyordum. O barınağa gittiğimde dikkatimi çeken ilk köpek oydu. Onunla aramda hemen bir bağ oluştu.

ve ben. Sırf iki bacağını kullanamıyor diye aramızdaki bu yakın bağı görmezden geleceğimi düşünen biri varsa, o kişinin beynini iyice yıkaması gerekir.

Milo'nun Sokağı'nın köşesini döndüğümde, bu bakışların tehlikeli bakışlar olduğundan emindim. Şüpheli bile bulmadığım biri aniden bana doğru yürüdü ve bir saniye bile düşünmeme fırsat vermeden beni boş bir sokağa çekti.

Her şey o kadar hızlı oldu ki çantamı ve tasmamı bile bıraktım, artık onu tutamadığım için köpeğimin kaçışını sadece yarım yamalak izledim.

Adam beni binaya doğru bastırırken başım arkamdaki tuğla duvara çarptı. En azından beni hemen yanımdaki ağaca doğru itmedi sanırım.

Ter ve iğrenç bir parfüm karışımı kokuyordu. Nefesi kendimi öldürmek istememe neden oldu.

Bana bu kadar yakın olmayı planladıysa, en azından dişlerini fırçalayabilirdi.

Korku sadece beyin kimyasallarıdır, dedim kendi kendime onun karanlık gözleri benimkilere değdiğinde. Aklımı başımda tuttuğum sürece her şey yoluna girecek.

Kai bir keresinde Flora'ya saldırganlardan nasıl kaçacağını anlatmıştı, ancak buna asla ihtiyacı olmayacaktı. Bana anlattığında, sadece yarı yarıya dinledim çünkü asla birinden kaçmam gereken bir durumla karşılaşmayacağımı düşündüm.

Belli ki dinlemeliymişim.

Adam vücudunu benimkine daha sıkı bastırdı ve sanki bana sürtünüyormuş gibi hareket etti, ama sadece kavramasını gevşetmeden cebinden bir silah almaya çalıştığını fark ettim.

Amatör. Bana saldırmadan önce o silahı eline almış olmalıydı.

"Luca nerede?" diye sordu kalın bir aksanla.

Başımı salladım. "Hiç bilmiyorum-"

Silahının namlusunu tam kaşlarımın arasına dayamadan önce elinin tersiyle bana bir tokat attı.

İçime acı doldu ve yanağım anında zonkladı. Bu bir süre için çirkin bir iz bırakacaktı.

"Nerede-" daha öfkeli görünmek için nefesini içine çekti
"- Luca nerede?" "Dediğim gibi-"

Bana tekrar tokat attı. Bu sefer daha da sertti.

Gözlerim doldu ama hıçkırmamak için elimden geleni yaptım. Bir ay önce biri bana tanımadığım bir adam tarafından takip edileceğimi söyleseydi, yüzlerine gülerdim.

Hayatım boyunca yaptığım hiçbir şey beni bu hale getirmemeliydi. Kimse kız kardeşimin eski erkek arkadaşının kardeşinin ölümüne karıştığımı bile bilmiyordu. Hiç kimseye kaba davranmamıştım. Hayatımda hiç kötü söz kullanmadım ya da kullanmamam gereken insanlarla ilişkiye girmedim.

Bu, bir türlü uyanamadığım çok kötü bir ateşli rüya olmalıydı.

"Bana tekrar sordurtma, sürtük!"

Bileklerimi kavrayışı hafifçe gevşedi ama hareket edip kaçmaya çalışacak kadar aptal değildim çünkü bunun faydasız olduğunu biliyordum. Hareket etseydim, beni daha sıkı kavrayacaktı, bu yüzden mükemmel anı beklemek zorundaydım.

"Ben de size kimden bahsettiğinizi bilmediğimi söylemeye çalışıyordum," dedim.

Şaşkınlık adamın güçlü yüz hatlarını boyadı, yanlış kişiyi yakaladığını anladığında elleri her saniye daha da gevşedi.

"Luca," diye tekrarladı, sanki bu bana tanımadığım bir insanı hatırlatacakmış gibi. "Luca Veneto. Onu tanıyorsun, sürtük."

Başımı salladım, vücudumun geri kalanını mümkün olduğunca hareketsiz tutmaya devam ettim.

"Avanti. Non mentirmi, tamam mı?" [Hadi, bana yalan söyleme, tamam mı?]

Kulağa İtalyanca gibi geliyordu ama bu dili konuşmadığım için emin değildim. Lisedeyken öğrenmeye çalışmıştım.

ama onun yerine farklı bir dil seçtim. "Anlamıyorum."

Adam sıkıntıyla başını salladı ve dudak büktü. "İşe yaramaz sürtük."

Sonunda elleri yeterince gevşemişti ve şimdi kendi adına aptalca bir hata olduğunu fark ettiği şey yüzünden dikkati o kadar dağılmıştı ki en azından kaçmayı deneyebileceğimi hissettim.

Ellerimi ondan çektim, tutuşundan kurtulurken duvara sürttüğüm için derimi zedeleyip zedelediğimi umursamadım.

O karşımda donmuş bir şekilde durmuş olanları anlamaya çalışırken, elimi ceketinin cebine attım ve esaretinden kaçmadan bir saniye önce fark ettiğim bıçağı çıkardım. Büyük bir bıçak değildi ama yanlış organlara isabet ettirirsem büyük hasar verebilecek kadar büyüktü.

Kendini toparladığında kıkırdadı. "Bir bıçak beni korkutmaz, küçük fahişe." Kolunu salladı ve dikkatimi tekrar silaha çekti.

Elbette, nasıl kullanacağınızı bilmiyorsanız bir bıçak bir silah kadar kullanışlı değildi.

Omuz silktim. "Silahının beni korkuttuğunu hiç söylemedim ama yine de kafama dayadın."

Yemin ederim, hayatımın herhangi bir noktasında biri kafama silah dayasa, hemen pes ederdim. Ama en azından bu sefer daha az korkmuştum.

Yaklaştı ve beni tekrar köşeye sıkıştırmaya çalıştı ama sonunda bu adama karşı sabrım tükendi. Ona doğru düzgün ulaşip arkasını dönene kadar yaklaşmasına izin verdim. O daha ne olduğunu anlamadan bıçağı ellerinden birine sapladım ve bir dakika önce beni esir aldığı yerin yanındaki ağaca dayadım.

Bıçağın kemiklerini geçip etine saplandığını hissettiğimde midem bulanıyordu ama kendimi tuttum.

Acıyla irkildi ve silahını düşürdü, ben de yere düşmeden yakaladım çünkü o bakmakla meşguldü.

saplanmış eline baktı. Sanırım yeterince şok olmuştu çünkü artık serbest olan eliyle bıçağı çıkarmaya bile çalışmadı ya da kan kaybından korktu. Bilmiyordum ama beni de ilgilendirmiyordu.

Silahı ona doğrulttum, bana dokunamaması için geri çekildim ve durumu bir kez daha tersine çevirdim.

"Eğer biriniz bir kez daha bana yaklaşırsa," dedim silahı yavaşça indirip onun yerine bacaklarına doğrulturken. Tetiği çektim, bir kez daha acı içinde haykırdığında dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme hissettim. "Çıplak ellerimle vücudunuzdaki her bir organı söküp atacağım."

Ciddi olduğumu göstermek için ona bir kez daha ateş ettim. Kurşun bu sefer kalçasının tam ortasına isabet etti.

Ona vuracağımı düşünmemiştim ama vurduğum için de üzülmemiştim.

BİR KALP ATIŞINDA

Sterlie Adams

Milo'nun apartmanına vardığımda hıçkıra hıçkıra ağlıyordum.

Çorba'yı bulmak ve iyi olduğundan emin olmak için çaresiz olsam da köpeğimi tanıyordum. Nereye gideceğine dair net bir planı olmadan kaçacak biri değildi.

Park çok uzakta olduğu için oraya bakmama gerek kalmadı. Evimiz de parka yakındı, yani çok uzaktı. En sevdiğim kahve dükkanı caddenin hemen aşağısındaydı, bu yüzden orada olduğundan emindim.

Milo'nun binasının girişine çıkan devasa basamakların dibinde duran tekerlekli sandalyedeki küçük beyaz Pomeranian'ı gördüğümde yanıldığım kanıtlandı. Beni fark ettiği anda kuyruğunu sallayabildiği kadar sallayınca içimi bir rahatlama dalgası kapladı.

"Ne kadar akıllı bir bebek," dedim gözyaşları içinde onu kucağıma alırken. Soup benim için hiçbir zaman çok ağır olmamıştı, sonuçta küçük bir köpekti ama şu anda onu zor tutabiliyordum. İşte o zaman titreyen ellerimi fark ettim ve son beş dakikayı beni ayakta tutan adrenalinden başka hiçbir şey olmadan koştüğümü anladım.

Artık biraz güvende olduğum için adrenalinin düştü ve içimde bir boşlukla baş başa kaldım. Sahip olduğumu düşündüğüm gücün her zerresi gitmişti.

Göz kapaklarım normalden daha ağırdı ama merdivenlerden yukarı çıkıp binaya girmeye çalışırken gözlerimi açık tutmak için kendimi zorladım.

Beni içeri alması için Milo'yu arayacak telefonumun olmadığını fark ettim. Kahretsin, doğru, o adam bana saldırdığında çantamı düşürmüştüm.

Bir binaya üzerinize kan sıçramış halde girdiğinizde, tekerlekli sandalyede bir köpeğiniz olduğu için insanların artık size bakmadığı ortaya çıktı.

"Hanımefendi, iyi misiniz?" Saniyeler içinde resepsiyonun arkasındaki kadın yanımda durdu ve sonunda güç kaybıma yenik düşüp devrildiğimde beni yakaladı. "Bayan Adams, lütfen bayılmayın."

Yapmak üzere miydim?

"Eğer bayılırsanız, Bay Marucci beni kovacak. Lütfen, bu işe ihtiyacım var," dedi çaresiz bir ses tonuyla.

Milo'nun bayıldım diye neden birini kovduğunu bilmiyordum ama her şey bulanık olsa da gözlerimi açık tutmaya zorladım.

Yanlış hatırlamıyorsam adı Jenna olan kadın bizi resepsiyona götürdü. Telefonu alıp birkaç tuşa basarken beni hâlâ tutuyordu. Sanırım Milo'yu arıyordu.

"Luca Venetito kim?" diye sordum. Belki biliyordur. "Ventento? Venti...?" Hah. Adı neydi?

"Bilmiyorum hanımefendi," diye cevap verdi.

Luca Venti Cup her kimse, Milo ile bir ilgisi olduğundan ve herkesin neden benim peşimde olduğundan emindim.

Jenna'nın sıkıntısı fark ediliyordu. Milo'nun şu anda beni gördüğünde ona ne yapacağından korkarak kaçmak ve bir daha dönmek istediğini söyleyebilirdim ama kaçmadı. Biri telefonu açtığında çoğunlukla sakın kaldı.

En azından kendimi ve Soup'u yere oturtacak kadar güç topladım.

"Efendim, Bayan Adams lobide," dedi. Sesi bana ağlıyormuş gibi geldi ama gözlerim yavaş yavaş tekrar odaklanmaya başladığında bile gözyaşı görmedim.

"Hayır, efendim. Sanırım bir kaza geçirmiş olabilir. Her yerinde kan var, efendim?" Jenna telefonu tokatladı ama sanırım Milo kapattı çünkü telefonu bıraktı ve iç çekti. "Tamamen kovuldum."

"Değilsin," dedim ona, başımı kaldırarak. Gözlerimi kıstım çünkü bunun daha net görmemi sağladığını fark ettim. "Milo birini durduk yere kovmaz."

"Hanımefendi, onun sizin için neler yapabileceğini tahmin bile edemezsiniz-"

Asansörün sesi duyuldu. "Ne oldu?" diye bağırdı derin bir ses.

Cevap vermedim çünkü buraya bu kadar hızlı gelmesine hâlâ hayret ediyordum ama anlaşıldığı kadarıyla cevap vermek istemiyordu.

"Onu alabilir misin?" Milo Jenna'ya sordu. Bir an için gücenmek istedim çünkü bunu kendi başına yapabilecek kadar güçlü olduğundan ve sadece yapmak istemediğinden emindim ama sanırım fikrini değiştirdi. "Sana dokunacağım, tamam mı Sterlie?" dedi ve bir saniye sonra yerden kaldırılıp ayaklarımın üzerine yatırıldım.

Neden bana hep bunu söylüyordu?

Milo'nun elleri yüzümü sararken beni bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "İyi misin, cuore mio?"

Ellerinin birbiri ardına kollarımdan aşağı kaydığını hissettim, olmadığına ikna olduğum yaralarımı kontrol ediyordu.

Adam bana sadece tokat attı, o yüzden derimde kızarıklıktan başka bir şey kalmamış olmalı. Umarım.

"Bu benim kanım değil," dedim fısıldayarak. İlk başta farkına varmadan ellerimi karnına götürdüm ve gömleğine sıkıca tutundum.

Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Belki de Milo'nun herhangi bir şeyine dokunmak bana garip bir rahatlık hissi verdiği içindi.

Ben. Ya da belki de ona tutunursam devrilmeyeceğimi ve düşmeyeceğimi düşündüğüm içindir. Her iki durumda da Milo neden olduğum kırıksıklıkları ya da şimdiye kadar kurumuş olduğunu düşündüğüm kanın beyaz gömleğine bulaşmasını umursamıyor gibiydi. Ya da gömleğini pantolonundan neredeyse tamamen çıkarmış olmamı.

Sadece bana baktı, benim kanım olmadığı için rahatlamıştı. "Hadi seni yukarı çıkaralım aşkım," dedi Milo usulca,

Ellerimi onunkilerle birleştirmek için uzanmaya başlamıştı bile.

Nefesimi içime çektim, bana verdiği yeni ismi kafamda bir döngü halinde tekrarlarken gözlerim bir an için büyüdü.

Vay canına, kendimde değildim herhalde çünkü Milo Marucci'nin bana aşkım demesine imkan yoktu.

Milo köpeğimi çağırdı, o da şaşırtıcı bir şekilde buna uydu. Genelde benim dışımda herkesin emirlerini görmezden gelirdi.

ON BİR YIL ÇOK GEÇ

Milo Marucci

Çok ileri gitmişlerdi.

Sterlie'yi izlemek ve onu korkutmak bir şeydi, ona saldırmak başka bir şeydi.

Ona saldırmış olmalılar. Görünüşünün tek mantıklı açıklaması buydu. Vücudundaki kan sıçramaları kaza geçirmiş gibi görünmüyordu, özellikle de kendi kanı olmadığında ısrar ettiğinde.

Bir cinayete tanık olduğundan ve bir şekilde kurbanın kanına bulandığından şüpheliydim. Ve eğer sadece bir cinayete tanık olmuş olsaydı, onu lobide ilk gördüğümdeki gibi hayalet gibi görünmezdi. Ne de olsa daha önce bir adam öldürdüğünü biliyordum. Ya da en azından işin yapılmasına yardım ettiğini.

Çatı katıma çıkar çıkmaz Sterlie'yi banyolardan birine götürdüm, böylece kandan arınabilecekti. Ona elini sürmeye cüret edenleri bulmak için kan örneğine ihtiyacım yoktu, çünkü yakında maskelerini düşüreceklerdi.

O kişiyi bir kez elime geçirdim mi, Tanrı bile onu kurtaramaz.

Sterlie duşun önünde tamamen giyinik bir şekilde durmuş, boş gözlerle önüne bakıyordu. Tahmin etmem gerekirse, kafasında tek bir düşünce bile yoktu.

"Size bir şey getirebilir miyim?" Aramızda belli bir mesafe bırakarak sordum. Yapmak istediğim son şey, ona kişisel alanına izinsiz girdiğimi hissettirmektir.

"Birini vurdum," diye mırıldandı, sorumu duymazdan gelerek. "İki kez."

"Sorun yok."

Sterlie başını salladı ama gözleri duşumun fayanslarına odaklanmaya devam etti. "Elini bıçakladım ve onu bir ağaca yapıştırdım."

"Ve bunu hak etti." Sterlie'nin etrafından dolaşarak tam önünde durdum. Yine de biraz mesafeyi korudum. "Duş almak istemiyor musun, cuore mio?"

Gözleri benimkilerle buluştuğunda aynı anda iç çekti. Bir zamanlar okyanus kadar derin olduğunu düşündüğüm gözlerinin içi artık boştu.

Sterlie bir kez daha sorumu duymazdan geldi. "Luca kim?" Nefesim ciğerlerimde tılandı.

"Onu tanıyorsun, değil mi?" Sterlie aramızdaki mesafeyi kapattı, neredeyse vücudu bedenime değecek kadar yakınımda durdu. "O adam Luca'nın nerede olduğunu sordu ama ben o adamın kim olduğunu ya da bu insanların neden benim bildiğimi düşündüklerini bilmiyorum."

Gözlerindeki boşluk kayboldu ama okyanus geri dönmedi. Onun yerine gözleri ağır bir şeyle doldu. Hüzünlü bir şeyle.

Yapmadığına memnun olsam da, şu anda hatırlamasını diliyordum. Tanıştığımız günü, neler olduğunu ve beni bulmak için kimin peşinden gideceklerini neden bildiklerini hatırlamasını.

Yine de asla hatırlamayacaktı ve bu iyi bir şeydi. En azından bazı açılardan.

Derin bir nefes alarak, "Öyleyim" diye cevap verdim. Ondandır tek bir tepki bile gelmedi. Orada öylece durdu.

Bir dakika önceki gibi uyuşmuş. "Sana söyledim, buraya benim için geldiler, senin için değil."

Sterlie'nin herhangi bir tepki gösterecek bir yol bulması sıcak bir saniye aldı, ancak bunun gözlerini bana kısarak bakması olacağını düşünmemiştim.

Bir an için anılarının bir şekilde geri döndüğünü sandım ama soyadımı sorduğunda dönmediğini anladım.

"Veneto," diye cevap verdim.

Başını eğdi, ama bir an sonra gözleri farkına vararak açıldı ve bir nefes aldı. "Bunlar mafyadan, değil mi?"

Başımı salladım.

"Adını değiştirdiğini bilmiyorlar." "Arlo biliyor." Besbelli.

"Tamam ama benim bununla ne alakam var?" diye sordu. Ailemin kim olduğunu öğrenmek onu rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. "Milo, Luca ya da her kimsen, ne kadar sebep bulmaya çalışırsam çalışayım, neden bu işe bulaştığım bana mantıklı gelmiyor. Hayatım boyunca mafyayla hiç temasım olmadı."

Çenemdeki bir kas kıpırdadı ve sanırım fark etti çünkü gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı.

"Ne zaman?" diye sordu. "Belli ki benden daha çok şey biliyorsun. O yüzden lütfen bana, daha önce haberim olmadan mafyayla ne zaman temasa geçtiğimi söyleyin. Beni bu belaya babam mı bulaştırdı?"

Başımı salladım. "Senin hatan değildi."

"Tamam ama ne olursa olsun, ne yaptığımı bilmiyorum ve bunu bilmeye hakkım var." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve tekrar geri adım attı. En azından birdenbire benden korkuyormuş gibi görünmüyordu.

Bir elimi yüzümde gezdirerek ona nasıl söyleyeceğimi düşünmeye çalıştım. "On bir yıl önce tatile gittiğimizi hatırlıyor musun?"

Sterlie bir an düşündü, sonra başını salladı.

Hatırlamayacağını biliyordum, uyuşturucu bunu yapardı ama en azından kız kardeşi ona söylemiştir diye düşündüm. "Flora sana söylemedi mi?"

"Hayır...? Ama neden sana söyledi?"

"Bana söylemedi," diye cevap verdim ve cebimden telefonumu çıkardım. Sadece o fotoğrafı bulmak için galerimde bir süre gezindim. Bulduğumda telefonumu Sterlie'ye verdim.

Resimdeki kendisini çok net bir şekilde tanıdığı için gözleri yaşlarla doldu.

Aileme ait bir kuyumcu dükkânında duruyordu ama kimse dükkânın bize ait olduğunu bilmiyordu.

Fotoğrafta o bir kolye seçerken, ben de kasanın arkasında oturmuş onu izliyordum. Ne yazık ki onu izleyen tek kişi ben değildim. Ve benim niyetim onlardan çok daha farklıydı.

On dört yaşındaki halimi gösterdim. "Bu benim, on bir yıl önceki halim," dedim.

Sterlie başını salladı ve yüzünden süzülen bir damla gözyaşını silerken telefonumu tekrar elime tutuşturdu. "Bu beni nasıl mafyaya bulaştırdı?"

Resmin en arkasındaki amcamı işaret ettim. İki rafın arasında durmuş, parlayan gözlerle onu izliyordu. Resim onun gözlerindeki şehveti yakalayamasa da, ben onu çok iyi gördüğümü hatırlıyordum.

Sterlie sadece bir çocuktü. Ona karşı nasıl şehvete yakın bir şey hissedebildiğini hiç anlamamıştım. Ondan sadece iki yaş büyüktüm ve yine de tek düşündüğüm onun hayatım boyunca gördüğüm en güzel kız olduğuydu.

Amcam sekiz çocuklu bir yetişkindi ve oğullarından biriyle aynı yaşta olan bir kızın peşinden koşuyordu.

"Hedef haline geldin," dedim ona. "Ve sana yapmak istediklerine karşı konuşmamın seni daha ilginç hale getirdiğini fark etmemiştim."

Güçlü durmaya çalışsa da kalın kalın yutkundu. "Bana ne yapmak istediler?"

Bir elimi saçlarımda gezdirdim ve yalan söylemeyi düşünürken gözlerimi kapattım. Ama ona daha önce hiç yalan söylememiştim, şimdi de söylemeyecektim. "Sence ne istediler?"

"On iki yaşındaydım." Sesi hüznle karışık bir fısıltı gibiydi. Gözyaşlarıyla mücadele ettiği belli olsa da Sterlie boğazını temizledi ve her zamanki gibi güçlü durdu. "Neden buradasın?"

Telefonumu kapattım ve yanımdaki lavabonun üzerine bıraktım. "Çünkü-"

"Aman Tanrım. Öyle mi...?" Benden bir adım geri çekildi, korku tüm yüzünü kaplamıştı. "Sen de onlardan birisin. Sen-"

"Hâlâ hayatta olmanın sebebi benim," diye sözünü kestim o yanlış varsayımını dile getiremeden.

İnsanlar bana pek çok şey derdi ve ben umursamazdım. Ama kimsenin bana tecavüzcü demesine asla izin vermeyeceğim tek bir şey vardı.

"Ve sanırım yaptıklarına göz yummadığım ve seni kurtardığım için, sana saldırırlarsa tekrar ortaya çıkacağımı biliyorlar."

AÇIKLIK

Sterlie Adams

Kafamın içindeki bir ses ondan korkmamı istedi. Kaçın. O bir düşman.

Ama öyle miydi?

Teoride, Milo'nun bana yalan söylemiş olabileceğini biliyordum. Ne de olsa bu kadar önemli bir şeyi benden bu kadar uzun süre saklamıştı.

Kendi kız kardeşim de biliyordu ve eminim babam da bana ne olduğunu biliyordu. Bana ne olduğunu bilmeyen tek kişi bendim.

Tüm o yıllar boyunca bende bir sorun olduğunu düşündüm çünkü bildiğim kadarıyla kimseden ya da hiçbir şeyden korkmak için bir nedenim yoktu. Mükemmel bir hayat yaşamıştım. Bazen göz ardı edilsem de sevilen biriydim. Okulda popülerdim ve birçok erkek benden hoşlanıyordu.

Ama daha önce hiç kimseyle birlikte olmamıştım. Kimseyle birlikte olma arzusu da hissetmedim.

Bekaretimi kaybetmeye her yaklaştığımda donup kalıyordum ve dehşete kapılıyordum. Kaybetmek istiyordum, gerçekten, istiyordum. Ama yapamadım.

Nedenini hiç bilemedim.

Birdenbire her şey anlam kazandı.

Beynimiz hatırlamasa bile ruhlarımız travmayı hatırlar, değil mi?

Onca yıl boyunca kız kardeşime sanki bende bir sorun varmış gibi hissettiğimi söyleyip ağladım. Bir kez olsun bana bunun nereden kaynaklanabileceğini söylemeye çalışmadı.

Bu bir garanti değildi, bunun farkındaydım, ama belki de bilseydim, sonunda sorunun ben olduğum düşüncesinden uzaklaşabilir ve kurban olduğumu fark edebilirdim.

Kız kardeşimin iletişim bilgilerine bakarken, hatırlamadığım bir şey için üzölmeye hakkım olup olmadığını merak ettim. Ne de olsa herkes beni kimsenin kendisi hakkında öğrenmek istemeyeceğı bir gerçekten korumaya çalışıyordu.

Geçen yirmi dakika boyunca Milo bana neler olduğunu anlattı. Bana her şeyi ya da gerçeğı anlattığından yüzde yüz emin olamasam da ona inandım. Gerçekten hiçbir şey olmadığını söz verdi. Kaçırılmaktan ve uyuşturulmaktan daha kötüsünü engellediğine yemin etti.

Beni koruduğı için Flora'ya kızmış olabilir miyim?

Kızgın olmanın hakkım olup olmaması önemli değildi, öfkeliydim.

On bir yıl. Bana söylemek için on bir yılları vardı. Beni teknik olarak tanımadığı için Milo'yu bana söylemediğı için suçlayamasam da Flora'yı ve babamızı suçlayabilirdim.

Böylece, daha fazla tereddüt etmeden arama düğmesine bastım ve Flora'nın telefonunu açmasını bekledim.

Çaldı. Bir kez, iki kez ve sonunda sesi geldi. "Merhaba! Tartarus bensiz bu kadar sıkıcı mı? Çalışıyor olmalıydın Milo."

Sesindeki neşeyi, mutluluğı duyabiliyordum. Kai ile birlikte olduğundan beri çiçek açıyordu. Onu mutlu görmek beni de mutlu ediyordu. Ancak, şu anda onun için mutluluk hissetmek istemiyordum; ondan nefret etmek istiyordum.

İçimde bir yerlerde ona karşı daha önce hiç hissetmediğim bir duygu vardı. Hayal kırıklığı. Beni daha önce hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı. Asla da edemezdi.

Hayatım boyunca kız kardeşimi gelmiş geçmiş en harika insan olarak gördüm. O benim en iyi arkadaşımdı. Flora ve benim aramda eşi benzeri olmayan bir bağ vardı, ancak aniden, beni korumak için yapılan basit bir girişim yüzünden bunun parçalandığını hissettim.

Bana saf derlerdi ve sonunda bunun doğru olduğunu ve değişmesi gerektiğini anladım.

"Milo?" Flora, mutluluğun yerini endişenin aldığını söyledi. "Sen iyi misin?"

"Neden bana söylemedin?" Bir kez daha gözyaşlarımı zorlayarak sordum.

Bana ne olduğunu öğrendiğimde şaşırtıcı bir şekilde etkilenmemiştim. Garip bir nedenden ötürü, henüz on iki yaşındayken cinsel saldırıya -tecavüz olmasa da neredeyse uğradığım gerçeğinden ziyade, bende bir sorun olmadığını bilmek beni daha çok rahatlatmıştı.

Dürüst olmak gerekirse, bu duyguların hala ortaya çıkabileceğini biliyordum ve çıkmalarını diliyordum çünkü etkilenmemek yanlış geliyordu. Şu anda tek hissettiğim hissizlik ve kendi aileme yönelttiğim öfkeydi.

Bunun başıma geldiğini bile hatırlamazken nasıl kurban gibi hissedebildiğimi bilmiyordum.

Benim için hiçbir şey değişmeyecekti, belki de sonunda bilerek bu olayı geride bırakabilecektim.

Bir yıl öncesine kadar gördüğüm terapistin varsayımları vardı ama ben bunları hep reddettim. Ben asla kurban olduğumu düşünmezken o bana hala kurban muamelesi yapıyordu. Sahip olmadığımın emin olduğum bir travmayı kabullenmeme ve devam etmeme yardımcı oldu. Peki, şimdilik bunu kabullenmem o kadar da şaşırtıcı mıydı?

Adamlar çoktan gitmişti, Milo beni temin etti. Üzülecek olsam bile, bu ne işe yarayacaktı? Onları cehennemde ziyaret edip soru soramaz ya da kendim dövemezdim. Onları ihbar edemezdim ve mafyanın her halükarda olayı örtbas edeceğinden emindim.

Dediğim gibi, sonunda tamamen iyileşmek için eksik bir yapboz parçasına sahip olmam dışında benim için hiçbir şey değişmedi

Başından beri benim hatam olmayan bir şey.

"Sterlie?" Kafası karışmış gibiydi. "Sana söylemediğim ne var?" Flora karşılık olarak sordu.

"On bir yıl önce Palermo'ya gittiğimizi. Neredeyse tecavüze uğrayacağımı biliyordun," dedim ve hoparlörü açtım çünkü Milo'nun telefonunu odanın öbür ucuna fırlatırım diye tutmak istemiyordum. "Milo bana söyledi, sen neden söylemedin?"

Flora bir süre sessiz kaldı, ama bunun bir bahane düşündüğü için mi yoksa şok olduğu için mi olduğundan emin değildim. En yakın arkadaşının birkaç gün içinde bana on bir yılda verdiğiinden daha fazla bilgi vermesine şaşırmıştı.

"Hiçbir şey hatırlamadığımı biliyorsun. Peki, neden bana söylemedin?" Üstüne gittim. O sessiz kaldıkça ben daha da sinirlendim. "Yalan söylemenin faydası yok Flora. Ben zaten biliyorum."

"Ne olduğunu zar zor hatırlıyorum," dedi. "Yalan söylüyorsun!"

Sonra telefondan gelen bir hıçkırık sesi duydum.

Flora hiç ağlamazdı. Hamilelik hormonları yüzünden olabilir, ama öyle olsa bile Flora ağlamaktansa kendini öldürmeyi tercih ederdi.

"Yalan söylemiyorum Sterlie, bana inanmak zorundasın." Kız kardeşimin sesinde daha önce hiç gerçek bir acı duymamıştım. Onu avucumun içi gibi tanırdım, ya da hep öyle sanırdım. Onunla ilgili her şeyi bilmesem bile, ne zaman duygu taklidi yaptığını, ne zaman yapmadığını bilirdim. Şu anda bana karşı dürüst davranıyordu. "Olay olduğunda orada değildim ve babam bana hiçbir şey anlatmadı. Kesinlikle hiçbir şey bilmiyordum, Sterlie. Kaçıp kafanı vurduğunu sandım! Birinin sana bunu yaptığını düşünmemiştim!"

"Öyle mi? O zaman neden bana yolculuktan bahsetmiyorsun?"

Titrek bir nefes aldığını duydum ve kalbim bu sesle acıdı. Onu asla ağlatmak istemedim.

"Çünkü... önemli bir şey olmadı. Aptalca bir şeyi hatırlamadığın için kendini kötü hissetmeni istemedim.

Tatil. Kendini kötü hissedeceğini biliyorum çünkü seni tanıyorum Sterlie. O anıları hatırlamak isterdin ve hatırlayamamak seni çılgına çevirirdi."

Evet, tamam, haklı olduğu bir nokta vardı. Çoğu zaman hayat doluydum ve şimdiye kadarki hayatımdan gerçekten keyif aldım. Yaşayabildiğim her günün değerini biliyordum ve bir tatili bile hatırlamamak bana göre değildi.

Öfke hâlâ damarlarımı zehirliyordu ama zayıfladığını hissedebiliyordum.

Bazen kız kardeşime hiç benzemediğim için nefret ediyordum. "Milo bildiğini sanıyordu," dedim ona.

"Şaşırmıştı bana söylemedin."

Flora içini çekti, ilk başta bunun yalan söylediği ve şimdi yakalandığı için olduğunu düşündüm ama beni başka türlü ikna etti. "Bildiğim tek şey Milo'nun o gün seni otele geri getirdiği. Bana başka bir şey söylemedi. Dediğim gibi, ben de sadece kafanı çarptığını düşündüm, bu yüzden daha fazla soru sormadım. Onun İtalya'dan buraya taşınmış zengin bir çocuk olduğunu düşündüm. İki yıl öncesine kadar seni geri getirenin o olduğunu bile bilmiyordum."

"Yalan söylemediğine söz veriyor musun?" Her ne kadar sırf üzüleceğim biri olsun diye yalan söylemesini dilesem de, benim tanıdığım Flora bana asla yalan söylemezdi.

"Asla yapmazdım, Sterlie. Eğer bilseydim... inan bana, ilk söylediğim kişi sen olurdun çünkü neler olduğunu bilmeye hakkın vardı."

Harika. Kız kardeşime kıyamazdım çünkü o da bilmiyordu ve Milo'ya da kıyamazdım çünkü Flora'nın bildiğini ve bana söylediğini düşünüyordu.

Öfkelenebileceğim tek kişi babamdı. Her şeyden sonra gazabımı kesinlikle hak ediyordu.

Tecavüz olmayabilirdi, ya da Milo beni öyle temin etti, ama yeterince yakındı ve belli ki bazı izler bırakmıştı.

SINSI ZE VK

Milo Marucci

Geçen sefer Pino ve kardeşlerinin paçayı kurtarmasına izin vermiştim. Yani, aşağı yukarı "paçayı sıyırmışlardı." Hâlâ yakalanmışlardı ve görünürde serbest bırakılacakları yoktu.

Bilgi almak için hâlâ işkence görüyorlardı. Son iki günde birkaç yeni bilgi almıştım ama kuzenlerim çenelerini kapalı tutmaları konusunda eğitilmişlerdi.

Zamanım tükeniyordu. Sterlie ve benim uçağım üç saat içinde kalkacaktı ve özel jetimi kullanacak olsak da geç kalmak istemiyordum. Benim jetimi kullanmak daha güvenliydi, bu yüzden Sterlie'ye önceden aldığı biletler için para iadesi yaptım. Ona para iadesi yaptım ama aynı şeydi.

İtalya'ya üç saat içinde değil, hafta sonundan sonra gitmeyi planlıyorduk, ancak daha önce olanlardan sonra kaçınılmaz olanı daha fazla erteleyemezdim.

Kuzenlerim konuşmadığı için cevap alabilmemin tek yolu beni istedikleri yere geri dönmektir. Palermo'da yolumu biliyordum, görünmeden etrafta dolaşabilirdim. Beni neden aniden geri istediklerini öğrenebilirdim.

Michael'ın dediği gibi, beni nerede bulacaklarını biliyorlardı. Nerede olduğum belliydi. Eğer isteselerdi, beni yedi yıl önce bulabilirlerdi. Bir şeyler dönüyordu.

Cosa Nostra'nın kapalı kapıları ardında ne olursa olsun, bildiğim bir şey vardı. Sterlie'nin ailemin entrikalarından birine daha kurban gitmesine izin vermeyecektim.

Ayrıca, Sterlie bugün gitmemiz için ısrar etti. Anılarını geri getirmeye çalışmak istediğini söyledi ve belki de "tanıdık" bir yerde bulunarak onları tetikleyebileceğini düşündü. Şansının zayıf olduğunu biliyordum ama bana inanmıyordu.

O anıları beyni unutturduğu için kaybetmedi. Onları bastırmıyordu. Sterlie uyuşturulmuştı ve hafif bir şeyle de değil. Bazı anılarını geri getirmesi imkansız olmasa da yine de çok düşük bir ihtimaldi.

"Pino!" Hücreesine girerken ellerimi bir kez çırpıtm.

Aranan ve en korkulan suçluların çoğunu bulabileceklerini bildikleri bir kulübe polisin bu kadar az gelmesi şaşırtıcıydı. Dürüst olmak gerekirse, burası onurlu bir yerdi. Bu duvarların içinde bir kez bile yasadışı bir şey olmadı... en azından halk tarafından biliniyordu. Yaklaşık üç olay oldu ama Tartarus'un içinde ne olduysa burada kaldı.

Polisin Tartarus'u arama hakkı zaten yoktu, bu da istediğim kadar insanı bodrumda esir tutabileceğim anlamına geliyordu. Kimse onları bulamazdı.

Eğer yaptılarsa... o zaman sanırım bir sürü yeni ziyaretçim oldu. Herkesin konaklamasını mümkün olduğuunca zevkli hale getirmeye çalıştım. Benim için.

"Tutto bene?" [Her şey yolunda mı?] diye sordum. "Come sta la tua famiglia?" [Pek umurumda değildi ama bütün bir gün yüzümü göstermedikten sonra buraya girmek rahatsız edici gelmişti. Belki de benimle paylaşacak bir şeyleri vardı, kim bilir?

"Siktir git, seni lanet olası bok parçası." Pino bana tükürdü; gerçi biraz susuzdu, bu yüzden bana ulaşan sadece sesiydi.

İyi ki su getirmişim, hemen gösterdim tabii ki. "Hm, ben de gelmemi biraz daha takdir edeceğini düşünmüştüm." Sevgili kuzenime doğru yürürken dudak büktüm.

Bu sefer onun önüne oturmayacaktım. Bütün oda sidik ve kustum kokuyordu ve hâlâ sandalyeye bağlı olduğu için hareket edemediğinden, etrafındaki her şey yerdeydi. En azından adamlarım ben içeri girmeden önce ortalığı temizlemeye çalıştılar.

"Adamlarımın seni beslemediğini duydum." Zorla iç çektim. "Ne yazık. Onları daha misafirperver olmaları için eğittim ama sanırım onur konuğum için özel bir istisna yaptılar." Bana bakması için yüzünü kaldırdım, benden uzaklaşmaya çalıştığında kıkırdadım. "İçmek istemiyor musun? Zehirli değil... henüz."

"Suyunu içmektense ölmeyi tercih ederim."

Omuz silktim. "Peki. O zaman onu burada bırakacağım, tamam mı? Belki kibarca rica edersen, adamlarımdan biri sana verir."

Kapağını açtım ve şişeyi yanına bıraktım. Denese bile ulaşamazdı. Açık kapak benim saf zevkim içindi. Eğer teslim olursa, suyun tadı bok gibi olacaktı. Gerçek anlamda değil ama bayat su iğrençti.

Sadece isteseydi, karnı doycak ve yeni kıyafetler verilecekti. Banyoyu bile kullanabilirdi. Kötü bir ev sahibi değildim. İnsanların temel ihtiyaçları beynime çok iyi yerleşmişti, bunları mahkûmlarımdan almaya hiç niyetim yoktu.

Yine de hiçbir şey bedavaya gelmezdi; o halde bir mafya üyesi için yakalanmaktan daha onur kırıcı ne olabilirdi?

Yardım istemek. İhtiyaçlarının karşılanmasını istemek.

Tuvaleti kullanmayı istemek yerine çişlerinin içinde oturmayı tercih ederler.

Ne yazık. Pino'nun burada iyi bir hayatı olabilirdi ama o acı çekmeyi seçti. İyi beslenen kardeşlerinin aksine. Bazılarının televizyonu bile vardı.

"Sanırım ailemizin geri kalanının nerede olduğunu merak ediyorsun?" Pino açıkça ama ne yazık ki benimle konuşmayı reddettiğinde söyledim. "Eminim seni burada tuttuğumu bilmeleri gerekirken neden hâlâ binaya saldırmadıklarını merak ediyorsundur."

Pino gözlerini kapadı, ona tanıdığım sessizlik anının tadını çıkarıyordu. Yakalandığından beri çalmakta olan kayıtlar ben buraya gelmeden hemen önce kapatılmıştı. Kuzenime, sona ermesi için yalvarıncaya kadar bu kayıtlarla işkence etmeyi umursamasam da, kendime bu kayıtlarla işkence etmeyecektim.

"Senin öldüğünü düşünüyorlar," dedim ve Pino'nun dikkatini çektim. "Uçak kazası."

"Ne yaptın sen?"

Sterlie onu takip eden on beş kişi olduğunu söyledi, en azından bildiği kadarıyla. Son on tanesini bulduk ama yakın ailemden olmadıkları için adamlarım onları çabucak öldürüp ortadan kaldırdı. Ailem onları umursamayacaktı. Ve Sterlie'yi neden korkutmaları gerektiğini bilmedikleri ortaya çıktı.

Omuz silktim. "Oh, sadece... bilirsin işte? Sen hâlâ baygınken adamlarım senin küçük izleyicilerini çaldı. Daha sonra onları on iki saat sonra Palermo'ya inmesi planlanan bir uçağa koydular, ama ne yazık ki yarı yolda uçağınız bir kaza geçirdi ve Atlantik Okyanusu'na indi."

Pino bu habere tepki vermedi, ölümlerini sahnelediğime şaşırmış görünmüyordu, ancak gözleri bana yönelik biraz daha öfkeyle doldu.

Sanırım aileniz bizimkinin olması gerektiği kadar yakınsa, beşinin ölümünü sahnelemek o kadar kolay halının altına süpürülmeyecekti. Bir ölüm yeterince acı vericiydi, beş ölüm ise... affedilemezdi.

"Uçağın pilotu zarar görmemiş," diye kuzenime bilgi verdim. "Halkımın iyiliği için endişelendiğini biliyorum. Seni sonra besleyecekler - bir dakika... hayır, beslemeyecekler. Ama beslenmek için ne yapabilirsin ki?" Düşünüyormuş gibi yaparken mırıldandım.

"Tek kelime etmeyeceğim."

Parmaklarımı şıklattım. "Bu da bir fikir." Yüzümü onunkinin tam karşısına getirecek kadar diz çöktüm. "Ama konuşmana ihtiyacım yok, mio caro cugino, çünkü ben zaten her şeyi biliyorum. Yapabildiğim için seni burada tutuyorum."

Hiçbir şey bilmiyordum. Buraya geldiklerinden beri kimse önemli bir şey söylemedi. Bazı işe yaramaz bilgilere sahip olsam da, bunlar işime yarayacak şeyler değildi. Kuzenlerimden hiçbiri cevaplanmasını istediğim tek soruya yanıt vermedi.

Bunca yıldır beni bulması için Arlo'yu göndermekten başka bir şey yapmadıkları halde neden birdenbire beni aramaya başladılar?

Arlo, beni bir hafta içinde bulmuştu ve bana bilmediklerini söylemişti.

Arlo'nun beni bulmak için dünyayı dolaşmadığı çok açıktı çünkü kendisi burada saklanıyordu.

GERGİNLİKLER ARTIYOR

Sterlie Adams

Milo'ya bakmamak için elimden geleni yaptım ve nedenini bile bilmiyordum.

Beni korkutmadı ve ben de ona kızmadım. Elbette, bana olanları çok daha önce anlatmasını isterdim ama bu kararı gerçekten o mu vermeliydi? Tek bildiği, ailemin bana gerçeği ya da en azından bir versiyonunu söylediği.

Fark etmezdi zaten. O anıları geri getirmek için elimden geleni yapacaktım ve olayların yaşandığı şehirden sadece birkaç saat uzaktaydım. Anıların geri dönebileceğinden emin değildim ama denemeye değerdi.

Ayrıca, Milo'nun ailesi zaten benim için geliyorsa, neden beni bulmalarını kolaylaştırmayayım? Her zaman göz önünde saklanmayı sevmişimdir. Gözden kaçması en kolay olan buydu.

İtalya yolunun yarısına geldiğimizde, uçuş görevlilerinin bana su ya da atıştırma bir şeyler isteyip istemediğimi sormalarından bıkmıştım.

Sadece işlerini yaptıklarını biliyordum ve Milo'nun onlara bu aptalca sorular için çok iyi para ödediğinden emindim, ama bir şey isteseydim, isterdim.

Milo dizüstü bilgisayarında yazıyor, telefonlara cevap veriyor ve dünya umurunda bile değilken, benim beynim tüm sorulardan buharlaşıyordu.

Küçük bir uçakta, hiç tanımadığım bir adamla ve "Size bir şey getireyim mi?" sorusunu şeker gibi fırlatan uçuş görevlileriyle sıkışıp kalmıştım.

Okuyacak tek bir dergim bile yoktu ve olsaydı bile şimdiye kadar milyonlarca kez bitirmiş olurum. Milo bana daha önce yeni bir telefon almıştı ama şarjım bir saat önce bittiği için oyun oynayamıyordum. Şarj cihazımı onun evinde unutmuştum ve burada yedek bir şarj cihazı olup olmadığını sormayacaktım.

İtalya'ya yaklaştıkça daha da gergin olmamın bir faydası olmadı.

Ben de patladım.

"Beni rahat bırak, olur mu?!" diye inledim. Ellerimi yüzüme götürdüm, parmaklarım şakaklarıma bastırırken aynı anda gözlerim kapandı ve derin bir nefes almaya çalıştım.

"Hanımefendi?" dedi kadın, sesi artık sıkıntılıydı. Bana karşı çok nazikti ama daha fazla dayanamadım.

"Eğer bana bir kez daha su isteyip istemediğimi sorarsanız..." Gözlerimi yeniden açarak gergin bir nefes verdim. "Aklımı kaçıracam."

"Saatlerdir içki içmediniz, Bayan Adams."

Öyle değil mi? Farkında bile değildim. Son altı saattir zihnim, Milo'nun ailesi beni bulursa başıma neler geleceğine dair teorilerle çılgına dönmüştü.

Ya göz önünde saklanmak başarısız olursa ve beni yakalarlarsa? Şu an itibariyle bunun olmayacağından emindim ama Milo sadece bir kişiydi. Beni muhtemelen bir ordu dolusu insandan koruyamazdı. Ve ısrar etse bile mafyayı kontrol edemeyeceği de kesindi.

"Yine de canım bir şey içmek ya da yemek istemiyor. Beni yalnız bırakın," dedim.

Nyla temkinli bir şekilde, sonunda bakışlarını bilgisayar ekranından kaldırmış olan Milo'ya baktı. Gitmesi için başını salladığında, olay yerinden onun kadar çabuk kaçan birini daha önce hiç görmemiştim.

Ne yazık ki Milo o anda dizüstü bilgisayarını kapatmaya karar verdi ve bana doğru ilerledi. Karşıma oturdu ve gözlerinde anlamadığım bir tür beklentiyle bana baktı. Personelini terslediği için bir tür özür mü bekliyordu?

Ben konuşmayınca kıkırdadı.

"Komik bir şey mi var?" Ona karşı bile şaşırtıcı derecede kaba bir sesle sordum. Görünüşe göre sinirlerim beni gerçekten değiştirmişti.

Milo başını salladı. "Hayır, tabii ki hayır." "O zaman neden gülüyorsun?"

"Çünkü sinirlendiğinde çok ateşli oluyorsun," dedi, yüzümü daha önce hiç görmemiş gibi bana bakmaya devam ederek. Sözleri karşısında şaşkınlıktan gözlerim fal taşı gibi açılmıştı, şaşkınlık damarlarımda dolaşıyordu. "Alınan bir tarafın olduğunu biliyordum ama sadece iyi davranmaya çalışan masum insanları tersleyebileceğini bilmiyordum."

"Ne kadar sıcak?" diye sordum. "Tek yaptığı beni kötü bir insan yapmak, hepsi bu."

"İşte burada yanıyorsun, cuore mio." Milo öne doğru eğildi ve bir elini yüzüme uzatıp çenemi kavramadan hemen önce bana dokunacağını söyledi. Gözleri tekrar dudaklarımla buluşmadan önce dudaklarıma doğru kayarken nefesim ciğerlerimde sıkıştı. "Bazen insanların oyunlarıyla ilgilenmediğinizi anlamaları için biraz kaba olmanız gerekir."

"O soruyordu-"

"Nyla içecek bir şey isteyip istemediğini soruyordu," diye onayladı ben cümlemi bitirmeden. "Son altı saattir her beş dakikada bir."

Her beş dakikada bir sorduğunu fark etmemiştim.

"Sonunda kendini kaybetmen yeterince uzun sürdü." Başparmağı alt dudağıma dokundu ve neredeyse anında vücudumdan istenmeyen bir ürperti geçti. "Eğer hayatta kalmak istiyorsan, sinirlenmeden önce aklından geçenleri söylemeyi öğrenmelisin. Tanrı biliyor ya, sabrın inanılmaz ama düşününce çok acı veriyor."

"Nasıl?"

"Kararınızı vermek için altı saatiniz var, anlaşıldı mı?" Cık cık etti. "Daha iyisini yapmalısın."

"Daha iyisini yapmakla ilgilenmiyorum." Kendimi seviyordum, insanlara karşı sabrımı seviyordum. Bana iyi davranmaları hoşuma gidiyordu ve vücudumdaki her kemiği gerçekten test etmedikleri sürece beni asla sinirlenirken yakalayamazdınız.

Bunu değiştirmek istemedim.

"Gerçekçi sınırlar koymayı öğrenmelisin, Sterlie. Kendini anlatmak için altı saat çok saçma. Açıkçası, utanç verici. Birini sormaktan vazgeçiremeyeceğiniz sinir bozucu bir soruyla başlıyor ve çok daha kötüsüyle bitiyor. Hepsi çok nazik olduğunuz için. Çünkü sınırlarınız şu şekilde ayarlanmıştır: "Altı saat içinde can sıkıcı bir hal aldığında patlayacağım."

Dizlerimi çenemin altına çektim ve bacaklarıma sarıldım.

"Bazen, cuore mio, karanlığa adım atmak doğru olanı yapmaktır."

VARIŞ UYARISI

Sterlie Adams

Milo sürekli etrafımıza bakıyordu. Uçaktan indiğimiz andan itibaren tetikteydi.

Attığımız her adımda güvenliğini kontrol etmesi ve gözlerini benden ayırmaması arasında, sanki hiçbir şey için endişelenmiyor gibiydi. Ama sanırım bu sadece bir kılıftı. Buraya geri döndüğü için yüzde yüz rahat olamazdı.

Neyse ki sonunda ailesinin benim peşime düşeceğine inanmadığım düşüncesiyle yetindim. Sonuçta, o buradayken neden benim peşime düşsünlerdi ki?

Havaalanına girmek üzereyken Milo'nun on güvenlik görevlisi de yürümeyi bıraktı. On tanesi de etrafımızı sarmıştı. Cidden, sanki ilk kızı benmişim ve Sayın Başkan tüm güvenlik ekibine tek bir kişinin bile bana dokunmadığından emin olmalarını söylemiş gibi hissettim. Ya da bu konuda beni görmemesini.

Sadece Milo ve ben çemberin içindeydik ve bu birinin bize dokunmasıyla değil, mafyanın bizi öldürmesiyle ilgiliydi sanırım.

"Sorun nedir?" Bilinçaltımda kolumu Milo'nun koluna dolayarak sordum.

Göründüğüm kadar aptal değildim. Yani, buraya gelmek aptalca mıydı? Kesinlikle aptalcaydı. Ama özgürce dolaşabileceğime ya da aldığım her nefeste tehlikede olmadığımı inanacak kadar aptal değildim.

Milo biraz güvenliydi ama. En azından benim zihnimde.

Milo bana sessizce, "Sadece kontrol ediyorlar, merak etme," dedi. Neden neredeyse fısıldadığından emin değildim.

"Bu insanlara güvenebilir misin ki?" İlk iki güvenlik görevlisi havaalanına girerken kolum onun koluna dolandı, ardından iki güvenlik görevlisi daha geldi.

Milo bir kez başını salladı.

"Bundan nasıl emin olabiliyorsun?" Yavaşça ilerledik, düşündüğümünden çok daha az dikkat çektik, ya da kendime öyle söyledim. Tam olarak bir şey göremiyordum. Güvenlik görevlilerinin arasına saklanacak kadar önemli olduğunu düşünenleri görmek için herkesin başını çevirdiğini hayal etmek istiyordum ama bunun böyle olması gerektiğinden emin değildim. "Ailen onlara teklif ederse-"

"Yemi yutmayacaklar," dedi Milo. "Onunun da bizi korumak için sebepleri var. Eğer sana ya da bana bir şey olursa..." Dudaklarının kenarları yukarı doğru çekildi ama bana ne olacağını söylemeyi reddetti. Açıkçası, bilmemek benim için sorun değildi. "Ayrıca, onlar da ailemi pek sevmezler. Babamın yanında çalışmaktansa ölmeyi tercih ederler."

Nefesim kesildi ama hemen boştaki elimle ağzımı kapattım. Etrafımdaki adamlara baktığımda, hiçbirinin Milo'ya ya da bana bakma zahmetine bile girmediğini fark ettim. Gözleri kesinlikle havaalanındaki insanlarda, çıkışlarda ya da her neye dikkat ediyorlarsa ondaydı.

Konuşmamızı dinlediklerinden bile emin değildim.

Sesimi alçaltarak, "Onlar başka bir şeyin parçası mı..." dedim. Kelimeyi yüksek sesle söyleyebilir miyim? Ya bu onların dikkatini çekerse?

Dikkat mi?

Milo bir kez daha başını salladı. "Diğer mafya ailelerinin yardımına başvurmadan önce kendi aileme katılırdım. Zaten bana yardım etmezler."

"Neden olmasın?" Bunun aptalca bir soru olduğunu fark ettim. Neden ona yardım etsinler ki?

Milo kıkırdadı. "Eğer gittiğimi bilselerdi, beni geçit töreniyle dolaştırırlardı. Beni rehin tutarlar ve öldürmekle tehdit ederler. Bilirsiniz, istediklerini elde etmek için beni araç olarak kullanırlar. Ve istediklerini elde ettiklerinde, beni öldürürlerdi. Eğer bilmiyorlarsa, ellerine fırsat geçtiği anda beni öldürürler. Her iki durumda da ölmüş olurum."

Şu anda ağlamamak için kendimle savaşmak zorunda kalırken yüzünde tek bir kas bile kıpırdamadı. Hiç duygu göstermedi. Elbette bu gerçeklikle büyümüştü ama bu konuda bir şeyler hissetmiş olmalıydı.

Asla güvende olmayacağımı bilerek büyüseydim, on beş yaşına kadar gelebileceğimi sanmıyorum.

Milo büyürken çok şey yaşamış olmalı; her şeyden kaçmasına şaşmamalı.

"Sadece... çünkü?" Sesimdeki küçük çatlağı etrafımızdaki yüksek sesli konuşmalardan bile duyabiliyordum.

Mafyanın çay partileri ve kraliyet kıyafetleri olmadığını anlasam da, bunun bir parçası olarak büyüyen çocuklar için gerçekten ne kadar zor olduğunu hiç düşünmemiştim. Sanırım tek bildikleri bu olduğu için o kadar korkmuyorlardı, ama başka bir aile tarafından kovalanmayı normal olarak görmüyorlardı.

Omuz silkti. "Evet, öyle. Eskiden ailemde oldukça yüksek bir rütbem vardı diyelim. Cosa Nostra ve diğer gruplar arasında bir tür kan davası olduğunda otomatik hedef haline gelirdim. Bu saatler ya da yıllar sürebilir."

Hiç komik olmamasına rağmen kıkırdadım. "Yani, sen ne gibisin? Tahtın varisi mi?"

Bu sefer kıkırdamasına izin vermedi ama şaşkın olduğu belliydi. "Öyle de diyebilirsin."

"Sen mafyanın prensisin," diye şaka yaptım. "Düşünürsen çok hoş bir unvan. Sapkın kraliyet ailesi."

İlk iki güvenlik görevlisinden biri başka bir kapıdan geçene kadar ne kadar ilerlediğimizi fark etmemiştim bile ve etrafıma bir göz attım. Çıkıyorduk. Bir havaalanından bugünkünden daha hızlı ayrılabilceğimi hiç düşünmemiştim.

"Aslında Underboss," diye düzeltti. "Ama bunu bu kadar olumlu göstermeye çalışman hoşuma gidiyor."

Varışımızı bekleyen arabaya ulaşır ulaşmaz Milo'nun kolunu bıraktım.

Milo güvenlik görevlilerinden birinin benim için kapıyı açmasına izin vermedi ve onun yerine kendisi açtı. Bu... hoştu.

Ona teşekkür ettiğimde bana gülümsedi ve midemin en derin, en karanlık yerinde bir şeyler kıpırdandı.

Onu ilk kez gülümserken görmüyordum ama şimdi çok farklı görünüyordu. Kötü anlamda değil. Daha az temkinli görünüyordu.

Milo güvenlik görevlilerinden biriyle birkaç kelime konuştuktan sonra arabaya bindi. Ne dediklerini anlamadım ama farklı arabalara doğru koştuklarına bakılırsa, muhtemelen şimdi nereye gittiğimizle ilgili bir şeydi.

SIRLAR PAYLAŞILMAK İÇİNDİR

Milo Marucci

Sterlie otelde kalacağımızı düşünmüştü ama burada bir tür ikametgahım olduğunu bilmesi gerekirdi. Bu binanın kira kontratında adım olmasa bile takma bir isim vardı.

Kullandığım binaların sahibi olmamak hoşuma gitmiyordu. Bu yüzden, sahip olduğum her evi, daireyi veya çatı katını, tüm binayı satın aldım ve ev sahibi oldum. Ayrıca kendi bankamı açtım, böylece param için birine güvenmek zorunda kalmadım. İflas durumunda ne olacağını Tanrı bilirdi. Paramı çalmalarına izin veremezdim.

İlk hafta oldukça sıkıcıydı, en azından Sterlie öyle düşünüyordu. Günde en az iki kez bana ne kadar sıkıldığını söylemeyi ihmal etmiyordu.

Yine de anladım. Yedi gündür kilit altındaydık. Dış dünyada gördüğü en uzak yer, temiz hava almak için balkona çıktığımız gecelerdeki birkaç binaydı ama dışarı çıkmasına izin veremezdim.

Toronto'dan beklenenden çok daha erken ayrıldığımız için onun güvenliğini sağlamak için yeterli zamanım yoktu. Evet, on güvenlik görevlim vardı ama bu ailemi durdurmak için yeterli değildi.

Başka önlemler de almamız gerekiyordu ve geçen hafta bunları Michael'la birlikte çözmemiz gerekiyordu.

Hafta boyunca biraz daha yakınlaşmıştık ama bunun kaçınılmaz olduğunu sanıyordum. Kaldığımız yer küçük değildi ama büyük de değildi ve burada sadece biz vardık. Sterlie telefonda kız kardeşinden başka biriyle konuşmak isterse tek seçeneği bendim.

Michael'dan ona birkaç kumaş ve yeni tasarımlar üzerinde çalışması için ihtiyaç duyacağı her şeyi almasını istemiştin ki Sterlie'nin en azından yapacak bir işi olduğu için bunu çok takdir ettiğine inanıyordum.

Ve itiraf etmeliyim ki, bir elbisenin kumaşının ne kadar büyük olması gerektiğini hesaplamaya çalışırken onu gözlemlemek oldukça ilginçti. Dudaklarının kıvrılışına, kaşlarının çatılışına ya da her zamankinden daha derin iç çekişine bayılıyordum.

Dün, matematiği yanlış olmalı çünkü sonunda tüm elbiseyi balkondan attı ve bırakacağını söyledi.

Bu sabah erken saatlerde, içeride kalmaktan başka bir şey yapmam için bana yalvarıyordu. Sonunda onun güvende olacağından emin olduğum için kabul ettim.

Bana ne yapmak istediğini söyleyene kadar beklemeliydim.

Sterlie bir gece kulübüne gitmek istedi.

Eninde sonunda Palermo'yu keşfetmek isteyeceğinden emin olsam da, yine de tüm ay boyunca apartmanda ya da en azından daha az kalabalık bir yerde kalmayı tercih ederdim.

Ama iyiydi. Aptal bir kulüpte bir gece idare edebilirdim.

Kulübe g i t m e d e n önce Sterlie duş almak istedi. Onu dinlemediğim için, bir şeyler yapmak için zamanım vardı. arayıp birkaç şey daha ayarlayacağım.

Her ihtimale karşı kız kardeşimin telefon numarası yıllardır bendeydi ama onu hiç aramadım çünkü birinin benimle konuştuğunu duyma riski çok yüksekti.

Kız kardeşimin telefonu açmasını beklerken oturma odasında volta attım.

Adriana hemen açmadı ama sonunda açtı. "Pronto, chi parla?" [Kim arıyor?]

Sesini duyunca gözlerim kapandı. Sesinin nasıl olduğunu unutmuştum. Bilinmeyen bir numara onu aradığı için babamıza koşmaya hazır olduğunu bilsem bile onunla tekrar konuşmak çok güzeldi.

"Adriana," dedim nefes nefese. "Sono io... " [Benim...] Milo mu yoksa Luca mı demem gerekiyordu? Adımın yasal olarak değiştirilip değiştirilmediğinden bile emin değildim.

Kanada vatandaşlığım gerçektir ama bana o belgeleri getirmesi için bir adama ihbarda bulundum. Bir milyon doların insanların ahlakını nasıl değiştirdiği komikti.

Yani teknik olarak gerçek belgelerim vardı ama onları doğru şekilde almamıştım. Milo Marucci resmi olarak vardı, kayıtlıydı ve Kanada'da doğup büyüyen birinin sahip olduğu her belgeye sahipti. Yine de bunun sayıldığından emin değildim.

"Aman Tanrım!" Adriana'nın nefesi kesildi, bir an sonra bir kapının çarparak kapandığını duydum. "Ne-Neden önceden haber vermeden beni aradın? Aklını mı kaçırdın sen?!"

Bu henüz belirlenmemiştir.

"Dinle, yardımına ihtiyacım var," dedim pencerelere doğru yürürken. Bina oldukça moderndi, ki bu Palermo için bir tür mucizeydi. Palermo'nun mimarisine ve geleneksel görünümüne hâlâ uyuyordu ama içerisi Hollywood'a girmiş gibiydi.

Tabii ki her şey Kanada'dakinden çok daha küçük, daha ucuz ve süslüydü ama bir ay için yeterliydi.

"Benim yardımım mı?" Adriana'nın sesi sıkıntılı geliyordu. "Sana nasıl yardım edebilirim ki?"

"Pino ve adamları neden beni arıyor?" Kız kardeşimin sorusunu bir kez daha duymazdan gelerek sordum. "Bana tam olarak neler olduğunu anlatmanı istiyorum Adriana."

Bir dakika boyunca sessiz kaldı ve nefes alışını duymasaydım muhtemelen telefonu yüzüme kapattığını düşünecektim.

Garipti.

Elbette, onunla bir süredir konuşmamıştım, özellikle de telefonda, ama Adriana hala hayatta olduğumu, nerede olduğumu bilen tek kişiydi. Beni güncel tutan da oydu; en azından elinden geldiğince.

Ani sessizliği tuhaftı.

"Adriana," dedim sertçe. "Sana söylersem ölürsün."

Kaşlarımın çatıldığını hissedebiliyordum. Mükemmel turkuaz suyun görüntüsü bile bu noktada ruh halimi aydınlatamazdı.

Bir dakika önce kız kardeşime Palermo'da olduğumu söylemek istedim; benimle buluşmak için gizlice çıkıp çıkmayacağını sormak istedim. Şimdi bunun iyi bir fikir olduğundan pek emin değildim.

Adriana garip davranıyordu. Ve ardından gelen sözler de ne demek istediğimi kanıtlıyordu. "Sana evleneceğimi söyledim. O yüzden beni rahat bırak."

"Odada seninle birlikte biri mi var?" diye sordum. Belki de bunu ilk sorum olarak düşünmeliydim.

Kız kardeşim derin bir iç çekti, bu da bana yalnız olmadığını gösterdi.

"Dante mi, Alessandro mu, yoksa Antonio mu?" Hangi kardeşin onunla olduğuna bağlı olarak, bir sonraki hamleme karar vermem gerekecekti. Birini kandırmak diğerinden daha kolaydı.

"Birincisi," dedi sessizce. "Beni yalnız bırak, tamam mı? Seninle konuşmak istemiyorum ev-Dante!"

"Ne istiyorsun, Fabio?" Telefondan Dante'nin sesi geldi, her zamanki gibi öfkeliydi. Sesi hâlâ aynıydı, en azından içimden bir ses bu sesi tanıdı.

Fabio mu? Fabio da kimdi?

Belki kız kardeşimin eski sevgilisi, ama erkek arkadaşı olmasına izin verilmesi bile bir mucize olurdu. Aptal, modası geçmiş gelenekler.

"Anlıyorum," dedi Dante şaşkınlıkla kıkırdayarak. Her zaman öfkeli biriydi ama bu onun en büyük zayıflığıydı. Sabrını sınavarak onu gerçekten kızdırırdım. "Şimdi telefodayım, artık o aptal, korkak sesini bulamıyorsun, değil mi?"

"Dante!" Adriana'nın muhtemelen telefonunu geri almak için söylediğini duydum ama bu, adımın Fabio olması kadar olası bir şeydi.

"Haydi, pislik. Konuş benimle. Kız kardeşimden ne istiyorsun?"

Sessiz kaldım. Telefondakinin ben olduğumu anlaması gerekirdi, çünkü ben de gençken aynısını yapmıştım.

Dante her zaman cevap isterdi, ben de ona hiç cevap vermedim. Adil olmak gerekirse, zaten daha yüksek bir rütbem vardı. Kimseye hesap vermiyordum ve eğer konuşmak istemiyorsam, konuşmak zorunda da değildim. Cevap vermemi emredemezdi.

"Biliyor musun, küçük sürtük, sen bir fahişesin."

Bir kıkırdama duyuldu. "Kelime dağarcığınızın her zamanki gibi kötü olduğunu görüyorum."

Açıkçası sesimi tanıyıp tanımayacağından emin değildim. Yıllar geçtikçe biraz da olsa derinleşmişti. Ama sanırım sesimi nereden tanıdığını, Fabio olmadığım çok açıkken sesimi nasıl tanıdığını anlamaya çalışıyordu.

Sonunda farkına vardığında, daha iç açıcı bir selamlama bekledim -aslında beklemiyordum- ama çok daha nazik olabilirdi.

"Seni lanet sürtük. Nasıl yaşıyorsun?" Arka planda bir gümbürtü duydum. "Oh, lanet olsun. Lanet kuzenlerimizi sen mi öldürdün?! Bunu nasıl yaparsın?!" Dante yüksek sesle, öfkeyle inledi. "Seni pislik herif! Ne yaptığının farkında mısın?! Önce öldüğünü düşünmemize izin verdin, şimdi de kendi aileni öldürüyorsun. Sen çok sikiksin-"

"Vay canına, Dante. Ben kimseyi öldürmedim."

"Neden? Nasıl yaşıyorsun? Kahretsin, kahretsin, kahretsin kaltak.

Neden... neden şimdi uzanıyorsun?"

Tanrım. Sadece elitlere özel bir kulübüm vardı ve her gün kendi payıma düşen hakaretleri duyuyordum, ama Dante hepsinin üstündeydi.

Ama tepkisi bana bir şey söylüyordu; hala hayatta olduğumu bilmiyordu. Ailemin şu anda neden beni bulmaya çalıştığı önemli değil, o da bilmiyordu. Açıkçası bu beni çok endişelendiriyordu.

Eğer ben ölseydim, Dante benim izimden gidecekti. O ikinci çocuktı ve bana bir şey olursa yedeğim olması gerekiyordu.

Geçtiğimiz yedi yıl boyunca, ben yapamadığım için kararları o verecekti. Görünüşe göre, babam gerçekten onun başa geçmesini istemiyordu.

"Sen söyle," dedim.

"Bizden ne istediğinizi nasıl bilebilirim ki? Sen öldün amına koyayım."

Gözlerim doldu. "Hayatta olduğumdan oldukça eminim." "Sen... geri mi döndün?"

Ölülerden mi? Böyle yeteneklerim olduğundan emin değildim. "Sadece seninle uğraşmak için, sevgili kardeşim."

"Her şey yolunda mı?" Tatlı sesi tam arkamdan geldi.

Derin bir nefes aldım, en başta onun önünde asla düşürmemem gereken duvarı yeniden inşa etmeye çalıştım ve sonra arkamı döndüm. "Ben sadece..." Sustum. Evet, o duvar oraya geri çıkmayacaktı.

Gözlerim gördüklerine inanamıyordu.

Sterlie giyinik değildi. Hem de hiç. Vücuduna çok küçük bir havlu sarmıştı; sarı saçları da bir havluyla toplanmıştı.

Çok fazla deri.

Bir sonraki nefesim aptal gibi ciğerlerime takıldı.

Daha önce kadınlarla birlikte olmuştum. Daha önce kadınları çıplak görmüştüm. Sterlie her insancıl bir şey yaptığında neden tüm vücudum kendini kapatıyordu? Açıkçası, o

bir çuval giymiş olsaydım, nefesim yine de duraklamak için bir neden bulurdu.

"Meşgul müsün?" Sterlie her zamanki gibi masumca sordu. "Sadece bir sorum var ama bekleyebilir."

Telefonu kulağımdan çıkardım ve tek bir kelime bile etmeden aramayı sonlandırdım. "Tamamen seninim, cuore mio."

Telefon görüşmesi çok önemli olmasa da, kardeşime hâlâ hayatta olduğumu açıkladığım için görüşmeyi sonlandırmak için kötü bir andı. Ama her neyse, Dante ile daha sonra ilgilenebilirdim. Sterlie daha önemliydi; o her zaman önce gelirdi.

Gülümsedi ve kanepeye oturmak üzereydi ki üzerinde sadece bir havlu olduğunu hatırladı, onun yerine kollarını kendine doladı ve bana baktı.

Olabildiğince saygılı olmak için görüş alanımı onun gözleriyle sınırladım ve ona gülümsedim. Bu benim için yeniydi - gülümsemekten bahsediyorum. Kadınlara ve bedenlerine her zaman saygı duydum, sadece canım istediğinde değil.

"Kulübe gittiğimizde on güvenlik görevliniz de orada olacak mı?" diye sordu, başını hafifçe bana doğru eğerek.

Başımı salladım. "Onları fark etmeyeceksin bile."

"On tanesi birden mi?" Sterlie güldü. "Onları fark etmemek mümkün değil."

Muhtemelen, ama böylesi daha güvenliydi. "Özür dilerim ama..." "Hayır, anlıyorum. Burası bir kulüp, çok kalabalık. Ben sadece

Çünkü orada daha fazla olduğunu düşünmüştüm." Sterlie omuz silkti. "Ne olur ne olmaz."

"Daha fazla güvenlik ister misiniz?" On kişinin yeterli olduğunu düşünmüştüm ama daha fazla güvenlik görevlisi olursa kendini daha iyi hissedecekse bunu ayarlayabilirdim. Hem madem güvenlik görevlilerine güveniyordu, neden şimdi Palermo'ya gitmek istiyordu ki? Durum çözülene kadar birkaç ay bekleyebilirdi.

Sterlie beni şaşırtarak sorumu reddetti. "Orada sadece sen olursan kendimi yeterince güvende hissederim. On adam sadece

cockblockers."

Bir kez daha nefesim iznim olmadan içimden dışarı çıktı. Bu sefer, bir şekilde yutkunmuş olmalıyım ve yanlış yutkunmuş olmalıyım çünkü kendimi onun sözleri karşısında öksürürken yakaladım.

Sterlie bana yaklaştı ve attığı her adımda hava daha da inceliyor, nefes almak daha da zorlaşıyor gibiydi.

Bu gece gözlerinde farklı bir şey vardı, uzanıp beni boğmak için boynuma sarılan cüretkâr bir şey. Kan dolaşımda titredi ve daha önce hiç test etmediğim bir ateşi tutuşturdu.

Önümde durup gözlerime bakarken ne kadar rahat olduğunu fark ettim. Ben sinirden titriyordum, kafam karışmıştı ve vücudumdaki her sinir alarmla çınılıyordu, ama o her zamanki gibi rahatsız olmamıştı.

Soğukkanlı davranmaya çalıştım, gerçekten, ama işe yaradığından emin değildim.

Boğazımı temizleyerek sesimi buldum. "Gördüğüm kadarıyla maceraya atılmayı planlıyorsun."

Sterlie ellerime uzandı ve benim yapabildiğim tek şey ellerimin yavaşça onun yarı çıplak vücuduna yaklaşmasını izlemek oldu. "Herkesin hayatında en az bir kez bir İtalyanla maceraya atılması gerektiğine inanıyorum."

Ellerimi beline koydu ve onu içeri çekmesem bile bana yaklaştı. Havlusu, onu kavrayışımın ağırlığı ve gücü sayesinde en az birkaç santimetre kaydıda ama hiçbir şey ortaya çıkmadı.

Kalbimin göğsümün içinde ağır ağır attığını hissedebiliyordum, her pompalamayı, her atlamayı hissediyordum. Muhtemelen duyabiliyordu.

"Sana bir sır verebilir miyim?" diye fısıldadı.

"Elbette." Derin nefes aldım, ya da aldığımı sandım, ama yeterli oksijen yoktu.

Sterlie parmak uçlarına kalktı ve kulağıma fısıldamak için eğildi. "Daha önce hiç kimseyle maceraya atılmamıştım."

Gözlerim saniyeler içinde onunkilere kaydđ, şok olmuş ve biraz da rahatlamıştım. Görünüşe göre hâlâ bakire olduğđ için mutlu olmamam gerektiğini biliyordum ama olmuşum.

Flora bana söylediğı için çok fazla kimseyle çıkmadığını biliyordum ama tamamen deneyimsiz olduğđnu da düşünmüyordum. Zaten bu beni ilgilendirmezdi.

"O zaman bu gece şanslı olacağını düşündüren ne?" diye sordum.

Sterlie bir kez daha bana baktı. "Güvenliğinizin tüm bu erkekleri engellemesinin kötü bir şey olduğđnu asla söylemedim." Gülümsemesi parladı, neredeyse beni kör edecekti. "Ama ben senden bahsediyorum. Bu senin için yıkıcı olmalı."

Benim için mi?

Başımı salladım. "Sadece bir kişiyle ilgileniyorum ve o da benim için ulaşılmaz biri."

Sonunda, ne yazık ki, Sterlie geri adım attı ve böylece ellerim onun sıcak bedenini terk etti. Gülümsemesi durakladı, güzel mavi gözlerini sempati kapladı. "O kadar da ulaşılmaz biri değil Milo. Sadece biraz çaba sarf etmen ve kalbini kırma riskini almaya neden değđğini ona göstermen gerekecek."

MR. KORUYUCU

Sterlie Adams

Hiçbir şey bana tanıdık gelmiyordu.

Tamam, belki de bir barın bana tanıdık geldiğini düşünmem garip olurdu, çünkü burada bulunduğum tek seferde reşit değildim. Ama buraya gelirken belki içimde bir şeyler uyandıran köşeler görürüm diye düşündüm.

Mutlu bir anı değilse bile, belki de korkutucu bir şey.

Hiçbir şey yoktu. Buraya karşı hiçbir şey hissetmiyordum. Son yirmi dakikadır beni izleyen barmenin arkasındaki rafta duran gül şişesi dışında hiçbir şey ilgimi çekmiyordu.

Milo her zaman yanımdaydı ama dans etmiyordu. Kalabalığın üzerinden bakıyordu ve ona kaç kez dans eden insanlarla dolu bir kalabalıkta dans etmeyen tek kişi olarak daha fazla dikkat çektiğini söylemeye çalıştıysam da dinlemedi.

Fark etmezdi. Her iki şekilde de harika vakit geçirdim.

Ve bu kadar dikkatli olması hoşuma gitti. Tek bir kişinin bile yanıma yaklaşmaya cesaret edemediğinden emin oldu ve muhtemelen beni üzmesi gerekirken bu hoşuma gitti. Beni dinledi.

Bana baktı, beni izledi ve ara sıra gülümseyerek güvenliğini kontrol etmek için etrafımıza bakındı.

Hiç kimse bana onun kadar ilgi göstermemiştı ve nedenini bilmiyordum ama bu bana bir şeyler hissettirdi. Olmaması gerektiğini fark ettim ama umurumda değildi.

O gece tükettiğim her içki beni bir coşku dalgası gibi vurduğunda gece yarısından hemen önce olmalıydı.

Birden her şey tuhaflaştı. Işıklar bulanıktı. Kalbim hızla çarpıyordu. İçkilerimi bana bizzat veren ve barmenin onları hazırlamasını izleyen Milo olmasaydı, bu kadar dikkatsiz davranamazdım.

Eğer sarhoş olmak böyle bir şeyse, Tanrım, bir daha asla ayık olmak istemedim.

"Biraz eğlenin!" Kollarımı Milo'nun devasa vücuduna doladım ve onu dans ettirmeye çalıştım ama bu adam bir tuğla duvar kadar hareket ediyordu. Bu gerçekten utanç vericiydi. Onunla dans etmek istiyordum. "Dans et benimle Milo."

Eğildi ve kulakları sağır eden müziğin üzerine yüksek sesle konuştu. "Sana dokunacağım," dedi ve ben önce güldüm. Sonra ellerini belime öyle bir koydu ki, bunu karnımın alt kısımlarında hissettim.

Nefesim daha önce hiç olmadığı kadar ciğerlerime doldu. Vücudum karıncalanıyordu ve sıcak bir dakikalığına da olsa ayıldığıma yemin edebilirdim.

Onun karanlık gözlerine bakarken kalbimin çarpıntısını hissedebiliyordum ama bana garip şeyler yapanın vücudumdaki alkol olduğuna emindim.

Kendimi bu istilacı duygulardan uzaklaştırmak için tekrar dans etmeye başladım. Kalçalarım şarkının ritmine göre sallanıyordu ve beni şaşırtan bir şekilde Milo da dans ediyordu.

Şarkının yarısında Milo beni çevirdi. Sırtımı önüne dayadım ama bu dans etmemi engellemedi. En azından kollarım yukarı uzanıncaya ve parmaklarının yanlarımı okşadığını hissedene kadar. Çok yumuşaktı. Böyle hafif bir dokunuş

Hissetmek için vücudumdaki parmaklarına odaklanmam gerekiyordu.

Parmaklarını göğüslerimin yanlarında, kollarımda gezdirdi, sonra bir elini benimkiyle kenetledi ve beni geri döndürdü.

Müzik çalmayı bıraktı, en azından benim kafamda. Ne bir ses ne de başka bir insan vardı. Sadece Milo ve ben birbirimize bakıyorduk.

Milo bunca zamandır bana yakın duruyordu ama ne kadar güzel koktuğunu ilk kez şimdi fark ettim. Binlerce ışık tonu vücudunu aydınlattığında ne kadar yakışıklı görüldüğünü. Bir gece kulübünde takım elbise giymesi ne kadar tuhaftı ama yine de tam uyum sağlamıştı.

Sol kaşının hemen üstündeki küçük yara izini fark ettim ve nasıl gülümsemediğini ama kaşlarını da çatmadığını gördüm.

"İçecek bir şey ister misin?" Midemdeki çarpıntıdan korktuğum için sordum. "İçki istiyorum. Bir şeyler içmeliyiz!" Elini çektim ve ne olursa olsun beni takip edeceği için bunu yapmak zorunda olmadığımı bilmeme rağmen, kafamın içindeki kaos mantıklı düşünmeme izin vermeyecek kadar fazlaydı.

Bu sadece alkol, kendime defalarca söyledim ama kendime bile inanmadım.

Milo Marucci aslında o kadar da çekici değildi... sadece gerçekten öyleydi. Ama benim tipim değildi, bazen kabalaşıyordu ve insanları öldürüyordu.

Ama çoğu zaman bana gülümsedi. Ve beni asla öldürmeye çalışmadı.

"İyi misin, Sterlie?" Milo bara varır varmaz sordu ve ben de boş bar taburelerinden birine çöktüm. Ellerini vücudumda tuttu ve beni dik tuttu. Bırakırsa bar taburesinden düşeceğimi düşündüğünden emindim.

Histerik bir şekilde başımı salladım. "Sadece susadım!"

Barmen bize yaklaştı ama yeniydi. Sanırım diğerinin bu gecelik işi bitmişti. Bana gülümsedi, ama

Gözleri üzerimde gezinen adama kayınca gülümsemesi çabucak kayboldu. "Sizin için ne yapabilirim efendim?"

Efendim mi? Ben içki istedim, Milo değil.

Milo da benimle aynı şeyi düşünmüş ve barmene bunu belli etmiş olmalıydı çünkü gözleri tekrar bana çevrilmişti. "Size ne ikram edebilirim hanımefendi?"

Basit içkiler denemiştım ama bütün gece boyunca meyveli bir şey istememiştım, belki de şimdi benim için bir fırsattı. "Ahududulu limonlu mojito istiyorum. Teşekkür ederim."

"Tabii ki."

"Kalp şeklinde buz küpleriniz var mı?" Flora'nın daha önce içtiğini biliyordum ama hangi bara gittiğini bilmiyordum. Ben gece kulübü ya da parti kızı değildim. Gecelerimin çoğunu evde, tasarımı yaparak geçirirdim. Bu gece bir ilkti ve sadece Milo'nun beni korumak için burada olduğunu bildiğim için kendimi rahat hissediyordum. Belki şansım yaver giderse, o buz küplerinden burada da vardı.

Barmen başını salladı. "Hayır-" Boğazını temizledi. "Hayır, Hanımefendi, ama eminim onları sizin için almanın bir yolunu bulabilirim."

"Oh, hayır, zorunda değilsin."

Gözlerinde korku yüzüyordu, bu da bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Hiç tereddüt etmeden bar taburemde döndüm ve Milo'ya baktım. Mümkün olduğunca masum görünmeye çalışıyordu ama o zavallı barmene bilerek zor anlar yaşattığını biliyordum.

"Merhaba, Bay Koruyucu. İstenmeyen alfa modunu kapatıp dünyaya geri dönebilir misiniz?" Bunu talep ettiğim için pek de soru sayılmasa da sordum. Milo buz küplerinin gecemi mahvedeceğini düşünemezdi.

Başını salladı ama bunu kastettiğinden emin değildim.

Milo, barmen mojitomu karıştırmaya başlarken dikkatle izledi. O gece kalp şeklinde buz küpleri almadım. Onun yerine, Milo'nun neredeyse barmeni öldüreceği kalp şeklinde bir dilim limon aldım.

ÇOK GÜZEL... TOPLAR MI?

Milo Marucci

"Ayaklarım ağrıyor." Sterlie yürümeyi bıraktı ve sanki bir şey bulacakmış gibi etrafımıza bakındı ama ne aradığından emin değildim. Sonunda önünde daha büyük bir taş bulunan bir ağaca doğru yürüdü ve taşın üzerine oturdu. Yağmur yağıyordu, taş sırlıslam olmuştu...

Yürümek ve güvenliğimizi atlatmak istiyordu ve bunun iyi bir fikir olduğuna yüzde yüz ikna olmasam da, her iki şekilde de kabul ettim. Sarhoş biriyle tartışmak, bir çocukla tartışmak gibiydi. Eğer başınızın ağrımamasını istemiyorsanız, boyun eğersiniz.

"Cuore mio," diye iç geçirdim. Çok fazla zamanımız yoktu. Elbette gece olmuştu ve dışarıda sadece birkaç kişi vardı ama bu durumu daha az tehlikeli yapmıyordu. Sterlie'ye doğru ilerlerken, onu çatı katına geri götürmek için makul bir bahane bulmaya çalıştım ama ne söylersem söyleyeyim, her zaman farklı bir çözüm buluyordu.

Bazen keşke farklı bir ilişkimiz olsaydı da onu omzuma atıp koşarak uzaklaşabilseydim diyorum.

"Eğer bu ayakkabılarla bir adım daha atmak zorunda kalırsam, ayaklarım düşecek," diye yakındı.

Yürümeye devam etme konusundaki isteksizliği beni tedirgin ediyordu, özellikle de yanımdan iki sarhoş adam geçerken. İçlerinden biri bana baktı, sonra uzaklaştı ve sanki doğru gördüğünden eminmiş gibi tekrar bana baktı. Neyse ki durmadılar.

Sterlie'yi daireye geri götürmem gerekiyordu. Hemen. Aslında onu Sicilya'dan çok uzağa götürmeliydim ama yerinden kımıldamadığı için daha güvenli olan daireye yerleşmek zorunda kaldım.

Şemsiyeyi bir süreliğine ona uzattıktan sonra önünde diz çöktüm. "Sana dokunacağım" dedim, o da başını salladı ve ben bir ayağını kavrayıp bileğindeki bandı çözdükten sonra diğer ayakkabısına geçtim.

"Ne yapıyorsun?"

"Ayakların ağrıyor," dedim sanki bir açıklamaymış gibi. Topuklarını çözdükten sonra ayağa kalktım ve daha önce yapmayı hiç düşünmediğim bir şeyi yaptım; kendi ayakkabılarımı çıkardım. Hayatımda bir kez bile dışarıda ayakkabısız yürümemiştim ama sanırım her şeyin bir ilki vardı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin Milo." Yine de soğuk ayaklarını kendisine büyük gelen ayakkabılarımın içine sokmak için hiç vakit kaybetmedi.

"Eğer harika bir çözüm varsa, hiçbir kadın ayak ağrısına katlanmak zorunda kalmamalı, cuore mio. Ayrıca, zaten ıslağım, ayakkabılarımı giysem de giymesem de bir şey fark etmeyecek." Şu anda elinde bulunan şemsiye onu sadece kuru tutuyordu. Zaten o daha önemliydi.

Bana gülümsedi, gözleri yumuşak bir şeyle parlıyordu. "Teşekkür ederim."

Şemsiye tekrar elime, ayakkabıları da diğer elime geçtiğinde ve Sterlie ayağa kalktığı anda, sonunda eve döneceğimize kendimi inandırmıştım ama yanılmışım.

Sterlie kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve çatık kaşları ve gerçekten berbat bir yüz ifadesiyle bana baktı.

Kızgın gözler.

"Sorun nedir, cuore mio?" Başımı ona doğru eğdim. "Hâlâ ağrın var mı?"

"Benden neden hoşlanıyorsun?" diye sordu. "Yani, arkadaş bile olmadığımız halde neden beni bu kadar önemsiyorsun? Bunun çok kötü bir fikir olduğu açıkken neden beni buraya kadar takip ettin?"

Gözleri bana gözyaşı gibi görünen şeylerle kaplıydı ama bakışları yere düştüğü için doğrulayamadım.

Daha fazla ıslanamayacağımız için şemsiyeyi bırakarak, artık boşa olan elimi dikkatlice yüzüne doğru uzattım. Her hareketimi görebiliyordu, işaret parmağımı çenesinin altına koymadan önce bundan emin oldum ve gözlerini tekrar kendime doğru kaldırdım.

Derin bir nefes alarak, "Bunu içinde biraz daha az alkol varken konuşalım," dedim.

Sanırım Sterlie cevabımdan memnun olmadı çünkü elleri beline doğru havalandı, göğsü kabardı ve başını daha yukarı kaldırdı. Kaşları, şimdiye kadarki en şirin kaş çatma diyebileceğim bir şekilde düştü.

"Kaba davranıyorsun," dedi bana. "Ben yetişkin bir kadını. Birkaç kadeh içki içebilirim." Kelimeler ağzından çıktığı anda Sterlie dengesini kaybetti.

Bir tür örümcek hissi geliştirmiş olmalıyım çünkü hayatım boyunca hiç kimseye bu kadar çabuk uzanmamıştım. Daha önce hiç kimsenin ayağının takılmasını engellememiştim ama işte buradaydım, Sterlie'yi gereksiz yaralanmalardan kurtarıyordum.

Önceden haber vermeden ona dokunmak.

Sterlie daha düşmek üzere olduğunu fark edemedi, çünkü beyni şu anda biraz yavaş çalışıyordu, onu kucağıma alıp omzuma atmıştım bile.

Ayakkabılarım ayağından kolayca düştü ve onları kaybetmeden tek bir adım bile atamayacağını fark ettiğimde bir kıkırdamayı bastırmak zorunda kaldım.

Çoraplarım sıırıslıklam olmasına rağmen yine de ayakkabılarımı giydim.

Sterlie biraz gecikmeli de olsa çığlık attı ama sanırım sonunda artık ayaklarının üzerinde duramadığını fark etti. "MILO!"

"Evet, cuore mio?" Kendi kendime gülümsedim ama bir adım atar atmaz Sterlie'nin elbisesinin eteği yükselinece yüzüm eski haline döndü. Hiç düşünmeden elbisesinin en alt kısmından tutup aşağı doğru çektim, böylece ne olursa olsun olması gereken yerde kalıyordu.

Fark ettiğini sanmıyorum.

"Dünya tersine döndü," diye güldü Sterlie. Ellerini sırtımda gezdirdiğini hissedebiliyordum ama tam kıcıma koyup sıkığı ana hazırlıklı değildim.

Ben şaşkınlıkla irkilince kıkırdadı. "Vay, kığın suuuppperrr gibi..." Sterlie kıcımı tekrar sıkı ama bu sefer hazırlıklıydım ve caddede yürümeye devam ettim. "Vay canına."

"Süper vay canına, not edildi."

Elleri yine hareket halindeydi, bu kez kalçalarımın arkasını karış karış inceliyordu. "Spor mu yapıyorsun? Düzenli olarak çalışıyormuşsun gibi hissediyorsun. Dünya tersine döndüğünde bacaklarının hâlâ böyle hissedeceğini mi düşünüyorsun? Baş aşağı? Baş aşağı mı? Ne?"

"Muhtemelen," diye cevap verdim, onun iyiliği için gülmekten kaçınarak. Bu geceyi hatırlamasına imkân yoktu ve açıkçası bundan hoşlanacağından da emin değildim.

"Aman Tanrım!" Sterlie'nin nefesi kesildi. "Kız arkadaşın var mı? Kığına dokunmam çok garip, değil mi? Yine de tekrar yapmak istiyorum, kığın gerçekten... sert. Dolgun gibi ama tam değil. Sanırım balon gibi bir popon var ama yüzde yüz emin olmak için görmem lazım. Bir sonraki moda serim için mükemmel bir model olurdun. Balon popolu erkekler arıyordum, biliyor musun? Nedenini sorma, çünkü ben de bilmiyorum. Sadece ölçülerinin farklı olduğunu düşünüyorum. Sadece kendim görmek istiyorum, anlıyor musun?"

Bir köşeyi döndük ve bu sokağın ne kadar karanlık olduğunu fark ettiğimde biraz tereddüt ettim. Fenerler olmadığı için her zaman bu kadar karanlıktı ama korkacak bir şeyim olmadığı zamanlar daha farklıydı.

Karanlıktan ya da karanlığın içinde kalanlardan korkmuyordum. Tedbirli ve tetikteydim. Omzumdaki o sarhoş neşe yumağı olmasaydı, çok daha az korkutucu olurdu.

"Evet, her neyse, bir kız arkadaşın var mı?" Sterlie tekrar sordu. "Bekle, hayır, yok. Olmadığını biliyorum."

"Nereden biliyorsun ki?" Haklıydı elbette, ama ona bunu açıkça söylediğimi hatırlamıyordum. Aşk için zamanım olmadığından bahsetmişim ama bu haftalar önceydi.

"Çünkü hiçbir kız arkadaş, yakışıklı ve taşaklı erkek arkadaşının rastgele bir kızla bir ay sürecektir bir seyahate çıkmasına izin vermez," dedi. "Ve sanırım Tartarus'taki güvenliğinizi bunu bilirdi, bu yüzden yalanıma kanmazlardı."

Dürüst olmak gerekirse, hepsi de oldukça iyi nedenlerdi. "Taşak gibi yakışıklı mı?"

Hissettiğim harekete bakarak başını salladığını düşündüm. "Taşaklar yakışıklı. Şey gibi değil... toplar, biliyor musun? Ama toplar. Kurabiye topları. Pembe kurabiye topları."

Yirmi beş yıl boyunca bir kez bile kurabiye topları diye bir şey duymamıştım ama bu noktada Sterlie'yi ve onun geniş, sarhoş fantezilerini sorgulamayı bırakmıştım.

"Ama eğer bir kız arkadaşın varsa, bana şimdi söyle çünkü onunla ciddi bir konuşma yapmak istiyorum."

"Neden?" Sonunda cesaretimi toplayıp o karanlık sokakta ilerlemeye başladığımda kendimi sorarken buldum.

"Çünkü bir keresinde bana nasıl zamanıma geçecek biri olabileceğini sormuştun, sanırım? Ve eğer bana umutsuzca aşık olmasaydın bunu neden sorarsın ki?" Hıçkırdı. "Aşık değil, aşık. Çünkü henüz bana aşık olamazsın. Beni tanımıyorsun bile. Hey, hiç öpüşmeyi düşündün mü?"

Başım sallandı, zihnim şaşkınlık ve eğlenceyle doldu. Kıkırdamalar boğazımda düğümlendi, serbest kalmaya hazırdı ama şu anda düşüncelerini sıralama yeteneğinden yoksun olduğu çok açık olan birine gülmeyi reddettim.

Aslında Sterlie'ye gülmeyi reddettim.

"Genel olarak mı?" diye sordum.

Başını mı salladı yoksa salladı mı emin olamadım, bu sefer hareketlerinden anlayamadım. Neyse ki sesini kullanmanın harika bir fikir olduğunu anlamıştı. "Ben. Beni öpmeyi hiç düşündün mü?"

Onu öpmeyi hiç düşündüm mü? On dört yaşımdan beri haftada milyonlarca kez.

"Sanırım, eğer ben olmasaydım, beni öpmek isterdim. Bence çok güzelim ve eğer beni tanımasaydım, beni tanımak isterdim, anlıyor musun? Bu garip mi? Tuhaf mıyım?"

"Sarhoşsun," dedim, iki sorusuna da cevap vermeyi reddederek.

"Sarhoşum," diye onayladı Sterlie. "Ve sen de taşak gibi yakışıklısın."

KARDİYAK TUTUKLAMA

Milo Marucci

Kimseye görünmeden eve geri dönmeyi başardık.

Sterlie yolun geri kalanında saçmalamaya devam etti, ama en azından kusmadı, bu yüzden bu benim kitabımda bir kazançtı.

Buraya gelir gelmez mikrodalgada ısıttığım makarnadan da yedi. Çeşitli nedenlerden dolayı dışarıda yemek yememiz mümkün değildi ama en azından şimdi midesinde lezzetli bir şeyler vardı.

Yatak odasına girdiğimizde ve Sterlie'yi içeri götürdüğümde, kendini anında yatağına bıraktı. Sırtı yatağına çarptığı anda boğazından bir huff fırladı. Bacakları yataktan sarkıyordu ve ben burada olmasaydım kaderine razı olup bu şekilde uyuyacağından emindim.

"Şimdi sana dokunacağım," diye uyardıktan sonra bileklerine uzandım ve onu oturması için yukarı çektim.

Sterlie'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı, içlerinde merak parıldıyordu. "Neden bunu söyleyip duruyorsun?"

"Yani biliyorsun." Bileziklerinden başlayarak takılarını dikkatlice çıkarmaya başladım. "Ve eğer bunu istemiyorsan bana söyleyebilirsin."

"Hiç kimse bana dokunacağını söylemiyor. Ve senin dokunuşların da kötü dokunuşlar değil," dedi, sesinde ağır bir şey vardı. "Eğer bunu yaparsam..." Sterlie ellerinden birini karnımın üzerine koydu. Onun dokunuşuyla nefesim yarıda kesildi. "Bana durmamı söylemiyorsun ve ben de sana dokunacağımı hiç söylemedim."

Onun aptal, mükemmel eli vücudumda gezinirken sertleşmemek için dikkatimi dağıtmak amacıyla küpelerini çıkardım. "Ne zaman istersen bana dokunabilirsin, işte bu yüzden."

"Başkalarının sana dokunma izni var mı?" Başımı salladım.

"Bir tane bile mi?"

Bir an için sorusunu gerçekten düşündüm. En son birinin bana dokunmasına izin verdiğimde uzun zaman önceydi. Uzun bir süre. Gününü bile hatırlamıyordum. Hâlâ gençtim.

Yakınlaştığımızda bir kadının bana dokunmasına bile izin vermedim.

Dokunulmaktan hoşlanmıyordum, birinin iğrenç ellerini vücuduma sürmesi için bir neden göremiyordum. Ama Sterlie'yle, Tanrım, onunla... Buna doyamıyordum.

"Flora'ya sarılıyor musun?" Sterlie sordu.

"Nadiren." Flora benim Kanada'daki en iyi ve tek arkadaşımdı. Aslında tüm dünyadaki. Kanada'ya kaçtıktan sonra tanıştığım ilk kişi oydu.

Açıkçası onunla arkadaş olmak istememiştim. Sterlie'nin iyiliği için Adams ailesiyle arama mesafe koyacaktım ama yine de bazı açılardan ona yakın olabilirdim.

Flora gerçekten inatçı bir kadındı. Ona karşı ne kadar soğuk olursam olayım geri adım atmazdı.

Onu görmezden gelmeye çalışmamın benimle arkadaş olma isteğini daha da artırdığını söyledi.

Meğer onun arkadaşlığı benim için şimdiye kadar kimsenin olmadığı kadar değerliymiş. Ona tecavüzcüleri öldürdüğümü söylediğimde bile hiç korkmadı. Aslında Flora etkilenmiş ve Tanrı'nın işini yaptığım için madalya alıp almadığımı sormuştu.

Ama tüm bunlar onunla diğer insanların yaşadığı türden bir ilişkimiz olduğu anlamına gelmiyordu. Çok konuşurduk, ama yüzde yüz gerekli olmadıkça bana sarılmaya kalkarsa, onu Tartarus'un on altıncı katının penceresinden aşağı atardım; kafa üstü.

Sterlie ile yakınlaşmak için onun arkadaşlığını kullanmaya da hiç çalışmadım. Bu ikisi için de adil olmazdı.

"İnsanların sana dokunmasından hoşlanmıyorsun, ha?" Sterlie elini karnımdan çekmeye çalıştı, bana ne oldu bilmiyorum ama elini tekrar vücuduma bastırdım.

Kaşları şaşkın bir şekilde çatıldı, gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Diğer insanları kontrol edemiyorum," dedim ona. "Bana nereye dokunacaklarını, ne kadar sert ya da yumuşak dokunacaklarını, kazara mı yoksa kasıtlı mı dokunacaklarını bilemiyorum. Hareketlerini ya da onlara durmalarını söylediğimde harekete geçme isteklerini hesaplayamıyorum. Hayatta üzerinde kontrol sahibi olduğum tek şey benim. Düşüncelerim, sözlerim ve eylemlerim, kime dokunduğum ve kimin bana dokunmasına izin verdiğim. Eğer dünyada olup bitenleri kontrol edemiyorsam, en azından başıma gelenleri kontrol edebilirim."

Derin bir nefes alarak, birkaç yıl önce gömmeye çalıştığım anıları bir kenara ittim. İşe yaradı, en azından büyük bir kısmı.

"Ama sana dokunduğumda neden umursamıyorsun?" Diğer elini koluma koydu, sonra ellerini vücudumun her yerinde telaşlı bir şekilde gezdirerek ne kadar ileri gidebileceğini test etmenin iyi bir fikir olduğuna karar verdi. Mümkün olduğunca çok yüzeye dokunarak

yapabilirdi. Gömleğimin altına girdi ama uzun sürmedi, sonra ellerini kollarımda, göğsümde ve hatta bacaklarımda gezdirmeye devam etti.

 rkilmedim bile.

"Sanki benden hoşlanmıyorsun bile," diye inledi, ben de hemen yüzünü kaldırdım ve gözlerini benimkilerle buluşturdum.

"Tam tersi bir anlama geliyor." Az önce söylediğim hiçbir şeyi anladığına ikna olmamıştım ama alkolün etkisinde kalıp beyin kimyasını bozmasaydı anlayacağını biliyordum.

Derin bir iç çekti. "Woah." Mavi gözleri genişledi. "Daha mantıklı, Milopo."

Milopo mu?

"Sana Luca dememi ister misin?"

Ben hayır diyemeden Sterlie yataktan atladı. Ellerini arkasına götürdü, sonra fermuarına ulaşamadığı çok açıkken bir daire çizerek yürüdü.

"Sadece..." Ellerimi omzuna koydum ve sırtı bana dönük olana kadar onu çevirdim. "Bırak ben yapayım."

"Okidoke, Milopo."

"Bana  yle deme." Biraz titreyen ellerimle elbisesinin fermuarına uzandım. Sırtı o kadar pürüzsüz görünüyordu ki, bir kez olsun kendime h kim olamıyordum. Parmağımı teninde gezdirebilirdim ve o bunu umursamazdı ama bir kez yaptığımda tekrar yapmak isteyeceğimi biliyordum.

Ve tekrar.

Ona bir daha asla dokunmak istemezdim.

"Sana mio... uh, mio marito dememi ister misin? yerine?" diye sordu.

Ellerim anında dondu, fermuarı sadece yarıya kadar inmişti.

Benim için bir takma ad olarak kullanmak istediye dilbilgisi açısından doğru değildi, ama öyle yapacağını düşünmediğim için onu düzeltmeye zahmet etmedim.

Kendimi toparlamam ve tekrar konuşacak gücü bulmam bir saniye sürdü. "Az önce ne dediğinin farkında mısınız?"

Başı sallandı. Tabii ki bilmiyordu. "Kötü bir şey mi?"

"Bunu nereden anladın?" Fermuarının geri kalanını indirdim ve elbisesinin altına sütyen giymediğini fark ettim.

Arkasını döndü, elbisesini kaldırdı çünkü kaldırmasaydı şu anda ayaklarının dibinde olacaktı. "Bir yıl boyunca İtalyanca öğrendim. Hatırladığım tek şey bu. Ne demiştin ben?"

"Yarın tekrar sorarsan sana söyleyebilirim." Takım elbisemin cebine uzanarak Sterlie'nin en sevdiği lolipoplardan birini çıkardım. Canının çekmesi ihtimaline karşı her gün yanımda bir tane bulunduruyordum.

Flora'dan, Sterlie'nin yatmadan önce her zaman tatlı bir şeyler yediğini biliyordum, neredeyse her diyetisyen bunun için onu öldürse bile. Görünüşe göre daha iyi uyumasına yardımcı oluyormuş. Bundan pek emin değildim ama onu sorgulayacak biri de değildim.

Pembe ambalajı fark ettiğinde gözleri dramatik bir şekilde açıldı ve hemen lolipopu elimden kaptı. "Bunlar benim en sevdiklerim," dedi.

Artık kollarını göğsünün üzerinde tutmadığı için elbisesi ayaklarının dibine düştü.

Başımı kaldırdım, ciğerlerimden derin bir nefes çekerken dudaklarım ince bir çizgi oluşturdu.

"Neye ihtiyacım olduğunu her zaman biliyorsun." Sterlie lolipopunun ambalajını ellerime tutuşturdu, bavuluna ya da giyinmek için kıyafetlerini koyduğu dolaba doğru tek bir adım bile atmadı.

"Sterlie?" Dedim, sesim istemediğim kadar tiz çıkıyordu. "Milopo?"

"Kıyafetlerin nerede?" Tekrar aşağı baktım ama bakışlarım onun gözlerinden öteye gitmedi.

Kendine baktı ve sonra tekrar yukarı baktı; lolipopunun sapı ağzından dışarı sarkıyordu. "Yerde."

"Bahsettiğim kıyafetler değil ama evet, elbisen yerde."

"Oh, bunu değiştirebiliriz!" Sterlie görüş alanımdan kayboldu, ancak bir saniye sonra yeniden ortaya çıktı; pembe elbisesi şimdi omzunun üzerinde sallanıyordu. "Gördün mü, artık yerde değil."

Sonunda sarhoş insanlarla neden hiç ilgilenmediğimi hatırladım. Onların kötü kararları zaten benim sorunum değildi, bu yüzden ben de hiç umursamadım. Ama Sterlie söz konusu olduğunda... Onunla ilgilenmemelik edemezdim.

Teknik olarak bu odadan istediğim zaman çıkabilirdim ama ayaklarım hiç hareket etmedi. Onu burada bırakabilir ve bir iki saat içinde hala nefes alıp almadığını kontrol edebilirdim ama yapamadım. Aklımda, eğer şimdi gidersem onu yine hayal kırıklığına uğratmış olacaktım.

En azından kendi yatağında, rahat bir şeyler giymiş olarak uyumasını sağlayabilirdim, yerde, kendi kusmuğunun ve o küçük pembe elbisenin içinde değil.

Mahremiyet nedeniyle kıyafetlerine bakmayacağım için Sterlie'ye olduğu yerde beklemesini söyledim ve yine de odadan ıktım. Ancak, önümüzdeki otuz saniye içinde geri dönmeye niyetim vardı.

Yatak odama koştum ve bulabildiğim ilk tişörtü kaptım. Bunun en sevdiğim siyah tişrtm olduğu gerçeğini boş verin.

Dürüst olmak gerekirse, hiçbir gömleğimi diğerlerine tercih etmedim çünkü hepsi temelde aynıydı; düz siyah, pahalı ve giyilebilir. Ya da elbise gömlekleri, ama onlar farklı bir gömlek tryd ve onları da gerçekten seviyordum.

Ama özellikle bu siyah gömlek daha yumuşaktı. Sanırım Flora bunu bana üç yıl önce almıştı. Bana nereden aldığını hiç söylemedi, bu yüzden hiç stok yapma şansım olmadı.

Sanırım artık Sterlie'nindi.

Odasına tekrar girdiğimde, bir elimle gözlerimi kapatırken, onun tatlı kıkırdamasını duydum. Sesini duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

En başta hiç istemediğim şeyleri bana neden yapabildiğinden emin değildim. İlk başta, bunun

On dört yaşındaki her çocuğun zaman zaman kapıldığı aptalca bir aşktı ama artık yirmi beş yaşındaydım. Yirmi beş ve ondan her zamanki gibi etkilenmişim. Hiç olmadığım kadar büyülenmişim.

Sanırım dikkatimi bir kez çekti ve bir süre daha tutacağını düşündü.

Burayı hâlâ avucumun içi gibi bildiğimden, bakmaya gerek duymadan ona doğru ilerlemeyi başardım. Ancak tam önünde durduğumda elimi gözlerimden çektim.

Sterlie bana ıslıl ıslıl gülümsedi ama gözleri yorgundu. Lolipop hala ağzındaydı ama onu izlediğimi fark edince küçük bir patırtıyla çıkardı.

"Denemek ister misin?" Bana doğru tuttu, son on bir yıldır onun yüzünden tükettiğim bir şeyin tadına bakmamı teklif etti.

Başımı salladım. "Kollarını benim için kaldır, cuore mio."

Sterlie çilekli limonata lolipopunu tekrar ağzına attı ve kollarını havaya kaldırarak emrimi yerine getirdi.

Çabucak tişörtümü çıplak vücudunun üzerine çektim. Neyse ki tişört onun üzerinde çok daha büyüktü, bu yüzden bol bir elbise giymiş gibiydi. Ne yazık ki, kalbim onun benim kıyafetlerimin içinde kendi kıyafetlerinin içinde olduğundan daha iyi görüldüğünü düşünüyordu ve denesem bile gözlerimi ondan ayırmak için kendimi zorlayamazdım.

Neden bu kadar güzel olmak zorundaydı ki? Neden hayatımda gördüğüm en güzel, en inanılmaz kadın olmak zorundaydı?

Neden onu da dünyadaki diğer herkes gibi çekilmez bulmuyordum?

Sterlie aniden yatağın üzerinde durmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüğünde, ellerim saniyeler içinde beline dolandı. Sarhoştı ve şu anda dengesine güvenmiyordum. Eğer ayağı takılıp düşerse, yatağa çarpabilirdi.

ve ben kesinlikle bunu riske atmayacaktım.

İşin iyi tarafı, ilk defa boylarımız aynıydı.

Sterlie bir kez daha bana o aptal lolipopu uzattı ve bu sefer ağzımı açtım. Kafamın içindeki hangi kuruntulu sesin bana bunu yapmamı söylediğine dair hiçbir fikrim yoktu ama onu dinledim.

Tam ağzıma atacaktı ki yüzü yaklaştı ve dudakları şeker topunun etrafını sardı. Sterlie gülümsedi ya da sırıtmaya çalıştı, hangisi olursa olsun.

"Biliyorsun, şeker ikram edip sonra fikrini değiştirmek oldukça kaba bir davranış," dedim.

Sterlie omuz silkti, hâlâ sırıtıyordu. "Eğer tadına bakmak istiyorsan, öp beni."

Yanlış duymuş olmalıyım çünkü beynimin anladığı şeyi söylemesine imkân yoktu. "Pardon?"

Yaklaştı, alnını benimkine dayadı. "Eğer tadına bakmak istiyorsan, beni öpmen gerekecek, mio marito. Eminim tadını seversin."

Bu noktada ya kalbim durdu ve sonunda kendimi cehennemde buldum ya da bir kabus görüyordum. Bir kâbustu çünkü onu öpebilmemin hiçbir yolu yoktu.

Dudaklarımı onunkilere değdirdiğim anda kötü bir şey olacağından emindim.

Bana kocam demesi - lakap olarak söylediği için dilbilgisi açısından hala yanlış olsa da

-Bu da test etme isteğimi azaltmadı.

ÇİLEK-LIMON TADI

Sterlie Adams

Milo'nun sandığının yarısı kadar bile sarhoş olduğumu sanmıyordum.

Hâlâ doğru düşünebiliyordum ve ne yaptığımı tam olarak biliyordum. Çoğunlukla ne yaptığımı biliyordum. Tamam, arada sırada istemeden dengemi kaybediyor olabilirdim ama yine de davranışlarımı kontrol edebiliyordum. Bazen.

Yüz ifadelerim farklı bir konuydu.

Milo'ya bir şans daha vererek lolipopu ona bir kez daha uzattım, hâlâ aptal gibi sırtıyordum. Aklımda, bunu neden yaptığımı biliyordum ve kaslarıma rahat davranmamız gerektiğini söylemeye çalıştığımı düşündüm, ama tam olarak notu almadılar.

Yine de sorun değildi çünkü gülümsemeye devam edersem beynimin gayet iyi çalıştığını asla tahmin edemezdi. Sözlerimin çoğunun kasıtlı olduğundan, sarhoş gevezeliği olmadığından asla şüphelenmeyecekti.

Yoksa öyle miydi? Hayır, taş gibi ayıktım. Evet. Ayıktım. Kesinlikle.

Ve Tanrım, Milo çok güzel kokuyordu. Vay canına. Onu koklamak istedim, hayır. Bu çok garipti.

Beni şüphayle izledi ve tekrar ağzını açmakta tereddüt etti, ama sanırım yine de pes etti. Bu sefer, ben

aslında lolipopu ağzına itti.

Gözlerim, göründükleri kadar yumuşak olup olmadıklarını merak ederek mükemmel şekilli dudaklarında oyalandı.

Sopayı bıraktım ve onun yerine çenesine dokundum.

"Tıraş olmalısın," dedim ona, ama bunu kastettiğimden emin değildim. Kirli sakalla iyi görünüyordu, hoşuma gitmişti. Ama temiz traşlı Milo'dan daha mı çok seviyordum? "Çok dikenli."

Parmaklarım sakalının çizgisinde gezindi. Teni benimkine karşı çok yumuşaktı, kısa kirli sakalı ise o kadar değil.

Milo lolipopu bana geri vermek için ağzından çıkardıktan sonra "Biliyorum," dedi ama şimdilik reddettim. "Sen uyuduktan sonra tıraş olmayı planlıyorum."

Başım sallandı. "Yapabilir miyim?"

Kaşları havaya kalktı. "Beni tıraş mı edeceksin?"

"Evet. Hep yapmak istemişimdir. Çok sakinleştirici ama korkutucu görünüyor. Mesela Milo, kendimi kesmekten çok korktuğum için bacaklarımı ya da vücudumun herhangi bir yerini tıraş edemediğimi biliyor musun? Onları çıkarmak için acıya katlanmak zorundayım ve evet, zorunda değilim ama bacaklarımın, kollarımın ve vajinamın pürüzsüz olmasını tercih ederim. Vay canına, kulağa garip geliyor, değil mi?" Derin bir nefes aldım ama bu utancımı hafifletmedi, onun yerine Milo'dan lolipopu tekrar çaldım.

Neden bu kadar çok paylaşma eğilimindeydim? Bu bir lanetti.

Milo kocaman elleriyle yüzümü kavradı, başparmaklarıyla yanaklarımı okşadı. "Hadi gidip dişlerini fırçalayalım, böylece uyuyabilirsin, cuore mio." Sesi çok yumuşaktı, sanki biri onu kadifeye sarmış gibiydi.

Bazen bu ses tonunu sadece benim için kullandığını düşünürdüm çünkü başka hiç kimseyle benimle konuştuğu gibi konuştuğunu duymamıştım.

Milo'nun benden hoşlandığı asla bir sır değildi, en azından ben öyle olduğunu düşünmüyordum, ama bana diğer kadınlardan çok daha farklı davranacağını düşünmekle aptallık etmişim.

Kız kardeşimin de onunla ilgili hiçbir şikayeti olmadı.

"Biliyor musun," dedim iç çekerek. "Bence senin kocaman bir kalbin var."

Başını hafifçe eğdi; dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Öyle mi?"

Ona bir sır verecekmişim gibi yaklaştım. "Zamanıma geçecek biri nasıl olunur sana göstermek zorunda değilim Milo. Bence hayatıma girmesine izin vereceğim biri olmayı çok iyi biliyorsun, sadece inisiyatif almaktan korkuyorsun."

Ellerini belimde hissettiğimde kalbim milyonlarca kez çarptı, beni yerimde tuttu, bu yüzden bir cevap beklerken ona bakmak için geriye yaslanmaktan korkmadım. Ya da bir tepki. Bunlardan herhangi birini.

Kimse gelmedi.

Sessiz kaldı ve belki de vücudumdaki alkol ilk başta düşündüğümünden biraz daha belirgindi çünkü sessizliği beni o kadar güldürdü ki Milo, boğulmayayım diye değerli lolipopumu ağızımdan çıkarmak zorunda kaldı.

Sarhoş bir kız tarafından çağrıldığı için kendine kızmakla meşgul olduğundan -alnındaki endişe çizgileri bana bunu söylüyordu- ellerim tekrar çenesine geldiğinde Milo pek tepki vermedi.

Ya da yüzünü yaklaştırdığımda.

Ya da dudaklarımı onunkilerin üzerine koyup onu öptüğümde.

CINAYETE TEŞEBBÜS

Milo Marucci

Çıldırılmıştım.

Her ne kadar son on bir yıldır hayatımda en az bir kez Sterlie'yi öpmenin hayalini kurmuş olsam da, vücudumdaki her bir kas bunun yanlış olduğunu biliyordu.

Sarhoştı, lanet olsun. Sterlie düşüncelerini zar zor kontrol edebiliyordu.

Yine de, bir saniyenin daha zararı olmaz diye düşündüm.

Hayatımda hissettiğim en yumuşak dudakların bir saniye daha bana zarar vermesi mümkün değildi.

Sterlie'nin tadı liköre hiç benzemiyordu çünkü çilekli-limonlu lolipopun tadı çok baskındı. Ancak, seveceğimi söylediğinde yanılmıştı çünkü tadına bayıldım.

Aptal lolipop tadı umurumda değildi, çünkü denemek istediğim tek tat onunkiydi. Her santimini öperken dudakları ve teninin tuzluluğu.

Onun dudaklarından bir daha asla ayrılmak istemiyordum; hayatımın geri kalanında sadece onu öptüğümü hayal edebiliyordum. İki yıl da olsa, yüz yıl da olsa. Ondan asla bıkmazdım.

Ama Sterlie vücudunu benimkine doğru itince beynim yerine oturdu ve onu nazıkçe üzerimden ittim.

"Sterlie," dedim, sesim her zamankinden daha sert çıkıyordu. "Bunu öylece yapamazsın."

Bir patates çuvalı gibi yatağa düştü, yüzü düşmeden ve gözlerini yere indirmeden önce gözlerinde yaşlarla bana baktı.

Kalbim sıkışmıştı ve eğer bunun onu ağlatmanın bir sonucu olduğunu bilmeseydim, kalp krizi geçirmek üzere olduğumu düşünürdüm. Kesinlikle bir tanesini hak ederdim.

"Düşündüm de..." Sterlie titrek bir nefes aldı. "Özür dilerim."

Gözlerim kapandı ve başım tavana bakacak şekilde geriye eğildi. Oksijen ciğerlerime doldu ama yeterli gelmiyordu.

Tatmin edici olmayan birkaç nefes aldıktan sonra gözlerine bakmak için önünde diz çöktüm. Ellerim bana yalvarsa da ona dokunmadım.

Ona lolipopunu geri uzattım ve tam konuşacaktım ki sözümü kesti.

"Gidebilir misin?" Sterlie sordu, sesi küçük ve acı dolu bir şeydi.

"Sterlie-"

"Sanırım kendimi yeterince küçük düşürdüm. Lütfen Milo, git artık." Güzel yüzünden bir damla gözyaşı süzüldü. "Özür dilerim, gerçekten, özür dilerim. Lütfen, bu kadar aptalca davrandığım için beni affedersen çok memnun olurum. Ama yine de gitmeni istiyorum."

Ayağa kalktığımda gözleri yerdeydi. Yatak odasının kapısına doğru yürümemi ya da iyi geceler dememi bile izlemedi.

Kapısını kapatmak istedim ama içimden bir ses onu çok yanlış bir şey yapmış gibi bırakamayacağımı söylüyordu. O öpücüğü istemediğimi düşünerek onu orada bırakamazdım.

Bu yüzden, ağzımı açmamam için nedenler bulamadan, "Var olmuş en iyi adam olmayabilirim, ama sarhoş bir fahişeden çok daha fazlasıyım, cuore mio. Senden ya da savunmasız durumdaki herhangi birinden asla faydalanmam. Nezaketi cazibe sanmak kolaydır, özellikle de alkolün etkisi altındayken. Yarın uyandıktan sonra hâlâ beni öpmek istiyorsan, bir kez daha denemenin sakıncası olmaz."

"Hayır, sana söylüyorum Flora, kız kardeşin beni öldürmek istedi!" Elimi saçlarımın arasında gezdirdim, gözle görülür bir şekilde sıkıntılıydım ama en iyi arkadaşım gülmenin en iyi tepki olduğunu düşünüyordu.

Sterlie'nin odasından çıktıktan sonra doğruca kendi odama girdim ve gerçekten güvendiğim tek kişiyi aradım. Sterlie'nin kız kardeşini.

Flora makyaj masasında oturmuş hazırlanıyordu. Sanırım o ve Auclaire birazdan dışarı çıkacaklardı. Büyük ihtimalle akşam yemeği.

"Öyle bir şey yapsaydı çok çelişkili bir durumda olurdu," dedi Flora, başımı yana eğdim ama o telefon ekranına dikkat etmedi. "En iyi arkadaşımı öldürdüğü için üzülürdüm ama sonunda bir omurga geliştirdiği için de çok mutlu olurdu. Şey..." Sonunda Flora bana baktı. "Sterlie oldukça gergin olabilir, sadece bunu göstermemeyi tercih ediyor, anlıyor musun? O yüzden seni öldürse bile şaşırmam. Hayır, bekle, ben şaşıırırdım. Bazen boşboğaz olabiliyor ama öldürmek ona göre değil. Bir kere yaptı ve ikimiz de bir daha gece boyunca uyumasının ne kadar sürdüğünü biliyoruz."

Altı ay kadar. Flora söylediği için biliyordum.

Kızdan hoşlanıyor olmam onu takip ettiğim anlamına gelmiyordu, tamam mı? Flora'ya benimle kendi kız kardeşi hakkında konuşamayacağını söyleyecek değildim, bu yüzden onu ilk gördüğümünden beri aşık olduğum bir kadın hakkında bu kadar çok şey bilmem teknik olarak benim

hatam değildi.

Bir yanımda Flora'nın Sterlie hakkında bu kadar çok şeyi ondan hoşlandığımı bildiği için anlattığından emindi. Diğer bir yanımda ise kız kardeşinden hoşlanmamın onu daha korumacı ve tedbirli yapması gerektiğini düşünüyordu.

"Beni öptü," dedim Flora'ya, yatağımın başlığına yaslanarak.

"Öyle mi?!" Flora'nın dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Auclaire'le çıkmaya başladığından beri daha etkileyici olmasından nefret ediyordum ama o mutlu olduğu sürece ben de mutluydum. Eş seçiminden değil ama o pisliği görmezden gelebilirdim.

Ve şimdi hamileydi. O pislikten. İğrenç. "Evet, ama o sarhoş." İçimi çektim, hala pişmanlık duyuyordum. O anda yapabileceğim en iyi şeyin bu olduğunu bildiğim halde onu kendimden uzaklaştırdım. Yapmak istediğim son şey birinden faydalanmaktı, buna o gece için daha iyi bir muhakeme yeteneğinden yoksun olduğu çok açık olan birini öpmek de dahildi.

Ve dediğim gibi, kendimi sarhoş bir ilişkiden daha değerli biri olarak görüyordum. Ellerim kan içinde olabilirdi ve kesinlikle cennete bir bilet alamayacaktım ama yine de biraz saygıyı hak ediyordum. Hâlâ öpülmeyi hak ediyordum, sadece yakışıklı olduğum ve kendisi zar zor yapabiliyorken onunla ilgilendiğim için değil.

Daha yirmi beş yaşındaydım, lanet olsun. Aklımdan geçen hiçbir şeyi umursamadan kadınları sağdan sola becermem gerekirdi. Yine de dokunduğum her kadından sonra kendimi iğrenç hissetmekten kendimi alamıyordum.

Dışarıda ilgimi çeken tek bir kadın vardı. Hayalini kurduğum, bana dokunabilen ve benim de karşılık vermediğim bir kadın. Ve benimle sadece sarhoş olduğu için ilgileniyordu.

Hayatımı yarın yokmuş gibi yaşamam gerekiyordu çünkü benim için gerçekten de yarın olmayabilirdi.

Ellerim nazik ve masum değildi. Ben öldürdüm. Sokağın aşağısındaki sıradan bir adam değildim, etrafta takılan dost canlısı bir komşu.

Kuzenlerimle normal çocuklar gibi oynayarak büyümedim. Elimize prototip mermileri olan silahlar verilir ve henüz kafaya nişan almamamız söylenirdi.

İlk kurbanımı dört yaşındayken öldürdüm ve altı yaşına girer girmez ölüm kalım kararları aldım. Genç yaşta kendi aileme hükmettim ve sokaktaki insanlar benden korkuyordu. Bazen birine şöyle bir baksam, kaçıp giderdi.

Yine de hayallerim vardı.

"Dürüst olmak gerekirse," diye başladı Flora ve açıkçası şu anda nasıl olumlu bir şey söyleyebileceğini göremiyordum. "Sterlie'nin sarhoşken birini öptüğünü hiç görmedim. Yani benim kitabımda, seni öpmesi her halükarda özeldi."

"Bu doğru değildi," dedim. "Ve bunu yapmasına izin verseydim, gücümü savunmasız birine karşı kullanmış olacaktım."

"Yani seni öpmedi mi?" Flora gözlerinde şaşkınlıkla bana baktı, durup bana bakarken dudaklarının yarısı kırmızı rujla kaplıydı.

"Hayır, yaptı ama ben onu ittim."

Yüz ifadesinin kontrolünü yeniden ele geçirip nötr bir ifade takınmadan önce gözleri bir saniyeliğine büyük ölçüde genişledi. Sonra her zamanki gibi rujunu sürmeye devam etti. "Yani, anlıyorum. Özellikle de senden geliyorsa. Ama onu uzaklaştırmak doğru bir yol değildi. Reddedilmek acıtır ve kız kardeşimi artık biraz tanıyorsun. Bir daha asla harekete geçmeyecektir."

"Başka ne yapabilirdim ki?" Cidden, çok fazla seçenek yoktu. "Flora, Sterlie o öpücükten beş dakika önce kelimenin tam anlamıyla çırlçıplak karşımda duruyordu ve hiçbir şey umurunda değildi. Sarhoştı, beni öptü ve bana sürtünmek üzereydi. Eğer onu itmeseydim, sence daha sonra ne yapardı?"

"Onu reddetmemeliydin demiyorum. Kız kardeşi olarak, reddettiğine sevindim. Sadece ona sarhoşken bile bunu yapmasının doğru olmadığını hatırlatmak için bile olsa. En iyi arkadaşın olarak, kadınlara bildiğim şeylerin otesinde saygı duyduğunu bilmekten memnunum. Sınırlar koymak iyidir. Ama demek istediğim şu ki, onu hayal kırıklığına uğratmanın onu uzaklaştırmaktan daha basit ve daha az zarar verici bir yolu vardı."

"Hiç sanmıyorum."

"Kız kardeşimin davranışını mazur görmüyorum, bilesiniz diye söylüyorum. Yaptığı aptalcaydı ve reddedilmeyle nasıl bařa çıkacağını öğrenmesi gerekiyor. Size gelince, kendi zihniniz sizi mantıklı beyin hücrelerinizi kullanmaktan alıkoyuyordu çünkü bunun olmasını istediğinizi biliyordunuz. Her ne kadar ikiniz arasında bir řey olmasının mümkün olmadığını söyleyip dursan da, dünün bir şekilde tersine döneceğine ve sihirli bir şekilde her şeyin senin için yerli yerine oturacağına dair bir tür umudun olduğunu biliyorum. Seni öpmek istediğine dair işaretleri gördün ama yine de çok geç olmadan onu durdurmaya çalışmadın bile. İçten içe sen de en az onun kadar bunun olmasını istedin." Flora makyajını bitirdi, fırçasını yere koydu ve bana baktı. "Ayrıca, sarhoş davranışlarında her zaman bir tür gerçeklik payı vardır, değil mi? Yoksa sadece kelimeler miydi? Her iki durumda da, fark etmez. Eđer dūřünürsen, Sterlie muhtemelen seni çok daha önce öpmek istemişti, sadece bunu sana düzgün bir şekilde iletecek cesareti yoktu. Alkol sadece 'ya...' dūřüncesinden kurtulmasına yardımcı oldu."

İşte bu yüzden bir sorun olduğunda Flora'yı hiç aramazdım. O her zaman benim kuruntularımı beslerdi.

Yani, onun bu yönünü seviyordum, ama konu lanet olası kız kardeşine gelince hiç yardımcı olmuyordu.

"Yarın tekrar dene, bakalım ne olacak," dedi. "Kulüp sahibi Milo sihrini kullan. Onu bir randevuya götür ve sonra şöyle yap" -benimkini taklit etmeye çalışırken sesi derinleşti- "'Sizi pebilir miyim, güzel bayan?"

"Ben asla 'güzel bayan' demem." Sinirle gözlerimi devirdim. Çok daha iyi kelimeler kullandığımı bilmeliydi.

Daha fazla isim. Bunu en başta kim söyledi ki? "Ayrıca, neden ben-"

Flora bir elini kaldırarak beni durdurdu. "Eğer bana ona neden çıkma teklif ettiğini soracak olursan çılgın atarım. Ve eğer çılgın atarsam, Kai buraya gelir. O içeri girdiğinde de sen sinirlenirsin. O yüzden söyleyeceklerini iki kere düşün."

Bu iyi bir noktaydı. Şu anda görmek ya da duymak istediğim son kişi aptal Kai Auclair'di. O adam tüylerimi olabilecek en kötü şekilde diken diken ediyordu.

Ona katlanamıyordum. Kendini beğenmiş ve kabaydı, ve çok... Kai. Ayrıca, kardeşi yıllar önce benden bir milyon dolar çaldı ve Kai de o parayla yaşayıp kendi felaket imparatorluğunu kurduğunda bana borcunu asla ödemedi.

Dürüst olmak gerekirse, para umurumda değildi. Çok param vardı. Ama burada mesele prensipti. Kardeşi bunu yaptığı için üzgün olduğunu ya da soygunu polisin dikkatine sunmadığım için minnettar olduğunu hiç söylemedi. Ethan o parayı çaldığında, ikisi de Kai'nin şimdiki gücüne sahip değildi. Bir şeyden bahsetseydim ikisi de parmaklıklar ardında olurdu.

Kai, Kanada'nın en korkulan adamlarından biriydi, hatta en korkulanı bile değildi. Söylediği her şeyi yerine getirmesiyle tanınırdı ve tek bir kişinin bile canını bağışlamazdı.

O asla bilemezdi ama adama saygı duyuyordum. Bildiğim kadarıyla sıfırdan gelmiş ve benim paramın bir kısmını kullanarak kendine koca bir imparatorluk kurmuştu. Bir kumarhanenin sahibi olmak için dolandırıcılık yapmış, sonra da "polisle çalışmak" için üniversiteye gidip avukat olacak kadar para kazanmıştı. Ama yine de etkileyiciydi.

"Tamam, her neyse. Sadece o adamı uzak tut-"

"Merhaba, Marucci." Adam kameraya el salladı, ifadesi her zamanki gibi okunamazdı. Kai her zaman çok cansızdı. Gülümsemenin, kahkahanın ya da tuğladan başka bir ifadenin ne olduğunu bilmezdi. Kararlı zekası bir yana, bu onun sevdiğim tek özelliği idi.

Düşündüm de, muhtemelen iyi bir adamdı. Ben sadece önemsiz davranıyordum.

"Ugh." Telefonumu yatağımın üzerine fırlattım ve Flora'yı onun yerine tavana bakmakla cezalandırdım. Toronto'da sahip olduğum tavan kadar süslü bir tavan değildi. Çatı katımı çok özlemiştim ve henüz iki hafta bile olmamıştı.

Telefonu şimdi kapatırsam, bu kabalık sayılır mı?

PİŞMANLIKLAR VE İFŞAATLAR

Sterlie Adams

Bugün için büyük planlarım vardı. En azından büyük planlarım olduğunu umuyordum. Hâlâ Milo'ya sorup çok tehlikeli olup olmadıklarını öğrenmem gerekiyordu ama henüz onunla yüzleşmeye hazır değildim.

Dün geceki mutsuzluğumu sabah hatırlamayacağımı umsam da hatırladım. Her birini. Tek tek. Kelime.

Verdiğim her aptalca kararı hatırladım.

Reddedilişini hatırladım.

Uyanık olduğunu biliyordum çünkü on dakika önce mutfığa gittiğini ve kahve makinesinin çalıştığını duymuştum. Kahve kulağa harika gelse de, hâlâ gizlice kaçıp eve mi dönsem diye düşünüyordum.

Milo'nun yanında iki hafta altı gün daha geçirebileceğimden emin değildim ve bunun ne kadar garip olacağını öğrenmeye hazır değildim.

Seyahatimin sonuna doğru hata yapamaz mıydım? Neden ikinci haftanın başını seçmek zorundaydım ki?

tuhaflaştırmak için mi?

En kötüsü de onu hâlâ öpmek istiyor olmamdı. Bu dürtünün nedenini bilmiyordum ama dudaklarını düşünmeden de edemiyordum.

Milo harika bir adamdı ve bana sürekli gülümsüyordu ama bu, beynimin onu öpmenin sorun olmayacağını düşünmesi için bir bahane olamazdı. Daha önce hiç kimseden gerçekten etkilenmemiştim, ama eğer etkilenmek böyle bir şeyse, bunun bir daha asla olmamasını umuyordum.

Onu öpmekle ilgili o korkutucu düşüncelerin gitmesi ne kadar sürerdi? Onun yanında uyanma fantezilerimin yok olması ne kadar sürerdi?

Peki pes etmesi ne kadar sürer?

Geçtiğimiz hafta boyunca bana karşı çok nazikti. Konuştuğumda beni dinledi ve az önce söylediğim her kelimeyi ezberlemesini istesem, bunu yapabileceğinden emindim. Hiç kimse beni onun dinlediği gibi dinlememişti. Kimse benimle bu kadar çok zaman geçirecek kadar beni önemsememişti.

Çok... güzeldi.

Kahve makinesi o korkunç uğultulu sesleri çıkarmayı bıraktığında midem guruldadı. Görünüşe göre yemek de iyi geliyordu.

Toronto'dayken dengeli bir kahvaltı yapardım. Mesela kahvaltılık yulaf. Ama sadece sade yulaf değil; hayır, muhtemelen kahvaltılık yulafı chia ve yoğurtla yapardım, sonra biraz kiraz ve yaban mersini eklerdim. Ya da avokado, yumurta ve esmer pirinçten oluşan bir kase yapardım.

Tanrım, şu anda ikisi de kulağa çok hoş geliyordu.

En sevdiğim kahvaltıyı düşününce midem yine guruldadı. Bu sefer daha yüksek sesle.

Kollarım karnımın etrafında kenetlendi. Milo'da kahvaltı için ihtiyacım olan malzemelerin olup olmadığını bile bilmiyordum, ama genellikle garip bir durumdan kurtulmak için kendimi aç bırakan biri olmadığımдан, sineye çektim.

Ben bir yetişkindim. Milo'nun aniden benimle bir sorunu olursa, ikimiz de iletişim kuracak ve bir çözüm bulacak

kadar büyüktük.

Çözüm.

Başım dik bir şekilde yatak odamın kapısını açtım ve kışımı mutfağa sokmak için dışarı çıktım.

Üzerinde bol, beyaz bir pantolon, beyaz bir atlet ve daha şık görünmek için giydiği açık, bej rengi kısa bir elbise gömleği vardı, ya da ben öyle sanıyordum. Onu daha açık renklerde görmek oldukça kafa karıştırıcıydı.

Milo'yu siyah takım elbise dışında bir şey giyerken sadece Flora'nın düğününde görmüştüm, o da ona kırmızı giydirmişti. O ve ben onun tek nedimesi ve nedimeleriydik ve kız kardeşim kırmızı giymemizi istemişti. Bu yüzden ondan nefret etmek istedim çünkü kırmızı onun rengi olabilirdi ama benim rengim değildi.

Palyaçoğa benzediğimi düşünmüştüm. Ama Milo o gün bana iltifat etti.

"Günaydın," dedi Milo ve mutfak masasının üzerine bir kâse koydu. "Bu senin için. Dün geceden sonra acıkmışsındır diye düşündüm."

Bir kâseye baktım, bir Milo'ya. Kafam karışmıştı, mutfak masasına doğru yürüdüm ve kâsenin içinde ne olduğunu kontrol ettim.

Bana mısır gevreği yapsaydı çabasını takdir ederdim ama yemezdim. Tahıllar beni kustururdu, özellikle de sabahları.

Şaşırtıcı bir şekilde, bir kahvaltı kâsesiydi. Yoğurdun üzerine düzgünce yerleştirilmiş bir grup meyve ile granola ve yoğurt kasesine benziyordu.

Tesadüf olabilirdi ama sabahları sadece bir çeşit kahvaltı kasesi yediğimi nereden biliyordu?

Daha önce onun dairesinde biraz zaman geçirmiş olmama rağmen, uyandığım da hiç evde olmamıştı. Geçen hafta boyunca da Milo her sabah yoktu. Daha önce hiç birlikte kahvaltı etmemiştik.

"Teşekkür ederim," dedim yemek için yerime otururken. Mükemmel görünen bir kahvaltı kasesine hayır demeyecektim, özellikle de

bir hafta boyunca kahvaltıda sıkıcı ekmek yedikten sonra.

Milo bir süre sonra bana katıldı, kendisi için bir kase aldı.

Yani bu bir tesadüftü.

Yemeğimin tadına bakmadan önce gözlerim onun yüzüne takıldı. O kadar yakışıklıydı ki, kafamı zar zor toparlayabildim.

Kahverengi irisleri neredeyse göz bebeklerinin içinde eriyordu. Dudakları çok yumuşak görünüyordu; daha önce bir erkte gördüğüm en büyük dudaklar değillerdi ama kesinlikle biraz hacimleri vardı. Çenesi o kadar keskin bir şekilde oyulmuştu ki, zaman zaman çene kemiğinin derisini keseceğini düşünüyordum.

Ve kirli sakalı...

O aptal kirli sakalıyla çok iyi görünüyordu. Bu ne cüret? Onlara alışabilirdim, ama Milo daha çok temiz traşlı bir adamdı.

Bu bana hatırlattı. "Tıraş olmamışsın," dedim, ama bu sözün ağzımdan çıkmayıp kafamın içinde kalması gerekiyordu.

Başını usulca sallamadan önce gözlerini benimkilere dikti. "Yapmamamı sen istedin."

"Evet, ama ben düşünmedim..." Omuz silktim, sonra ağzıma yoğurt ve meyve doldurdum, böylece cümleme devam etmek zorunda kalmadım.

Şimdiye kadar yediğim en iyi kahvaltı kaselerinden biri olmalı ve ben kendimi güzel ve lezzetli bir kahvaltı konusunda yetenekli biri olarak görürdüm. Yani, evet, tüm malzemeler satın alınmış ve tek bir kasede bir araya getirilmişti, yani çok açık bir şekilde, sadece doğru meyveleri ve yoğurtları almamıştım.

Bir yanımla iyi olduğum tek konuda beni geçtiği için Milo'dan nefret ediyordu. Aslında, hayır, kahvaltı kaselerinden çok daha fazla şeyde iyiydim, çok teşekkür ederim.

Ben de oldukça iyi bir tasarımcıyım.

Bu bana dün geceki aptalca, üzerinde düşünülmemiş sözlerimi hatırlattı. Milo'ya harika bir çocuk olduğunu söylediğimde

ve tasarımlarım için onun kışına sahip adamlar aradığını söyledi. Bu da bambaşka bir anıyı tetikledi.

Yatak odamda Milo karşımda dururken çırılçıplak halimin görüntüleri aklıma geldikçe yanaklarımın utançtan kızardığını hissettim. Bunu, bana bakma zahmetine bile girdiğini söyleyebileceğim tek bir an bile takip etmedi.

Bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değildim.

Kendime baktığımda, başka bir hatırlatıcıyla karşılaştım. Onun gömleğini giyiyordum. Benim kıyafetlerimi değil. Pantolonum bile yoktu. Sadece onun aptalca yumuşak tişörtünü.

Bir elimi gömleğin ön kısmına attım, kaşlarım birbirine yaklaştı.

O kumaşı biliyordum.

Yerel kumaş mağazalarım satmayı bırakmadan önce en sevdiğim kumaştı ve daha az yumuşak bir malzemeye yetinmek zorunda kaldım.

Doğru hatırlıyorsam, yaklaşık yüzde doksanı vicuña, kalan yüzde onu ise kaşmirdi. O zamanlar çok popüler değildi, ancak kumaşın nadirliği nedeniyle her halükarda çok pahalıydı.

Benden başka kimse almadı ya da sadece birkaç kişi aldı, bu yüzden kumaş mağazaları artık malzemeyi karşılayamıyordu. Ayrıca online mağazalara da güvenmediğim için internetten de kumaş sipariş etmedim. Benim için çok üzücü bir gündü.

Artık kendimi onlarla ilişkilendirmediğim için eski tasarımlarımın hepsi şimdiye kadar çöp kutusunda bir yerlerdeydi. Başlangıç tasarımları düpedüz çöptü, en azından benimkiler öyleydi. İlk başladığımda onları severdim, ancak daha iyi hale geldikçe daha fazla kusur fark ettim ve bu yüzden onları attım.

"Bu tişörtü nereden aldın?" Yarın olmayacakmış gibi kumaşa dokunmaya devam ederek sordum. Çok yumuşaktı, bir yastıktan ya da kabarık bir battaniyeden bile daha yumuşaktı. Şimdiye kadar dokunduğum en yumuşak kumaştı.

Bir daha hissetmeyi ummaktan vazgeçtim.

"Bunu bana Flora verdi," diye cevapladı ve kahvaltısından bir kaşık aldı.

Kaşlarım havaya kalktı. "Flora mı?"

Ayağa kalktım, kahvaltımı bırakarak -gerçi ona geri dönecektim- banyoya koştum.

Milo'nun buradaki evinde sadece bir banyo ve berbat bir ayna vardı. Bu daire harika olsa da, ciddi anlamda ayna ve iyi ışıklandırmadan yoksundu.

Ama şu anda bunun bir önemi yoktu.

Aynanın karşısına geçtiğimde önce üzerimdeki gömleğe baktım. Üzerimde o kadar büyük duruyordu ki ilk başta fark etmedim bile.

Dikişler görüldüğünden daha iyi hissettiriyordu. En azından benim gözüme. Moda hakkında hiçbir fikriniz olmasa bile yanlış diktiğimi fark etmeyeceğinizden emindim. Tişört yüzde yüz eşit değildi, yani bir tarafı daha aşağı sarkıyordu çünkü düz bir çizgi halinde kesmeye zahmet etmemiştim.

Çok belirgin değildi ama bu tür kusurları fark ettim.

Bu lanet olası gömlek, kendim için ilk tişört elbise dikme denemelerimden biriydi. On altı yaşından büyük olamazdım.

Ölçü almak, dönüştürmek ya da sayılarla ilgili herhangi bir şey yapmak söz konusu olduğunda en iyisi değildim. Matematik benim en büyük kabusumdu. Bu yüzden bu elbise bana çok büyük geldi.

Yine de elbiseyle gurur duyuyordum, özellikle de dikişi tamamen berbat etmediğim ilk elbise olduğu için. Yine de Flora'ya benden daha büyük oldukları için elbiseyi üniversitedeki arkadaşlarından birine vermesini söyledim.

Dediğim gibi, gömlek ya da elbise kötü değildi, sadece harika değildi. Ayrıca, asla istediğim gibi sığamazdım.

Vücudum yıllar içinde değişti ama yine de çok büyüktü.

"Bu senin üzerinde çok düşük durmuyor mu?" Fark ettiğimde sordum

Milo'nun kapı aralığında durduğunu fark etti. "Öyle mi olması gerekiyor?"

Başımı salladım, sonra başımı salladım. "Ben yaptım," dedim ona. "Bunun bir elbise olması gerekiyordu."

"Bu senin sorumluluğunda."

Evet. Beni paspasa çeviren bir elbise. Üzerimde çok hantal duruyordu; hiçbir kıvrımı vurgulamıyordu bile, ki evet, bu tür elbiseler asla vurgulamaz. Yine de, mümkün olan her şekilde çok rahatsız ediciydi.

Ama kötü olmadığını fark ettim. Milo'nun bunu neden giydiğini anlayabiliyordum.

Bir zamanlar neden giydiğini anladım ama neden hâlâ ona sahip olduğunu anlamadım.

"Bu gömleğin ya da elbisenin çok eski olduğunu biliyorsun, değil mi?" Bana yaklaşmasını izlerken söyledim. Tam arkamda durup aynadan gözlerimin içine baktığında kalbim istemsiz bir şekilde çarpmaya başladı. "Ve tasarımcı bile değil."

"Tasarımcı," diye cevap verdi, sesi alçak ve kısık. "Bu Sterlie Adams. Tüm dünyadaki en iyi tasarımcı."

Sesi hoşuma gitti. Belki de sesini biraz fazla sevdim.

Kendimi hiçbir zaman büyük bir tasarımcı olarak görmedim. Elbette, bir tasarımcı olma hayallerim vardı ama oraya ulaşabileceğime inanmıyordum.

Çok rekabetçi bir sektördü ve butiğimin gidişatına bakılırsa şansım çok azdı diyebilirim.

Arkamı döndükten sonra onu dürttüğümde elim anında omzuna çarptı. Biraz kıpırdandı ama bunun benim gücümünden değil, sadece onu itecek kadar güçlü olduğuma beni inandırmak istemesinden kaynaklandığını düşündüm.

"Böyle söyleme. Birinin hayalleriyle oynamak kabalıktır."

"Özür dilerim, cuore mio. Ama ben oynamıyordum."

"Nasıl duymadın?" Son kontrol ettiğimde, daha önce kimse adımı bile duymamıştı.

Ailem halk tarafından tanındığı için bu doğru değildi. En azından garip bir şekilde. Babam eskiden tanınmış bir içecek şirketinin CEO'suydu. Onlarca yıldır ailemize aitti ama ne Flora ne de ben asla devralmayacaktık.

Özellikle de artık babamızla konuşmadığımız için.

Bir ağabeyimiz vardı ama onu daha önce ne görmüş ne de konuşmuştum. On sekiz yaşında -benim doğduğum yıldan itibaren taşınmış ve Ryke üniversiteyi bitirdikten birkaç yıl sonra babam emekli olur olmaz şirketin başına geçmişti.

Onu bir insan kalabalığının içinden seçebileceğimden bile emin değildim. Onun görüntüsü zihnimde yoktu.

Kimse bana bir resim göstermedi, bu yüzden Flora bana Ryke'tan bahsetmeseydi, onun varlığından bile haberim olmayacaktı.

Her neyse, bazı insanlar adımları daha önce duymuş olabilir ama bu kariyerime yardımcı olmayacaktı.

Milo daha da yaklaştı, başı benimkinin üzerinde geziniyordu.

Neden bu kadar uzun olmak zorundaydı ki? Başımın tepesi omuzlarına ancak ulaşıyordu. Şu anda ona gerçekten bakabilmek için başımı boynuma yaslamam gerekiyordu.

"Çünkü benim gözümde sen zaten bir süperstarsın," dedi yumuşak bir sesle.

KELEBEKLER ALMAK

Sterlie Adams

Fiziksel olarak mümkün olsaydı, kalbimin bu kadar şiddetli atmaktan göğsümden fırlayacağından emindim.

Çünkü benim gözümde sen zaten bir süperstarsın. Bazen babamın bana inandığından bile emin olamıyordum.

-Zaten artık önemli de değildi. Flora beni bir numaralı hayranım gibi destekledi ama bunu gerçekçi bir şekilde yaptı.

Nasıl oldu da İtalya'dan rastgele bir adam hayatımdaki herkesten daha parlak olduğumu gördü? O kadar insan arasından nasıl oldu da benim var olmayan bir yönümü görebildi?

Ben. Bir süperstar.

"Sana dokunabilir miyim?" Milo kaşlarımın birbirine yaklaştığı bir soru sordu.

Kuşkusuz Milo'nun bir süre benden uzak durmak isteyeceğini tahmin ediyordum. Dünden sonra, bunun için onu suçlamazdım bile.

Yaptığım şey için, mahvettiğim şey için sessizliği hak ettim. Yine de başımı salladım.

Milo'dan başka biri olsaydı, uzun zaman önce diğer tarafa kaçırdım, özellikle de bu soru karşısında.

Fiziksel dokunuş beni korkuturdu, özellikle de yakınsa. Daha önce sadece bir erkek arkadaşım olmuştu ve onun önünde soyunacak kadar cesur olduğum ilk ve tek seferde korkunç yorumlar yapmıştı. Bunun için haftalarca ağladım ve o zamandan beri otomatik olarak herkesin benden rahatsız olacağını varsaydım. Buna elimi tutmak ya da omzuma dokunmak da dahildi.

Ayrıca, Milo bana on iki yaşındayken neredeyse başıma gelecek olan şeyi anlattığından beri, bu benim yakınlıkla ilgili sorunumu bir şekilde açıklasa da, beni itiraf etmek istediğimden daha fazla rahatsız etmeye başlamıştı. O gün olanları hatırlamak istiyordum ama bu anıların geri gelmeyeceğini kabul etmek zorunda kalabileceğimi düşünmeye başlamıştım.

Milo'nun dokunmaktan kastının cinsel bir niyetle değil, gerçek anlamda dokunmak olduğunu bilsem de, beni kucağına alıp arkamdaki tezgâha oturtması beni yine de şaşırttı.

Bir an gözlerimin içine baktı ve aramızda doğru hissettiğimden emin olmadığım bir şeylerin geçtiğine yemin edebilirdim.

Duygularım son zamanlarda her türlü kafa karıştırıcı şeyi yapıyordu.

Bakışları ruhumda delikler açıyor, bedenimin vermeyi aklımdan bile geçirmediğim bir parçasına adını kazımaya başlıyor, damarlarımda alev alev yanıyordu.

Kafamı çevirmek zorundaydım çünkü çevirmezsem aklımı kaybedecektim. Beynimdeki tek bir düşünce için bile bir açıklamam yoktu. Beni rahatsız ediyorlardı, daha önce hiç düşünmediğim fikirlerle beni rahatsız ediyorlardı.

"Se soltanto tu sapessi quell oche provo davvero per te." dediğinde sıcak nefesi kulağımın kabuğunu sıyırdı. [Keşke senin için gerçekten ne hissettiğimi bilseydin]

Pek bir şey anlamasam da vücudumdan bir ürperti geçti. Bunca zaman bana taktığı lakabı tercüme edebilmişim ama dün gece ona da söylediğim gibi, öğrendiğim İtalyancanın neredeyse hiçbirini hatırlamıyordum.

Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı, hem de hemen. Bu yüzden aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Bana silah kullanmayı öğretebilir misin?"

Neden aklıma gelen ilk şeyin bu olduğunu bilmiyordum ama şaşırmamıştım. Geçtiğimiz ay çılgıncaydı ve çoğu zaman kendimi güvende hissetmiyordum.

Milo'nun yanıdayken başıma hiçbir şey gelmeyecekmiş gibi hissediyordum ama o yanımda olmadan nefes almaktan bile korkuyordum.

Kendimi koruyabilmek istedim.

"Silah mı?" Elleri yanlarımdan aşağı kaydı. "Elbette."

"Gerçekten mi?!" Mutlu bir şekilde nefes nefese kaldım. "Kai'ye bana öğretip öğretmeyeceğini sordum ama hayır dedi."

"Tabii ki yaptı." Milo'nun gözleri doldu. "O çocuk, büyük çocuk ve Flora dışında kimseye bir şey öğretmezdi. Oh, bir de doğurmak üzere oldukları küçük şeytan yavrusu."

Kıkırdadım. "Lola ve Ares'i mi kastediyorsun?"

"Ben de öyle dedim, değil mi?" Göz kırptı, sonra dolaplardan birine bakmak için benden uzaklaştı.

Vücudu benimkinden uzaklaştığı anda bacaklarımı çaprazladım ve kalçalarımı birbirine bastırdım. Hiçbir şey yapmadan beni tahrik ettiği için canı cehenneme.

Bu adil değildi.

Tüm bu zaman boyunca biriyle seks yapmayı düşünmeden yaşadım ve birdenbire bu aptalca ateşli İtalyan adamı görünce ıslanmaya başladım.

Birkaç saniye dolaplara baktıktan sonra Milo tıraş kremi tezgahta yanıma koydu, ardından metal bir tıraş bıçağı, bir tıraş fırçası, bir kase, nemlendirici ve tıraş losyonu geldi.

Gözlerimiz tekrar kenetlendiğinde Milo bana hayatımda gördüğüm en küçük omuz silkme hareketiyle gülümsedi. "Atış poligonunda iyi görünmeliyim, değil mi?"

Ona her halükarda taşak gibi yakışıklı göründüğünü söylemek isteyen içimdeki her dürtüyü bastırırken usulca başımı salladım.

Doğrusu, bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordum ama sarhoş beynim mantıklı olduğunu düşündü.

Taşaklar kadar sıcak diye bir şey vardı, değil mi? Muhtemelen karıştırmışımdır.

Tıraş kremi köpürtüp yüzüne sürmesini büyülenmiş gibi izledim. Daha önce hiç bir erkeği tıraş olurken izlememiştim ve açıkçası bunun gerçekten insanların yaptığı bir şey olup olmadığından emin değildim.

Milo'nun bunu yaparken seksi görüldüğünü düşünmem garip miydi? Ya da tıraş kremi sürerken çünkü beni şaşırtacak şekilde henüz tıraş bıçağına uzanmamıştı.

Milo gözlerimin içine baktı, sonra ellerini dizlerime götürdü ve bacaklarımı birbirinden ayırdı.

Kalbim resmen durdu. Ayakta olsaydım, dizlerimin bağı çözülürdü.

"Ne?" Uyanık olduğumdan emin olmak için birkaç kez göz kırptım. Ve evet, görüntü hiç değişmemişti.

Yine de bir rüya olabilir.

Milo tek kelime bile etmeden usturaya uzandı ve bana verdi.

"Bu konuda bana güvenmen gerektiğinden emin değilim," dedim tamamen dürüst bir şekilde. Bir alet kullandığımda kendimi kesmekte ustaydım, şimdi kirli sakalını tıraş etmeme izin verirse neler olabileceğini hayal edin.

"Pratik yapmak mükemmelleştirir," diye yanıtladı yumuşak bir şekilde gülümseyerek. "Bunu yapmaktan kaçınmak sana bir beceri öğretmez, cuore mio. Ayrıca, beni kesersen, kesmiş olursun. Bu dünyanın sonu olmayacak."

"Canınız yanabilir ve çok kanayabilir."

Omuz silkti. "Buralarda bir yerde ilk yardım çantam var."

"Yara izi bırakabilir."

Milo kıkırdadı. "Bu sadece seni hatırlatan bir şey olurdu. O yara izini bir kupa gibi taşırdım."

Nefes al.

Nefes ver.

Sakın erimeye cüret etme, Sterlie. Sen bundan daha iyisin.

"Devam et."

Titreyen bir el ile - muhtemelen sabit tutmalıydım

-I koydu ve metal Jiletüzerinde onun Cilt, değil henüz bir şey kesmek.

Elimi ayarlarken, "Usturayı açılı tut," dedi.

Milo önce bırakmadı, onun yerine elimi ve usturayı yanağından aşağı doğru dikkatlice yönlendirdi. Tüylerin döküldüğünü hissedebiliyordum ya da belki de hayal görüyordum. Sadece garip hissettiriyordu.

İki ya da üç vuruştan sonra usturayı durulamamı söyledi, ben de öyle yaptım. Ve o andan itibaren her şeyi kendi başıma yapmama izin verdi.

Jiletin her darbesinde nefesimi tuttum ve Milo'nun bir tepki vermesini bekledim. Onu incittiğimi gösteren bir şey. Canını yaktığımı hissediyordum ama ne kan görebiliyordum ne de o bir tepki veriyordu.

Henüz çene çizgisinin üzerinden geçip boynuna inmeye çalışmadım - bu korkutucu ve çok daha karmaşık görünüyordu.

Milo bana kazara çok fazla çıkarmadan favorileri tam olarak nereden keseceğimi söyledi, ki zaten bir tarafta yaptım, ama neredeyse hiç fark edilmedi.

Çenesi ve üst dudağı da korkutucu bölgelerdi ama Milo'nun biraz yardımıyla tek bir kesik bile bırakmadan üstesinden geldim. Tamam, belki aşk tanrısının yayının biraz üzerinde minicik bir kesik vardı ama yemin ederim bu benim hatam değildi.

Çene çizgisine ve boynuna geldiğimizde derin bir nefes alıp dua etmek zorunda kaldım. Çene kemiğinin tümseğinden çenesinin altına kadar onu kesmeden nasıl tıraş edecektim?

Tanrım, alt çenesinin etrafını nasıl tıraş edecektim? O şey bir başparmak gibi dışarı çıkıyordu.

Çenesini kesmemek için yaptığım ilk deneme başarısız oldu. Küçük bir kesik vardı ve bu konuda kendimi çok kötü hissettim çünkü bu sefer Milo'yu hareket ettiği için falan suçlayamazdım. Ayrıca, bu sefer sanırım keşiği gerçekten hissetti çünkü hafifçe irkildi ama bir şey söylemedi.

"Özür dilerim," dedim gözyaşlarımı bastırarak.

"Sorun yok." Milo bana gülümseyerek devam etmem için başını salladı.

Derin bir nefes alarak jileti duruladım ve tekrar denedim.

"Çene hattın neden bu kadar keskin?" Onu bir kez daha kestiğimi fark ederek inledim. "Çene çizginin usturayı kesmemesine şaşırdım."

Milo kıkırdadı ama boştaki elimle çenesini kavradım ve onu durdurdum.

"Bu şeyi derine bastırduğımda bir kez daha gülersen boğazını keserim." Bu şekilde söylenmemesi gerekiyordu ama sanırım Milo'ya bir şeyler yaptı.

Olmasını istediğinden emin olmadığım şeyler, özellikle de dün geceki başarısız öpücük girişimimden sonra.

"Öyle demek istemediğini biliyorum ama lanet olsun Sterlie, kulağa çok ateşli geliyordu."

Midem bulandı, bu kötüye işaretti.

Ona aşık olamazdım. Bunu kız kardeşime nasıl açıklayacaktım?

Geçen her saniyede, kalçamın iç kısmına baskı yapan yarı sert bir şey daha da sertleşiyordu ve inanın bana, onu görmezden gelmeye çalıştım. Gerçekten denedim.

Kirli sakalının geri kalanını daha da titreyen ellerimle tıraş ettim. Artık onu kesmekten korktuğum için değil, sertleşmiş aletini tenimde hissettiğim için titriyordum.

Sözlerim bunu yapabildiğine göre, beni çıplak gördüğünde ne yapabilirdim? Beni çekici bulur muydu?

yoksa bu sadece kontrol edemediği aptalca bir tepki miydi?

Yani, dün gece bana bakma şansı vardı ama bakmadı. Gözlerini kaırarak kadar saygılı bir erkekle hiı tanışmamıştım ve Milo'nun kendini çok daha iyi kontrol ettiğini bilsem de -en azından ben öyle sanıyordum- en azından bir kez bana bakmasını beklerdim.

Ama yapmadı.

Benden hoşlanabilir ama yine de beni çekici bulmayabilirdi. Öyle oldu.

Yüzünü tıraş etmeyi bitirip tıraş bıçağını yere bırakır bırakmaz ve tıraş kreminin son parçalarını da durular durmaz Milo elime uzandı ve elimi tuttu.

Yüz ifadesi o kadar yumuşaktı ki, aklım korkunç teorilerle dolup taşmasaydı yüz ifadesinin içinde kaybolabilirdim.

Fark etmiş olmalı çünkü boştaki eli yüzüme uzandı ve başparmağı yanağımı okşadı.

"O güzel zihninin içinde neler oluyor?" diye sordu.

Kendime cevap vermemek için başımı salladım. Aslında kafamın içinde neler olup bittiğini bilmek istemiyordu.

Bu sadece insanların nazık görünmek için sorduğu bir şeydi. Hiı kimse bir başkasının ne düşündüğünü ya da nasıl hissettiğini gerçekten umursamazdı. Kimsenin umurunda değildi.

"Hiıbir şey," diye cevap verdim.

"Bana anlatabilirsin, cuore mio," diye cesaretlendirdi.

"Bir dakika boyunca ortadan kayboldun. Nereye gittin?"

Ağzımın bir köşesi yukarı doğru çekildi ve omuzlarım silkildi. "Parçası olmak istemeyeceğin bir yer."

Elimi bıraktı, şimdi iki eliyle yüzümü kavrıyordu. "Benim olmak istemeyeceğim tek bir yere bile gidemezsin. Buna beynindeki karanlık köşeler de dhil."

Bakışlarım bedenlerimizin arasında gezindi. "Gülme."

Yüzümü tekrar gözleriyle buluşacak şekilde kaldırdı.

"Asla yapmam."

"Daha önce bir erkek arkadaşım vardı" demeden önce yanaklarımın utançtan ısındığını hissettim.

"Tamam mı?"

"Benim öyle olduğumu düşünüyordu... Sadece yüzümü seviyordu. Bana çok zayıf olduğumu ve daha fazla yemem gerektiğini söylerdi çünkü gerindiğimde veya çok derin nefes aldığımda kaburgalarımın dışarı çıktığını görmekten iğrenirdi. Köprücük kemiklerimi görmekten de hoşlanmazdı, bu yüzden onları gizlemek için hep balıkçı yaka giymek zorunda kalırdım. Çok dar pantolonlar giydiğimde bana bakmayı reddediyordu çünkü bacaklarımın sopa gibi göründüğünü düşünüyordu-"

"Adı ne?" Gözleri öfkeyle yanıyordu. "Anthony Lewis, neden?"

"Anthony Lewis'i öldüreceğim."

Gözlerim irileşti ve ellerim anında onun yüzünü kavramak için havaya kalktı. "Ne? Hayır, yapmayacaksın. O yanlış bir şey yapmadı."

"Evet, yaptı. Ama tamam, onu öldürmeyeceğim." Ona inanmak istiyordum ama Milo'nun yüzünde pek de güvenmediğim muzip bir gülümseme vardı.

"Bunu sadece beni daha iyi hissettirmek için söylüyorsun, değil mi?"

Başını salladı, gururla. "O öldü."

"Hatırlat da sana bir daha asla isim vermeyeyim."

"Bilmen gerekirdi, cuore mio."

Bunu yapmalıydım. "Her neyse. Anthony'nin yaptığı şey yüzünden, düşünüyordum da... ya beni sadece-Bekle, hayır. Oh, Tanrım. Beni ilk etapta çekici bulduğunu varsaymak istemedim-"

"Seni öpebilir miyim?" diye araya girdi. Sözümü kesmesine sevindim çünkü konuşmaya devam etseydim kendimi aptal durumuna düşürebilirdim.

Beynim fazla mesai yapıyor olmalıydı çünkü sözleri dudaklarından döküldüğünde nefesim ciğerlerime kaçtı ve tek anlayabildiğim zihnimdeki soru işaretleriydi.

Bir yanımlı nedenini sormam için bağırıyordu. Dün gece beni reddettikten sonra bu sabah neden öptüğünü öğrenmek için. Ama diğ r yanımlı çoktan başını sallamaya başlamıştı.

"Evet, sen-"

C mllemi bitirmeye fırsat bulamadan dudakları dudaklarıma yapıştı.

Milo'nun öpücüğü hayal ettiğim gibi değildi. Sahiplenici ya da sert değildi. Beni yumuşakça, özenle öptü ve tüm kontrolünü elinde tuttu.

Elleri yüzümden vücuduma doğru kayarak beni belimden kavradığında sırtım kavislendi ve göğsüm vücuduna yaslandı.

Neredeyse onun içine doğru katlandım, eridim ve bir yapbozun iki par asıymışız gibi kendimi onun bedenine uydurdum.

Dudaklarımdan bir inilti döküldü ve dilini ağızıma sokmadan hemen önce gülümsediğini hissedebiliyordum.

Kalçaları bana doğru itti, yarı kemiğ  şimdi çok daha sertti.

Midemde bir karıncalanma hissettim, heyecan verici bir şeydi.

Dudaklarım bakire değildi ama daha önce biriyle paylaştığım öpücüklerin hiçbiri öpücük değildi.

Bu seferki, aman Tanrım... Onu öpmeyi bir daha asla bırakmak istemedim.

Birdenbire herkesin öpüşmeyi neden bu kadar çok sevdiğini anladım. Birinin neden öpüşmenin en yakın şey olmadığını düşündüğünü, daha fazlasını istediğini anladım.

Kutsal ucube, daha fazlasını istedim.

Yanlışlıkla pantolonundaki şişkinliğ  dokununca nefesim bir anda ciğ rlerimi terk etti.

Milo dudaklarımdan  ekildiğ  için ona tekrar s rt nemedim -her iki şekilde de yapacağımdan emin değilim-.

Ona bakmam gerektiğinden emin olsam da, tek yapabildiğim öne doğru eğilmek ve yüzümün düşmesine izin vermektir.

Beni sonsuza dek nasıl mahvettiğine dair sessizce sızlanıyordum. Yine de asla bilemeyecekti.

"İyi misin, cuore mio?" Milo sordu, sesinde neşeli bir şeyler vardı. Eğer bu eğlence iması konusunda sinsî davrandığını düşünüyorsa, yanılıyordu. Bunu gün gibi açık bir şekilde duyabiliyordum.

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim. "Beni öldürdün. Lütfen bana üzerinde 'Sterlie Adams'ın sevgi dolu anısına' yazan pembe bir mezar taşı getir. İlk öpücüğü uğruna ölünecek bir şey olduğu için ölen kız."

Milo'nun kolları bana dolandı, omuzları içinden fışkıran seksi bir kahkahayla titriyordu. "Ama bu senin ilk öpücüğün değildi. Yani bu bir yalan olurdu."

Ben de kollarımı ona dolayarak inledim. "Bu ilk öpücüğümüz, yani aynı şey."

"Demek daha fazlası gelecek, ha?"

Başımı hayır anlamında salladım, ama içten içe - dürüst olmak gerekirse o kadar da derin değil - kendime aksi için yalvarıyordum.

ÜNLÜ KONUK

Milo Marucci

Poligona yanımdaki on güvenlik görevlisinin hepsiyle birlikte girdik. Teknik olarak her ihtimale karşı daha fazla adamım vardı ama bugün için on tanesinin yeterli olduğunu düşündüm.

Sterlie'yle öpüştükten sonra tamamen kendimden geçmiş olmalıyım, çünkü aklım başımda olsaydı, poligonda bir gün geçirmek için on tanesinin kesinlikle yeterli olmadığını fark ederdim.

Şimdi, bu neden yeterli olmasın ki? Çünkü Palermo'daki tek iyi atış poligonu benim büyüdüğüm yerd.

Burada yaşamadım ama ailemin bana evde öğretmesinden bıktığım için bu binanın içinde nasıl çekim yapılacağını öğrendim.

Dükkân sahibi beni tanıyordu ve artık öfke sorunları olan o çılgın küçük çocuk gibi görünmesem de, adımımı attığım anda beni tanıyacağından emindim. Silah kullanma becerilerim belli bir yaşta olabileceği kadar mükemmel olmasına rağmen hala düzenli olarak ziyaret ediyordum.

Arabadan indiğimizde, kendime etrafa bakmak ve nostaljiyi hissetmek için bir saniye izin vermek istedim.

Ama onun yerine siyah takım elbiselerle karşılaştım. Bazılarının üzerinden bakabilecek kadar uzun olsam da, onların varlığı genel sakin görüntüyü bozdu, bu yüzden baksam bile aynı şeyi hissetmezdim.

Çocuklar etrafımızı sarar sarmaz Sterlie elimi tuttu ve binaya doğru yürümeye başladık.

Biraz korkmuştu, bunu söyleyebilirim. En son eline silah aldığı anda bir adam iki bacağını birden kaybetmişti. Adam artık ölüydü tabii, o yüzden zaten onlara ihtiyacı yoktu.

Sterlie'ye adamın öldüğünü söylemedim ve ona söylemeyecektim çünkü kendini kötü hissedecekti.

Elimi tutmak yerine koluma sarılmak için hareket etmeden önce bana baktığında kalbim bir iki kez çarptı. Eğer kalbimin daha fazla atmasına neden olursa, kalbim patlayacaktı.

Kapıdan içeri girdiğimizde, aynı silah dumanı bir dalga gibi anında üzerime çöktü. Kokuya alışkındım ama bu duvarların arasında, burası silahların kullanıldığı en güvenli yerlerden biri olması gerekirken bir ölüm tuzağına adım atmak gibiydi.

Kontrollü bir atıştı.

Denetlendi.

Zararlı bir niyetim yok.

Burası pek hoş değildi: boş duvarlar, havada silah kokusu ve misafirperver olmayan çalışanlar. Gürültülüydü ama neyse ki lobi biraz daha sessizdi. Silah sesleri yine de duyulabiliyordu.

İlk hatam bu atış poligonunu seçmek oldu. İkinci hatam ise gelmeden önce kimin çalıştığını kontrol etmemek oldu.

Bir silah sesi duyduğumuzda Sterlie irkildi ama böyle bir yerde bunun normal olduğunu bildiği için aldırmadı. Ama her iki durumda da kolumu sıkıca kavradı. Buna hiç aldırmadım.

"Ünlü bir konuğumuz mu var yoksa?" diye sordu ağır İtalyan aksanlı biri. Sesi bana çok tanıdık gelen biri.

Ünlü mü? Hayır. O statüden çok uzaktım. Ama farklı bir statüm vardı.

Derin bir nefes alarak Sterlie'ye doğru döndüm ve dudaklarımı başının tepesine bastırdıktan sonra kolumu onun elinden çekerek güvenliğime hareket etmesini söyledim.

"Efendim?" Michael'ın sesi emin değil gibiydi. Benim güvenliğim onun bir numaralı önceliği idi, bunun farkındaydım. Uyarı sesine kulak vermeliydim ama vermedim.

"Sorun değil," dedim, geçmeme izin vermek için geri çekildi, sonra Sterlie'yi korumak için yerini geri aldı.

Güvenliğim beni korumak için buradayken, aldıkları emir Sterlie'yi herkesten çok korumaktı.

Başıma bir şey geldiyse, sorun değildi. Zaten eninde sonunda başıma kötü bir şey gelecekti. Bununla uzun zaman önce barıştım. Ancak Sterlie benim hatalarımın kurbanı olmayı hak etmiyordu.

Benim düşüncesiz davranışımın yükünü taşıyan kişi o olmamalıydı. Suçu onun üstlenmemesi gerekiyordu.

Benim ölümüm kaçınılmazdı, onunki ise benim eylemlerimin bir sonucuydu. Bu doğru değildi.

Yedi yıl sonra, bir zamanlar amcam olarak gördüğüm bir adamın gözlerine tekrar baktım. Öyle biri değildi. Aslında ailemle bir ilgisi bile yoktu ama benim için benimkinden daha fazla aileydi.

Yüzündeki şok ifadesi beni şaşırtmadı ama karnıma inen yumruk şaşırttı.

İstemsizce bir of çektim ama bana attığı yumruğun eskisi kadar acı verici olmasına sevindim.

"Vay be, ne kadar da kaslıymışsın evlat," dedi İtalyanca, elini sallayarak, ben de güldüm. Çok sürmedi çünkü Mario'nun yüzü birden karardı; yüz ifadesi başımın belada olduğunu haykırıyordu. "Öldüğünü sanmıştım!"

"Pek çok insan böyle düşünmeyi seviyor, ama işte buradayım." Kollarım kendimi göstermek istercesine açıldı.

Mario bir elini yüzünde gezdirerek iç geçirdi. "Lütfen bana ailenin hayatta olduğunu bildiğini söyle, evlat."

"Oh, kesinlikle biliyorlar." Her neyse.

"Senin için cenaze töreni düzenlediler." Öyle mi? Bunu bilmiyordum. Bu son derece ironik görünüyordu, özellikle de Arlo'yu beni bulması için ülkeden ülkeye gönderdikleri bir dönemde. "Haberler en az bir yıl boyunca senin kaybolmanla doluydu. Sanırım o yıl ölümlerde de bir çeşit rekor kırdılar. Sen kaçtığın için o kadar çok insan öldü ki."

Bunun olacağını anladım ve bununla barıştım. Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir.

"Pederin sağdan soldan adam vuruyormuş, öyle duydum. Burada olduğunu öğrenirse ve ben bir şey söylemezsem, bana ne olacağını biliyor musun evlat? Onlar senin ailen. Kaybolmuş olman önemli değil, her zaman geri dönebilirsin ve bunu kabul ederler."

Bu doğru değildi. Elbette, babamın kardeşlerimin yönetimi ele geçirmesini istemediğini çok iyi bildiğim için şanslıydım, bu yüzden kaçarak büyük bir hata yapmış olsam da bana zarar vermezdi. Kardeşlerimden biri olsaydım, onlara sadık olmadığım için beni yıllar önce öldürürlerdi.

Yine de omuz silktim ve ailem hakkında yeterince konuştuğumuza karar verdim. Bir sebepten dolayı buradaydım. "Poligonu kapatabilir misin?"

Mario hemen başını salladı. "Ne, aklını mı kaçırdın sen?"

"Mario."

"Bu benim hayatım, evlat. Açmazsam para kazanamam. Bu şekilde iki yakamı nasıl bir araya getireceğim?" Şimdi volta atıyordu.

Mario aptal değildi. Artık ailemin bir parçası olmadığım çok açık olsa da, ya da en azından olmamaya çalışsam da, hala içimdeydi. Mafyadan kaçabilirdim ama mafya beni asla terk etmezdi.

Bir zamanlar, hayır dediği için onu öldürebilirdim. Şimdi daha sabırlıydım, ama o hala benim

etrafta dolaşmak. Bir şey isteseydim, onu alırdım.

Başımı eđđimde Mario olduğu yerde dondu kaldı.

"Tatile çıkmak istediğinden oldukça eminim," dedim.
"Ücretli bir tatil günü, Mario."

"Sen iyi bir çocuksun Luca" -eski adımdan bahsedilince keskin bir nefes aldım. Burada kimsenin adımı değiştirdiğimi bilmediğini unutup duruyordum-"ya da senin gibi bir çocuğun olabileceği kadar iyi. Ama burası sahip olduğum tek şey. Eğer berbat edersen..."

"O zaman bugünlük kapat. Sana yeterince ödeme yapacağım."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Daha önce benden bunu yapmamı hiç istememiştin."

Gözlerim doldu. "Burada görünemem Mario. Beni burada kimse göremez. Müşterilerinizle aynı anda burada bulunarak her birini tehlikeye atıyorum. Ailem ortaya çıkarsa burası yok olur, bunu sen de biliyorsun. Ne kadar çok tanık olursa, burayı havaya uçurma ihtimalleri de o kadar artar. Bunu istiyor musun?"

Başını salladı, sonra içini çekti. "Peki. Bugünlük kapatıyorum."

Ben de öyle düşünmüştüm.

MÜKEMMEL AMAÇ

Sterlie Adams

Kulaklıklardan, güvenlik gözlüklerinden ettiğimden daha az nefret ettim. Hiç şık değillerdi ve tüm kıyafetimi mahvettiler.

Milo atış poligonuna pembe bir elbiseyle gitmemi zaten komik buluyordu, şimdi de pembe bir elbise ve aptal güvenlik gözlükleri ve kulaklıklarla bana gülecekti. En azından pembeydiler; Milo onları evinden getirmişti.

Muhtemelen güvenlik görevlilerinden birini onlar için alışverişe göndermiştir ama her halükarda bu jest çok güzeldi.

Milo, "Silahı baskın elinde tut," dedi, ben de hemen yaptım.

İki yıl önce birini öldürdükten sonra tekrar elime silah almak garipti. Nasıl kullanacağımı ya da onu vurup vuramayacağımı bile bilmiyordum. Sadece Flora'nın ateş etmeyeceğini düşündüğüm için ateş ettim - o ateş etti - ve zaten Chris'in dairesinin içindeydik.

Flora eski sevgilisini öldürmek istedi çünkü adam düpedüz iğrençti ve eğer o bunu yapmasaydı, Milo kesinlikle bir noktada bunu yapacaktı.

Tamam, bana saldıran o adamı vurduğumda elimde bir silah vardı ama elimden geldiğinden daha fazla korkuyla hareket ediyordum.

ne yaptığımı kavradı, ben de saymadım.

"Şimdi boştaki elinle silahı sabitle," dedi bana. Yaptım ve doğru görüldüğünü düşündüm ama Milo kıkırdadı. "Ben-"

"Dokun bana. Evet, evet, biliyorum." Yan tarafına dirsek attım. "Biliyor musun, benim bambaşka bir yerime dokunabilirsin ama zorluk çıkarıyorsun." Oraya gideceğimize bile ikna olmamıştım. Bir erkeğin giysilerimin ilk katmanını geçmesine izin vermek benim kanımda yoktu.

"Özür dilerim, cuore mio. Umarım beni affedebilirsin." Ellerimi düzeltirken önü sırtıma bastırdı ve bir farklılık hissettiğimde gerçekten sinirlendim.

Sonra parmaklarının ucunun kollarımdan omuzlarıma, yanlarımdan aşağıya indiğini ve sonra belime dayandığını hissettim.

Ellerim titriyordu ve bu sefer elimdeki tabanca yüzünden değildi.

Dudaklarını boynuma bastırdığını hissettim, ona daha fazla erişim sağlamak için başımı eğdim, ama o kıkırdadı. "Gözler hedefte, cuore mio."

"Öyleler," diye itiraz ettim ama her halükarda boynumu düzelttim.

"Konsantre ol."

"Öyleyim." Ona konsantre oluyordum ama zaten neye konsantre olmam gerektiğini hiç belirtmemişti.

"Nişan al," dedi geri adım atarak.

Zaten atışa hazır bir pozisyonda duruyordum - en azından Milo iki dakika önce bana böyle söylemişti. İnsanların ateş etmeye hazır olmak için belli bir şekilde durduklarını düşünmüyordum ama o söylediğine göre doğru olmalıydı.

Aslında bana yalan söylemiş de olabilir. Belki de gelmiş geçmiş en kötü silah kullanıcısıydı. Nereden bilebilirdim ki? Onu daha önce hiç silah kullanırken görmemiştim.

"Nasıl durduğum önemli mi?" Henüz ateş etmeye hazır olmadığım için sordum.

"Evet," diye yanıtladı. "Doğru duruş duruma göre değişir ama böyle bir yerde durmak için tek bir doğru yol vardır. Bu şekilde geri tepmeyi kontrol etmeniz daha kolay olur. Pratik yapmak için iyidir."

"Tamam, sanırım bu mantıklı."

"Hazır mısın?" diye sordu, başımı salladım. "Konsantre ol. Nişan al."

Bunu daha önce de yapmıştım ve bu sefer hiçbir şey olmamıştı. Her şey yolundaydı. Silahtan korkmama gerek yoktu, bunu biliyordum.

Daha önce boş bir silahla pratik yaptın, bunu nasıl yapacağını biliyorsun. Milo sana öğretti.

Yine de beni tedirgin etti.

Parmağım tetikte, ateş etmeye hazırды.

Silah önümdeki hedefe sabitlenmişti; kâğıttan kesilmiş, insana benzeyen bir silüet.

Tetiği birden fazla kez çektim. Gözlerim kapalı beş el ateş ettim çünkü bakmaya hazır değildim.

Gözlerimi yeniden açıp hedefe baktığımda, kâğıtta tek bir delik bile yoktu.

"Sorun değil. Nişan almak pratik gerektirir." Milo beni neşelendirmeye çalıştı ama işe yaramadı.

Ne düşünüyordum ki? Bakmadım bile. Gözlerim kapalıyken hedefi nasıl vurabilirdim ki?

Tüm bunlar bana matematik gibi geldi: imkansız.

"Gözlerin kapalıyken hedefi vurabilir misin?" Dönüp Milo'nun yüzüne bakabilmek için ikisini de önümdeki tezgâha koymadan önce silahı boşaltarak sordum. "Silahlarla aran iyi, değil mi? Ama bakmadan ateş edebilecek kadar iyi misin?"

Başını salladı ama içimden bir ses yalan söylediğini söylüyordu. Sırtışından mı yoksa gözlerinin ona ihanet edişinden mi, emin değildim. Belki de ikisinin bir kombinasyonuydu.

"Emin misin? Eğer yapabilirsen çok sıcak olur."

Çenesindeki bir kas kıpırdadı ve onunla oynadığımı bildiğinden emin olmama rağmen yine de

Silah. "Vurursam ne alırım?"

Omuz silktim. "Ne istiyorsun?"

Bana bakıyordu, vücudu yan dönmüştü. Sağ kolunu uzatmış, silahı doldurmuş ve hedefe doğru nişan almıştı. Milo güvenlik gözlüğü ya da kulaklık takmıyordu, bu beni biraz endişelendiriyordu ama seslere ve atışlara alışık olduğunu biliyordum.

Ateş etmeyi nasıl öğrendiğini ya da neden öğrenmek zorunda kaldığını düşünmemeye çalışsam da, yine de hafızama kazınmıştı. Kalbim onun için ağırlaştı.

Kaçmadan önce hayatının ne kadar kötü olduğunu hayal bile edemiyordum ve bahse girerim her şeye sahip olmasına rağmen hala en iyisi değildi. Sürekli bulunup ailesine geri götürülmekten korkuyor muydu?

"Atışı yaparsam, bir dahaki sefere hedefi gerçekten vurmaya çalışacağına söz ver" dedi.

Ağzım bir an için açıldı, kendimi savunmaya hazırdım ama onun haklı olduğunu fark ettim. Gözlerimi bilerek kapattım ve bu da hedefi vuramamama neden oldu. Gerçi gözlerim açık olsaydı bile tek bir kurşunla bile vuramayacağımdan emindim.

"Söz veriyorum." Bana bakmaya devam ederse zaten atışı yapamayacaktı.

Evet, körlemesine ateş etmesi gerekiyordu ama en azından silahı başka bir yere değil de hedefe doğrulttuğundan emin olmak için bir kez kontrol etmesi gerekiyordu, değil mi?

Yanlış.

Milo toplam beş kez ateş etti.

Beş kurşundan dördü hedefin alnını delip geçti ve her delik arasında milimetre gibi görünen bir boşluk bıraktı. Beşinci kurşun ise insan silüetinin göğsünün ortasına saplandı.

Her şey o kadar hızlı oldu ki, silahını yere bırakıp tüm vücudunu bana doğru çevirmeden önce ateş ettiğini ancak fark edebildim.

YENİ BECERİLER

Sterlie Adams

Beş saat boyunca atış poligonunda kaldıktan sonra nihayet ürkmeden, başka tarafa bakmadan ve en önemlisi hedefi vurmadan silah kullanabiliyordum.

Yaptığım son on atıştan on tanesi hedefi vurdu. Belki insan benzeri siluetin en hayati "organlarına" değil, ama lanet olası kağıdı vurdum, bu benim için bir kazançtı.

Silah dumanı gibi kokuyor olmalıydım ve bu kokuyu bir daha asla üzerimden atamayacağımdan endişelenmeye başlamıştım ama Milo uzun bir duş alırsam kokunun çıkacağına dair bana güvence verdi. Zaten uzun duşları severdim, yani bu da benim için bir kazançtı.

Milo'nun bana öğretmek istediği son şey bir revolverin nasıl doğru kullanılacağıydı çünkü her zaman daha modern bir silaha erişimim olmayabilirdi. O gün için diğer silah türlerini bir kenara bıraktık, daha küçük silahları kullanmakta daha rahat olduğumda bana onları nasıl kullanacağımı öğreteceğine söz verdi.

Tabanca elimde farklı hissettirdi ve atış da modernize edilmiş silah kadar yumuşak değildi, ama değildi

tam olarak daha zor.

Milo'nun bana ilk söylediği pozisyonda durdum, sonra hedefe nişan aldım -silindirdeki son mermiyle- ve ateş ettim. Gözler açıldı. Hiç irkilmedi. Bu sefer tetiğe basmakta tereddüt bile etmedim.

Silueti vurduğumu gördüğümde heyecanlı bir çığlık attım, sonra kurşunun kafasından geçtiğini fark ettiğimde bir çığlık daha attım.

Hiç düşünmeden tabancayı tezgâhın üzerine bıraktım ve arkamı dönerek Milo'nun kollarına atladım, bacaklarım vücuduna dolandı. Beni yakaladı ve bir koluyla beni tutarken diğer koluyla güvenlik gözlüklerimi ve kulaklıklarımı çıkardı.

"Başardım!" Hedefi ilk kez vurmamış olabilirim ama ilk kez kafaya nişan aldım ve vurdum.

Sonunda Milo diğer kolunu vücuduma doladı ve beni sıkıca kucakladı; yüzü boynumun kıvrımlarına gömülmüştü. "Seninle gurur duyuyorum, Sterlie."

Beş yıl önce biri bana yirmi üç yaşında silah kullanmayı öğreneceğimi söyleseydi, yüzlerine gülerdim. Bana kimin öğreteceğinden bahsetselerdi bir kez daha gülerdim.

Şiddet bana göre değildi. Eski mafya adamları da öyle.

Sanırım zaman gerçekten her şeyi değiştirdi.

"Artık seninle birlikte ailenle savaşabilirim," dedim.

"Henüz tam olarak o noktada değilsin ama heyecanını seviyorum."

Ne olursa olsun düşmeme izin vermeyeceğini bildiğim için kollarına yaslandım. Milo'ya baktığımda yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım.

O haklıydı. Onunla birlikte ailesine karşı savaşmaya hazır değildim ama iş o noktaya gelirse, kendimi yine de o savaş alanına atacaktım.

Ellerimi Milo'nun yüzüne koydum ve öpmek için eğildim.

Onun öpücükleri diğerlerininkinden çok farklıydı. Milo'nun öpücüğü beni tüketti, kanımı lav haline getirdi. Beni o kadar büyük bir tutku ve ateşle öptü ki, vücudumdaki her sinir daha fazlasını beklemekten cızırıyordu.

Dili ilk öpüştüğümüz andaki gibi ağzımın içine girdi, ruhumun bedenimi terk etmesi için öpüşmemizi derinleştirdi.

Öpücüklerinin büyülü olduğuna, bana büyü yapabileceğine inandım ve ebedi ruhumu ona satmak için sözleşme imzaladım. Ama ruhumu satmak cennet gibi gelseydi, ruhumu ona hediye ederdim.

Tıpkı bugünün sabahında olduğu gibi, kalçalarımın arasında sıcaklık birikti ve bir tür sürtünme hissetmek için ona sürtünmemeye odaklanmak zorunda kaldım.

Bu çok garip ve yeniydi ama aynı zamanda çok da heyecan vericiydi.

İlk kez tahrik falan olmuyordum ama ilk kez korkmam gerekiyormuş gibi hissetmiyordum. İlk defa kendimden iğrenmiyordum.

"Milo," diye soluklandım, biraz oksijen almak için bir süreliğine uzaklaştığımızda. Nefesimi tutmaya çalışırken göğsüm ağır bir şekilde inip kalkıyordu. "Sen..." Gözlerim Michael'ın sırtı bize dönük bir şekilde durduğu ve binanın girişini izlediği cam kapılara kaydı.

Bu çok mu riskliydi?

Atış poligonunun başka girişi olup olmadığını bilmiyordum ve eğer varsa, o zaman on güvenlik görevlisi de bize doğru gelen herhangi bir sürpriz olmadığından emin olmak için tüm binanın etrafına yayılmıştı. Eğer başka giriş yoksa, güvenlik görevlilerinin hepsi şu anda lobide duruyordu ve isterlerse Milo ve beni rahatlıkla görebilirlerdi.

"Yapabilir miyim?" Parmaklarının ucu kalçalarımın en üst kısmını sıyırdı ve tek düşünebildiğim, ellerini daha da yukarı kaldırmasını dilediğimdi.

Elleri bana dokunduğunda nasıl hissedeceğini.
Beni gerçekten etkiledi.

Daha önce hiç kimsenin dokunmadığı yerlerime dokunsa yine de kendimi güvende hisseder miydim? Kıyafetlerimin altında ne olduğunu görseydi yine de kendimden zevk alır mıydım?

Hâlâ beni öpmek ister miydi?

Milo aniden bir elini saçlarımda gezdirdi, sonra eğilip dudaklarını alnıma bastırdı. "Yine gitmişsin, cuore mio," dedi. "Nereye gittin?"

Beni tabancanın yanındaki tezgâha oturttu, geri adım atmasını bekliyordum ama atmadı. Milo bacaklarımın arasında durdu, elleri belimdeydi.

"Senden bana dokunmanı istesem, bunu yapmadan..." İçimi çektim, gözlerimi tekrar cam kapılara çevirdim ama bu sefer onun bakışlarından kaçınmak için.

"Olmadan mı?"

"Benden iğrenmeden mi?"

Yüzümü kendine doğru çevirdi ve ağır ama yumuşak bakışlarla gözlerimin içine baktı. "Sterlie, beni asla iğrendiremezsin."

"Gördükleriniz hoşunuza gitmese bile mi?"

Şimdi iki eli de yüzümü kavıyordu. Gözleri biraz cam gibiydi, ağlayacak gibiydi ama ağlamadığını biliyordum. Farklı bir şey olmalıydı.

"Sen tam anlamıyla benim mükemmellik tanımımsın, Sterlie Adams. Senin sevmeyeceğim tek bir parçan bile olamaz," dedi. Başparmaklarıyla yanaklarımı okşadı ve sonra eğilip dudaklarını dudaklarımın üzerine koydu. "Senin her parçanı avucumun içi gibi bilmek istiyorum. O parçaların her birini hiç kimsenin sevmediği ve sevmeyeceği kadar seveceğim. Seninle bağlantılı olan hiçbir şeyden hoşlanmamam mümkün değil Sterlie."

Yavaş yavaş, yüzümdeki hüznü çatık kaşların yerini yumuşak bir gülümsemenin aldığını hissettim ve Milo bana gözlerinde gerçekten özel bir şeymişim gibi baktığı sürece, kalbim yepyeni bir ritim yaratmaya başladı. Etrafımdaki dünya

Milo'nun sıcak varlığında, sözlerinde ve bana gülümsediğinde gözlerinin köşelerinin nasıl kırıştığında kaybolurken arka plan.

Hiç kimse bana onun baktığı gibi bakmamıştı.

Milo'nun eli vücudumda bir santim kadar da olsa aşağı kaydı ve ona daha yakın olmak istediğimi hissetmekten kendimi alamadım. O kadar yakındı ki, muhtemelen bu mümkün bile değildi.

"Milo," diye sessizce konuştum. Yanaklarım kızardı ve ne söyleyeceğimi biliyormuş gibi başını eğdiğinde adını söylediğime pişman oldum.

"Evet, cuore mio?"

Derin bir nefes alarak, son mantıklı düşüncemi kendimi heyecanlandırmak için kullandım. "Bana dokunabilir misin, lütfen?"

SADECE BİR TAT

Milo Marucci

Sterlie kalçalarını bedenimin etrafında sıktı ve onun isteği üzerine hareket etmeyince elime uzandı.

Gözleri benimkilerde kaldı, sanki onu durdurmamı bekliyormuş gibi yavaşça hareket ediyordu.

Yapamadım. Onu durdurmak istesem bile, ses tellerim şimdilik ara vermeye karar verdi.

"Lütfen Milo," dedi, sesinde çaresizlik vardı. "Eğer beni biraz olsun çekici buluyorsan-"

Başım bir tür rüyadan uyanıyormuşum gibi titriyordu ama hâlâ buradaydım. Sesimi yeniden bulmam dışında hiçbir şey değişmemişti.

"Öyle söyleme." Elimi onunkinden çektim, onun yerine yüzünü kavradım ve yanaklarını hafifçe sıktım. "Sanki bu bir uzlaşmaymış ya da senin seksi olduğunu düşünen herkese razı oluyormuşsun gibi konuşma, Sterlie."

"Lütfen, buna ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var." Daha uzun görünmek için göğsünü dışarı çıkardı, sonra kollarını boynuma doladı ve dudaklarını çeneme koyarak arkasında öpücükler bıraktı. "İstemiyorsan sorun değil ama en azından hayır de o zaman."

Bana ne yaptığının gerçekten farkında değildi. Sterlie gibi biri, erkekler üzerindeki etkisinden nasıl bu kadar habersiz olabilirdi? Benim üzerimdeki etkisinden.

Aptal Anthony. Elime fırsat geçer geçmez o herifi sikip atacaktım. Ama şimdilik Sterlie'nin ne kadar güzel olduğunu anlamasını sağlamaya çalışacaktım.

Eğer şansım olsaydı, on sekiz yaşına girer girmez parmağına bir yüzük takardım. Onu hayatının her günü severdim ve ona dünyaları verirdim. Sırf onun güzel yüzünde bir gülümseme görmek için dağları yerinden oynatırdım.

Tereddütüm onunla ilgili değildi. Onun bana daha da yaklaşmasına izin verdiğim anda başıma geleceklerden korkmamla ilgiliydi.

Öpüşmek, kendime asla aşmayacağıma söz verdiğim bir çizgiyi aşmaktı. Eğer onunla seks yaparsam, ölüm belgemi imzalamış olacaktım çünkü sebebi ne olursa olsun, eğer beni tekrar terk ederse, varlığım için hiçbir sebep kalmayacağını biliyordum.

Artık ona hayranlık duyarak yaşayabilirdim. Ona kenardan tezahürat yapabiliirdim ve bu benim için yeterliydi.

Onu bir kez elde ettim mi, artık geri dönüşü yoktu. Ya onu mutlu edecek ve yaşlılıktan ölene kadar onun yanında yaşayacaktım ya da başarısız olacak ve onunla aynı havayı solumayı hak etmeyecektim.

Yine de ellerimin kalçalarına uzanmasına izin verdim, parmaklarımın uçları iç çamaşırının lastiğini sıyrana kadar elbisesinin altından ilerledim.

Yüzündeki her küçük rahatsızlık belirtisine baktım, nefes alışındaki değişiklikleri dinledim ve vücut diline dikkat ettim. Dokunduğumda geri mi çekiliyordu, yoksa eğiliyor muydu?

Her zaman istediğini iddia edebilirdi ama bazen beden dili kelimelerden daha çok şey anlatırdı.

Tepkileri değişmeyince parmaklarımı iç çamaşırının lastiğine geçirdim. "Bunu istediğine emin misin?"

Sterlie başını salladı. Arkasına yaslandı ya da yarı duvarın izin verdiği ölçüde yaslandı. Elleri yüzeye düz bir şekilde bastırdı, parmak uçları ateş hattının diğer tarafının kenarını sıyırdı.

Çok fazla alanı yoktu ama bu yerde sadece cam parçaları, tahta kalaslar ya da atış hattı olarak yere çizilmiş basit bir çizgi değil de yarım duvarlar olduğu için şanslıydı.

"Söylemeni istiyorum." Ondan daha gergin olabilirdim.

Gözleri cam kapıya kaydı, sonra tekrar bana döndü. "İstiyorum. Bunu gerçekten istiyorum Milo. Eğer önümüzdeki beş dakika içinde orgazm olmazsam, öleceğim. Yine de güvenliğin bizi izleyemese iyi olurdu."

Bizi görmediklerinden emin olmak için kapıları kontrol etmeme gerek yoktu. Aldıkları bir emir vardı ve bu emir bizi izlemek değil, korumaktı. "Kapıları izlemekle meşguller," dedim. "Dışarıdaki başka bir adamın senin görmesini istemeyeceğin tek bir parçanı bile görmesine izin vereceğimi asla düşünme."

Yanaklarındaki pembelik derinleşti ve sonra aniden dudaklarında bir sırıtış belirdi; güzel mavi gözlerinde alaycı bir ifade vardı. "Ama başka bir erkeğin beni böyle görmesini isteseydim, umursamaz mıydın?"

Kin dolu bir şey kalbimin kapısını çaldı, beni sınamak için dikiş yerlerinden çekmeye çalıştı ama içeri girmesine izin vermedim.

"Bana bir iyilik yap," dedim sakince. "Kalçanı kaldır, cuore mio."

Kalçaları taş duvardan uzaklaşırken, iç çamaşırını çekiştirdim ve uzun, pürüzsüz bacaklarından aşağı kaydırdım. Sırılsıklam iç çamaşırını pantolonumun cebine sokarken, geri çekilmek için kendime bir saniye daha izin verdim.

Sterlie bundan sonra beni bir kenara atarsa ölmeye hazır olduğuma karar vermem bir saniyeden az sürdü.

Hayatımın neredeyse yarısını hayalini kurarak geçirdim. onunla bir kez konuştum, keşke bana baksa bile

Sadece tek bir kalp atışı içindi. Hayatımın geri kalanını umuda tutunarak yaşamaya hazırdım; şimdi onun elimden kayıp gitmesine izin verirsem aptallık etmiş olurdum.

Parmaklarım uyluğunun iç kısmını sıyırdı, nefesi sıcak bir bulut gibi dudaklarımın üzerinde dolaştı.

"Sana tekrar soracağım," dedim, dudaklarım benden çıkan her kelimeyle onunkileri okşuyordu. "Bunu istediğine emin misin?"

"Öyleyim."

Onu öptüm. Bir kere. Sonra ikimizi de aç bırakarak yüzümü çektim. Parmaklarımın uçları amcığından sadece birkaç santimetre uzaktaydı.

"Sana bir kez dokundum mu, başka hiç kimse dokunamaz. Bunu anlıyor musun?" Ona baktım ve gülümsememeye çalışıyormuş gibi ağzının kenarlarının seğirmesini izledim. "Söyle, cuore mio. Bana anladığını söyle."

Bacaklarını açarak elime biraz daha yer açtı. Narin elleri gömleğime uzandı ve onu pantolonumdan çıkardı, ardından avuçları çıplak tenime uzandı ve karın kaslarımın her santimetresini keşfetti.

Bedenimden bir ürperti geçti ve omuzlarım gevşedi. Bugüne kadar ondan başka hiç kimsenin bana dokunmasına izin vermemiştim. Ama Sterlie'nin dokunuşu ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir şeydi.

"Anlıyorum, mio marito," diye konuştu. "Lütfen Milo. Gelmemi sağla."

"Marito mio," diye düzelttim sonunda, ama bu hatayı görmezden gelmeliydim. Özellikle de şimdi. "Bunu bir lakap olarak kullanıyorsun."

Artık ne söylediğini tam olarak bildiğinden emindim.

Sterlie gülümsedi ve dikkatle başını salladı. "Tamam o zaman... beni boşalt, marito mio." Ellerinden birini kullanarak benimkini ona dokunmam için son kez itti.

Beni öldürecekti; bundan emindim.

Sırılsıklamdı. Benim için. Parmaklarım için

açgözlüydü. Benim için.

Sterlie beni istedi.

Dudaklarım dudaklarına çarptı, dilim sanki daha önce hiç sahip olmamışım gibi ağızını keşfediyordu. Aynı zamanda, klitorisini bulmadan önce parmaklarımı ıslaklığıyla kapladım.

Klitorisine neredeyse hiç baskı uygulamadım ama nefesi kesildi ve tırnakları sırtımı çizdi. Yani. Lanet olsun. Ateşli.

İlk kez biri ona dokunmuştu. Ona dokunan ilk kişiydim ve son kişi de ben olacaktım.

Bir başarı hissi damarlarımda dolaştı ve öpüşürken gülümsememe neden oldu.

Nabzım hızlanıyor, şehvet vücudumdaki her kası zehirliyordu. Kendimi onun içine gömme ihtiyacı beni boğazımdan yakaladı ve binlerce kasırga gibi yüzüme tokat attı.

Onu burada beceremezdim. Silahlardan ve soğuk duvarlardan uzakta, çok daha iyi bir ilk seferi hak ediyordu.

"Milo," diye soludu Sterlie, parmaklarımdan biri açıklığının etrafında dönerek onu kızdırırken.

"Bana güveniyor musun?" Parmağımanın ucunu amının içine sokacak kadar baskı uygulayarak sordum.

Sterlie derin bir iç çekerek usulca başını salladı. "Sana güveniyorum."

Yavaşça içine doğıru ittim, amının açlıktan ölüyormuş gibi parmağımanın etrafında kenetlendiğini hissettim.

Parmağıımı içinde hareket ettirirken güzel dudaklarından dökülen her sesi dinledim. İne girip çıkarken ve başparmağıım klitorisine masaj yaparken onu terk eden her nefes, her iç çekiş ve her inilti vücudumdaki kanı sikime yönlendirdi.

"ok iyi gidiyorsun, cuore mio," diye fısıldadım, sonra dudaklarımı dudaklarına yeniden bağlamadan önce dişlerimi kulak memesinde gezdirdim.

Kalçaları elime karşı yuvarlandı, göğüslerini vücuduma bastırırken sırtını kamburlaştırdı. O anda daha fazlasına ihtiyacı olduğunu anladım ve bir parmak daha ekledim.

Tırnakları bir kez daha sırtımı çizdi, bu sefer daha sertti.

Her vuruşta bir inilti duyuyordum; bu ses beni, onun benden isteyeceği her şekilde onunla ilgilenme dürtüsüyle boğuyordu.

Parmaklarımı içine sokup çıkarıyordum, orgazmına yaklaştıkça ıslaklığı işime yardımcı oluyordu.

"Odaklan, aşkım." Başparmağımla klitorisini okşadım ve nefesi hıçkırarak kesildi, gözleri kapandı. "ok güzelsin, Sterlie." Vücudu titrerken dudaklarım onunkilerin üzerine uzandı ve onu öptü.

"BEN... BEN-" Yumuşak bir inilti onu böldü ve başını geriye attı. Boğazını bana açtığında hiç vakit kaybetmeden ipeksi tenine öpücükler bıraktım.

Kalçalarını sıktı ve amı hala titreyerek parmaklarımın etrafında sıkıştı. Tırnakları tenime battı ve sırtımda bir kez daha uzun çizgiler çizdiğinde içime hoş bir acı yayıldı.

"İşte bu kadar. Çok iyiydin, cuore mio." Parmaklarımı onun içinden çektim. Her ne kadar onları yalayarak temizlemek ve şu anda onun tadına bakmak istesem de, başka planlarım vardı. Onu tatmak için çok daha iyi bir plan.

Sterlie hala orgazmının etkisiyle sakinleşirken, kıını duvardan çektim ve kalçalarının arasına diz çöktüm.

Pürüzsüz amcığı kendi ıslaklığıyla sırlıslıklamdı ve onu yutmak için sabırsızlanıyordum, ama bekledim.

Nefes alış verişi sakinleşene kadar bekledim ve Sterlie kollarının üzerinde doğrulup, neden önünde diz öktüğümü nihayet anladığında şaşkınlıkla ayrılan dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle bana bakana kadar bekledim.

"Hazır mısın?" Gözlerimiz buluştuğunda sordum. Ellerim kıının üzerindeydi, onu yukarıda tutuyordu.

"Milo... Yapmak zorunda değilsin."

"Benim sorum bu değildi, Sterlie." Uyluklarının iç kısmını birbiri ardına öptüm.

"Bunun için vaktimiz var mı?" Kimsenin olmadığından emin olmak için gözlerini kapılara çevirdi.

İzliyordum.

"Ben gidiyoruz diyene kadar vaktimiz var." Pozisyonunun çok rahat olmadığını biliyordum, bu yüzden acele etmeyi planlamamıştım. Bu bir faktör olmasa bile, gitmemiz için tek neden ailemin aniden ortaya çıkmasıydı.

"Daha önce hiç arka arkaya iki kez boşalmamıştım," dedi yanakları kızararak. "Denedim ama işe yaramadı."

"Bunu değiştirebiliriz." Dudaklarım yumuşak bir öpücükle amcığının üzerine uzandı ve bir saniye sonra Sterlie'nin keskin nefes alışını duydum. "Devam etmemi ister misin, cuore mio?"

"Lütfen." Sesi çaresizdi.

Onu yavaşça yalamadan önce "Rahatlamaya çalış," dedim.

Tadı şekerlerin en tatlısı gibiydi. Hayatımın geri kalanını onun bacakları arasında geçirebilirdim.

"Siktir!" İnledi ve bir elini sıkıca saçlarıma uzatıp tellerini çekti.

Ağızından çıkan kelimeye kıkırdadım. Sterlie daha önce hiç küfür etmemişti.

Dilimi onun güzel amcığının içinde değiştirme arzusuyla sikim ağrıyordu ama bunun biraz daha beklemesi gerekiyordu.

Ağızıma almadan önce dilimi hassas klitorisinin etrafında dolaştırırken Sterlie'nin kalçaları başımın etrafında titriyordu. Bir inilti kulaklarıma çarptı ve kısa bir süre sonra yüksek bir inilti izledi.

Kalçaları hareket ediyor, her yalamada yüzümün daha derinlerine bastırmaya çalışıyordu.

Klitorisini bir, iki kez ağızıma aldım; açlıktan ölmek üzere olan bir adammışım ve bu zalim bir ölümden önceki son yemeğimmiş gibi amını yaladım ve okşadım.

Bacakları bir başka orgazmıla titrerken saçlarımı avuçlarının arasına alarak titredi.

Adım dudaklarından döküldü, zayıf bir nefeste yüksek sesle ağladı. O kadar güzel bir melodiydi ki, tekrarlamak istedim.

Rahatladığında bacakları açıldı ve kalçalarının arasından çıkıp kıcını duvara yaslamadan önce amına son bir öpücük

kondurdum.

Sterlie'nin yüzü kızarmıştı, dudaklarında mutlu bir gülümseme vardı, gözleri hâlâ kapalıydı. O kadar güzeldi ki, aklımı zar zor toparlayabildim.

Orada oturuyordu, onu tutmasaydım duvardan düşeceğini umursamadan. Yere asla değmeyeceğinden emin olmak için bana duyduğu güven kalbimde rahat bir yer buldu.

Onun güveni, ne kadar küçük olursa olsun, benim için her şey demekti.

ŞANSSIZ ARLO

Milo Marucci

En son ne zaman siyah kapüşonlu bir tişört giyip (kapüşonu gerçekten kafamda olacak şekilde) evime gizlice girmeye çalıştıysam o zaman hiç olmamıştı.

Ergenlik çağındayken bile ailem eve hangi saatlerde geldiğimi ya da evden hangi saatlerde ayrıldığımı umursamıyordu. Elbette, her ihtimale karşı yanımda birilerini bulundurmak zorundaydım, ancak yanımda kimse olmadan çıksam bile, yapacakları en kötü şeyin beni kardeşlerimden uzakta bir odaya oturtup azarlamak olacağını biliyordum.

Şimdi yirmi beş yaşındaydım ve tek bir güvenlik kamerasında bile görünmediğimden emin olmak istiyordum.

Anlayabildiğim kadarıyla hala aynı yerlerde duruyorlardı, bu da benim için bir şanstı.

Kameraları devre dışı bırakabilirdim ama bu, onlardan kaçınmaktan daha hızlı bir şekilde dikkatlerini çekerti.

Duvarlar ve kapılar tırmanmak için çok yüksekti, ama buralarda yolumu biliyor olmam iyi bir şeydi. Evin kendisi ön kapıdan en az iki dakikalık bir araba yolculuğu uzaklığındaydı, bu da eve ulaşmak için önümde yaklaşık altı dakikalık bir yürüyüş olduğu anlamına geliyordu.

Altı dakika, en az iki avuç insana karşı ben olduğum düşünülduğünde çok fazlaydı. Bu yüzden daha az korunan kapılardan birinden gizlice girdim. Ayrıca eve de daha yakındı.

Tam sarmaşıklarla kaplı kapıya yaklaşmışım ki bir el omzuma dokundu.

İrkilmedim ama arkamı döndüm ve ikinci bir bakış atmadan yumruğumu kuzenimin yüzüne doğru fırlattım.

Arlo acı içinde inledi ve elini yüzünün yarısına sürdü. "Bir daha asla çağrına cevap vermeyeceğim."

"Özür dilerim." Arlo'ya kanlı burnundaki kanı silmesi için bir mendil uzattım. Üzerimde mendil olması bile bir mucizeydi. Ama pembeydiler, demek ki bunlar Sterlie'den gelmişti. "Bana gizlice yaklaşman senin suçun."

Kapıya doğru eliyle işaret etti ve ekledi: "Sana beni beklemeni söylemişim ama sen bensiz içeri girmeye çalışıyorsun. Herhangi biri olabilirdim."

"Bunun bana gizlice yaklaşmanı nasıl mazur gösterdiğini anlayamıyorum."

Arlo dramatik bir şekilde içini çekti. "Önce kontrol etmek yerine, burada en sevdiğin kuzenini yaralıyorsun. Senin yüzünden neredeyse ölüyordum. Sen olsan ne yapardın? Burada ölü bir şekilde yatmama izin mi verecektin? Ya çocuğum beni bulsaydı? Ya Dahlia beni bulsaydı?!"

Onu aradığıma pişman olurken gözlerim doldu.

Dün Arlo'ya kışını kaldırıp Palermo'ya gitmesini söyledim çünkü bu gece eve girmeye çalışacağımı biliyordum. Sterlie'yi yanıma almam mümkün değildi ve güvenliğimi daha fazla tehlikeye atmak istemedim. Sonuçta onların da aileleri vardı.

Beni korumak bir şeydi. Benimle birlikte intihar görevine gitmek başka bir şeydi.

Ama tek başıma gidecek kadar da aptal değildim.

Kimsenin umurunda olmadan içeri girebilecek tek kişi Arlo'ydu. O zaten içeri girip çıkıyordu.

beni bulmaya çalışıyormuş gibi davranarak yıllarca istediği gibi yaşadı.

Anlaşıldığı üzere, rol yaptığını biliyorlardı. Ama umursamadılar.

Dur bakalım. Onlar. Umursamadılar. Umursamadılar.

Kuzenime baktım ve öfke kanımı zehirlerken ellerim bir kez daha yumruk oldu. "Bütün bunların arkasında sen mi varsın?" Sesimde öfkeyle sordum. "Başından beri planın bu muydu? Bana yardım ediyormuş gibi davranıp, aslında gerektiğinde beni daha kolay bulabilmelerini sağlamak için bana göz kulak olmak mıydı?"

Arlo kıkırdadı. "Ciddi misin? Onlara yardım ediyor olsaydım, sence Toronto'da arkadaş edinmek umurumda olur muydu?"

"Gizliliğinizi korumak için, evet."

"Milo, son yedi yılımı sırf sana göz kulak olmak için karımdan uzakta geçirmediğim," dedi. Sesi hayatında ilk kez ciddi çıkıyordu. "Evet, bunca zamandır nerede olduğunu bildiğimi çok açık bir şekilde biliyorlardı ama ben bunun farkında değildim. Senin için buralarda takılıyordum. Böyle bir şey olması durumunda, yanında olduğunu bildiğin biri olacaktı. Ben senin arkadayım Milo. Seni tuzağa düşürmek için burada değilim. Hiç kimse, ama hiç kimse, sırf senin izini kaybetmeyeceklerinden emin olmak için beni yedi yıl boyunca Dahlia'dan uzak durmaya ikna edemezdi."

Gözlerim ona dikildi; güvensizlik daha kötü bir şey olmadan önce kaçıp Sterlie'ye dönmemi istiyordu.

Ama bu Arlo'ydu... Daha önce bana yalan söylediğini hiç hissetmemiştim. Çocukken bile güvendiğim tek kişiydi. Aslında Arlo, Sterlie'nin amcam tarafından tecavüze uğramasını engellememe yardım eden tek kişiydi.

"Peki," dedim sarmaşıkları kesmek için çakımı çıkarırken. "Ama eğer bu bir tuzaksa, Sterlie Flora'ya, Flora da Kai'ye söyleyecek ve Kai her ne kadar

Bana çok düşkün, seninle karısı arasında seçim yapmak zorunda kalırsa, ölürsün." Bundan emindim.

En iyi arkadaşı olarak Flora'nın adalet yerini bulmadan lmmn peşini bırakmayacağını biliyordum. Eğer adalet Arlo'nun kellesini istiyorsa -ki bana ihanet edenin Arlo olduğunu anlayacaklarından emindim- Kai'nin bile Flora'yı durdurma şansı yoktu. Eğer karısına yardım etmekten başka bir şey yapsaydı, Flora'nın ona ne yapacağını sadece Tanrı bilirdi.

Kuzenim soluk soluğa elini başının üzerine koydu. "Bugünlerde artık arkadaşı bile yok. Ne olursa olsun, her zaman onları bana karşı kullanmanın bir yolunu bulacaksın. Bu çok havalı ama benim için çok talihsiz bir durum."

DAHLIA

Milo Marucci

Ev sessizdi.

Işıkların çoğu açıktı ama hiçbir odadan ses gelmiyordu. Sessizlikleri iki şeyden biri anlamına geliyordu.

Bir: Hepsi dışarıdaydı ama bu pek olası görünmüyordu.

İki: Babamın sağ kolları ofisinde bir sonraki adımlarını tartışıyorlardı.

Kuzenlerimin bir uçak kazasında öldüğüne inandıklarından ya da onları Tartarus'ta rehin tuttuğumdan şüphelendiklerinden emin değildim ama cevapları ve beni geri istiyorlarsa bir yolunu bulmaları gerektiğini biliyordum.

Beni kesinlikle yalnız bırakmayacaklardı.

Kendimi hazırlamak için onları dinleyebilmek için önce ofise doğru gizlice gitmek istesem de Arlo'nun başka planları vardı. Şimdi Dahlia'nın oturma odasında durmuş, beşiğindeki çocuğa kaşlarımı çatarak bakıyordum.

Çocuklar beni ürkütürdü. Ne yapacakları belli olmazdı; izinsiz bir şeyler kapmaya bayılırlardı. Kabustan başka bir şey değillerdi.

İyi ki Viola o sırada mışıl mışıl uyuyordu.

Ya da ben öyle sanıyordum, ta ki gözleri fal taşı gibi açılıp manyak gibi ağlamaya başlayana kadar.

Saniyeler içinde Arlo onu kucağına aldı ve sanki söylediği tek bir kelimeyi bile anlaması gerekiyormuş gibi çocukla tatlı tatlı konuştu.

"Ve sen bunu bilerek mi istedin?" Dahlia'ya sordum. Yüzümde hâlâ bariz bir tiksinti okunuyordu.

Kabul etmeyi hayal edebildiğim tek çocuk Sterlie'ninkiydi, hatta bizimki olduğunda daha da çok. Başka bir çocuk? Hayır, teşekkür ederim.

Dahlia içini çekti. "Seninle konuşmak her zaman güzel, Luca."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bunu bilerek yaptın." Dahlia artık Luca adını kullanmadığımı biliyordu. Bu evin içinde hayatta olduğumu bilen tek kişi oydu - kız kardeşimi saymazsak tabii.

Arlo karısına yalan söyleyemeyeceği konusunda ısrar etti, bu yüzden ona söylemesine izin vermekten başka çarem yoktu.

Bunun iyi bir şey olduğu ortaya çıktı çünkü Arlo'yu güncel tuttu, bu da benim neler olup bittiğinden haberdar olduğum anlamına geliyordu. Ve onun sayesinde ailemi sömürme şansım oldu.

Yaşam tarzım para gerektiriyordu ve parayı benim için bulabilecek tek kişi oydu. Başlangıçta sadece çatı katımı ve Tartarus'un binasını satın almak için biraz paraya ihtiyacım vardı, ancak kısa sürede başlangıçta planladığımdan daha fazlasına ihtiyacım olduğunu fark ettim.

Her gün büyük miktarlarda para kazanmaya başladığımda bile Dahlia, eğlence olsun diye takma isimli banka hesabıma yüz binlerce avro aktarmaya devam etti.

Yedi yıl boyunca Dahlia bana toplam 18,7 milyon Avro.

Ailemin bildiği kadarıyla Dahlia Arlo'ya para gönderiyordu. Oteller, uçuşlar ve bizim standartlarımıza göre tüm bu tür şeyler oldukça pahalı olduğu için ayda yaklaşık 220 bin dolar.

"Sence hepsi bunca zamandır hayatta olduğumu biliyor mudur?" diye sordum. Emin değildi ama ne olursa olsun,

Bunca zamandır burada takılan kişi hâlâ oydu.

Dante bilmiyordu, o kadarını anladım.

"Annen inanmıyor," dedi bana. "Dün onunla konuştum ve senin hâlâ hayatta olduğuna inanıp inanmadığını sordum, o da hayır dedi. Yani her zamanki gibi kimse kadınlarla bir şey konuşmuyor. Adriana'nın Alessandro'dan Pino ve kardeşlerini kontrol etmeleri için Arlo'nun peşinden göndermesini istediğini biliyor-"

"Dur bakalım." Konuşmasını engellemek için elimi kaldırdım. "Geri dön Dahlia. Adriana, Pino'nun Arlo'nun peşinden gitmesini mi istedi?"

Gözleri Viola'yla birlikte başka bir odaya taşınmış olan kocasına kayarken tereddütle başını salladı. Kapı açık olduğu için onları görebiliyorduk.

"Evet. Ona nedenini sordum, bana söyleyebildiği tek şey Adriana'nın Arlo'nun düğününe gelmeyebileceğinden bahsettiği ve bu yüzden Alessandro'nun sinirlendiği, sonra da Arlo'nun seni bulamayacak kadar beceriksiz olmasının garip olduğunu söylediği oldu. Yedi yılın seni aramak için yeterince uzun olduğunu düşündü ve Arlo'nun seni aramaktan başka bir şey yapıyor olması gerektiğini fark etti." Alyansıyla oynamaya başladı. "Sen kızmadan söyleyeyim, Arlo bilmiyordu."

"Yani bana kimsenin hayatta olduğumu bilmediğini mi söylüyorsun?" Bunca zamandır en başından beri bildiklerini sanıyordum. Berbat hayatımı Sterlie'ye yakın bir yerde geçirmek istediğimi anladılar, onunla tek bir konuşma yapma olasılığım olmadan onu sadece uzaktan izleyebilsem bile.

Bunun benim hatam olduğunu, onu tahmin ettiğimden daha büyük bir tehlikeye attığımı düşündüm.

Şimdi öğrendim ki bunca zamandır Arlo'yu izliyorlarmış. Sterlie'yi bulmaları aptalca bir şanstı.

Bu yüzden Tartarus'a saldırmayı hiç denemediler. Orada olduğumu bilmiyorlardı. Orasının bana ait olduğunu bilmiyorlardı.

Ben.

Arlo'nun benim için Sterlie'yi korumak için Toronto'da olduğunu düşünmüş olmalılar.

O gün onun butiğine geldiler; onu korumak için koşmasını bekledikleri Arlo'ydu, muhtemelen beni aramadığını kanıtlamak istiyorlardı, ancak elde ettikleri şey daha da iyiydi. Beni aldılar.

Kuzenlerimden bazılarının beni görünce neden oldukça şaşırmış göründüklerini kesinlikle açıklıyordu.

Dahlia özür dilercesine usulca omuz silkti. "Sanırım öyle. Hâlâ hayatta olduğunu bilselerdi, gerçekten de uzak durmana izin vereceklerini düşünüyor musun?"

Hayır, yapacaklarını düşünmemiştim, bu yüzden yaptıklarına çok şaşırıştım.

"Dahlia?" Biri kapıyı çaldı, önce hafifçe. Gözleri dehşet içinde bana dikili olduğu için cevap vermeyince, kapı sürekli vurulmaya başlandı. "DAHLIA!"

"Git, kapıyı aç," diye fısıldadım, sonra yatak odalarına saklanmak için kalktım, ancak konuşmalarını duyabilecek kadar yakın durdum.

Arlo kapının yanında durarak bana biraz daha koruma sağladı. Kardeşim onu gördüyse bile, beni görseydi olacağı kadar ölümcül değildi.

Alessandro hayatta olduğumu biliyordu ama bu duvarların içinde dışarıdakinden bile daha az güvendeydim.

Dahlia, "Özür dilerim, ben... Viola'yı besliyordum," diye yalan söyledi. "Ne oldu?"

"Ne yaptığın umurumda değil. Kapını çalarsam açacaksın," dedi Alessandro, her zamanki gibi sert bir sesle. Yedi yıldır hiç değişmemiş olması ne kadar da utanç vericiydi. "Sen sadece çürük bir kadınsın, yapamazsın-"

"Siktir git, Alessandro," diye tükürdü Arlo. "Biliyor musun, kadınlarla ve kadınlar hakkında konuşma tarzınla, babanın senin başa geçmene izin vermeden önce son nefesini verene kadar çalışmayı tercih etmesi şaşırtıcı değil."

"Çünkü sen çok daha iyisin. Yaptıkların için seni öldürmeliler." Bir adım attığını duydum ama sanırım Dahlia onun içeri girmesini engelledi. Sinirle homurdandı. "Luca'nın hâlâ hayatta olduğunu biliyordun, değil mi? Bize ihanet ettiğin için seni öldürmeleri gerekirdi."

"Yine de hâlâ hayattayım." Arlo omuz silkti. "Karımdan ne istiyorsun ki zaten?"

"Onun cu-"

"Eğer 'onun amcığı' dersen, suratına yumruğu yersin," diye araya girdi Arlo. Kuzenimi kısıtlı bir açıdan görebilmeme rağmen yine de ne kadar gergin olduğunu fark ettim ama kızını kucağında tuttuğu için öfkesini ona hissettirmemeye çalıştığından emindim.

Yine de ağladı.

"Öyleyse yumrukla beni," diye meydan okudu Alessandro. Bir kez daha bir adım attığını duydum ve o andan itibaren her şey saniyeler içinde olup bitti.

Arlo arkasını döndü ve Viola'yı kollarıma itti, silahını çıkardı ve bir kolu Dahlia'ya sarılmış ve tabancasını kafasına dayamış olan kardeşime doğrulttu.

Alessandro'nun yüzü aniden bir hayalet gibi bembeyaz oldu ve ancak o zaman Arlo'nun hareket ettiğini ve herkesin görüş alanında olduğumu fark ettim.

Ağabeyim Dahlia'yı üzerinden itti ve silahını bana doğrulttu. "Buraya gelmeye cesaretin varmış."

Viola hâlâ çılgık atıyordu ama onu ailesine teslim ettim. Alessandro beni vurmuş olsaydı Viola'nın kollarımda olması umurunda olmazdı.

Ve neden ailemle hiçbir şey yapmak istemediğimi merak ettiler.

Ne kadar tuhaf bulsam da hiçbir çocuk bu koşullar altında büyümek zorunda kalmamalıydı. Bir şekilde korunduğunu hissetmek bir şeydi, ama anne babanın günün sonunda eve gelemeyeceğinden korkmak başka bir şeydi.

Büyürken bana cinayetin sadece aptalca bir oyun olduğu, eğlenceli olduğu öğretildi. Bana bunu öğretmeleri yanlıştı. Ve amcanın kadınlara tecavüz etmesini izleyerek büyümek ve bunun ailen için sorun olmaması... Kahretsin, bunun ne olduğunu söyleyecek kelimelerim bile yoktu.

Kesinlikle berbatlığın tüm tonlarıydı.

"Yerinde olsam o silahı hemen indirirdim," dedim sakince.

"Neden yapayım ki?" Güldü. "Eğer seni öldürürsem, en azından cenazen boşa gitmemiş olur."

Bir an ne cevap vereceğimi bilemedim ama sonra sanki cevabı doğrudan bana verdi. "Hala bana hesap veriyorsun, Alessandro."

"Ne bok yersem yiyeyim."

"Bunu bir düşün," dedim. "Bana 'cevap vermemenin' tek nedeni benim öldüğümü düşünmüş olman. Ben hayattayım. Aileden atılmadım, evlatlıktan reddedilmedim ve hepiniz öldüğüme inandığınız için, ki öyle olmadığı açık, kimse unvanımı benden almadı. Eminim biri benim dediğimi yapmadığında ne olduğunu hala hatırlıyorsunuzdur, değil mi? Elbette, uzun zaman oldu, ama inanıyorum ki o iki berbat beyin hücreniz çocukluğunuza geri dönebilir."

Alessandro ne zaman bana ne yapacağımı söylemeye kalksa bir ceza aldığı çocukluk. Ne kadar sık cezalandırılırsa, cezalar da o kadar kötüleşiyordu.

Çenesi sıkıştı, eli öfkeyle titredi ama yavaşça kolunu indirdi.

O anda, buradaki herkes üzerinde hala istediğimden daha fazla güce sahip olduğumu fark ettim. Ve bir kez olsun, bu gerçekten yardımcı olabilirdi.

ALTIN GÖZYAŞLARI

Sterlie Adams

"Gençken ne sıklıkla gizlice kaçardın?" Şimdi koyu mavi olan denize doğru bakarak sordum. Yakalanma riski çok yüksek olduğu için gündüzleri dışarı çıkamazdık, bu yüzden Milo güneş battıktan sonra beni sahile götürürdü.

Daha önce hiç gece sahile gitmemiştim. Hava beklediğimden daha soğuktuk ama Milo bana ceketini ödünç verdi, bu da yardımcı oldu.

Kumların üzerinde bir battaniyenin üzerinde oturmuş dalgaları izliyorduk. Kumsal çoğunlukla boş olduğu için etrafımızda sınırlı ses vardı.

İki haftadır buraya ilk kez geliyorduk ve gündüz vakti manzaranın tadını çıkarabilmeyi isterdim ama bunun çok tehlikeli olduğunu biliyordum.

"Çok sık," diye yanıtladı.

"O zaman kaç kere kulübe gittin?" Yüzüne düşen tek tel saçına gülümseyerek ona baktım. Kahverengi saçlarının biraz daha uzun olması hoşuma gitmişti.

Milo kıkırdadı. "İster inanın ister inanmayın ama ben hiç yapmadım. Ne zaman gizlice kaçsam, sadece sorumluluklarımdan bir süreliğine uzaklaşmak içindi. Birkaç büyük kayanın arasında küçük bir mağara buldum ve birkaç saatliğine oraya gittim.

Ailem gittiğimi fark etmeden önce gizlice eve dönmek zorunda kaldım."

Parmaklarımızın uçları birbirine değdi ve bakışlarım anında ellerimize kaydı. "Milo, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Her zaman."

"Bu biraz ileri bir soru olabilir, o yüzden cevap vermek istemiyorsan sorun değil. Ama... neden sana dokunma izni olan tek kişi benim?" diye sordum. "Bana daha önce kabaca söylediğini biliyorum ama bunun nereden geldiğini bana hiç söylemedin. Neden başkaları sana dokunamıyor?"

Bakışlarında bir yumuşaklıkla bana bakıyordu ama o kahverengi gözlerinin ardında sırlar saklıyordu. Kimseyle paylaşmadığı karanlık ve yaralı sırlar, bunu söyleyebilirim.

"Fiziksel dokunuş hatırlamak istemediğim anıları canlandırıyor," dedi bana. "Sende öyle masum bir şey var ki, eminim farkına bile varmıyordur. Çok... nazik ve güvenilirsin. Seninle tanıştığım andan itibaren, sende farklı hissettiren bir şeyler vardı. Sen kötü biri değilsin, hiç olmadın ve olmayacaksın. Kırık bir dünyanın güneş ışığıydın. Etrafınız ne kadar acımasız olursa olsun, bunun sizi umutlu olmaktan alıkoymasına asla izin vermiyorsunuz. Senin gibi biri asla kötü niyetli olamaz, bu yüzden sana güveniyorum."

Derin bir nefes aldım ve sözlerinin beni çok fazla etkilememesi için elimden geleni yaptım. Çabuk ağlayan biriydim ve şu anda ihtiyacım olan son şey ağlamaktı. "Yani daha önce hiç kimsenin elini tutmadın mı?" Ellerimizi iç içe geçirdim.

Milo başını salladı. "Hayır."

"Başka ne yapmadın?"

Hafifçe kıkırdadı. "Eğer bana bakire olup olmadığımı sormaya çalışıyorsan, değilim."

"Çok kötü oldu. 'Daha önce hiç kimseyi becermedim' kulübü açabilirdik. Tartarus'u kesinlikle geride bırakırdı."

"Az önce becerdin mi dedin?" Adamın ağzı şok olmuş gibi açık kaldı. "Oh, cuore mio,... sana ne oldu böyle?"

"Kötü örnek oluyorsun." Gülümsemem aydınlandı. "Sadece meraktan soruyorum, dokunmadan nasıl cinsel aktivitelerde bulunuyorsunuz?"

Güldü ve bu kulağa ne kadar da hoş geliyordu. "Dışarıda sadece sevişmekle yetinen ve başka bir şey istemeyen insanlar olduğunu biliyorsun, değil mi? Öpüşmek, ön sevişme ya da herhangi bir şey umurlarında değil. Sadece boşalmak istiyorlar."

"Kulağa sıkıcı geliyor. Eğlence bunun neresinde? Tutku? Mastürbasyon da yapabilirsin, sonuçta aynı kapıya çıkar" dedim. "Yani bana daha önce hiç bir kadının göğüslerine dokunmadığını mı söylüyorsun?" Başını salladı. "Ve daha önce hiç parmaklarını bir kadının üzerinde kullanmadın mı?"

"Şey... sana yaptığım gibi değil," diye yanıtladı.

Ve hala çok yetenekli. İlginç. "Daha önce hiç birini öptün mü?"

Cevap vermekte tereddüt etmesine rağmen yüzünde hâlâ bir gülümseme vardı. "Evet, ama bu seninle tanışmadan önceydi."

Benimle tanışmadan önce mi? "Sen on dört yaşında falan değil miydin?"

Başını salladı ve birden loş ay ışığı hafifçe kızaran yanaklarını yakaladı. Milo'nun utançtan mı yoksa başka bir nedenden mi kızardığını daha önce hiç görmemiştim.

Çok güzeldi.

"On sekiz yaşından öncesi sayılmıyor, yani aslında ilk öpücüğün bendim. Bu çok tatlı!"

Milo elimi bıraktı, daha doğrusu çok abartılı bir şekilde itti, bu da beni güldürdü.

"Gerçekten, bu hoşuma gitti. Artık ikimiz de bir konuda deneyimsiziz," dedim ve onu yanından dürttüm. "Ve dürüst olmak gerekirse, yakın zamanda yoluma çılgın bir mafya eski kız arkadaşının çıkmayacağını bilmek de şaşırtıcı derecede rahatlatıcı."

"Durum böyle olsa bile, sana bir şey olmayacağından emin olurdum."

Yapacağını biliyordum. "Oh, tamam, farklı bir soru," diye açıkladım.

"Ateş et."

"Bu sefer tam cevap istiyorum, tamam mı? Yarı gerçekler yok," dedim parmağımın onu işaret ederek ve gözlerimi kısarak. "Tecavüzcüleri neden öldürüyorsun? Bunu adalet için yaptığını söylediğini biliyorum ama en başta neden umursuyorsun? Diğer insanların talihsizliğinden etkilenmiyorsun. Diğer insanlara korkunç şeyler yapanları neden öldürüyorsun?"

Bu soru bir süredir aklımı kurcalıyordu -Aslında onun yaptığını öğrendiğimden beri. İlk seferinde bana vermediğinde daha fazla ayrıntı isteyecek kadar cesur değildim. O zamanlar bunu bilmenin bana düşmeyeceğini düşünmüştüm. Milo boş zamanlarında ne yaparsa yapsın beni ilgilendirmezdi, sadece son zamanlarda bir şekilde benim işim haline geldi.

Belki de değildir.

Milo derin bir iç çekti ve sırtını dikleştirdi. Şimdi denize doğru bakıyor, bir an tereddüt ediyordu. Bir dakika önceki mutluluğu buhar olup uçtu.

Bu iyiye işaret değildi. Onu birdenbire kötü hissettirmek istememiştim.

Kötü adam olmaktan bıktığı ve iyi bir şeyler yapmak istediği gibi süper rastgele bir neden bekliyordum. Ruh halinde bir değişiklik olacağını tahmin etmemiştim.

"Bana söylemek istemiyorsan, sorun değil. Anlıyorum-"

"Amcamın sana tecavüz etmesini nasıl engellediğimi anlatmıştım..." dedi.

Başımı salladım ama bana bakmadığı için sesimle onayladım. "Evet."

"Bunu ilk kez yapmıyordu ama ilk kez ne yaptığının daha çok farkındaydım. Önemli değil. Uhm... seni ailene götürdükten ve eve döndükten sonra, ben uh..."

Hiç düşünmeden tekrar eline uzandım. Ani temas karşısında hafifçe irkildi, ama gözyaşları

Zaten gözlerim şişmişti ve özür dilemek istiyordum, Milo ellerimizi birleştirdi ve benimkileri sıkıca tuttu.

"Yaptığı şey hakkında onunla yüzleşmeye gittim, gücünü bu şekilde kullanmasının ne kadar yanlış olduğunu anlattım. Onu soyduğum için bana çok kızgındı... bilirsiniz işte. Her neyse, yarıda kestiğim şeyi telafi etmek için beni kullandı."

Gözümünden bir damla yaş süzülüp yanağımdan aşağı yuvarlanırken aynı anda dudaklarımdan bir nefes düştü.

"Bana ilaç vermedi," dedi Milo, sesinde daha önce hiç duymadığım bir acı vardı. Kalbim onun için parçalanıyordu. "Her şeyi hatırlıyorum. Bazen hâlâ ellerini vücudumda hissedebiliyorum ve durması için yalvardığımda bana attığı o kendini beğenmiş bakışı ve bundan nasıl daha çok zevk aldığını görebiliyorum. Kendimden o kadar iğrenmeme neden oldu ki, bunu bir daha asla kimseye yapmasına izin vermeyeceğime söz verdim. Bir hafta sonra onu öldürdüm. Göğsümde garip bir zafer hissi vardı. Gittiği için rahatlamış hissettim ve bu yüzden bunu yaşayan ve kendilerine yapılanlar için adalet bulamayan diğer insanların da saldırganlarının öldüğünü duyunca rahatlayacaklarını düşündüm."

"Yani hepsini öldürmeye mi karar verdin?"

Başını usulca salladı. "Ne diyecekler? Hayır mı?"

Başımı dikkatlice omzuna yasladım, bu sefer ürkmedi. "Çok üzgünüm Milo."

Artık anlamlıydı. Neden bana ne zaman dokunacağını hep söylerdi. Neden her konuda bu kadar temkinliydi. Neden onları öldürme ihtiyacı hissettiğini.

Milo başını benimkinin üzerine koydu. "Üzülme. Biraz zaman aldı ama kabul ettim. Ayrıca, bunu bana yapmasaydı, hâlâ hayatta olurdu."

"Yine de, en başta senin başına gelmemeliydi."

"Senin olacağına benim olmamı tercih ederdim," dedi ve başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirdi.

"Ailen bu konuda bir şey yapmadı mı?" Bana söyleyip söylemeyeceğinden emin olmadan sordum. Eğer söylemek istemiyorsa, bu

iyi olurdu. Bu konu hakkında konuşmanın ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum.

Başını iki yana salladı. "Babama söylediğimde bana güldü. Pedro'nun iyi bir adam olduğunu -en azından ailemiz için iyi olduğunu- ve bunu hayal ettiğimi söyledi. Babam bana sineye çekmemi ve olmayan yerde olay çıkarmayı bırakmamı söyledi. Ne de olsa ben bir Veneto'luydum, hiçbir şey için ağlamazdık. Ayrıca, erkek çocuklar ya da erkekler tecavüze uğramazdı; bunu yapanlar sadece kadınlardı."

Bir baba oğluna bunu nasıl söyleyebilir?

Her şeyden önce, tamamen saçmalıktı. Erkekler de tecavüze uğradı.

Milo uyduruyor olsa bile, babası olarak her halükarda oğluna inanması gerekirdi.

Yüzümü ona dönmek için Milo'nun kucağına tırmandım. Ellerini kalçalarımın altına koydu ve oturma pozisyonumdaki ani değişiklikten biraz ürkmüş görünüyordu.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum Milo," diye itiraf ettim. "Bunun senin başına gelmesine, babanın bunu önemsiz bir şeymiş gibi görmesine ne kadar üzüldüğümü hiçbir dilde hiçbir kelime ifade edemez. Kızgın olmak için her türlü hakka sahipsindir ve adalet istemek için de her türlü hakka sahipsindir."

Bana baktığından ve gözlerimden kaçmaya çalışmadığından emin olmak için ellerimi çenesine koydum.

"Çok güçlüsün Milo. Kimsenin sana bu kadar iyi bir bütün olduğun için kredi verdiğini sanmıyorum. Ama olanların yasını tutman gerektiği gibi tutamamış olman çok yanlış," dedim.

Yüzüne kazınmış derin üzüntüyü fark etmeden edemedim. Daha beş dakika önce canlı ve sıcak olan gözleri şimdi nasıl da belirgin bir boşlukla doluydu. Ona her baktığımda gördüğüm o küçük kıvılcım sönmüş, yerini yürek burkan bir hüzne bırakmıştı.

Gözlerinin kenarından bir damla yaş süzüldü ama akmasına izin veremeyerek gözyaşlarını tuttu.

Sözlerime karşılık verdiği iç çekiş, hiçbir kelimenin tarif edemeyeceği bir ağırlık taşıyordu. Keşke yapabilseydim

Onu tekrar mutlu etmek için bir şeyler yapmalıydım ama nasıl yapacağımdan emin değildim.

İşe yarayacağından emin olmadığım bir şey vardı ama deneyebilirdim. "Haftalar önce de söylediğim gibi, yaptığınız şey çok yanlış olsa bile takdire şayan. Keşke o insanları öldürmenin kötü bir şey olduğunu söyleyebilseydim, bir bakıma öyle... ama bence aslında dünyaya bir iyilik yapıyorsun. Ve keşke böyle bir yarayla yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu bilmeseydin," dedim. "Keşke bunu ilk elden deneyimle değil de hikayeler duyarak, kötü insanlara karşı açıklanamaz bir öfke duyarak yapsaydın."

"Lütfen benden iğrenme." Parmaklarının uçları vücuduma bastırdı ve yüz hatlarını korku kapladı.

"Değilim," diye yanıtladım sesimi yumuşak tutarak. "Hiçbir zaman olmadım. Bunu neden yaptığına dair hiçbir fikrim yokken bile. Sana karşı saygıdan başka bir şey hissetmedim Milo."

Gözlerindeki kıvılcım geri dönerken bakışları daha da ısındı. Birden sanki etrafımızdaki dünya kayboldu ve neredeyse bomboş bir plajın ortasında bir havlunun üzerinde sadece ikimiz oturduk.

Dudaklarının kenarlarında şefkatli bir gülümseme belirdi, o kadar yumuşaktı ki kumaş olsaydı kadife bile olabilirdi. Yüzümü ellerinin arasına almak için uzandı. Başparmakları yanaklarımda nazik bir yol izledi ve vücudumda dalgalanan bir heyecanı ateşledi.

Birbirimizden sadece birkaç santim uzakta otururken, gözlerimiz sessiz bir özlem ve arzu alışverişine kilitlenmişken kalbim hızla çarpıyordu.

Eğildim, yüzlerimiz arasındaki mesafeyi daralttım, onu öpmek için doğru zaman olup olmadığından emin değildim.

Milo narin bir hareketle aramızda kalan mesafeyi kapattı.

Beklenti, kalbimin çarpınışı ve dudaklarımdaki nefesinin sıcaklığı, mükemmel bir saf bağlantı anına dönüştü.

Dudaklarımız buluştu, ilk başta yumuşak bir şekilde, bir tüyün nazik okşaması gibi.

Daha derin bir şeyin vaadiyle, güvenlik ve koruma

vaadiyle dolu bir öpücüktü. Sözü olan bir öpücük

O kadar güzel bir şeydi ki, dünyanın umutla aydınlandığını hissedebiliyordum.

Zaman geçtikçe öpüşmemiz daha tutkulu bir hal aldı ve etrafımızdaki dünya baş döndürücü bir duygu karmaşası içinde eridi.

Havada okyanus kokusu vardı ve dudaklarının tadı biraz tuzlu su gibiydi ama bu sadece sarhoş edici ana kapılma hissini artırıyordu.

Vücutlarımız birbirine yaklaştı ve sanki evren bizi bir araya getirmek için komplo kurmuş gibiydi. Yani, yıllar önce karşılaştığım kişinin ailesi olması, Milo'nun beni bulması ve beni kurtarması ne kadar olasıydı?

Bir gün kız kardeşimin en iyi arkadaşı olma ve beni buraya kadar takip etmek için hayatını tehlikeye atma ihtimali neydi?

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda gözlerimiz bir kez daha buluştu ve o anda bakışlarında tüm evrenleri gördüm. Vaatlerle dolu bir gelecek gördüm; bu olağanüstü bir şeyin sadece başlangıcıydı.

İLK DOKUNUŞ

Sterlie Adams

"Emin misin?" Milo gözlerinde endişeyle bana bakarken sordu.

Başımı salladım ve ceketini çıkarıp elbisemi başımın üzerine çekmeden önce uzun bir nefes verdim. "Eminim."

"Bizi herkesin görebileceğini biliyorsun, değil mi?" Hâlâ yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafımıza baktı.

Sahile ineli epey olmuştu, muhtemelen saat sabahın ikisi olmuştu. Etrafta hala kimse yoktu ve eğer biri varsa da onu görmemiştik.

Hava dondurucu değildi ama sıcak da değildi. Kimse günün bu saatinde sahilde yürüyüş yapacak kadar aptal değildi.

Şimdi Milo'nun önünde sadece mayomla oturuyordum. Zaten suya girmeyi planlamadığım için mayoya ihtiyacım bile yoktu ama şimdi onu giydiğime seviniyordum. Elbiselerimin altına nadiren sütyen giyiyordum, bu yüzden bikini üstü işe yaradı.

"Yalnızız," dedim.

Milo başını salladı. "Güvenliğim bizi görebilir."

Etrafımıza bir kez daha baktım, kafam karışmıştı çünkü hâlâ tek bir kişi bile göremiyordum. "Burada sadece ikimiz varız sanıyordum."

"Evet, bir şekilde öyle. Ailem ortaya çıkarsa kaçmak için yeterli zamanımız olduğundan emin olmak için bölgeyi izliyorlar."

"Bizi izliyorlar mı?"

"Hayır."

Verdiği yanıt karşısında gözlerim kısıılırken, gözlerini devirmeden hemen önce dudaklarında bir gülümseme belirdi. Bana göre bizi izliyor olmaları mantıklıydı. Ya biri Milo'nun güvenliğini atlattıysa ve şimdi bize saldırıyorsa? Güvenliği fark etmezdi.

"Size bakmak için izinleri yok," diye itiraf etti.

Başımı eğdim, ama sonunda onunun da neden ben onlarla konuşurken bile bana bakmayı reddettiğini anladım. "Neden?"

"Çünkü en son isteyeceğim şey, sizi çekici buldukları için onları öldürmektir."

Vücudumdaki her bir mantıklı düşünen hücre alarmla çalmak istedi, ama yapamadılar. Benim için çok tuhaftı ama Milo için de öyleydi.

"Cazibe bir iltifattır," dedim.

"Hayır." Sesi hiçbir şekilde sert değildi ama yine de ciddi olduğunu söyleyebilirdim. "İltifat, genellikle birinin özgüvenini artırmak, kendini iyi hissetmesini sağlamak için verilen kibar bir övgü, hayranlık veya onay ifadesidir. Cazibe, duygusal bir çekimi veya ilgiyi ifade eden çok yönlü bir kavramdır. İnsanların sosyal dinamiklerinin doğal bir içgüdüsel parçası olsa da, eğer biri size karşı herhangi bir şekilde çekim oluştursaydı, işinde başarısız olurdu. İster fiziksel, ister duygusal, ister entelektüel ya da ruhsal çekim olsun, sizi korumak için gerekli değildir. Bu bir sınırı aşmaktır."

"Peki bu sınırı kim belirledi?"

"Senin için mi? Ben yaptım."

Gülümsedim, yavaşça başımı salladım. "Çünkü...?"

Bir eliyle yüzümü kavradı ve kendine yaklaştırdı. "Çünkü başka herhangi bir erkeğin sana bir tür çekicilikle baktığı gün, soğuk kalpli bir katile dönüşeceğim gündür, cuore mio. Masum olsunlar ya da olmasınlar, sana baktıklarına pişman olmalarını sağlamaktan beni alıkoyacak hiçbir şey olmaz."

Mırıldandım. "Bir numaralı kural: Bana baktı diye birini öldüremezsin."

Arkasına yaslandı ve biraz şaşkın bir şekilde bana baktı. "Ne?"

"Bir keresinde sana nasıl birlikte olabileceğimi hayal edebileceğim biri olmayı öğretmemi istediğini söylemiştin. Yani, bir numaralı kural, bana baktığı için kimseyi öldüremezsin."

Milo'nun kaşları çatıldı. "İyi. Çok sıkıcı ama iyi."

Kocaman sıırttım. "Bu kadar şirin olman-

" "Yaptığım şeyin sevimli olduğunu söyleme."

"Ama öyle," diye veto ettim. "Bu kadar korumacı olman çok hoş. Anormal ve kesinlikle sevimli olduğunu düşüneceğim bir şey değil ama..." Omuz silktim. "Senin için kırmızı bayrakları memnuniyetle görmezden gelirim."

Milo bir şey söyleyemedi kendimi ona doğru fırlattım. Kollarım boynuna dolandı, ellerim saçlarına dolandı ve dudaklarım sanki on yıllardır yokmuş gibi dudaklarına yapıştı.

Ellerini belimde sıkı sıkı tuttu, bir santim bile kıpırdamadı ve bir süre sonra onunla birlikte oldum. Bunu onun da en az benim kadar istediğini açıkça görebiliyordum. Beni derinden öpme şekli olmasa bile, kalçama baskı yapan ereksiyonu kesinlikle ölü bir vericiydi.

Artık onun kazara benim sınırlarımı aşmaktan korktuğunu biliyordum ve bunu anlıyordum.

Neden bu kadar temkinli davrandığını, emin olup olmadığını sordu ve ben de evet dedim.

Ben de sonraki en iyi şeyi yaptım.

Öpüşmemizden uzaklaştım ve ellerim arkama uzanıp bikini üstümün ipini çekerken tepkisini izlemek için gözlerinin içine baktım.

"Sterlie..." Üstümü tamamen çıkarıp yanıımızdaki kuma bıraktığımda bile aşağıya bakmadı, bakışlarını sadece yüzüme odakladı.

"Bana bunu istemediğini söyle, ben de geri takayım."

"Sorun o değil, cuore mio. Henüz senin için yeterince iyi olduğumu düşünmüyorum," diye cevap verdi.

"Bana ellerini göster," dedim ve o da hiç sorgulamadan gösterdi. Ellerini avuçlarıımın içine aldım ve yavaşça çıplak bedenime yaklaştırdım. "Şimdi bana dokunacaksın." Belki de ona söylersem daha iyi hissedecekti.

Gözlerinde biraz endişe, belki de korku vardı ama beni durdurmadı. Ellerini dikkatlice kaburgalarıımın üzerine koydum ve yumuşak bir şekilde yukarı doğru yönlendirdim.

Nefesi ince ve kesik kesik geliyordu, sanki bana dokunmak onu fiziksel olarak incitmiş gibiydi.

"Kalbimi kırmayacağına söz veriyor musun?" Tam parmaklarının ucunun göğüslerimin altını sıyırdığını hissettiğimde sordum.

Başını salladı. "Asla yapmam."

Gülümsedim. Milo, kalbimi ona verdiğim takdirde gerçekten kırmayacağına inandığım ilk erkekti. "Bu seni şimdiden senden önce gördüğüm diğer erkeklerden yüz kat daha iyi yapıyor."

Onu son bir kez ittikten sonra, elleri nihayet göğüslerimi kavradı - o kadar naziktiler ki, tenimi sıyıran tüyler gibi hissettim.

Başparmakları meme uçlarıımın üzerinde gezinirken, bakışları sonunda yere düştü.

"Oh, kahretsin," diye nefes aldı.

"Gördüğün hoşuna gitti mi?" Kıkırdadım ama bunun onun tepkisinden mi yoksa bir parçamın beni bu şekilde gören ilk ve tek erkek kadar iğrenç bulacağından korkmasından mı kaynaklandığından emin değildim.

Beni kendine çekti ve dudaklarını boynuma koyarak tenime öpücükler bıraktı. Elleri göğüslerimden kışıma doğru hareket etti, beni tuttu, bana dokundu. "En çarpıcı manzara sensin," diye cevap verdi.

Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum ve hayatımda ilk defa bir iltifat bana sahte gelmiyordu. Sözleri dürüsttü; sanki söylediklerinde gerçekten ciddiye.

Dudakları boynumdan çeneme ve oradan da dudaklarıma doğru ilerledi.

Kalbim göğsümde o kadar şiddetli atıyordu ki, neredeyse her an bedenimden fırlayacakmış gibi hissediyordum.

Yavaşça kalçalarımı hareket ettirmeye ve kendimi onun örtülü ereksiyonuna sürtmeye başladım. Milo'nun tepkilerine karşı temkinliydim çünkü ani hareketlerle onu korkutmak istemiyordum. Ellerim tişörtünün eteklerine uzandı ve tişörtü vücudundan yukarı çekerek gövdesini bana gösterdi.

Gömleğinin nerede bittiği umurumda değildi çünkü parmaklarımın uçlarının gövdesinin her bir kıvrımında gezinmesini izlemeye dalmıştım.

Ellerim pantolonuna yaklaştığında Milo sırtı altımızdaki havluya değene kadar geriye yaslandı. Ellerim karnının üzerinde düz duruyordu.

Nefesi hâlâ her zamankinden biraz daha titriyordu ve dokunuşuma tahammül etmekte ne kadar zorlandığını anlayabiliyordum. Ona sorunsuzca sarılabilir ya da elini tutabilirdim ama sanırım bu farklıydı.

"Durmamı ister misin?" Emin olmak için sordum.

Başını salladı. "Lütfen yapma."

Dürüst olmak gerekirse, her zaman bu tedaviyi alacağımı ve sonunda kimi kaybedeceğimi düşünmüştüm

bekaretimi verdiğim kişi bana karşı daha temkinli davranırdı. Daha az korkan kişinin ben olacağımı hiç hayal etmemiştim.

"Bu iyi mi?" Ellerimin vücutunun yanlarına doğru kaymasına izin verdim, ancak sonunda tekrar karın kaslarının yanına geldim.

Milo ellerimden birini tuttu ve kalbinin avucumda attığını hissedene kadar yukarı itti. "İyiden de öte."

Ona gülümsedim ama gözlerinin benimkilerden vücuduma kaydığını fark ettim. Yanaklarının rengi biraz solmuştu ama hâlâ normalden biraz daha kırmızıydı.

"Çıkar şunu," dedi.

"Neyi al-"

Tekrar ayağa kalktı ve bikini altımın iplerine uzandı, yay gidene ve altım gevşeyene kadar onları çekti. "Kalçanı kaldır."

Kendimi yukarı ittim ve Milo hemen kumaşı bacaklarımın arasından çekerek beni tamamen çıplak bıraktı.

KIYI ŞERIDI MUTLULUĞU

Milo Marucci

Sterlie sırt üstü yattı ve çok rahat olmadığını bilsem de bundan şikâyetçi değildi.

Onu son bir kez daha, daha derin, daha çaresiz öptüm ve kalçalarımı onunkilere doğru yuvarlarken ağzımın içinde inledi.

Çoktan sıırıslıklam olmuştu, muhtemelen pantolonumda ıslaklığının hafif izleri kalmıştı, ama onu hemen burada ve o anda beceremeyeceğimi biliyordum. Onu bana hazırlamak, iyice germek önemliydi, yoksa bu onun için hiç de hoş olmazdı. Ve eğer doğru yapmak istediğim bir şey varsa, o da onu mümkün olan hiçbir şekilde incitmemektir.

Vücudundan aşağıya doğru öpücükler kondurdum ve göğüslerinin yanında hızlıca durdum, dilimi şımarık meme uçlarının üzerinde birbiri ardına gezdirdim ve onları ağzıma aldım.

Ona gerçekten dokunduğuma, tadına baktığıma inanamıyordum. On bir yıl boyunca bir kez olsun başka birine ona dokunduğum gibi dokunmak istememiştim. Bunu yapma düşüncesi bile beni iğrendiriyordu. Ama Sterlie ile, ah onunla... Eğer teni

dikenlerden yapılmış olsaydı, kan kaybından ölmeyi umursamazdım.

Elleri sırtımdaydı, tırnakları hafifçe derimi çiziyordu.

Dudaklarım göbeğinin hemen altında uzanırken, kıyıya vuran okyanusun gürültüsünden bile nefesinin kesildiğini duyabiliyordum.

Ya da belki de nefesim çıldırıyordu. Emin değildim. Zihnim onun mükemmel vücuduyla büyülenmiş, kimin ne tür sesler çıkardığını umursamıyordu bile.

Onun vücudumdaki elleri cennet gibiydi ama benim ellerim onun vücudunda bu dünyanın dışındaydı. Dokunduğum ilk kadındı ve hayatımda başka bir kadına dokunmaktansa iki elimi de kesmeyi tercih ederdim.

Dudaklarım kalça kemiğinin üzerinde dururken, güzel dudaklarından yumuşak bir nefes geldi.

"Milo... lütfen, dokun bana."

"Evet, hanımefendi." Kendime tereddüt edecek bir saniye bile vermeden yüzümü kalçalarının arasına gömdüm ve dilimi klitorisinin etrafında defalarca döndürerek onu yaladım. "Benim için çok ıslaksın, cuore mio." Onu yavaşça yaladım ve dilimi onun açıklığından klitorisine ve aşağıya doğru kaydırmak için zaman ayırdım, onun her şeyini tattım. "Çok ıslaksın, kalçalarından aşağı damlıyor."

Eli aşağı uzandı ve kalçaları altımda kıpırdanırken parmakları saçlarımı itti.

Boştaki elim vücudunda yukarı doğru kaydı, mükemmel göğüslerinden birini kavradı ve göğüs ucunu parmaklarımın arasında yuvarlayarak hafifçe sıktım. Memesinin yumuşak tümseği elime mükemmel bir şekilde oturdu. Bir gün o memeleri becerecektim ama bu gece değil.

Bu gece, onunla düzgün bir şekilde ilgilenecektim; bunu doğru yapacaktım.

Sterlie birçoğundan biri değildi, o... kahretsin, oydu. O her şeydi. Eğer doğaüstü şeylere inansaydım, o bir tanrıça olurdu; her sabah ve her gece onun için dizlerimin üzerine çöküp ona dua ederdim.

"Parmaklarımı tatlı amcığın sokacağım ve sıkacağın şeyin benim sikim olduğunu hayal edeceğim," dedim bir parmağımı dikkatlice açıklığının etrafında dolaştırıp ucunu içeri daldırırken, her daldırmada daha derine inerken. Sterlie her dokunuşta inledi ve eğildi, klitorisini ağzıma her aldığımda kıvrandı ve dilimi üzerinde gezdirdiğimde inledi.

Parmağımı ne kadar derine itersem, hareketleri ve sesleri üzerinde o kadar az kontrolü varmış gibi görünüyordu. İnilti her tekrar tekrar dökülüyor, emme ve yalama arasında her geçiş yaptığımda çığlıklar daha hızlı çıkıyordu. Ve parmağımı içine sokup çıkarmaya başladığımda, bacakları başımın etrafına kapanmaya çalıştı.

O kadar sıkıydı ki, ölecektim. Sterlie bana akıl sağlığımı sonsuza dek kaybettirecekti.

"Milo," diye nefes nefese kaldı ve saçımı çekti.

Sikim ağrıyordu ve lanet olsun, onun güzel amının derinliklerine gömülmek, onu sahiplenmek için sabırsızlanıyordum. Şimdiden altımdaki lanet olası kumu kuru kuru beceriyordum - Tanrı'ya şükür hâlâ pantolon giyiyordum.

"Çok lezzetlisin, cuore mio." Ve çok lezzetliydi. Ağzımın onun amına en son değdiği andaki tadını hâlâ dilimde hissedebilmeyi diledim. Ne yazık ki bu imkânsızdı ama hâlâ hatırladığım kadar tatlı olduğunu görmek beni mutlu etmişti.

Hayatımın geri kalanını onun bacakları arasında geçirebilseydim, yaşayan en mutlu adam olurdum.

Bir parmak daha eklediğimde inlemeleri daha da arttı. Bu plajda kimse olmadığı için şanslıydı; aksi takdirde öldürülecekler listemin en tepesinde olurlardı.

Bencildim, özellikle de söz konusu o olduğunda. Onun sesleri bana aitti; benden başka hiç kimse onları duyamayacaktı.

Parmaklarım onun içinde kıvrıldı ve içeri girdiğimde nefesi kesildi.

Onu yaladım. Tadına baktım. Onunla alay ettim.

"Milo, lütfen," diye yalvardı ve sırtını dikleştirerek damlayan amını yüzüme daha da bastırdı. "Lütfen, lütfen... beni boşalt."

Kalçalarının arasından yukarı baktım ve üçüncü bir parmak eklemeye karar vermeden önce yalvarışını düşünmek için kendime bir saniye verdim. Eğer hala en az üç parmağımı alamıyorsa, henüz içine sığmamın bir yolu yoktu.

İçine ittiğimde biraz dirençle karşılaştım, sıkı amı sanki hayatı buna bağlıymış gibi üç parmağımın etrafında kenetlendi. Parmaklarımı ne kadar çok hareket ettirirsem, daha da gerildikçe onları o kadar kolay aldı.

Elleri altımızdaki havluyu kavradı, sıkıca tuttu. Dilim klitorisine tekrar dokunduğunda kalçaları yüzüme çarptı.

"Milo," diye inleyerek nefes aldı. "Lütfen."

Ona dokunmayı tamamen bıraktım, sadece vücudunu öptüğümde öfkeli bir inilti aldım.

Sterlie göz göze gelir gelmez, "Erkeklerin, kadınların onlar için yalvarmasından hoşlandıklarını sanırdım," dedi. Boşalmadığı için sinirlendiğini söyleyebilirdim ama ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyordum. Çok uzun sürmezdi ya da onu uçurumun kenarına getirmek için çok fazla şey gerekmezdi, ama bu sefer benim horozumun etrafında boşalacaktı.

Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra, "Bana hiçbir şey için yalvarmana gerek yok, cuore mio. Sadece söyle ve ben de tüm evreni ayaklarına sereyim."

Gülümsedi ve ellerinin sırtımdan aşağı, yanlarımdan geçerek pantolonuma doğru ilerlemesine izin verdi. "Seni içimde istiyorum Milo," diye fısıldadı. "Hemen şimdi."

"Emin misin?"

Sterlie pantolonumun fermuarını açarken bir saniye bile tereddüt etmeden başını salladı. "Prezervatifin var mı?"

Doğrudum, Sterlie'nin başının yanındaki kumun üzerinde duran cüzdanıma uzandım ve yanımda taşıdığım tek prezervatifi çıkardım.

"Hazırlıklı geldim," diye alay etti kıkırdayarak. "Yanında her zaman prezervatif taşır mısın?"

"Hayır," diye cevap verdim, prezervatifi çıkarmak için ambalajı yırttım. "Ama şimdi yapacağım."

Gözlerini bana dikti. "Neden? Böylece sen-"

"Nereye gidersek gidelim seni becereyim mi? Evet."

KALBİM

Sterlie Adams

Milo ucunu amımda gezdirip ıslaklığımıyla kendini kaplarken derin bir nefes aldım. Kuşkusuz, prezervatifini taktığında sadece kısa bir bakış atmıştım ama gördüğüm kadarıyla küçük değildi.

Aslında, onun ortalamanın altında olduğunu düşünmüyordum ve bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu henüz öğrenmemiştim.

Bu beni biraz gerdi. Bir kadının ilk seferinde canının yanması gerekmezdi, bunu teoride biliyordum. Her şey hazırlığa bağlıydı, ama daha önce kız kardeşimden korku hikayeleri duymuştum, bu yüzden yardımcı olmadı.

"İyi misin?" Milo olduğu yerde donmuş bir halde sordu.

"Evet, sadece biraz..." Doğru kelimeyi bulamadığım için sözümü yarıda kestim. Gerçekten gergin miydim yoksa sadece seksin gerçekte nasıl bir his olduğunu mu tahmin ediyordum?

Onca korku hikâyesinden ve başarısız dildo kullanma denemelerimden sonra -ki onun aleti kadar bile değildi- Milo beklentilerimi aşacak mıydı yoksa şüphelerimi doğrulayacak mıydı? Ya sonunda zevk almazsam? Ya nefret edersem?

Beni hala istiyor mu?

Milo dudaklarını burnumun ucuna bastırđı. "Durmak istiyor musun?"

"Hayır." Bunu istiyordum, gerçekten istiyordum. Zihnimin arkasındaki küçük bir ses bile beni buna bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım olduğuna ikna etmeye çalışıyordu. Artık geri adım atmamın imkânı yoktu. "Sadece... lütfen, yavaş git."

"Yapacağım," dedi ve beni bir kez daha öptü. "Sana iyi bakacağım, cuore mio, söz veriyorum."

Aletin ucu amıma doğru bastırıyor, yavaş yavaş içime giriyordu. Beni iyice gerdiğinde acıyla karışık garip bir haz duyduğumda nefesimi tuttum.

Dayanılmaz değildi, ama bütün bu süre boyunca böyle hissedeceksem, gerçek gözyaşları dökecektim.

"Özür dilerim," diye özür diledi ve rahatsızlığımı bastırmak için beni usulca öptü. "Derin bir nefes al, aşkım."

Kalbim küt küt atmaya başladı. Bana aşkım demesini asla unutamayacaktım.

Dediğini yaptım ya da en azından yapmaya çalıştım. Nefes alışım dengesizdi, her nefes verişimde titriyordum. Tırnaklarım derisine batıyordu ve canını yaktığından emindim ama söylemedi.

"Şimdi tamamen girdin mi?" Gözlerimi kapatarak sordum. İçimi doldurdukça nefesim daha da titriyordu. Beni gerdiğini hissettim ve kendi bedenimin onun büyüklüğüne nasıl uyum sağlamaya çalıştığını hissedebiliyordum.

"Hayır," diye cevap verdi. "Sadece biraz daha fazla."

İnledim ama bu sefer hayal kırıklığı içinde. "Şuna ne dersin, bir kısmını keseriz-"

"Hayır, teşekkür ederim," diye kıkırdadı, sonra dudaklarını bir kez benimkilere değdirdi. "Rahatlamaya çalış, cuore mio."

"Deniyorum." Nasıl olur da bir şey içime girmesi imkânsızmış gibi, orada olmaması gerekiyormuş gibi, beni daha önce hiç olmadığı kadar geriyormuş gibi hissedebilir ve yine de karşı koyamayacağım kadar harika bir şeymiş gibi gelebilirdi?

Hayatımın bir saniyesi daha mı? Sanki onsuz ölecekmişim gibi. "Neden bu kadar büyüksün?"

"Bunu alabilirsin, cuore mio." "Evet, alabilirim."

Gözlerimin içine baktı ve ben derin bir nefes alıp daha da derin bir nefes verene kadar kısa bir süre bekledikten sonra ileri doğru iterek bir anda içime girdi.

Yüksek sesle soludum ve tırnaklarımı derisinin daha derinlerine geçirdim.

"Özür dilerim," dedi tekrar ve çenem boyunca ilerlemeden önce dudaklarıma bir öpücük bıraktı. "Çok özür dilerim."

Sağ dirseğini büktüğünde bacaklarım vücudunun etrafında kapandı ve eli boynumun arkasına kayarak kendini üzerime indirdi.

Yüzü boynumun kıvrımlarına gömülmüştü ve hassas tenimin tadına bakıyor, onunla alay ediyor ve ısırıyordu.

"Milo," diye inledim yavaşça geri çekilip tekrar içeri ittiği anda.

"Biliyorum," diye fısıldadı.

Onun her santimi içimde küçük bir cennet parçası gibi hissediyordum, beni o kadar iyi dolduruyordu ki, üzerimdeki yıldızların gerçek mi yoksa benim hayal gücüm mü olduğundan emin değildim.

"Benim için çok iyi şeyler yapıyorsun, aşkım."

Onun içinde, hareketlerinde, kokusunda ve beni öpüşünde kaybolmuştum. Her dokunuşuna, mırıldandığı küçük kelimelere ve içimde hareket ettiğinde göğsünün bedenimde nasıl titreştiğine tamamen kapılmıştım.

Kalbim göğsümün içinde hızla atıyor, kalçaları benimkilerle her buluştuğunda daha sert çarpıyordu.

Zamanla itiş gücü daha hızlı, daha güçlü hale geldi. Nefes almayı zorlaştıran, onu öpmeyi zorlaştıran sabit bir ritim buldu.

Vücudu benimkine yaslanmıştı, teni birbirine değiyordu, bir eli başımı desteklerken diğeri benimkiyle iç içe geçmişti. Sanki yapacağım son şeymiş gibi parmaklarımı onun elinin etrafında birleştirdim.

Milo'nun dudakları benimkilerin üzerine uzandı, dilleri bir an için birbirine karıştı, sonra dudaklarını kulağımın yanında buldum, yumuşak seslerini, ağır nefes alışını ve çıkardığı küçük iniltileri duydum.

"Beni çok iyi anlıyorsun, cuore mio," diye fısıldadı. "Benim için gel, aşkım. İyi bir kız gibi sikimin etrafına gel."

İçime öncekinden biraz daha sert girdi ve aniden elimi bıraktı ve vücutlarımızın arasına getirerek klitorisimi buldu. Başparmağıyla daireler çizdi ve neredeyse anında titrediğimi hissettim.

İçime girip çıktıkça tenimdeki sıcaklık daha da artıyor gibiydi. Damarlarım binlerce kıvılcımla tutuşurken orgazmım beni öyle bir yoğunlukla vurdu ki görüşüm kararmaya başladı ve bayılacakmışım gibi hissettim.

Etrafında milyonlarca parçaya bölündüm, hayatımda daha önce hiç yaşamadığım bir yükselişle gökyüzünde süzıldüm.

Bacaklarım onun etrafında sıkılaştı ve ciğerlerinden çıkan alçak iniltisini duyabiliyordum.

Milo iki ya da üç kez daha içime girdi ve orgazm onu tüketip bana doğru yığılırken dişleri omzumdaki deriye battı. Yavaş, küçük vuruşlar, hareket etmeyi bırakana kadar ikimizin de nefes nefese kalmasını sağladı.

Gözlerimi kapattım, Milo dudaklarını omzuma koyarken dudaklarımı çekiştiren gülümsemeyi zar zor fark ettim. Kollarımın boynuna dolanması gevşedi ama yine de beni henüz terk etmesini istemediğim için onu yakınımda tutmaya devam ettim.

Beynimin bir kısmı, artık bana sahip olduğuna göre beni görmeye katlanıp katlanamayacağından emin değildi. Ya tek istediği buysa? Ve şimdi bunu elde ettiğine göre, benden öğrenecekti.

Ya tüm sözlerinin hiçbir anlamı yoksa ve sadece beni tuzağına çekmek için oradaysa?

Bir elimi saçlarında gezdirdim ve içimde yavaşça yumuşadığını hissettiğimde yüzüm buruştu. I

İçimden çıktığında keskin bir nefes aldı ve prezervatifi çıkarmak için oturdu.

Milo kullanılmış prezervatifi bir peçeteye sardı, sonra gözleri benimkilere takılmadan önce pantolonunu düzeltti.

Bileklerime uzanıp beni oturmam için yukarı çekerken bana usulca gülümsedi, sonra elbisemi aldı ve beni tekrar örtmek için vücudumun üzerinden çekti.

"İyi misin?" diye sordu elleriyle yüzümü kavrayarak.

"Evet. Öyle mi?" Elbette, bunun ilk seferi olmadığını biliyordum ama ona göre daha önce hiç kimseye dokunmamıştı, bu yüzden yeniydi. O zaman bir anlamı olmalıydı, değil mi? Farklı hissetmiş olmalı. Belki de hissetmemiştir.

"Şimdiye kadar olduğum en iyi şey," diye cevap verdi ve yanıma oturmadan önce eğilip beni usulca öptü. Milo bir kolunu bana doladı ve ikimiz de denize bakarken beni kendine çekti. "Her şey yolunda mıydı?"

Başımı salladım. "Biraz garip hissettiriyor ama... evet. İyiden de öteydi."

"Nasıl garip?"

Yıldızlara baktım, ne kadar parlak olduklarını hayranlıkla seyrediyordum. "Kötü anlamda değil. Sadece yabancı bir his, anlıyor musun? Sanki seni hâlâ hissedebiliyorum ama hissetmiyorum."

Kıkırdadı ve benden bir tokat yedi çünkü buna gülmeye nasıl cüret eder?

"Birazdan kaybolacak," dedi.

"Evet, tahmin etmiştim. Yine de tuhaf." Başımı omzuna yasladım, şimdi suyu izliyordum.

Bir süre sessiz kaldık, dalgaları izlerken Milo beni kollarının arasına aldı. Garip ya da başka bir şey değildi, ki bu iyiydi. Beni bir kenara atmaya hazır olduğunu düşünmem için bana hiçbir sebep vermedi ama zihnim yine de yapacağını söylüyordu.

Milo aniden yere uzandı ve beni de yanına çekti. Yuvarlandım, neredeyse tam üstüne yatıyordum. Çenem dinlendi

Göğsünde duran ellerimin üzerinde ona bakarken yüzüme bir gülümseme yerleştirmeye çalıştım ama yapamadım.

"Sorun nedir?" Milo zihnimin içindeki savaşı not alarak sordu. Saçımın bir tutamını yüzümden uzaklaştırıp kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Başım sallandı. "Hiçbir şey."

"Söyle bana aşkım." Başparmağı sağ gözümün altında gezinerek gözümünden süzüldüğünü fark etmediğim bir damla yaş sildi. "Seni daha iyi hissettireceğim, söz veriyorum."

Sadece hayatımda olması bile beni daha iyi hissettirdi.

Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim. Uzun zamandır birinden gerçekten hoşlansaydım nasıl hissedeceğimi merak ediyordum. Sahip olduğum tek bir varsayım bile Milo'nun bana hissettirdiklerine yaklaşamadı.

Belki de aptalcaydı ya da yanılttı çünkü ondan olabildiğince uzak durmalıyım. Hayatımı tehlikeye attı... yine de Toronto'ya dönmeyi ve onu artık her gün görmemeyi düşündüğümde ağlamak istedim.

"Sadece zihnime susmasını söylemekte zorlanıyorum," diye itiraf ettim. "Şu anda benden iğrenmediğine inanmak istiyorum ve-"

"Değilim," diye onayladı. "Otur."

"Tamam mı?" Yerimden doğruldum ama daha yanına gidemedim Milo beni kucağına çekti. Beni vücuduna o kadar yakın tuttu ki nefes alabildim.

Dudaklarını alnıma bastırdı, sonra dudaklarını benimkilere yasladı. "Seninle ilgili her şeye bayılıyorum."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı, yanaklarım ısındı. "Her şey mi?"

"Tepeden tırnağa," dedi. "Pembe takıntın. Katılmadığın bir şey söylediğimde bana gözlerini devirmen. Uyumadan hemen önce şeker yemene. Sayıları gördüğünde burnunun kıvrılmasına ve kaşlarının birbirine yaklaşmasına bayılıyorum. Ve her gün Çorba'yı görmek için Flora'yı görüntülü aramana ve

Onu terk etmediğini bildiğinden emin ol." Arkasına yaslandı ve bir parmağını alnına dokundurdu. "Ve sana her zaman iyi davranmasa bile aklının çalışma şeklini seviyorum." Elleri belime yerleşti. "Sen mükemmelsin,"

Gözlerim yaşlarla doldu ve kalbimin atmayı tamamen bıraktığından emindim. Ciğerlerim de çalışmayı durdurdu ama ben daha kelimeleri dudaklarımdan çıkarmayı başaramadan Milo tekrar konuştu.

"Eğer hayatımın geri kalanını sana tüm evrendeki en güzel insan olduğunu kanıtlayarak geçirmem gerekiyorsa, bunu yaparım."

O benim ölümüm olacaktı, bunu hissedebiliyordum. Onun gözünde ne kadar güzel olduğuma beni inandırmak için her şeyi deneyeceğinden hiç şüphem yoktu. Nedense bana göstermesi için sabırsızlanıyordum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Bunun çok yardımı oldu."

"Güzel," dedi yumuşak bir şekilde gülümseyerek. "Şimdi gel, sana biraz su getirelim ve sonra eve dönelim."

Önce o kalkabilsin diye yanından ayrıldım. "Milo?"

"Evet, cuore mio?" Bana bir el uzattı. Tuttum ve beni hemen ayağa kaldırdı.

Bana cuore mio demesi hoşuma gidiyordu. Onun için gerçekten bir şey ifade ettiğimi hissettiriyordu.

"Umarım kalbin sadece benim için atıyordur; yoksa bu lakap pek anlamlı görünmüyor," dedim.

İlk başta biraz şaşırmış gibi göründü ama bu şaşkınlığı çabucak geçti ve onun yerine yüzüne bir gülümseme yayıldı. Milo daha sonra bir eliyle çenemi kavradı, eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırarak beni derinden öptü.

"Gece ve gündüz, cuore mio. Sadece senin için."

HER ŞEYİN BAŞLADIĞI YERE

Sterlie Adams

"Burası hâlâ onların mı?" Milo motosikletinden inmeme yardım eder etmez sordum.

Sadece son gece olarak Biz var geri gelen ve Sahil, Milo'nun motosiklet sürmeyi bildiğini keşfettim. Ona defalarca motosiklete binmeyi teklif ettikten sonra sonunda kabul etti. Pekala, bir kez sordum, gözlerini devirdi, içini çekti ve "Evet, tamam" dedi. Bu yüzden arabaya binmek yerine Bu sabah kuyumcudan bisikletini aldık.

O seksi motorcu kıyafetini giymedi, ben de giymedim çünkü burada yoktu ama kuyumcuya tek parça halinde ulaştık. Sadece beş kez öleceğimi sandım.

En azından biz kask takıyorduk, ki o hala takıyordu.

"Eminim öyledir, ama tam olarak bilmiyorum," diye cevap verdi Milo. Binaya doğru baktı - en azından ben öyle sanıyordum çünkü başını hafifçe kaldırdı. Gözlerini göremiyordum. "Aynı görünüyor."

Arkamı dönüp kuyumcuya bir göz attım. Daha önce gördüğüm bir yere benzemiyordu, burayla ilgili hiçbir şey tanıdık gelmiyordu.

İki haftadan biraz daha uzun bir süredir buradaydık ve evet, gündüzleri dışarıya çok az çıkmış olabilirdik ama hiçbir şey beynimin içinde bir anıyı tetiklemedi. Hiçbir şey geri gelmedi. Milo'n u n eline uzandım, endişeyle parmaklarıyla oynuyordum. Neden onunkini kullandığımı bilmiyordum ama bir şekilde kendi ellerimden daha rahatlatıcıydılar. "Geliyor musun?"

İçeride mi?"

Başını iki yana salladı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Ama sekiz güvenlik görevlisiyle birlikte olacaksınız. Biri sizi tanısa bile başınıza bir şey gelmez."

"Sekiz mi?" Kaşlarım birbirine çarptı. "Sende sadece on tane var. Neden yüzde seksenini ben alıyorum?"

Milo kıpırdanmalarımı durdurdu ve onun yerine ellerimizi birbirine geçirdi. "Çünkü sen benden daha değerlisin, aşkım."

Gözlerim anında yaşlarla doldu. "Bu doğru değil." Bunu nasıl göremez?

Keşke gözlerinde tüm dünyaları tuttuğunu söyleyebilseydim, ama o tüm evrendi. Oradaki her bir yıldızdı. O kalbinin bir taştan daha değersiz bir şeyden yapıldığını düşünürken, ben onun tonlarca Osmiyum değerinde olduğunu düşündüm.

Kendisinin inandığından çok daha değerliydi ve bunun onun için nasıl açık olmadığını anlayamıyordum.

"Benim için senin hayatın her zaman başkalarınınkinden üstündür, Sterlie. Yani bana ister inan ister inanma, senin hayatın benim için kendiminkinden daha önemli. Seni oraya on güvenlik görevlimle birlikte gönderirdim ama bunu yaparsam ailem tarafından değil, senin tarafından öldürüleceğimi biliyorum."

İstemesem de sııttım. "Demek istediğim, sonunda bir silahı nasıl düzgün nişan alacağımı öğrendim."

Başını hafifçe eğdi. "Düzgünce mi? Pek emin değilim ama yeterince iyi."

"Herkes mükemmel nişan alamaz." Ona vururken elim göğsüne çarpınca gözlerim doldu. Milo üzölmek yerine elimi kendi eliyle kapadı ve tam kalbinin üzerinde tuttu.

Kalbinin avucumda attığını hissettim, çok güçlü ama bir o kadar da sakindi. Sadece benim için attığında ısrar ettiğini düşünmek biraz ürkütücüydü ama kabullenebileceğim bir düşünceydi.

"Bana geri dön, tamam mı?" Kaskını alnına doğru kaldırdı ve dudaklarıma bir öpücük kondurmak için eğildi.

Boğazımda garip bir düğüm oluştuğunu hissederek usulca başımı salladım. "Bana geri dön, marito mio."

"Her zaman."

Binaya doğru birkaç adım attıktan sonra içimden bir ses durmamı ve geri dönmemi söyledi. Bu kötü bir his değildi ve nereden geldiğini bilmiyordum ama birden aklımda her şeyden daha yüksek sesle bağırان bir soru belirdi.

Sekiz güvenlik görevlisi de beni bekliyordu ama sorumu cevaplayana kadar bir adım daha atamazdım.

Ben de geri döndüm.

Milo orada durdu, kollarını kavuşturdu ve başını eğdi. "İyi misin?"

"Neden adını Milo olarak değiştirdin?" diye sordum. "Değiştirmek zorunda kalmanı anlıyorum ama neden Milo?"

Yüz siperini yukarı iterek gözlerini görmemi sağladı. En hafif tabirle kafası karışmış görünüyordu. "Neden, bir şey mi hatırladın?"

Başım sallandı. "Hayır mı?"

"Bu bir cevap mı yoksa soru mu?" Aramızdaki birkaç adım kapatmamı bekledi ve sonra ellerini omuzlarıma koydu. Bu sefer yapacağını söylemedi.

"Ben... bilmiyorum?"

Midemde sanki sorunun cevabını biliyormuşum gibi bir his vardı ama tam olarak ne olduğunu kestiremiyordum. Sanki küçük bir yapboz parçası eksikti ama bunu açıklayamıyordum.

"Neden soruyorsun?" Milo sanki anılarımı geri getirecekmiş gibi doğrudan ruhumun içine baktı.

"Sen benimkini yanıtladıktan sonra belki ben de bu soruyu yanıtlayabilirim."

Kaskını tamamen çıkardı ve bisikletinin selesine bıraktı, sonra elime uzandı ve sırtını benimkine doladı. Sanki beni kuyumcuya doğru çekmeden önce ellerimizin iç içe geçmesinin kanun olduğuna inanıyordu.

"Eğer kendini hatırlamazsan soruna cevap vereceğim ama önce deneyelim," dedi. "Belli ki o güzel zihninde bir şeyler olmuş olmalı. Sana anlatarak umutsuzca istediğin her anının kilidini açma riskini almak istemem."

"İçeri gelmek istemediğini sanıyordum?"

"Dükkâna girdiğinizde ben de oradaydım, bu yüzden bu işte yanınızda olmam çok mantıklı."

GEÇMİŞİN YANKILARI

Milo Marucci

Sanki hayatım buna bağılıymış gibi Sterlie'nin elini tutuyordum ve bunu fark ettiğinden emindim ama o bu konuda yorum yapmadı.

Binanın girişine yaklaştıkça midemde bir şeylerin daha da ağırlaştığını hissettim.

Şimdiye kadar ailem üzerinde hâlâ bir tür güce sahip olduğumu fark etmiştim ama bunun gerçekte ne kadar olduğundan emin değildim. Kendi kardeşime emir vermek, beşten fazla kuzenimin beni oracıkta vurmasını engellemekten farklıydı.

Dükkânda birden fazla kişi çalışıyordu, her zaman böyleydi, yani teknik olarak kendimi neyin içine soktuğumu biliyordum. Ancak yıllar geçmişti ve işler değişmiş olabilirdi. Buranın hâlâ aileme ait olup olmadığını bile bilmiyordum.

Eğer oraya kaskla girseydim, beni hemen vururlardı çünkü onları soymaya çalışan biri olabilirdim. Bunu hiç şansa bırakmadılar.

Belki de beni tanımayacaklardı bile.

Şimdiye kadar hepsi hayatta olduğumu biliyor muydu, yoksa bu hala bir sır mıydı emin değildim. Neler olup bittiğinin izini kaybettim,

Gerçi Arlo bunu çözeceğine ve hayatta olduğumu kimin bildiğini bana bildireceğine söz vermişti, böylece daha hazırlıklı olacaktım.

Dükkâna girdiğimizde iki kuzenimi tanıdım bile. Arkadan teyzelerimden birinin sesini duyabiliyordum ama henüz kimse bizi dikkate almadı.

Sterlie etrafına bakındı, muhtemelen bu yerle ilgili tanıdık bir şeyler bulmaya çalışıyordu. O bir şey hatırlıyor gibi görünmese de ben hatırlıyordum.

Burası yedi yıldır hiç değişmemişti. Bazı mücevherler güncellenmiş ve modernize edilmiş olsa da hala aynı görünüyordu.

Başımı eğmiştim ama Sterlie durunca ben de durdum. Dikkatini çeken şeyin ne olduğunu anlamak için başımı kaldırdım.

Kasadaki kuzenime bakıyordu ama neyse ki onun gözleri telefonundaydı. Muhtemelen bir oyun oynuyordu. Biz küçükken o da aynısını yapardı.

Açıkçası sesimi tanıyacaklarından korktuğum için konuşmak istemiyordum ama Sterlie'nin rahatsızlığını görmezden gelmem fiziksel olarak mümkün değildi.

Onu kendime doğru çevirdim ve ellerimle güzel yüzünü kucakladım. "Ne oldu?"

Mavi gözlerinde yaşlar birikti, kenarları kızarıktı. Başını salladı ve sessiz kaldı.

"Bir şey hatırlıyor musun?"

Başını salladı, sonra tekrar kuzenime bakmak için başını bir kez daha salladı, o da birinin konuştuğunu fark etti ve başını kaldırıp baktı.

Önce Sterlie'ye baktı, alnı umursamaz bir ifadeyle kırışmıştı. Onu hatırlamıyordu, neden hatırlasındı ki? Daha on yaşındaydı.

Ama sonra bakışları üzerime düştü ve gözleri anında tanıyarak açıldı. Telefonunun tezgâha düşme sesi, nefesinin kesilme sesiyle birleşti.

"Che c'è, non riesci nemmeno a reggere il telefono in mano?" [Ne? Telefonunu elinde bile tutamıyor musun?] dedi diğer kuzen Davide, kardeşine gülerek.

"Stai zitto." [Matteo benden bir saniye önce Matteo gibi telefonuna dalmış olan kardeşine baktı.

"Oh, ti faro zittire io per l'eternità se emetti anche solo un altro suono," [Oh, bir ses daha çıkarırsan seni sonsuza kadar sustururum] diye yanıtladı Davide.

"Davide!" diye seslendi teyzem, o da inleyerek ayağa kalktı. Gözlerini telefonundan ayırmadı ve uzaklaştı.

Kuzenlerden biri gittiği anda Matteo kimsenin bizi duymadığından emin olmak için arkasına baktı. "Nasıl... ne?"

Matteo muhtemelen ailemdeki en az tehlikeli insanlardan biriydi. Annesi şiddetten nefret ederdi ve üç çocuğundan en küçüğüne de tam olarak bunu öğretmişti-şiddet cevap değildir. Bir kereliğine işe yaradı.

Sterlie bana yaklaştı, ondan korku yayılıyordu ve ben onu omzuma atıp buradan götürmekten başka bir şey istemiyordum.

"Öldüğünü sanıyordum?" Matteo tekrar Sterlie'ye baktı ve sanırım sonunda kafasında bir ampul yandı çünkü artık neredeyse korkmuş görünüyordu. "Bu... şu senin -Delirdin mi sen?! Eğer annem onu görür ve tanırsa... ölmüş olacak!"

"Ne diyor bu?" Sterlie sesini alçaltarak sordu.

Doğru, İtalyanca anlamıyordu. Bu nasıl aklımdan çıkmış anlamadım.

"Önemli bir şey değil aşkım," diye cevap verdim. Önemli değildi çünkü teyzem aniden şeytani kemiğini bulsa bile Sterlie'ye hiçbir şey olmayacaktı. Ben hayatta olduğum sürece olmazdı.

Matteo İngilizceye geçti. "Onunla evlenmek için mi kaçtın?"

Birdenbire, ya çenesini tamamen kapalı tutmasını ya da en azından tek bir İngilizce kelime bilmemesini diledim. Her şeyi söyleyebilirdi... bunun dışında her şeyi.

Cevap vermedim, Sterlie de vermedi, neyse ki o bunları komik bulmayacak kadar endişeliydi.

"Aman Tanrım. Luca, bir şey söylemek zorunda kalacağımın farkındasın, değil mi?" Matteo bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Eğer onlardan biri güvenlik kayıtlarını izler ve bildiğimi anlarsa, ben-"

"Biliyorum," dedim. Aslında o söylemeden önce bunu düşünmemiştim ama mantıklı gelmişti. Yine de bununla çalışabileceğime emindim. "Kamera sistemini hiç tamir ettiler mi?"

Başını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum, neden?"

Bir kez başımı salladım. Şükürler olsun ki ailemden kimse burayı gerçekten umursamıyordu. Burası sadece yaramazlık yapanları burada çalışmak zorunda bırakarak cezalandırmak için vardı. Yani güvenlik kamerasının hoparlör sistemini tamir etmek önemli değildi.

Bu da ne söylersem söyleyeyim, kasetleri izleseler bile duyamayacakları anlamına geliyordu.

"Matteo, bana bildiğin her şeyi anlatmanı istiyorum. Hâlâ hayatta olduğumu bilen başka biri var mı öğrenmeni istiyorum. Arlo-"

"ARLO BİLİYOR MUYDU?!" Elini ağzına götürdü ve arka odalara açılan açık kapıya baktı. "Öldüğüne inanmamıza izin verdin Luca. Şimdi her ne planlıyorsan sana yardım edeceğimi de nereden çıkardın?"

Başımı ona doğru eğdim. Kesinlikle büyümüştü. Yedi yıl önce beni sorgulamazdı bile, buna cesaret edemezdi.

"Geçen gün Alessandro'ya da söylediğim gibi, babam unvanımdan asla vazgeçmedi. Bu da hâlâ bana hesap vereceğin anlamına geliyor." Bunun gerçekten doğru olduğundan emin olmasam bile, kardeşimde işe yaramıştı, öyleyse kuzenimde neden işe yaramasındı?

Matteo başını salladı. "Dante öyle."

"Öyle mi?" Sterlie'nin elini bıraktım, kuzenime yaklaştım ve tezgâha yaslandım. "Sen söyle Matteo. Babam döndüğümü öğrendiği an, hâlâ Dante olur mu?"

Kalın bir şekilde yutkundum, gözlerinde korku vardı. "Muhtemelen. O... daha güçlü."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Gözlerimi ona diktim. "Dante mi mafyadan kaçmayı başardı, yoksa ben mi? Beni hiç buldu mu?"

"I..." Matteo yanımdan geçip Sterlie'ye doğru baktı ama ben ileri uzanıp yüzünü ellerimle kavradım.

"Sakin ona bakayım deme."

Sterlie'nin soluğunu duydum ve tek istediğim ona bakmak, onu kollarımın arasına almak ve buna şahit olmak zorunda kaldığı için özür dilemekti. Ama şimdi Matteo'ya sırtımı dönersem, bir dakika sonra bıçağı saplamış olacaktım.

"Özür dilerim," diye bağırdı, sesi titriyordu.

Şimdi hatırladığım kuzenime daha çok benziyordu. "Cevap bekliyorum, Matteo. Dante beni bulabildi mi?"

"Hayır. Ama bu demek değil ki-"

İç çekerek tekrar doğruldum. "Kardeşinin nerede olduğunu sanıyorsun? Eminim birilerinin Pino'yu Arlo'nun peşinden gönderdiğini biliyordur. Sence ona ne olmuştur?"

"Uçak kazası mı?"

"Yoksa öyle miydi?" Kıkırdadım. "Ya sana onun hâlâ hayatta olduğunu, sadece hapishanesinden kaçamadığını söylesem? Tahmin etmem gerekirse, adamlarımın ona çektirdiği işkencelere daha fazla katlanmaktansa ölmeyi tercih ederdi. Arlo'nun peşinden on kuzenimizi gönderdiler ve siz onların öldüğüne inanırken, on kuzenimiz de şu anda benim rehinelerim. Dante bunu biliyor mu?" Matteo yıldırım hızıyla başını salladı. "Şimdi, kim daha güçlü Matteo?"

"Dante... o-" Matteo'nun elleri yumruk haline geldi ve tezgâha vurup inledi. "Bundan hoşlanmayacak."

Omuz silktim. "Yaptığım herhangi bir şeyi beğendi mi?" "Hayır."

"Cevaplar istiyorum, Matteo. Bildiğin her şeyi. Eminim bu çok fazladır çünkü herkes senin etrafında konuşuyor." O her zaman sessiz kuzen olmuştu. Herkesin sırları konusunda güvendiği kişi. Matteo her şeyi biliyordu.

Boğazını temizledi. "Dante, kuzenlerimizin ve kardeşimin onun yüzünden öldüğüne inandığı için Arlo'yu öldürmeyi planlıyor. Ve Adriana..."

Adriana mı?

"Alessandro ile senin hala hayatta olma ihtimalin hakkında konuşurken kulak misafiri oldum. Ben inanmadım ama Alessandro inandı. Yani... seni bulmak ve bu yüzden idam etmek istiyor." Bana doğru eliyle işaret etti. "Çünkü sen her zaman onun yerini alabileceksin ve o bunu tekrar kaybetmek istemiyor."

SİHİRLİ AYNA

Sterlie Adams

Milo dairesine girer girmez beni kucağına alıp bacaklarımı beline doladığında dudaklarımdan yumuşak bir nefes kaçtı.

"Adını sordum," dedim. Dişleri kulağımın kabuğunu sıyırdığında hava kaynağım kesildi.

"Sen yaptın."

"Dedin ki-" Sırtım arkamdaki duvara çarptı ve Milo anında boynuma saldırdı, öptü, kemirdi, ısırıldı.

"Dedin mi?"

"Adımın ne olmasını istiyorsan onu söyledin," diye hatırladım ve bir şekilde bana geri gelmeyi başaran anıya gülümsedim.

"Ne cevap verdin?" Parmakları tenime bastırarak kıcımlı sıklı.

"Milo'ya benziyorsun." Örtülü ereksiyonu vücuduma baskı yaptığında inledim. "Bir kulüp sahibinin oğlu gibi; Milo... Marucci."

Dudakları sanki yıllardır beni öpmek için bekliyormuş gibi dudaklarıma yapıştı ve hala benimkilere bağlıydı

beni duvardan çekip yatak odasına götürdüğünde.

"Yeni hayatınız için yeni adınızı bir kez tanıştığınız bir kıza dayandırmak biraz çılgınca," diye belirttim.

Kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapattı ve sonunda beni tekrar yere bıraktı, nefesi benimki kadar düzensizdi.

"Hatırlarsın diye umuyordum, bir daha karşılaşsak ismi tanırsın ve-"

Güldüm. "Sana umutsuzca aşık olmak mı?"

Milo'nun gözleri doldu. "Öyle değil."

"Hm... evet, çünkü aşık olmak ve aşık olmak var?" Gömleğini ellerimle kavradım ve onu kendime çektim. "Bunu sevdim. Kimse beni gerçekten dinlemiyor, bu yüzden on iki yaşında uydurduğum bir ismi seçmen delice olabilir, ama... bu bana duyulduğumu hissettiriyor. Vay canına, söylediklerimi duymakla kalmadın, dinledin de."

Eğildi ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Ben hayatta olduğum sürece, her zaman seni dinleyen birine sahip olacaksın."

Gülümsedim ve bir an için odasının etrafına bakmama izin verdim. Buraya daha önce hiç gelmemiştim. Benim kaldığım odanın aynısı gibi görüldüğünde şaşırmadım.

Krem rengi duvarlar, pahalı döşemeler ve daha da pahalı mobilyalar. Toronto'daki çatı katındakinden daha küçük pencereler, ama neredeyse aynı kokuyordu. Pahalı meşe ve onun parfümü gibi.

Yatak benimkiyle aynı görünüyordu ama tablolar farklıydı. Benim odamdan tek büyük farkı yatağın karşısındaki devasa aynaydı.

"Bu büyüklükte bir aynaya kim ne için ihtiyaç duyar ki?" diye sorduğumda Milo'nun yumuşak gülümsemesi sırtımaya dönüştü.

"Sana göstereyim," dedi ve elini uzattı, ben de hiç düşünmeden elini tuttum.

Milo beni yatağa götürdü, sonra ayna ile yatağın bir tarafı arasında dururken bana doğru döndü.

Eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce elleri çenemin iki yanında duruyordu.

Parmakları yavaşça boynumdan aşağıya, elbisemin fermuarını açmaya başladığı sırtıma doğru ilerledi. Parmakları sütyenime uzanıp kancasını açtığında nefesim kesildi.

"Durmamı istiyor musun?" diye sordu. Başımı salladım. "Hayır."

Elbisem yere düştü ve sütyenimin ipleri omuzlarımdan aşağı kayarken onu daha uzağa ittim. Milo neredeyse o şeyi üzerimden söküp yatağının üzerine fırlatacaktı, bana bakmaya can atıyordu.

"Keşke sen de kendini benim gördüğüm gibi görebilseydin," dedi alçak bir tonda, sesinde bir törpü vardı.

Ellerimi gömleğinin altına soktum ve kumaşı göğüs kafesinin hemen altına kadar ittim, Milo daha sonra gömleği tamamen çıkarmamda bana yardımcı oldu.

Gözlerim anında onun belirgin kaslarını buldu ve her bir dalgalanmanın üzerinde o güne kadar gördüğüm en büyüleyici manzaraymış gibi gezindi. Elim bronz teninin üzerindeydi, gövdesinin büyük bir kısmını keşfederken gözlerim en muhteşem kahverengi gözlerle kilitlendi.

Milo sadece bana baktı ve ona dokunmama izin verirken gülümsedi. Ellerim pantolonunun en başına ulaşp fermuarı hedeflediğinde, koyu renk gözleri tehlikeli bir hal aldı. Kızgın görüldüğü anlamında değil, ama bir şey vardı. Şehvet dolu bir şey. Şehvetli. Baştan çıkarıcı.

Pantolonunun düğmelerini açmama izin verdi ama elimi içeri sokmaya çalıştığımda çizgiyi çekti. Bunun yerine, kendini bana tamamen açtı, sonra iç çamaşırımı da hedef aldı ve bacaklarımdan aşağı çekti.

Artık ikimiz de çıplaktık ve ben hâlâ aynanın arkasındaki mantıktan habersizdim. Elbette bazı varsayımlarım vardı, ama bir aynanın nasıl bir şey yapacağını hayal bile edemiyordum. Nasıl olur da seks yapmayı olduğundan daha erotik hale getirebilirdi.

Milo'nun parmakları kalçalarımın başlayıp uçları göğüslerimin alt tarafını sıyrana kadar vücudumda gezindi. Oradan ellerime uzandı, yatağa oturdu ve beni kucağına çekti. Ereksiyonu beni dürtüyordu ama Milo'nun kusursuz hareketlerinden o kadar büyülenmişim ki, olabileceklerinden beklemekten yorum yapmayı düşünmedim bile.

İkimiz de aynaya bakıyorduk ama ben gözlerimi onunkilere dikmişim. En azından denedim.

"Bana bakma, cuore mio," diye emretti ve bacaklarımı açtı.

Gözlerim bana dokunduğu yere kaydı, ellerinin kalçalarımın, belimde ve göğsümde nasıl gezindiğini izledim.

Dudaklarını boynuma koydu, beni öptü, ısırıldı.

Elleri göğüslerimi kavrarken aynı anda dişlerinin tenimi sıyırdığını hissettim, en sevdiği oyuncağıymışım gibi benimle oynarken meme uçlarımı parmaklarının arasında yuvarladı.

Birden dilinin tenimi yaladığını, boynumdan kulağımın hemen arkasına doğru ilerlediğini hissettim. "Kendine dokun," dedi, sesi her zamankinden daha hırıltılıydı.

"Ne?"

Milo ellerimi tuttu ve iki parmağımı ağzına alırken birini az önce elinin olduğu göğsüme yerleştirdi. Daha sonra elimi vücudumda gezdirerek mümkün olan her yerime dokunduğumdan emin oldu.

"Ben yokken kendine nasıl dokunduğunu göster bana." Sesi tüylerimi diken diken etti.

Parmaklarım ıslak dudaklarımın arasından kaydı, önce onun eli bana rehberlik etti.

Aynada klitorisimi uyarmak için parmaklarımı nasıl kullandığını izlerken ağzım kurudu. Bacaklarımın kapanmak istediğini izliyordum, ama o benimkilerin kapanmasını engellemek için bacaklarını daha da açtı.

Sonunda elini çekti ve o izlerken kontrolü ele almama izin verdi. Ellerini kalçalarımaya koydu, parmakları etime girintiler yaptı, beni daha geniş açmaya zorladı ve ikimize de daha iyi bir görüş sağladı.

Bakışlarımı tekrar yukarı çektim ve yansımada kızarmış yanaklarımı gördüm. "Ben... Milo, ben zar zor-"

Nefesi kulağımın kabuğunu sıyırdı. "İki parmağını o güzel amcığının içine sok."

Midemde bir miktar utanç birikti, ama şehvet ve beklenti üstünlüğü ele geçirdi. Cesaret verici bir nefes alarak parmaklarımı açıklığının etrafında dolaştırdım, onları yavaşça içeri kaydırırken gözlerim amıma sabitlendi.

Aldığım nefes bir anda beni terk etti ve içimde bir yerlerde tutuşan alevi yatıştırmak için boştaki elimle göğsümü sıktım.

"Aynen böyle, Sterlie." Milo beni daha sıkı tutarak kulağıma inledi. "Şimdi açgözlü amcığının parmaklarını kavrayışını, benim olmalarını dileyişini izlememe izin ver."

Başımı vücuduna yasladım ama izlediğimden emin oldum.

Parmaklarımı amıma sokmamı izlemek, her ufak hareketi fark etmek, inlerken Milo'nun yüzündeki işkence dolu ifadeyi görmek sandığımdan çok daha erotik bir şeydi.

"Ne kadar güzel görüldüğünü görüyor musun, cuore mio?" diye fısıldadı kulağıma. "Ne kadar ateşlisin?"

Tenim yanıyordu ve zevk şokları damarlarımda ateş topları gibi dolaşıyordu.

"Kendine bir bak, aşkım." Dudakları boynuma uzandı ve iz bırakmak için tenimi emdi. "Seni tatmayı ne kadar çok istediğimi bilemezsin. Şu anda beni ne kadar delirtiyorsun."

Göğüslerimi sıktım, meme uçlarımla oynadım ve parmaklarımı içime sokup çıkarmaya devam ettim, başparmağımın pedini klitorisimin üzerinde okşadım. Ağzım açık kalmıştı, inliyordum.

Boğazımın derinliklerinden gelen bir sesle gözlerimi kapatıp kendimi zevke bırakma isteğime rağmen her şeyi gözlemledim.

"Milo," diye soludum, amımın parmaklarımın etrafında sıkıldığını hissederken.

Adını duyunca Milo'nun ellerinden biri kalçamdan amıma doğru kayarak kendi elimi kapattı. Parmaklarımı içimden çıkardı ve ağzına götürdü. "Benim için hazır olduğunu düşünüyor musun, cuore mio?"

Başımı salladım.

Milo parmaklarımı ağzına aldı, dili onları yalayarak temizledi. Memnuniyetle mırıldanırken göğsü çıplak bedenimde titreşiyordu. "Çok lezzetli."

Onu öpmek için kucağında dönmeye çalıştım ama Milo beni yerimde kalmaya zorladı.

Komodine uzandı, üst çekmeceyi açtı, bir prezervatif çıkardı ve yırtarak açtı.

Beni bacaklarının üzerinde öne doğru iterek bedenlerimizin arasına uzandı. "Bana seni becermemi istediğini söyle."

Elleri belimi kavradığında nefesim kesildi ve beni tekrar ön tarafıyla buluşana kadar geri çekti. Kalçalarım bir kez daha uzandı ve onları açmaya zorladı.

Aynada amımın nasıl parladığını, onun için ne kadar hazır olduğumu görebiliyordum ama yine de konuşmadım.

"Sterlie." Parmakları amıma girdi ve anında kendi parmaklarımın farkını hissettim.

Milo'nun parmakları kalın ve becerikliydi ve kendime ilk kez dokunmuyor olsam da, parmakları içimde daha iyi hissettiriyordu.

İşini bitirmesi için sessiz bir dua ederek parmaklarının etrafında kenetlendiğimi hissedebiliyordum. Geriye yaslandım, her hamlesinde inliyordum.

"Söyle."

Elini kendi elimle kapattım ve parmaklarını içimden çektim. "Beni becermeni istiyorum Milo."

Yaramazca gülümsedi, açlıktan ölüyormuş gibi bir inilti onu terk etti.

Milo bir kolunu etrafıma dolayarak beni hafifçe yukarı çekti, böylece serbest eli sikine ulaşabildi. Dudaklarımın arasından ucunu okşadı, ıslaklığımla kendini kapladı, sonra kendini açıklığımla hizaladı ve beni yavaşça indirdi.

Amcığım onun aletini bütünüyle yutarken, onun üzerine çöküşümü izleyebiliyordum. Bir sonraki nefesim bir soluk olarak çıktı, ben dokunacak bir şeye ihtiyaç duyarak kendi göğüslerimi kapatırken elleri beni yönlendirmek için kesinlikle kalçalarımıdaydı.

"Kullan beni, cuore mio," diye homurdandı. "İhtiyacın olan her şeyi al."

Nefes alamıyordum. Bu pozisyon onun geçen seferkinden çok daha derine girmesine izin veriyor, beni rahatlatmanın ötesinde geriyordu. Kalçalarım her hareket ettiğinde, içimde beni inleyen bir noktaya çarpıyordu.

Tırnaklarım kendi derime battı, gözlerim sadece beni yukarı çektiğinde sikiinin neredeyse tamamen içimden çıkmasını izleyebilmek için zorla açık tutuldu. Ve kalçalarını iterek kendini öyle bir güçle tekrar içime soktu ki ağlamak istedim. Mutlu gözyaşları. Aşırı zevk gözyaşları.

Kalçalarımızın her hareketi, her itiş beni gökyüzüne doğru daha yükseğe çekti, beni emin olmadığım bir evrene fırlattı. Hatta var olduğunu bile.

Bana dokundu, ellerini karnımın, karnımın üzerinde gezdirdi. Bir eli kalçamı kavırıyor, diğeri klitorisimi okşuyor, hafifçe ovuyordu. Bana öyle özenle, öyle nazık ama sert, öyle dikkatli ama muhtaç bir şekilde dokunuyordu ki, beni kafamdan vurup acıma son vermesi için ona yalvarmak istedim.

"Oh, lanet olsun." İçimden çıkarken yüksek sesle bağırdım ve hayatımın geri kalanında onu içimde hissedeceğimden emin olmak istiyormuş gibi geri çarptı.

Gözlerim aynada onunkilerle buluştu, bunun ölümcül bir hata olduğunu fark ettim.

Milo'nun gözleri karanlıktı, şehvet ve özlemle sarhoş olmuştu. "Kendine bir bak, cuore mio," dedi, sesinde

arzu. "Bak beni ne kadar iyi alıyorsun. Her santimimi nasıl da yutuyorsun."

"Milo," diye inledim.

Ritmi artarken ve beni sikinin üzerinde zıplatırken bile göz teması kurduk. Bacaklarım sıvıya dönüşmüştü, yani kendi başıma hareket etmek istesem bile bunu yapabilecek durumda değildim. Ama zaten buna gerek de yoktu.

Milo beni sertçe sikti, klitorisimi okşadı ve çığlık attırdı.

Aletini sıkıyordum, sinirlerim midemin çukurunda toplanıyordu, ta ki düşene kadar.

Beni vurduğu gökyüzünden düştüm, o yükseklikten düştüm ve yere çakıldım; gözlerim kapandı, bacaklarım titredi ve onun adı dudaklarımdan döküldü.

Asla bana ait olmaması gereken bir adama aşık oldum ama aşık olmaya hazırdım.

SEN BENİM OLDUĞUNDA

Milo Marucci

Önümde yatıyordu, yüzüm kalçalarının arasına gömülmüştü.

Adımı inlediğinde ve bir elini saçlarımın arasına soktuğunda göğsümde sahiplenici bir hırıltı titreşti.

Ağzım klitorisinin üzerine kapandı, onu kıvrandırmak için mükemmel bir basınçla yalıyor ve emiyordum.

Tadı dilimdeydi; çok tuzlu ama çok tatlıydı. Kokusu beni çılgına çeviriyordu. Eğer hayatımın geri kalanını tek bir yerde geçirebilseydim, bu onun amına gömülmek olurdu. İster dilimle ister sikimle olsun, umurumda değildi.

Elim vücudunda yukarı doğru kayarak mükemmel göğüslerinden birini kavradı. Onu sıktım ve sertleşmiş meme ucunu iki parmağımın arasında yuvarlayarak sıkıştırdım.

Ona dokunmama izin vermemeliydi. Artık bağımlıydım. Asla durmak istemiyordum. Elim onun vücudunda olmadığı her saniye, ölecekmişim gibi hissediyordum. Ve tenim onunkine değdiği her an, yine ölüyormuşum gibi hissediyordum çünkü onun gibi bir mükemmelliğe dokunmayı hak etmiyordum.

Onu bir daha asla bırakmayacaktım. Ne olursa olsun. Denesem bile yapamazdım.

Sterlie benim için çok değerliydi. Kalbim için çok önemliydi. Hayatımın çok büyük bir parçasıydı, onsuz ölürdüm.

"Milo," diye inledi ve saçımı çekti. Diğer eli benimkini göğsünün üzerine koyup tuttu. "Lütfen..."

"Seni yakaladım, cuore mio." Dilimi içine soktum, tadına bakarak inledim.

Klitorisini emdim ve tekrar ismimi haykırdığını duydum.

Bir an için kafamı kaldırıp baktığımda, bu sefer aynadan değil ama beni nasıl izlediğini fark ettim ve en mükemmel amını yemeye dönmeden önce gülümsemekten kendimi alamadım.

Bacaklarını daha da ayırarak, parmaklarımı eklemekten önce bir süre dilimle onu becermeye devam ettim. Ona hak ettiği şekilde tapmak, onun için diğer herkesi mahvetmek istedim.

Benim dışımda biriyle yatmayı düşündüğünde beni hissetmesini istiyordum, o kadar ileri gitmesine izin vermeyecek olsam bile. Kendisini bu kadar iyi hissettiren, hiç kimsenin yapamadığı gibi boşalmasını sağlayan kişiyi hatırlamasını istedim.

Klitorisini ovuşturdum ve ağzıma aldım, parmaklarımı içine ve dışına pompaladım. Kıvranıyor, adımı haykırıyor, saçımı çekiştiriyor ve muhtemelen beş kez ruhunu bana satmayı teklif ediyordu.

Taşaklarım serbest kalmak için ağrıyordu, sikim o kadar sertti ki neredeyse acı veriyordu. Tekrar içine girmek için can atıyordum. Aşağı uzanıp ucumu çimdiklemek zorunda kaldım çünkü tekrar onun içine girmeden boşalmamın hiçbir yolu yoktu.

Sterlie'nin vücudu kaskatı kesildiğinde, bacakları titrediğinde, amı sanki hayatı buna bağılmış gibi parmaklarımın etrafında kenetlendiğinde, hiç zaman kaybetmedim.

Komodinine uzandım, başka bir prezervatif aldım, oturdum ve hızla taktım. Sterlie'nin bacaklarını kalçalarımın üzerine yatırdım, sonra kendimi onun açıklığına konumlandırmadan önce sikimin ucunu ıslak dudaklarının arasından kaydırdım.

"Bekle," dedi Sterlie, ben zaten onun içine batıyordum. Bir anda donup kaldım.

"Sorun nedir?" Sistemime yayılan bir tutam panikle geri çekildim.

Yanlış bir şey mi yaptım? Oh, Tanrım, benden Stop-stop? Bunu ben girmeden önce mi söyledi-

Sterlie doğruldu ve dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce elleriyle yüzümü kavradı. Onun içinde eridim, beni öptüğü her saniye korkularımdan arındım.

Dudakları sadece benim erişebildiğim gizli bir sığınak gibiydi. Denemeden sinirlerimi yatıştırdı. Bana mümkün olduğunu bilmediğim şeyleri hissettirdi.

Beni tanıyan insanların çoğu benden korkarken, bana kaşlarını çatarken ve gitmemi dilerken, Sterlie gülümsüyordu. Bana dokunmaktan korkmuyordu, yanımda olmaktan korkmuyordu. Onu karanlığımla lekeleyeceğimden korkmadı ve ne tür bir yük getirdiğimi öğrendiğinde kaçmadı.

Tanrım, onu nasıl sevmem?

"Sadece seni öpmek istedim," dedi bana gülümseyerek. Sterlie sanki bir şeyi siliyormuş gibi başparmağını alt dudağımın altında gezdirdi.

Kalbim sıkışmıştı. "Hayatımızın sonuna kadar beni öpebilirsin."

"Bunun bir teklif olması mı gerekiyor?"

Başımı salladım. "Sikeyim hayır. Bundan çok daha iyi bir şeyi hak ediyorsun."

Gözleri kısıldı, dudaklarında mahcup bir gülümseme belirdi. "Yani sen evlenme teklif etmeyi düşünüyorsun, ha?"

Seni ilk gördüğümünden beri bunu düşünüyorum.

Cevap vermek istemediğimden ya da ne cevap vereceğimi bilemediğimden dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım ve dilimi zorla ağzına soktum. Ellerim kıcını sıkıyordu, sikim hala onun içine girmeye hazırdı ve o anda ondan çıkan ses kulaklarıma müzik gibi geliyordu.

Dudakları çok yumuşak, çok pürüzsüzdü ve birden hayatımdaki bu muhteşem kadın için minnettarlık duymaya başladım. Var olan en iyi insan.

Onu o kadar çok istiyordum ki, şu anda ona sahip olamazsam her an ölecekmişim gibi hissediyordum ama sabırlı olabilirdim. İki orgazm benim rekorum sayılmazdı ama eğer o burada durmak istiyorsa, ben de durabilirdim.

Sterlie aniden kıkırdadı, sonra geri çekildi ve yatağın üzerine düştü.

"Bu kadar komik olan ne?" Dürüst olmak gerekirse biraz kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Tadının bana benzemesi hoşuma gidiyor," diye itiraf etti, yanakları kızarmıştı.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Öyle mi?"

Başını salladı. "Aynen öyle, marito mio." Sterlie kalçalarını oynatarak amını tekrar bana yaklaştırdı. "Şimdi, eğer beni bir kez daha sikebilirsen, bu harika olur."

Kalbim gülümsedi ve bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Keşke bana ne yaptığını bilseydi.

Aletime uzandım, bir kez daha onun açıklığına hizaladım ve bir kerede ona battım. Serbest kalan elim karnına bastırıyor, her santimini sikimle doldurduğumu hissediyordu.

O kadar ıslak ve sıcaktı ki, benim için mükemmeldi. Onu prezervatifsiz hissedebileceğim günü özlemle bekliyordum ama bu yakın bir zamanda olmayacaktı.

Ona tekrar tekrar sokuldum, sadece onun bana verebileceği yüksekliğin peşine düştüm. Onunla olmak sadece seks değildi; daha fazlasıydı. Sadece bir orgazm değildi; tüm duyularımı ele geçiren bir mutluluktı.

Onunlayken bayıldım.

"Tadımın senin gibi olması neden hoşuna gidiyor?" Başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirirken diğer elim yüzüne uzandı ve gözlerimin içine bakması için yanaklarını hafifçe sıktım.

Sterlie itişlerime karşılık verdi, inlemeleri yatak odamı seslerle doldurdu.

"Çünkü..." G noktasına vurduğumda nefesi kesildi, her iki yanındaki yatakları kavradı. "Çünkü benim olman hoşuma gidiyor."

Onu daha sert becerdim, çığlıkları giderek yükseliyordu. Umarım komşular evde değildi, gerçi evde olsalar da umurumda değildi. Bırakalım da kız arkadaşımın ne kadar iyi sikildiğini duysunlar.

Vücudunu kendi vücudumla kapladım, dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım ve onu kabaca öptüm. Muhtaç.

"Sadece senin, cuore mio." İsterse hayatımın geri kalanını memnuniyetle mahvedebilirdi. Bunun için ona teşekkür ederim.

Sterlie de beni öperken yüzümü kavradı. Bacakları kalçalarımın etrafını sarmıştı ve itişlerimi yavaşlatmama rağmen, seks hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

"Benim için gel, aşkım," diye yalvardım; konuşurken dudaklarım onunkilere değdi, sonra onu öpmek bana verilmiş bir hakmış gibi yeniden birleştiler.

Adım dudaklarından dökülene kadar birkaç vuruş daha yaptı ve yere yığıldı. Tenine pembe bir kızarıklık yayıldı; boşalırken gözleri kapandı ve beni de kenara çekti.

Nefes almaya çalışarak onun üzerine yığıldım.

Kıpırdamadan yattığımız süre uzadıkça Sterlie'nin ne kadar bitkin olduğu daha iyi anlaşıyordu. Her geçen saniye nefes alış veriş yavaşlıyor ve uykuya dalarken daha da derinleşiyordu.

Kulağa ne kadar saçma gelse de, ben hâlâ üzerindeyken uykuya dalabilmesi benim için şaşırtıcı derecede çok şey ifade ediyordu.

Ama uyumadan önce onu temizlememiz gerekiyordu.

AYRILIK GÖLGESİ

Milo Marucci

Sterlie'ye baktım ve bir an için onun huzur içinde uyumasını izledim.

"Seni çok seviyorum, Sterlie Adams. O kadar çok ki canım yanıyor," diye fısıldadım, duymayacağını biliyordum ve ayağa kalkmadan önce alnına bir öpücük kondurmak için eğildim.

Kurşun geçirmez yeleğimi düzelttim, sonra üzerine uyacak bir gömlek almak için şifonyerime doğru yürüdüm.

İçimdeki her şey onunla kalmak istiyordu ama yapamadım. Onu koruyacağıma söz vermişim ve ailemle olan sorunları çözene kadar asla güvende olmayacaktı.

Eğer kendimi feda etmem onun iyi olacağı anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Ona son bir kez daha baktığımda ciğerlerimden ağır bir iç çekiş çıktı ama ne olursa olsun gitmem gerektiğini biliyordum.

Sessizce yatak odamdan çıktım ve kapıyı o kadar yavaş kapattım ki neredeyse hiç ses çıkmadı. İstedğim son şey, onun uyanması ve gitmek zorunda olduğumu ve muhtemelen geri dönmeyeceğimi bilmesiydi.

Arlo ve Dahlia oturma odasında oturmuş beni bekliyorlardı.

Dahlia Viola'yı kollarının arasına aldı ve uyanmaması için onu salladı.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Arlo sordu, sesinde belirsizlik vardı.

Başımı salladım. "Burada kalabilirsin, Arlo. Benim için hayatını riske atmak zorunda değilsin."

Arlo karısına baktı, dudaklarına bir öpücük kondurdu, sonra sandalyeden kalkıp bana doğru yürüdü. "Yanında birine ihtiyacın var. Ve kabul edelim, ben yürüyen bir ölüyüm. Hayatta olduğunu biliyorlar, saklanmana yardım ettiğimi de biliyorlar. Çoktan ölmemiş olmam bir mucize. Eminim saldırmak için doğru anı bekliyorlardır. Ölmememin tek yolu senin geri dönüp yönetimi devralman."

Kuzenim, özgür bir adam olarak birkaç yıl geçirebilmem için hayatını benim için riske attı. Beni güvende tutmak için karısıyla yaşayabileceği yılları feda etti. En azından onun için her şeyden vazgeçerek bu iyiliğe karşılık verebilirdim.

"Yalnız gitmemin daha iyi olacağını düşünüyorum," diye itiraf ettim. "Yalnız gidersem, barış için geldiğimi gösteririm. Eğer bir ordu getirirsem... şey."

"Matteo da aynı şeyi düşünüyordu," dedi Arlo. "Bilmen gerektiğini düşündüğü her şeyi sana gönderdim, değil mi?"

"Evet, teşekkür ederim." Fazla bir şey değildi ama kardeşlerimin ortalama yatma saatlerini bilmek işime yaradı.

Konuşmam gereken kişi babamdı, tercihen kardeşlerim olmadan. Bir ebeveynle başa çıkabilirdim, kardeşler, kuzenler ve amcalarla pek değil.

"Matteo babandan biraz daha uyanık kalmasını istedi, o yüzden..."

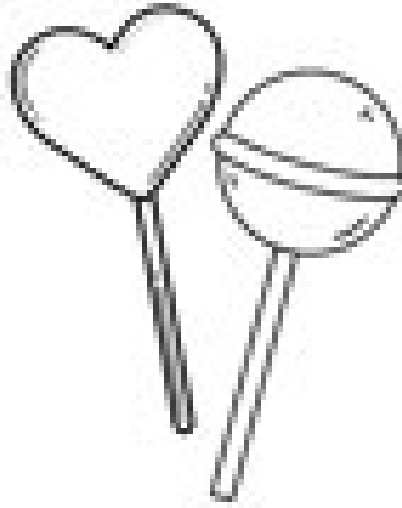
Saate baktım. Neredeyse sabahın üçüydü. "Biliyorum. Gitmem gerekiyor."

"Dokuza kadar aramazsan, Sterlie'ye öldüğünü söylerim."

"Hayır," diye araya girdim. "Sadece ona geri dönmeyeceğimi söyle, bence bu daha az-"

Dahlia, "Öldüğünü düşünmek daha az acı verici olacak," dedi. "Ona gideceğini söylemeliydin."

Ah, keşke veda edebilseydim... "Beni öldürmezlerse, veda etmek için geri geleceğim."

Tıpkı Matteo'nun dediği gibi, arka kapıyı açık bıraktı, böylece kimseyi uyandırmadan eve gizlice girebilecektim. Sürpriz bir şekilde, o da beni kapıda karşıladı.

"Pederin ofisinde ama yorgun ve öfkeli çünkü ona neden ayakta kalması gerektiğini söyleyemedim," dedi Matteo, sessizce konağın içinden babamın ofisine doğru ilerlerken.

Bundan hoşlanmayacağını düşündüm. "Kardeşlerim hâlâ uyanık mı?"

"Hayır. Bütün odalarını kontrol ettim ve uyuyorlar." En azından bu da bir şeydir. "Kız kardeşim mi?"

Matteo bir kahkaha attı. "Ciddi misin? Adriana bütün gece uyanık kalmayı göze alamaz. Kocasını göz altı torbalarının ipuçlarını görse onu öldürür."

Değiştireceğim başka bir şey daha vardı. Kız kardeşim ona böyle davranan bir adamla evlenmeyi hak etmiyordu.

"Biliyor mu?" Ofise vardığımızda sordum. Matteo omuz silkti. "Kimsenin ona söylediğini sanmıyorum."

"Tamam." Derin bir nefes aldım, sonra elimi kaldırdım ve kapıyı çaldım.

LUCA'NIN DÖNÜŞÜ

Milo Marucci

"Luca." Babamın gözleri şoktan kocaman olmuştu. Gözlerinde bir damla yaş gördüğüme bile yemin edebilirim. "Ne... nasıl? Sen...?"

Ofisine girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Babam saniyeler içinde yanımda durdu ama bana dokunmadı. Sanki gerçekten ben olduğumdan emin olmak istercesine yüzüme baktı.

Farklı bir tepki beklesem de onu suçlayamazdım.

"Lütfen, geri çekilir misiniz?" diye sordum. Dokunulmaktan hoşlanmadığımı hatırlaması harikaydı, muhtemelen bu yüzden bana elini bile sürmeye kalkışmadı, ama diğer insanlara yakın olmak da bana göre değildi.

Geri çekildi, hâlâ bana dayanılmaz bir yoğunlukla bakıyordu. "Açıkla kendini."

"Ben bunun için buradayım." Aldığım bir sonraki nefes ciğerlerime tam olarak ulaşmadı. Hayatım için endişelenmem gerekirdi ama aklım Sterlie'deydi.

Acaba uyandı ve artık yanında olmadığını fark etti mi?

Arlo ve Dahlia'nın ona gittiğini söyleyip söylemediğini ve bu habere nasıl tepki verdiğini merak ettim.

Benim için ağlayıp ağlamayacağını merak ediyordum, tıpkı ona zar zor sahip olduktan sonra onu kaybettiğim için içten içe ağladığım gibi.

"Bana bir gün tıpkı senin gibi olacağımı söylediğin günü hatırlıyor musun?" Gözlerimi kaçırmak istesem de babamın gözlerinin içine bakarak sordum. Başını salladı. "Bana bunu isteyip istemediğimi hiç sormadın."

"Ama sen yaptın, Luca."

"Bir süreliğine, evet." Çünkü dışarıda daha iyi bir dünya olduğunu bilmiyordum.

Masasının arkasına geçti ve oturdu. "Otur, Luca."

Hareket etmedim. "Hakkında çok konuştuğum kızı hatırlıyor musun?"

Tereddüt etti ama başını salladı. "Onun ne alakası var evlat? Neden gittiğini bilmek istiyorum. Zavallı ailenin senin öldüğüne inanmasına neden izin verdin? Gidişinin neye sebep olduğunu biliyor musun?"

Daha fazla bağırs bekliyordum.

"Evet, biliyorum. Ayrılma sebebim ve şimdi geri dönme sebebim tamamen onunla ilgili." Babam başını eğdi ama devam etmeme izin vermek için sessiz kaldı. "Ayrıldım çünkü bu hayat, başka sonuçları olmadan yapmamıza 'izin verilen' şeyler, senin için bir lütuf olabilir baba, ama benim için bir kâbustu."

"Nasıl kabus?"

"Pedro'nun eskiden ne yaptığını hatırlıyorsun, değil mi? Bana ne yaptığını sana anlatmıştım ama sen bana inanmamıştın? Bana nasıl sineye çekmem gerektiğini, çünkü bir çocuğun böyle bir kaderle karşılaşmasının mümkün olmadığını söylediğini?" Ellerim yumruk oldu ama tehditkâr görünmek istemediğim için gevşettim. Buraya konuşmak için gelmişim, savaş başlatmak için değil. "Bunu nasıl bu şekilde görmezden gelebildiğini anlamıyorum. Bu beni öfkeli kıldı ama en önemlisi kendimi yalnız hissettim. On dört yaşındaydım, hayal bile edilemeyecek şeylerle uğraşıyordum ve sen beni

kendi başıma halledeceğim. Başa çıkmak bile değil. Bir saat sonra geri dönmemi ve her zamanki gibi soğuk olmamı istediniz."

Kayıtsız görünüyordu, yüz hatlarında yaptığı hatanın bir nebze bile farkında değildi. Pişmanlık duymuyordu. Bu sadece onun bunu ne kadar az önemsediyini anlamamı sağladı. Elbette umursamadığını biliyordum ama bu durumdan bu kadar rahatsız olmadığını, sanki günlük bir olaymış gibi davrandığını hiç anlamamıştım.

Tek istediği onun izinden gidecek bir askerdi; kardeşlerimden biri olmayan biri.

"O gün ilk kez birilerinin benim ihtiyaçlarımı, aslında herhangi birinin ihtiyaçlarını ne kadar az önemsediyini fark ettim. Bu aileden nefret etmeme neden oldu. Keşke normal bir ailede doğmuş olsaydım dedim."

Söylediğim her kelimedede babamın daha da sinirlendiğini görebiliyordum ama kendini tuttu.

"Ve kurtardığım kız... o benim tek güvenli yerimdi. Bu ailede ne zaman bir şeyler ters gitse, onu düşündüm ve onu ailesine geri götürdüğümde onunla birlikte gitmeyi ne kadar çok istediğimi düşündüm," dedim. "Onun yüzünden ayrılmadım. Ama onun sayesinde nasıl yaşamak istemediğimi biliyordum. Özgürlük istiyordum. Her adımımı takip eden tonlarca kuzenim ve amcam olmadan dolaşabilmek istedim. Birdenbire yeme dönüşmeden yaşamak istiyordum. Ve sana söyleseydim, beni dinlemezdin. Bu yüzden, bu hayat için tek şansım kaçmaktı."

Anlamış gibi başını salladı ama anlamadığını biliyordum. "Neden geri döndün?"

"Pedro'nun çocukları ve kardeşlerim ona eziyet ediyor."

Kaşları şaşkınlıkla kalktı, sanki neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yokmuş gibiydi. "Ona nasıl eziyet ediyorsun?"

Kuzenlerimin yaptıklarından gurur duymak için mi detayları soruyordu yoksa sadece durdurabilmek için mi bilmek istiyordu anlayamadım. Muhtemelen birincisiydi.

"Başta Arlo'yu bulmak için onun peşindeydiler ama onun yerine beni buldular. Ve benim hayatta olduğumu bildiklerinden beri, o daha da

Tahmin edebileceğiniz gibi tehlikede." Ne yaptıklarını nasıl bilmez?

"Ve bunu durdurmamı mı istiyorsun?" Güldü. "Artık senin için her şeyi yapacağımı düşündüren ne Luca? Sen gittin. Bize ihanet ettin."

Evet, bu daha çok konuşmamızın nasıl sonuçlanacağını düşündüğüm gibiydi.

"Öylece durmanı istemiyorum," dedim. Sinirlerimin gerildiğini hissedebiliyordum ama Sterlie için güçlü olmalıydım. "Yönetimi devralacak birine ihtiyacın olduğunu biliyorum ve onun güvenliği karşılığında bunu yapmaya hazırım."

Yaşlıydı, elleri titriyordu ve bunun gergin olmasından kaynaklandığına inanmayı reddediyordum. Neredeyse hasta görünüyordu. Gözleri kızarmıştı ama ağlamaktan değil çünkü o adam gözyaşının ne olduğunu bilmiyordu.

Zayıftı.

Babam daha yüksek sesle güldü, sesi bir manyak gibi çıkıyordu. "Oh, Luca." Çekmecesine uzandı ve açarsa bir silah çıkarıp beni vuracağını biliyordum.

O yapamadan cebimden silahımı çıkardım ve ona doğrulttum. "Bu bir soru değildi," diye konuştum, bu kez sesimde zehir vardı.

Öfke ondan yayılıyordu ve silahımı görünce kalın bir şekilde yutkundu. "Luca," diye uyardı. "Saçmalama evlat. Bir çözüm bulabileceğimize eminim. İndir o silahı."

"Korkarım bunu yapamam." Şimdi anlaşmamı kabul etse bile, sonunda beni öldürecekti. Geriye tek bir seçenek kalmıştı. "Yapamayacağımı biliyorsun."

"Oğlum, benimle oyun oynama şimdi," diye tükürdü. "Hepsi aptal bir kız için. Delirdin mi sen?"

"Ona bir kez daha aptal kız dersin, sana meydan okuyorum."

Ofisin hemen üzerindeki yatak odasından, kardeşlerimden birinin uyandığını haber veren bir ses duydum. Bunu biraz daha çabuk bitirmeliydim.

"Beni öldüremezsın. O kadar taşaklı değilsin." Tekrar güldü, muhtemelen son söylediğinin

Birini öldürdüğüm zaman hala mafyanın bir parçası olduğum zamandı. "Demek istediğim, hadi ama, sen bile yalakalık yapamıyorsun-"

Tetiği çektim ve kurşun tam kaşlarının arasına isabet etti. Gözlerindeki tüm yaşam kırıntıları neredeyse anında boşaldı.

Bu dünyadan götürdüğüm ilk insan değildi ve masum da değildi ama yaptığım şeyin şoku beni bir gelgit dalgası gibi vurdu.

Ölmeyi hak edenleri öldürmek bir şeydi, ama kendi babamı öldürmek başka bir şeydi. Ve hepsi Sterlie'nin güvenliği içindi.

Belki de kendimi suçlu hissetmeliydim ya da en azından pişmanlık duymalıydim ama rahatlamıştım.

Her şey bitmişti. Sterlie'nin çektiği acılar sona ermişti; birilerinin peşinde olup olmadığından endişe etmeden hayatını yaşayabilirdi.

Cansız bedeninin üzerinde durdum, arkamdaki kapı açıldığında adrenalin beni uyanık ve dik tutuyordu.

"Neden bir silah-" kardeşim konuşmayı kesti, babamızın cesedini yerde görünce açıkça şaşırmıştı.

Bir silah sesi duyuldu ve bir saniye sonra bir namlu başımın arkasına dayandı.

"Çok büyük bir hata yaptın," dedi Dante.

"Hayır, yapmadım," diye cevap verdim kendi kendime gülümseyerek.

"Arkanı dön." Silah başımın arkasından uzaklaştı ama bunun uzun sürmeyeceğinden emindim.

Bir kez olsun karşı koymadım ve artık endişelenecek bir şeyim olmadığını bildiğim için arkamı dönüp kardeşime baktım.

Dante yüzüme bakarken gözleri büyüdü, öfke şaşkınlıkla karışmıştı. Son on iki yıldır, muhtemelen babamız emekli olduktan sonra mafyanın başına geçmeye hazırlanıyordu, bu yüzden ben daha fazlasını anlayamadan yüzünü düzeltmekte gecikmedi.

"Luca?"

Hayatta olduğumu biliyordu. Ne de olsa daha önce telefonda konuşmuştuk. Beni gördüğüne neden bu kadar şaşırdığı ise benim için bir muammaydı. Belki de bunun bir şaka olduğunu düşündü, haftalar önce konuştuğu kişinin gerçekten ben olduğumu düşünmedi.

"Silahını indir, Dante," dedim sesimi her zamanki gibi sert tutarak. Bu ailedeki rolüme çoktan geri dönmüştüm, bu yüzden Luca'nın geri dönme zamanı gelmişti.

Milo, Sterlie Adams'a ait biriydi. Kendini onu güvende tutmaya, sadece daha büyük bir iyilik için öldürmeye adanmıştı.

Luca kötü biriydi, buraya ait olan biriydi.

Dante silahını indirmede, zayıflığına herkesin güleceği bir duruşla donup kaldı.

"Kendimi tekrarlamamı mı istiyorsun?" Daha da sert konuştum. "Bana itaatsizlik ettiğinde ne olduğunu hatırlamıyor musun?"

Çenesini sıkıyor, boştaki elini yumruk yapıyordu ama sonunda silahını indirdi. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Bana bir soru daha sor ve ne olacağını öğren." Ağabeyimin yanından geçip diğer tüm kardeşlerimin ve kuzenlerimin, birbiri ardına yavaşça düşen silahlara nişan alarak beklediği koridora doğru yürüdüm.

Döndüğümde yaşadıkları şok aşikârdı, babamız ya da amcamız için duydukları üzüntü tahmin edilebilirdi ama hiçbirisi tek kelime etmeye, gözyaşı dökmeye ya da herhangi bir duygu belirtisi göstermeye cesaret edemedi.

Hepsinin tam ortasında dururken olduğum yerde durdum.

"Tebrikler," dedim, sesim neredeyse robotikti. "Geri dönmem için yaptığınız çağrı başarılı oldu. Ama onun şartları altında geri döneceğimi düşündüyseniz, yanıldınız. Bugünden itibaren bana hesap vereceksin. Beni rahat bırakmamanın sonuçları olacak, yani beni bir kez kızdırırsan gidersin." Odaya ilk giren o olduğu için Dante'ye baktım. "Cesedinin gitmesini istiyorum. Eğer bu

Beş dakika içinde hala orada olursanız, eminim sizi cehennemin kapısında karşılayacaktır."

Annemin yanına gitmek için ailemin yanından geçerken gözlerim Adriana'nın kilerle buluştu. O ana kadar dönüşüme bir tek kız kardeşimin sevineceğini sanıyordum ama ona baktığımda yüzünde bir kızgınlık vardı.

NASIL YAPABİLİRSİNİZ?

Sterlie Adams

"Sterlie, lütfen," diye yalvardı kız kardeşim telefonda. Sesindeki gözyaşlarını duyabiliyordum ama duygularımdan o kadar yoksundum ki umurumda bile değildi. "Milo orada iyi olacak. Orası onun ailesi. Ama... sen, Sterlie..."

"Umurumda değil." Elbiselerimi birbiri ardına bavuluma attım. Normalde onları katlardım ama aptal kıyafetlerimi katlayacak havada değildim.

Dürüst olmak gerekirse, neden bavul hazırladığımdan bile emin değildim.

"Sterlie," Arlo'nun sesi yatak odamın kapısından geldi.

Başım döndü, ona bakarken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. "Bunu yapmasına nasıl izin verirsin?!"

Arlo cevap veremeden yatağımdan telefonunu kaptım. Flora'yı aramıştı çünkü bunun beni sakinleştireceğini umuyordu ama gerçekte bu beni daha da sinirlendirdi.

"Milo'nun gitmesine nasıl razı olabiliyorsun?" Flora'ya bağırdım. "Onun senin en iyi arkadaşın olduğunu sanıyordum?"

Flora içini çekti. "O bir yetişkin Sterlie. Onu ikna etmeye çalışsam bile, yine de bunu yapardı."

"Hayır, yapmazdı!" Telefonu elime aldım ve eğer yeterince güçlü olsaydım, muhtemelen

ikiye bölünmüş. "Milo kötü adamdan çok daha fazlası! Orada olmak bile istemiyor. Bunu yapıyor çünkü başka yolu olmadığını düşünüyor."

"Başka yolu yok," dedi Arlo.

"EVET, VAR!" Telefonunu yatağıma geri fırlattım ve ona döndüm. "Olmak zorunda."

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğüs kafesimin içinde çarptığını hissedebiliyordum. Arlo ve Flora'nın Milo'nun istediği buymuş gibi davrandıkları her saniye başımdaki zonklama daha da artıyordu.

Anlaşılan onu tanımıyorlardı bile.

"Hayır, Sterlie," dedi Flora.

"Peki ya Kai?" diye sordum. "Eminim Milo'yu oradan çıkarmanın bir yolunu biliyordur."

"Öyle olsa bile, Kai'nin Milo için bir bok yapmayacağını biliyorsun." Arlo elini omzuma koydu ama ben hemen elini üstümden çektim.

"Evet, ederdi. Milo daha önce ona yardım etmişti ve Flora isterse-"

"Yapabileceğim tek şey Palermo'ya birkaç kişi göndermek, Sterlie," dedi Kai'nin sesi telefondan. Sanırım kız kardeşimin telefonu hoparlördeydi. "Ama bunu yapsam bile, burada mafyadan bahsediyoruz. Onun peşinde olan rastgele bir grup suçlu değil. Eğer müdahale edersem, sıradaki benim peşime düşerler. Hayatımın senin için bir şey ifade etmediğini biliyorum ama benim peşime düşmeleri Flora'nın da peşine düşecekleri anlamına geliyor. Milo'ya yardım etmek için bir şey yaptığım an onun ölüm belgesini imzalamış olurum ve bunu yapmayacağım."

"Peki." Sanırım ben istemesem de o haklıydı. "Zaten hiçbirinize ihtiyacım yok."

"Ster-"

Kız kardeşim adımı bile tamamlamadan telefonu kapattım.

Arlo'ya telefonunu geri vererek yanından hışımla geçtim. Milo'nun oturma odasında bir silahı vardı.

Silah kullanma becerilerime henüz güvenmiyordum ama nasıl ateş edileceğini biliyordum ve bu yeterli olmalıydı.

Oturma odasına girdiğimde Arlo'nun karısı yüzünde sempatiyle bana baktı ama benim tek umursadığım elinde tuttuğu silahtı.

"Alabilir miyim?" Ona yaklaşarak sordum.

Dahlia başını salladı ama silahı bana vermedi. "Milo'nun endişelenmemiz için on dakikası kaldı," diye konuştu. "O zaman bir şeyler yapmadan önce bir saatimiz daha var. Eğer saat onda gelmezse, seninle birlikte evi kontrol etmeye giderim, tamam mı? Ama lütfen Sterlie, Milo senin için bir şey ifade ediyorsa, bu son bir saat on dakikayı bekle."

"Bu nasıl mantıklı olabilir ki?"

"Hâlâ ailesiyle birlikte ofiste olup ani dönüşünü tartışıyorsa, senin ortaya çıkman büyük olasılıkla her şeyi daha da kötüleştirecektir," dedi, sesi benim hoşuma gitmeyecek kadar kendinden emindi. "İsminiz hassas bir konu ve ailemizin çoğu yüzünüzü hatırlamasa da, Milo'nun yüzünüzü gördüğünde ya da ona yardım etmeye geldiğinizi duyduğunda verdiği tepki sizi ne kadar sevdiğini ortaya koyuyor. Milo'nun ihtiyacı olan son şey sana olan hislerine ihanet edilmesidir."

Omuzlarım düştü, Milo'nun bana başkasından önce söylemesini çok istediğim o küçük bilgi karşısında gözlerim kapandı.

Derin bir nefes alırken ellerim yumruk oldu. Gözlerimden yaşlar süzüldü ve kalbimde Milo şeklinde bir delik açıldı.

Teoride, beni sevdiğini biliyordum... en azından öyle hissediyordum.

Keşke Dahlia'ya değil de bana söyleseydi.

"Ağrılı bir konu mu? Ama ben hiçbir şey yapmadım ki," dedim boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçirip gözlerimi yeniden açarken.

"Sen yapmamış olabilirsin ama Milo yaptı. Eğer sen olmasaydın, amcasının ne yaptığını asla umursamayacaktı çünkü umursamamak üzere eğitilmişti. Sadece bir şekilde

Sana anında aşık oldu ve müdahale etti. Seni kurtarmak onun için kendi ailesini öldürmesine neden olan sonuçlara yol açtı. Seninle tanışana kadar Cosa Nostra'dan ayrılmayı hiç istemedi. Bunların hiçbirisi senin suçun olmasa da, hepsi seni suçluyor."

Bu hiç adil değildi.

Milo'yla tanışmadan önce bile mafyanın ahlaksızlığından habersiz değildim. Ancak, her şey olup bittiğinde masum bir çocuk olan birini suçlamak yanıltıcı da öte bir şeydi.

"Tamam." Kanepeye oturdum ve saate baktım. "Bekleyeceğiz. Ama saat onda burada olmazsa, o lanet yeri basarım."

ZAMAN İŞLİYOR

Sterlie Adams

9:57.

Bacaklarım zıplıyor, ellerim titriyordu. Geçen bir saat boyunca tek yaptığım saate bakmaktı. Bazen kapıyı kontrol ediyordum.

Ortaya çıkmadı.

Dahlia dokuzdan sonra endişelenebileceğimi söylediğinden beri, eve gelmediği her geçen saniye daha da çok ölüyordum.

9:58.

Nefesimi tutmuş, saniyelerin geçişini izliyordum. 9:59.

Veda etmeden beni burada bıraktığı için çok kızgındım. Bunu bana nasıl yapabildi?

Geçen haftalar onun için hiçbir şey ifade etmiyor muydu?

Belki de başından beri haklıydım. Ondan öğreniyordum.

Bana sahipti ve artık zamanımız tükeniyordu, benden bıkmıştı.

Erkekler için yaratılmış bir dünyada, kadınlar sadece sevişmek için varlardı, değil mi? Erkeğin mirasını devam ettirecek bir varis doğurmak. Aşk çok fazla şey istemektir.

Belki de ailesinin yanında bile değildi.

Dur.

Hayı

r.

Hayır, Milo öyle biri değildi. Saat 10 yönündeydi.

Dairenin kapısı açıldı.

Milo uzun ve hızlı adımlarla bana doğru ilerledi.

Beni kucağına alıp dudakları dudaklarıma yapıştığında, beni derinden öptüğünde ve kalbinin bana ait olan her parçasını dudaklarıma döktüğünde yüzümden rahatlama gözyaşları aktı.

Kollarım boynuna dolandı ve onu sıkıca tuttu.

Kalbim yine çarpıyordu ama aynı zamanda acıyordu.

Bunu bana yapmaya nasıl cüret eder? Her şeyden sonra, söylediği her kelimedenden sonra, bana onun için ne kadar önemli olduğumu gösterdikten sonra... bana bu acıyı nasıl yaşatabilirdi?

"Özür dilerim," diye konuştu sessizce, bana daha sıkı sarılarak.

Boş bir özre nasıl karşılık vereceğimi bilemediğim için sessiz kaldım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı ve itirafı karşısında başımı sallarken gözlerimi kapattım.

"Yapamazsın." Geri adım atarak ondan uzaklaştım. "Beni sevseydin Milo, bana ne yaptığını söylerdin ve beni burada senin için endişelenirken bırakmazdın."

Gözleri panikle doldu.

"Beni sevseydin, hoşça kal derdin. Beni sevseydin, en başta gitmezdin. Ve eğer beni sevseydin ve bunu gerçekten yapmak zorunda olsaydın, o zaman beni de yanında götürürdün."

Milo'nun omzu düştü, yüzü de. Yüz hatlarına yenilgi sinmişti ve gözlerinde korku dolu bir şeyler vardı. Tamamen farklı bir insan gibi görünüyordu.

"Seni sevdiğim için veda etmedim," dedi. "Çünkü veda etmek, henüz yaklaşmaya hazır olmadığım bir sona işaret ediyordu. Dürüst olmak gerekirse gerekli olduğundan bile emin olmadığım bir veda olacaktı. Seni sevdiğim için ayrıldım.

Çünkü kalsaydım, ikimiz de hayatta olmazdık. Ve seni yanımda götürmedim çünkü seni seviyorum, Sterlie Adams. Seni yanımda götürseydim, dikkatsiz davranırdım, bunu anlamıyor musun? Seni yanıma alsaydım, biri sana baktığı anda onu vururdum ve bu da her şeyi daha da kötüleştirirdi. Ve özgürlüğünü elinden almak istemedim. Benimle gelseydin ve ikimiz de bir şekilde hayatta kalsaydık, bir daha asla özgür olamayacaktın." Öne çıktı ve elleriyle yüzümü kavradı. Ona izin verdim. "Bunu senin için yaptım. Senin hayatın benimkinden çok daha değerli Sterlie. Ben ölsem kimsenin umurunda olmazdı ama sen..."

Başım benim rızam olmadan sallandı. "Öyle söyleme." "Bu-"

"Hayır," diye sözünü kestim. "Hayır, Milo. Senin hayatın benimkinden daha değersiz değil. Bunu söyleyemezsin. Ve hepiniz bunu bir tür fedakârlık olarak gösteremezsiniz. Herkes bana bunu benim için, beni kurtarmak için ya da her neyse, yapmak zorunda olduğunu söyleyip duruyor. Ama bu hiç adil değil! Böyle bir ailede doğduğun için üzgünüm ve bundan kaçamadığın için de sonsuz derecede üzgünüm. Ama bu benim güvenliğimi sağlamak için oraya geri dönmeni bir fedakarlık yapmaz. Bunu ben değil, ailen berbat etti."

Bir kez daha ondan uzaklaştım ve aramıza öncekinden daha fazla mesafe koydum. "Bunun olacağını biliyordun! Seni eninde sonunda bulacaklarını biliyordun ve seni nasıl buldukları, bunun bir hata olduğu ya da her neyse umurumda değil. Kendini bu duruma sen soktun. Uzak durup seni bulamayacakları bir yere saklanma seçeneğin vardı. Ama sen benim etrafımda kalmayı seçtin. Ben hiçbir şey yapmadığım halde tüm bu mesele benim üzerime inşa edildi! O gün beni kurtarmış olman benim suçum değil ve yaptığın seçimlerden ben sorumlu değilim. Ailenin seni istedikleri için peşime düştüklerini söyleyip duruyorlar ve bu benim suçum değil. Yaptığını söylemek

bu benim için tüm bunların benim hatam olduğunu hissettiriyor. Bu adil değil.

"Ve açıkçası, beni sevmeyi seçtiğini ve sana aşık olmamı sağladığını iddia edip sonra ortadan kaybolman hiç adil değil! Bu hiç adil değil!" Hıçkırarak hıçkırarak ağladım. "Bana seninle birlikte olmak isteyip istemediğimi bile sormadın. Bu riski alıp almayacağımı hiç sormadın. Ben aptal değilim Milo; ailenle konuşursan ve seni öldürmezlerse, tekrar gitmene izin vermeyeceklerini biliyordum. Belki sorsaydın, senin için buraya taşınacağımı ve seninle kalmak için her şeyden vazgeçeceğimi söyledim. Belki de senin için ölmeye hazırdım Milo. Ama sen sormadın bile!"

Başını yana eğdi, gözlerinde sinir bozucu bir şey parlıyordu. Bu sefer yaklaşmaya çalışmadı. "İşte bu yüzden geldim-"

"Sen olmadan hayatta kalma şansı daha yüksekti, Sterlie," diye araya girdi Dahlia ve bir an için sözünü kestiği için ona bağırarak istedim ama bu da hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

"Evet, tamam, anladım. Ama en azından bana planlarından bahsedebilirdi," diye karşı çıktım.

Ailesi beni zaten kötü adam olarak resmettiyse ve Milo'nun benim neden olduğum bir şeyi düzeltmesi gerekiyorsa, beni finale dahil etmesi en azından yapabileceği şeydi.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanıyor, tenimi yakıyordu. Kalbim ağrıyor, teslim olmam ve hayatta olduğu için mutlu olmam için bana yalvarıyordu.

Ama içimde ağır bir şey vardı. Boğazımı sıkarak, beni güçlü kalmaya zorlayan karanlık bir şey.

Hayatım boyunca insanlar bana bir hiçmişim gibi davrandı.

Kız kardeşimin yedeğiydim. İstenmeyen çocuktum. Saf, itilip kakılan biriydim.

Çok uzun süre boyunca, kızmadan herkesin beni incitmesine izin verdim. Sebepsiz yere hep kabul ettim.

Kin tutacak biri değildim ve Milo'yu affedeceğimi biliyordum çünkü insanlar hata yapabilirdi. Birinden, özellikle de sevdiklerimden nefret etmek benim doğamda yoktu. Her zaman ikinci bir şans verdim.

Ama bu sefer... Birini hak etmesi için iyi bir nedene ihtiyacım vardı. Bunu bir daha yapmayacağını, bunun dürüst bir hata olduğunu bilmem gerekiyordu. Doğru şeyi yapmak istediğini, tek kelime etmeden gitmenin gerçekten doğru olduğunu düşündüğünü ve neden böyle düşündüğünü bilmem gerekiyordu.

Sadece bir süreliğine sahip olup sonra bir kenara atabileceği biri olmadığımı kanıtlayacak iyi bir nedene ihtiyacım vardı. Çok uzun zamandır o kişiydim.

"Lütfen," diye yalvardım, "bana söylememiş olman için bir neden söyle."

Ya ölseydi? Beni bir veda bile etmeden terk ederdi. Benim için ne kadar önemli olduğunu bile bilmiyordu, onun için ne kadar ileri gidebileceğim hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Beni neden orada istemediğini anlayabiliyorum ama Milo..." Gözyaşlarımı durdurmaya çalışarak derin bir iç çektim. "Neden en azından bana planından bahsetmedin?"

Gözleri kapandı ve sonunda bunu yapmamakla ne kadar hatalı olduğunu anladığına inandım. "Çünkü öğrenirsen aptalca bir şey yapmandan korktum."

"Ortalığı kasıp kavurmak gibi mi?"

"Gitmemi engellemeye çalışmak gibi," dedi.

"Bunun hakkında konuşabilirdik." Kollarımı kavuşturdum. "Bana bunu açıklayabilirdin, bunu yapmak zorunda olduğunu söyleyebilirdin. O zaman bana neden hiçbir koşulda gelip seni kurtaramayacağımı açıklamalıydın. Silah kullanma becerilerime oldukça güveniyorum." Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Neredeyse nişan alabiliyorum."

"Bana dinleyeceğini söyle."

Nefesimin altında hayır diye mırıldanarak başka tarafa baktım. "Başka, daha iyi bir nedene ihtiyacım var."

Milo bana yaklaştı; ben geri adım atmadım. Ve elleri tekrar yüzümü kavradığında geri çekilmedim ya da ruhuma baktığında ona bakmaktan kaçınmadım.

"Sana söyleseydim ve sen beni durdurmaya çalışsaydın, burada seninle kalırdım. Ve eğer benimle gelmek isteseydin, bunun bizi öldüreceğini bile bile evet derdim. Seni hiçbir şeyden mahrum edemem, cuore mio," diye konuştu. Sesi kararlı ve kendinden emindi. Her kelimesinde ciddiydi. "Benden bir savaş başlatmamı isteyebilirsin ve inan ki beş dakikadan kısa bir süre içinde bütün bir orduyu hazır ederim."

Başparmakları tenimde gezinerek gözyaşlarımı sildi. "Ve haklısın. Senin yüzünden ya da senin için hiçbir şeyi feda etmedim. Bunu yaptım çünkü iyi olmana ihtiyacım var. Hayatta ve güvende olmana ihtiyacım var. Her şeyin birbirine karışması ve senin bir şekilde tüm bunların ortasında kalman hiç adil değil." Milo saçımın bir tutamını yüzümden uzaklaştırdı. "Sorun hiçbir zaman sen olmadın Sterlie, ailem oldu."

Göğsümdeki ağırlık her kelimeyle birlikte kalktı, bunun affedilmem için yeterince iyi bir neden olduğuna karar vermiştim.

Huzurlu olmayı kin tutmaktan daha çok seviyordum.

"Ailenizi korkutabilirdim," dedim. "Matematikte oldukça kötüyümdür, eminim bu onları korkuturdu."

Yumuşakça gülümsedi, sonra alnını benimkine yaslamak için eğildi. "Test etmek ister misin?"

"Artık değil." Kollarım gövdesine dolanarak onu kendime yaklaştırdı. "Eminim şimdi bunu korkutucu bulmalarının tek nedeni, bunun saçma olduğunu düşünürlerse onları öldürmenden korkmalarıdır."

"Muhtemelen," diye güldü. "Ama seni daha iyi hissettirecekse, ne zaman bir matematik problemini çözmeye çalıştığını görsem neredeyse ağlıyorum."

POZİTİFLİK

Milo Marucci

"Demek büyüdüğün yer burası?" Sterlie eski yatak odamın etrafına baktı, her santimini dikkatle inceledi.

Burayı tadilattan geçirmeyi ya da mülkün bir kanadını tamamen boşaltarak sadece Sterlie ve bana ayırmayı planlıyordum. Tabii hâlâ benimle buraya taşınmak istiyorsa.

Kalmaktan başka seçeneğim olmadığı açıktı ama Sterlie hala fikrini değiştirebilirdi. Burada süresiz olarak yaşamaya karar vermeden önce, burayı görmesini istedim. Artık yetkili ben olduğuma göre, tehlikeden uzaktı.

"Çok... yavan," dedi bana doğru dönerek. Kolları iki yanına düştü, kaşları üzgün bir şekilde çatıldı.

"Evet, fazla kişilik göstermeme izin verilmiyordu," diye cevap verdim. "Zaten bir kişiliğim bile yoktu. Hayatım suç faaliyetlerinden, herkese emir vermekten, sıkıcı toplantılara katılmaktan ve biraz daha karanlık işler yapmaktan ibaretti."

Sterlie iç çekerek pencereye doğru yürüdü. "Manzarayı gerçekten seviyorum."

"Evet, çünkü kocaman bir bahçe ve devasa tuğla duvarlar muhteşemdir." Hapishane gibiydi ama ben çok daha ayrıcalıklıydım.

Harika yemeklerimiz vardı ve istediğim zaman dışarı çıkabiliyordum. Ne istersem yapabilirdim... ama her halükarda kapana kısılmıştım.

"Çok güzel bir bahçe." Sterlie omuz silkti ama kendi sözlerine ancak yarı yarıya ikna olmuş gibiydi. "Çok... zengin görünüyor. Yani Toronto'daki çatı katınızın manzarası çok daha güzel ama çiçekler de fena değil sanırım."

Arkasından yaklaştım, kollarımı boynuna doladım ve çenemi başının üstüne yasladım. "Hâlâ gidebileceğini biliyorsun, değil mi?" Başını salladı ama sessiz kaldı. "Çatı katını alabilirsin... ve Tartarus'u."

Zaten oraya geri dönecek değildim ve Tartarus'la ilgilenmesi için güvendiğim tek kişi oydu.

O kulübü sadece saklanmak için açmış olsam da, yıllar geçtikçe beni etkilemeye başladı. Beni strese sokuyordu ama orayı seviyordum. Kimsenin sizi kim olduğunuz ya da ne yaptığınız için yargılamadığı tek yerdi.

Herkes biraz harap olmuştu ve bunu kabullendiler.

Ve özellikle de Kai Auclair binaya girdiğinde o acımasız suçluların sessizleşmesini izlemeyi seviyordum. Ondan bir insan olarak ne kadar nefret etsem de, onsuz Tartarus sadece yarısı kadar eğlenceliydi. Bu yüzden, kulüp içinde cinayet işlediğinde bile, bunu yapmama kuralına rağmen onun üyeliğine son veremedim.

Bu basit bir kuraldı ve Flora'ya uzaktan yaklaşan biri olduğunda bunu her seferinde görmezden geliyordu.

Ayrıca, her zaman en pahalı içkileri sipariş ettiği ve elinde her zaman yiyecek olduğu için bana biraz para kazandırır, artı üyelik ücreti.

Sterlie arkasını döndü ve bana ters ters baktı. "Çatı katını ya da Tartarus'u istemiyorum. Seninle olmak istiyorum Milo."

Ellerimle yüzünü kavradım ve başparmaklarımla hafifçe renklenmiş yanaklarını okşadım. "Bir şey olmayacak

Tek çıkış yolu var, cuore mio. Bir kere girdin mi, bir daha çıkamazsın. Pek olası olmasa da, artık... nişanlı olmasak bile-

Gülümsedi. "Birlikte diyebilirsiniz."

"Artık birlikte olmasak bile, öylece çekip gidemezsin. Burada sıkışıp kalacaksın. Sonsuza kadar."

Az önceki gülümsemesi soldu. "Anlıyorum ve umurumda değil."

"Burası sana göre bir yer değil."

"Karanlığın tadına bakma vaktim geldi, sence de öyle değil mi?" Ellerimi yüzünden çekerek biraz daha yaklaştı. "Sen yanımda olduğun sürece nerede olduğum ya da hangi koşullar altında hayatta kalmak zorunda olduğum umurumda değil. Ve sanırım bir mafya babasıyla çıkıp lüks içinde yaşamaktan daha kötü şeyler de var. Yasa dışı işler berbat ve sırf bu yüzden masum insanları öldürmemeyi tercih ederim ama..." Omuz silkti ve tekrar gülümsedi. "Ne de olsa patronla çıkıyorum, o yüzden eminim benim için bir istisna yapabilir."

Ağzımı açtım ama daha ilk kelime dudaklarımdan çıkmadan biri kapıyı çaldı.

"Luca?" diye konuştu kız kardeşim. "İçeride misin?"

Olduğum yerde donakaldım. Daha önce oldukça kızgın görünüyordu. Artık çoğunlukla güvende olduğumu bilsem de, babamı öldürdüğüm için ailemden benden nefret edecek son kişinin Adriana olacağını düşünmüştüm.

Ne de olsa o da adamın gitmesini istiyordu. Onun ölmesiyle, artık tahammül bile edemediği o adamla evli kalmak zorunda değildi. Onu idam ettirecektim.

"Kim o?" Sterlie sordu. Güzel mavi gözleri kapıya bakıyordu, korku ya da endişeli bir şey yüzünü kaplamıştı.

"Kız kardeşim."

"Onu içeri almayacak mısın?"

"Lütfen, Luca. Konuşabilir miyiz?" Adriana'nın sesi çaresizdi.

İçimi çektim. "Bir saat içinde ofisimde buluşalım."

YAKICI TAKINTILAR

Milo Marucci

Sterlie kucağıma oturdu, ofisimin kapısı açıldığında vücudu gerildi.

Geride kalmak ya da malikânenin etrafına bakmak istiyordu ama henüz ikisine de izin veremezdim. Ona bir şey olmayacağından emin olsam da bunu riske atamazdım.

Adriana içeri girmek istedi ama ben elimi kaldırdım.

"Kapıyı çal," dedim, sesim sert ve neredeyse tanınmaz halde.

"Ne?" Adriana olduğu yerde durdu, kaşları birbirine yaklaştı.

"Geri dön, kapıyı kapat, kapıyı çal ve ben seni içeri davet edene kadar bekle." Davranışında bir tuhaflık vardı ama bunu babamızı öldürdüğüm için kızgın olduğu şeklinde geçiştirdim.

Beni çok etkilememiş olabilir ama kardeşlerimin babalarını kaybettiklerinde ne hissettiklerini düşünmemiştim. Onunla en son yıllar önce, onunla birlikte yaşarken, onunla birlikte çalışırken konuşmuştum.

Ölümü onlar için benim için olduğundan daha yıkıcıydı ve yas tutmalarına bile izin vermedim.

Onu öldürmeye karar verdiğim an, ondan çok daha kötü olacağıma söz verdiğim andı. Beni rahat bırakmadılar, burunlarını ait olmadıkları yerlere sokmak zorunda kaldılar. İlgimi çekmek için yalvardılar ve şimdi kesinlikle ilgimi çektiler.

Ama benimle bu savaşı başlattıklarına pişman olacaklardı. "Sen-"

"Şimdi," diye kestim sözünü.

Adriana başını salladı, geri çekildi ve kapıyı kapattı. Kapıyı çalmadan önce bir saniye bekledi ama ben sessiz kaldım.

Sterlie bana baktı, gözlerinde endişe vardı. "Ne yapıyorsun?"

"Her yeri yakıp yıkacağız ki buradan tekrar siktir olup gidebilelim." Eğer biri gerçekten son nefesimi verene kadar burada kalacağımı düşündüyse, fazlasıyla yanılmıştı.

Sterlie daha iyisini hak ediyordu. Ben daha iyisini hak ediyordum.

Gelecekteki çocuklarımız daha iyisini hak ediyor.

Ve ailem cehennemde çürümeyi hak ediyordu.

"Milo..." Sterlie elini çeneme koydu ve başparmağını tenimde öyle şefkatle gezdirdi ki elimde olmadan onu öptüm.

Tadı kiraz gibiydi, çok tatlı ve masumdu.

Adriana tekrar kapıyı çaldı ama sözümü kesmesine izin vermedim.

Onu daha derinden öperken dilimi kız arkadaşımın ağzına soktum ve yumuşak bir inilti çıkardığında, onu masanın üzerine eğmek ve tam burada, güpegündüz büyük pencerenin önünde becermek istedim.

Camlar zaten kapalıydı, kimse içeriye bakamazdı, bu yüzden o kadar da kötü bir fikir değildi.

"Söz veriyorum, cuore mio, buradan tekrar çıkacağız," diye fısıldadım öpücükten uzaklaşırken ve kendimi bir öpücük daha almamak için başparmağımı ağızlarımızın arasına sokmaya zorladım. "Bu bugün olmayabilir,

Yarın ya da bir on yıl daha, ama onları sana yaptıklarına pişman edeceğim. Hâlâ hayatta olduğumu hiç öğrenmemiş olmayı dilemelerini sağlayacağım."

"Ama nasıl?"

Alnımı onunkine yasladım ve gözlerimi kapattım. "Bilmiyorum... Arlo bazı fikirleri olduğunu söyledi ama bunu bana şahsen söylemek istiyor."

Adriana kapıyı bir kez daha çaldı; bu sefer beni rahatsız etti.

"Bir saat sonra tekrar dene!" Tersledim. Umarım bir dahaki sefere beni acele ettirmeye çalıştığında bunu hatırlar.

Ailemin sabırsızlığı tahammül ettiğim son şeydi. Yaptıkları hiçbir şeye tahammül edemezdim ama yakında öğreneceklerdi.

"Ciddi misin?" Adriana kapalı kapıdan duyabileceğim kadar yüksek sesle inledi. "Her neyse. Artık seninle konuşmak bile istemiyorum."

"Kız kardeşinden hoşlandığını sanıyordum?" Sterlie bir elini benimkine kenetleyerek sordu.

"Birine diğerinden daha iyi davranmaya gücüm yetmez," diye cevap verdim. "Özellikle de kız kardeşime erkek kardeşlerimden daha iyi davranamam. Bu berbat bir şey ve bundan hep nefret ettim ama inanın bana, dışarıdaki çiçekler buradaki kadınlardan daha fazla ilgi görüyor."

Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Ben sizin eşlerinizi hediyelere boğduğunuzu falan sanıyordum."

Kıkırdadım. "Evet, ama bu hiçbir konuda söz sahibi oldukları anlamına gelmiyor."

Başını eğdi, gözleri endişeyle doldu. "Burada hiçbir konuda söz sahibi olmak istemiyorum, ama bana sadece bir havaymışım gibi davranmanı da istemiyorum. Ailenin de bana emir verebileceğini düşünmesini istemiyorum."

"Böyle bir şey olmayacak," diyerek başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdim. "Burada sandığından çok daha fazla güce sahipsin, cuore mio. Eğer onlardan biri sana emir vermeye kalkarsa, bir saniye sonra ölmüş olur. Eğer bir tanesi

hiç kimse sizin söylediklerinizi dinlemez, sonuçlarının ne olacağını tahmin edemez."

"Ölüm mü?"

Başımı salladım. "Buraya liderlik etmeye gelmedim, aşkım. Kurallara göre oynamıyorum. Hayatta olduğumu hiç öğrenmemiş olmayı dileyene kadar, ölmüş olmayı dileyene kadar işleri onlar için olabildiğince zorlaştırmak için buradayım." Tabii birlikte yaşayabileceğim farklı bir çözüm bulamazsam.

Sterlie iç çekerek başını benimkine yasladı. "Ama ya onları çok fazla kızdırırsan? Ya seni öldürürlerse?"

"Bunun için endişelenme."

"Ama ben öyleyim." Ayağa kalktı ve bana bakabilmek için masamın üzerine oturdu. "Kendi hayatının benimkinden daha değersiz olduğunu düşündüğünü biliyorum, o yüzden bir an için benim ölmemin nasıl bir şey olacağını düşün."

Başımı salladım, bu düşünceyi aklıma getirmek istemedim.

O.

"Yap şunu," dedi. "Bir düşün bakalım, eğer ben Öldü. Beni güvende tutamadığın için ne kadar kızgın olurdun. Beni bir daha nasıl göremeyeceğini, benim olmadığım bir dünyada nasıl yaşamak zorunda kalacağını düşün-"

"Yapma." Onun bu dünyadan gittiğini düşünmek bile göğsümde muazzam bir acıya neden oldu. Onsuz bir dünya yaşamaya değer bir dünya değildi.

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı. "Senin öleceğini düşündüğümde ben de böyle hissediyorum Milo."

GECE TERÖRÜ

Sterlie Adams

Gece uzuyor, her şeyi karanlığın ağır örtüsüyle sarıyordu.

Milo'nun yanındaki yatağa oturdum ve huzur içinde uyurken yaşlı gözlerle onu izledim. Parmaklarım uyluklarımın üzerinde yumuşak bir desen çiziyor, odanın sessizliği beni rahatsız ederken zihnimde endişeli düşünceler dönüp duruyordu.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kafamda canlanan canlı görüntülerden kurtulamıyordum.

Anladığım kadarıyla buradaki kimse Milo'yu sevmiyordu, sadece başka seçenekleri olmadığı için onu kabul etmişlerdi. Ama eğer gizlice içeri girip babasını öldürebildiyse, bu evdeki herkes sonunda ona gizlice yaklaşabilir ve aynısını ona yapabilirdi.

Ve eğer ortaya çıkıp onu bir yerde yatarken, kan fışkırırken, yüzü gerçeküstü bir durgunluk içinde donmuş halde bulursam ne olurdu? Mavi dudaklar ve boş bir bakış.

Bu görüntü tüylerimi diken diken etti.

Gözlerimi kapattım, aklımdan çıkmayan sahneyi kovmaya çalıştım ama direndikçe daha da canlandılar.

Vücudunu kurşun yaraları kaplamıştı, her yerinde morluklar vardı. Gözleri o kadar boştu ki, sanki hiç yaşamamış gibi görünüyordu. Ruhu çoktan gitmişti.

Oda korkularımı yankıladı, sanki bir iblis tam arkamda durmuş bana bu düşünceleri fısıldıyordu. Her düşünce kalbimi acı verici bir kesinlikle delip geçiyordu.

Milo'nun en sevdiği gömleğinin kumaşına sarıldığımda göğsümdeki ağrı şiddetlendi, kokusu belli belirsiz burnumda tütüyordu. Korkunç bir şeyin gerçekleşmek üzere olduğu hissinden kurtulamıyordum ve bu olasılığın ağırlığı üzerime bir çuval tuğla gibi çökmüştü.

Gözyaşları etrafımdaki dünyayı bulanıklaştırdı. Acı veren keşkelerle boğuşurken hayal kırıklığı ve çaresizlik hissettim.

Titreyen elimi uzatıp göğsüne koyduğumda, kalbinin avucumda attığını hissettiğimde bile korku devam ediyordu. Dağılmayı reddeden bir gölgeydi.

Onu kaybetme düşüncesi bile beni yıkmaya yetiyordu.

"Milo," diye fısıldadım, uyanmasını umuyordum ama uyanmadı.

En azından bir hıçkırık serbest kalana ve aniden gözlerini açıp yanıma oturana ve beni kucağına çekene kadar.

Her şey o kadar hızlı oldu ki, yatıştırıcı sesini duyana kadar beni tuttuğunu fark etmedim. "Sorun yok," dedi, sesi yumuşak ve güven vericiydi, neden ağladığımı bilmesine de.

Ancak biraz sakinleştiğimde, nefes nefese kalmayı bıraktığımda ve omuzlarım gevşediğinde bir neden sordu.

Kendimi ona yaklaştıırken parmaklarımın uçları sıcak tenine değiyordu. "Sadece... Endişeliyim."

"Özür dilerim."

"Uyuyamıyorum. Tüm bu düşünceler beni öldürüyor." "Özür dilerim," diye tekrarladı.

"Seni tekrar kaybetmek istemiyorum."

Milo bana daha sıkı sarıldı, o kadar sıkı sarılmıştı ki kalbinin benimkine karşı attığını hissedebiliyordum. "Ben buradayım Sterlie ve seni asla terk etmeyeceğim, tamam mı?"

"Doğru olmadığını bildiğiniz halde böyle bir söz veremezsiniz."

Benden uzaklaştı ve bana bakmadan önce dudaklarını alnıma bastırdı. "Arlo'yu görmeye gitmek ister misin? Buradan nasıl çıkabileceğimize dair bir fikri olduğunu söylemişti, belki onun heyecanı seni rahatlatır."

"Toronto'ya geri dönmeyecek mi?" Ben sordum.

Kai onu özleyecekti, bundan emindim. Arlo kız kardeşim dışında onun en iyi ve tek arkadaşıydı. Gerçi bana söylendiğine göre Kai'yi çoğu zaman kızdırıyormuş.

"Hiç sanmıyorum. Oraya sadece benim yüzümden gitti. Dahlia burada, Violet da öyle. Artık onlardan uzak kalmak zorunda olmadığına göre, bunu isteyeceğini sanmıyorum."

Bu mantıklıydı. "Nasıl avukat oldu?"

Mafyanın bir parçası olduğunu öğrendiğimden beri bunu merak ediyordum. Buradaki herhangi birinin hukuk fakültesine gittiğinden şüpheliydim.

Milo kıkırdadı. "Kai'nin masasına sahte bir diploma yapıştırdı. Muhtemelen 'Ben dünyanın en iyi ceza savunma avukatıyım' gibi bir şeyler söylemiştir."

"Ve Kai buna inandı mı?" Belki de o kadar zeki değildi.

"Hayır, ama sahte diplomasına hayrandı ve başını belaya sokarsa Arlo'yu kullanarak kurtulabileceğini düşünüyordu."

İşte bu tanıdığım kayınbiradere daha çok benziyordu.

Her halükarda, Arlo yıllardır bir hukuk firmasında çalışıyordu; kesinlikle birkaç iyi şey öğrenmişti. Bizi buradan nasıl canlı çıkaracağını bilen biri varsa, o da oydu.

"Onu uyandırırız mı?" diye sordum. Aklında ne olduğundan ya da beni gerçekten rahatlatıp rahatlatmayacağından emin olmasam da denemeye değerdi.

"Sadece Violet'i uyandırırız."

ALACAKARANLIK GERİLİMİ

Sterlie Adams

Arlo, Milo'ya ters ters bakmaya devam ediyor, nefesinin altında ve kahve yudumları arasında bir şeyler mırıldanıyordu.

Saçları dağınıktı, uyumsuz kıyafetler vücudunun üzerine atılmıştı, yani en azından bir şeyler giymişti. Beni en çok uyumsuz kıyafetler tetikliyordu.

"Şu anda üzerimde bir silah olsaydı seni ayağından vururdum," diye homurdandı Arlo ve sonunda elindeki kahve fincanını masaya bıraktı. "Saat sabahın ikisi millet. Ben yaşlıyım. Güzellik uykusuna ihtiyacım var."

"Sen Kai'nin yaşında değil misin?" Ben sordum. "Evet. Ve Kai yaşlı, değil mi?"

"O otuz yaşında... Otuz o kadar da yaşlı değil." En azından ben öyle düşünmüyordum. Flora yirmi altı yaşından beri otuz yaşına basacağı için stres yapıyordu ama ben bunun neden bu kadar önemli olduğunu hiç anlamamıştım.

Kelimenin tam anlamıyla aynı görünüyordu. Bir gecede kırışmış ve saçları ağarmış gibi değildi. Henüz otuzunda bile değildi, yani kim bilir? Belki de yakında gelirdi.

"Siz ne istiyorsunuz ki?" Arlo sordu.

Milo elini kalçama koydu ve bakışlarım hemen yere düştü. Başparmağının beni okşamasını izlerken dudaklarım yumuşak bir gülümsemeye dönüştü. Ne zaman endişelenmeyi bıraktığından, bana dokunmadan önce dokunacağını söylemeyi bıraktığından emin değildim ama bana önceden söylemeden bir tür fiziksel yakınlık gösterecek kadar rahat olması hoşuma gitmişti.

"Buradan nasıl zarar görmeden çıkacağımıza dair bir fikrin olduğunu söylemiştin," dedi Milo. Benim yüzümden burada olmamıza rağmen, uyuyamadığım ve kafamda sürekli korku senaryoları oynadığım için konuşmaya konsantre olamıyordum.

Eli kalçamdan yukarı kaydı, onun fark ettiğinden emin değildim ama ben kesinlikle fark etmiştim. Biraz daha hareket etse, tam kalçalarımın arasına dokunacaktı ama dokunmayacağından emindim. En azından Arlo etraftayken.

Sonunda gözlerimi Milo'nun elinden ayırdım ve başımı kaldırıp baktım.

"Ciddi misin?" Arlo'nun gözleri doldu. "Bu sabaha kadar bekleyemez miydi?"

Milo, "Aslına bakarsanız, olamaz," diye cevap verdi, ancak nedenini detaylandırmadı, ki bu benim için bir şanstı.

Bu tür bir yaşam tarzı için biçilmiş kaftan değildim. Hiçbir şekilde masum bir küçük kuzu değildim, kendimi gayet iyi savunabilirdim ama omurgalı olmakla lanet olası mafyanın bir parçası olmak arasında fark vardı.

Zamanla öğrenecektim ama yaptıkları her şeyi kabullenmek bile istemiyordum. Burada bulunmamın tek nedeni Milo'ydu; çünkü istesem de onu bırakamazdım. Onun için burada yaşamayı sevmeyi öğrenecektim ama eğer buradan çıkma şansım olsaydı, Tanrı biliyordu ki mümkün olan ilk seçeneğin üzerine atlayacaktım.

"Aklında ne vardı?" Milo'nun sorusu üzerine Arlo'nun yüz hatları birden yumuşadı.

Arlo'nun sadece bir avukat olduğunu sanırdım. Suçluları savunmanın onun işi olduğuna karar veren normal bir adam olduğunu sanıyordum.

hayattaki kaderi. Kız kardeşimin evinde bir araya geldiğimizde -ki Kai bundan nefret ettiği için çok nadiren bir araya gelirdik- bana karşı hep nazik davranırdı.

Bana hiç mafyanın bir parçası olma geçmişi olan biri gibi gelmedi. Ama Milo da öyle.

Ama her halükarda, Arlo'nun varlığı zaten bir tür taziye anlamına geliyordu. Hem Kai hem de Milo ona güveniyorsa, bunun bir anlamı vardı. Ve eğer ona güvenebiliyorlarsa, ben de güvenebileceğimi biliyordum.

"Aklımda iki şey vardı," diye başladı Arlo. "Ancak, ilkinin hiç işe yaramayacağını hemen anladım, bu yüzden onu atlayalım."

"O zaman neden bahsettin?"

Milo'yu dirseğimle dürttüm. "Kaba olma."

"Özür dilerim."

"Akıllı olduğumu bilmeni istediğim için mi?" Arlo abartılı bir şekilde iç çekti. "Her neyse. Burada olmak istemediğin çok açık olduğuna göre ve ben de artık Kanada'ya dönmek zorunda olmadığımı göre..." Noktaları kendimiz birleştirmemiz için bize şans vererek sözünü kesti.

İkisi de tam olarak anlayamadığım bir bakış attılar. En azından Milo başını sallayana kadar, ama o zaman bile onlarla aynı şeyi düşündüğümünden emin değildim. Olmama ihtimalim yüksekti.

"Hayır," diye tersledi Milo.

"Ne hayır?" diye sordum ve dikkatini çekmek için elini bacağımdan ittim. Hemen bana ters ters baktı ve sanki oraya aitmiş gibi elini tekrar vücuduma koydu.

Bir bakıma öyle oldu.

"Arlo geri çekilmemi ve onu patron yapmamı istiyor," dedi Milo, sesi beklediğimden daha öfkeliydi.

Aklımdaki hiç de bu değildi.

"Bu iyi bir şey değil mi?" Cidden, aptallık mı ediyordum?

Milo burada olmak istemiyordu, ben de istemiyordum.

Arlo açıkça burada olmak istiyordu. Eğer yetki Arlo'daysa, Milo istediği yere gidip yaşayabilir ve Arlo da burayı istediği gibi kontrol edebilirdi.

Elbette Arlo bu insanların Milo'yu kovalamaya devam etmelerine izin vermeyecekti ve onu öldürmelerine de izin vermeyecekti. Buna mecbur olmaktan başka çareleri yoktu.

En azından ben öyle sanıyordum.

Bana yeterince iyi geldi.

"Öylece geri adım atamam," dedi Milo, parmaklarının uçları tenime batarken. "Mafya patronluğu ömür boyu sürecektir bir pozisyon, tabii yaşlanıp emekli olmazsam ve bir varisim olmazsa. Başka bir şey beni öldürtebilir."

"Tam olarak değil," diye konuştu Arlo. "Rütbenin düşürülmesine neden olabilecek durumlar var, örneğin aile için yeterince iyi olmadığında. Bir çizik bile almadan çekip gidebilirsiniz."

"Yine, eğer yaşlı olsaydım." Milo bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Yirmili yaşlarımda ortasındayım, Arlo. Bunu yapmak için eğitildim. Patronluktan patron yardımcılığına, hatta daha da aşağı bir rütbeye indirilmem beni öldürtür, başımda sen olsan bile. Bunu biliyorsun."

"Neden sen-"

Milo sözümü kesti. "Çünkü beceriksiz biri olarak görülürüm," dedi. "Ve eğer Arlo bundan sonra yaşamama izin verirse, onun da rütbesi düşürülebilir ve ikimiz de ölmüş oluruz."

Bu biraz sert oldu ama yine de bu berbat yer hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Tanıdığım kısımlarından ise artık nefret ettiğimi söyleyebilirdim.

Neden bu insanlarla ilgili her şey şiddetle sonuçlanmak zorundaydı? Suçlu olduklarını ve birkaç istisna dışında çoğunlukla kötü insanlar olduklarını anlıyordum, ama yine de birbirlerini önemsemiyorlar mıydı? Neden herkesin hayatta olduğuna sevinmek yerine birbirlerinin öldüğünü görmek istiyorlardı?

"Hepsi benden nefret ediyor zaten. Eğer mükemmel bir şekilde planlanmazsa yapacağım her şey benim için ölümcül sonuçlar doğuracaktır. Rütbemi düşürmek bir seçenek değil." Milo ayağa kalktı ve odanın içinde volta atmaya başladı.

"Masum kadın ve çocuklara zarar vermemek gibi bir kuralımız vardı ve bu kural ihlal edildi, ancak baban buna

izin verdiği için öldürölmedi, yani..." Arlo konuştu ve eğildi

Bu şekilde kanepeye geri dönmek onu hiç rahatsız etmedi. "Senin tekrar gitmene sevinme ihtimalleri de var açıkçası."

Milo olduğu yerde durdu, kuzenine döndü ve tek kelime etmeden tam on saniye boyunca ona baktı. "O öldürülmedi çünkü ben meseleyi kendi ellerimle hallettim. Babanın bana tecavüz ettiğini söylediğimde kimse bana inanmadı. Saçmaladığımı ve onun asla böyle bir şey yapmayacağını söylediler. Öldürülmedi çünkü burada tek bir kişi bile ihtiyacım olduğunda benim yanımda olmadı. Herkesin inancına karşı benim sözüm şuydu: Kendimden öğreniyordum ve bunu bir aile üyesinden çıkarmaya karar verdim çünkü bunu yapabilirdim. Geçici ergenlik deliliği olarak geçirildi."

Milo için üzülmeyin sırası olmadığını biliyordum ama elimde değildi.

Herkes çok kızmış, kimsenin ona inanmamasından, özellikle de ailesinin umursamamasından dolayı incinmiş olmalıydı. Neden herkesin ona karşı olduğunu, neden kimsenin onu duymadığını anlamayan bir çocuktan sadece.

Şimdi intikam peşinde olması hiç de şaşırtıcı değildi.

GÖÇÜN FISILTILARI

Milo Marucci

Arlo'nun bir kez olsun iyi bir fikri olduğuna inandığımı, ancak gerçekler karşısında hayal kırıklığına uğradığımı anlayamıyordum.

Kıçına bir yığın para sokulmadan Kai kadar işe yaramazdı.

Mafyadan bir kez ayrıldım ve bu zaten yeterince riskliydi, önce hepsini yavaşça öldürmeden bir kez daha çıkmamın imkânı yoktu. Kendime biraz umut vermemem gerektiğini biliyordum ama bu Arlo'ydu. Eğer birimizin aklına bir fikir geldiyse, bu o olmalıydı.

Birden Sterlie ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Gözleri yine yaşlarla dolmuştu ve onları oraya koyduğum için kendimi yumruklamak istedim.

Keşke ona daha fazla güven verebilseydim, Arlo'yla konuşmayı teklif etmeseydim. En başta ona yakın olmasaydım bile, bu acıyı asla bilemezdi.

Sterlie bu yere konulması gereken son kişiydi. Ve hepsi benim hatamdı.

Kollarımı açtım, onu kucakladım çünkü gerçekten de her parçamın dağılmak üzere olduğunu hissediyordum ve beni bir arada tutan tek kişi oydu.

"Bir fikrim olabilir," diye fısıldadı bana, yüzünü göğsüme gömerek. "Aptalca olup olmadığını bilmiyorum ama."

"Arlo'nunkinden daha aptalca bir şey olamaz." Kıkırdadım. Daha kötüsü de olabilirdi, farkındaydım ama bunu ona itiraf etmem mümkün değildi. Sterlie böyle şeyler için endişelenmemeliydi. Bizi buradan çıkarmak benim halletmem gereken bir şeydi, onun değil.

"Mafya kanun kitabı diye bir şey olmadığını varsayıyorum." dedi. "Anladığım kadarıyla bir tür kurallarınız var, bunlar bir yerlerde yazılı mı ve askıya alınabilir ya da geçersiz kılınabilir mi?"

Gözlerim kısa bir an için Arlo'nunkilerle buluştu ama o da benim kadar bilgisiz bir şekilde omuz silkti.

"Fiziksel bir kitap falan yok," diye cevap verdi Arlo, kaşları birbirine çatılmış bir halde. Kahvesine uzandı ama düşüncesine devam edene kadar bir yudum almadı. "Ve günün sonunda kararları Milo veriyor. O ne derse o olur, yani bir kuralı 'geçersiz kılmayı' seçerse, o zaman olur."

"Aileye zarar vermediği sürece," diye ekledim. "Yapacakları her şey benim onayımdan geçmek zorunda, eğer ben müsait değilsem Arlo'ya danışmak zorundalar. Bu herkesin bildiği temel bir kural. Masum insanlara zarar vermemek ya da polislerle ilişkiye girmemek de öyle. Ayrıca, bir adama el kaldırmasına izin verilen tek kişi benim. Eğer kardeşlerim fiziksel bir kavgaya girerlerse, ellerini kaldırmayı seçersem bu onların ölümüne neden olabilir. Birkaç temel kural daha var, ama bunun dışında ne istersem yapabilirim. Ve herkes beni dinlemek zorunda."

Sterlie gülümseyerek başını kaldırmadan önce bedenime doğru başını salladı. "Sen... kısıtlamaları olmayan bir başkan gibisin."

Kıkırdadım. "Bende biraz var."

"Tatile çıkabilir misin?" diye sordu.

İşte bu rastgeleydi. "Yani, öyle mi? Burası gerçek bir hapisane değil, öyleymiş gibi davranmak istesem bile. Tatile falan çıkabilirim, neden?"

Sterlie mırıldandı. "Demek her ay tatile çıkıyorsunuz."

Kaşlarım birbirine çarptı. "Aylık mı?"

Sterlie başını salladı. "Burada yükümlülüklerin olduğunu anlıyorum, bu yüzden onları hallediyorsun ve arada sırada hazır bulunmak için ortaya çıkıyorsun. O kadar önemli olmayan şeyler için Arlo söz sahibi olabilir, böylece sen de Toronto'da olabilirsin. Bu işe yarar mı?"

"Bu çok fazla seyahat demek," diye belirtti Arlo.

"Bazen burada bir ya da iki ay geçirip Toronto'ya geri dönebilirsin, böylece buradaki her şeyden ve herkesten kaçtığın o kadar da belli olmaz," diye öneride bulundu Sterlie, ancak bu konuda pek emin görünmüyordu. Belki de işe yarayacağından emin değildi.

"Evet." Arlo başını salladı ve masadan bir not defteri ile kalem kaptı. Bir şeyler karalarken, "Önemli insanlarla görüştüğünü iddia edebilirsin ve kimsenin seni sorgulamasına izin verilmediğine göre işe yarayabilir. Sen yokken ben her şeyi hallederim, hatta anlaşmalar falan yaparım, sen de kendi hayatını yaşar, telefonlara falan cevap verirsin."

Teoride kulağa hoş geliyordu ama büyük bir kusuru vardı. "Hayatımın geri kalanında Kanada ve İtalya arasında gidip gelmeyeceğim."

"Hayatının geri kalanı için değil." Arlo beni başından savdı, hâlâ o aptal kâğıda bir şeyler karalıyordu. "Sadece birkaç yıllığına; sen burayı başarıyla yok edene kadar. Planın bu, değil mi? Bu ailenin gitmesini istiyorsun."

Başta niyetim bu olsa da, bunu yapabileceğime yüzde yüz ikna olmamıştım. Ve bu pek güvenli de değildi. Ne yaptığımı öğrenirlerse, öldürülebilirdim ve görünüşe göre, artık beni öldürtebilecek bir şey yapmayacaktım.

Sanırım benim hâlâ bir şekilde işin başında olduğum kalıcı bir çözüm bulmak daha güvenliydi.

"Ya da..." Arlo not defterini kaldırarak karalamaları gösterdi.

Bir kez daha yetenekleri beni hayal kırıklığına uğrattı.

Aşırı dramatize etmeye karar verdiği için karalamalarından harika bir şey bekliyordum... ama sadece bir uçaktı

ve iki bayrak.

"Aileyi ayırın ve bir kısmımızı Kanada'ya taşıyın. Genişleme harika bir şey. ABD'de tonlarca mafya ailesi var, bazılarımız da dahil. Neden Kanada'ya yayılmayalım, değil mi?" dedi. "Genişlemeyi tartışmaya çalışsalar bile yapamazlar. Tartarus da harika bir bahane olur. Orayı-"

"Tartarus'u hiçbir şeye dönüştürmeyeceğim." Orası benim için ilk doğan çocuk gibiydi. Orayı sıfırdan inşa ettim. Orası benim sığınağımdı.

"Tamam, yapmayın o zaman. Ama yine de çok para kazandırıyor. Bunu bir mafya işi haline getirmeyi planlamasanız bile, her zaman öyle olduğunu iddia edebilirsiniz. Bu nedenle, sorunsuz gittiğinden emin olmak için bazılarımızın orada olması gerekiyor. Sizinle birlikte gelmesi için sizi sorgulama olasılığı daha düşük olan birkaç kişi seçebilirsiniz, böylece daha huzurlu olur. Tabii ki yine de arada bir buraya uğramanız ve telefonunuza cevap vermeniz gerekecek, çünkü buradaki adamlar yine de size planlarını anlatmak zorunda kalacaklar, ama bir telefon görüşmesi hiçbir şey değil, değil mi? Buradan tek çıkış yolunuz bu gibi görünüyor."

Bunu söylediğime inanamıyordum ama Arlo'nun bir kez olsun gerçekten iyi bir fikri olabilirdi. Elbette Sterlie'nin ilk fikri üzerine inşa edilmişti ve bu kadar zeki olduğu için onunla gurur duymuyorsam ne olayım, ama yine de Arlo'nun onun fikrini işe yarayabilecek bir şeye dönüştürebilmesi şaşırtıcıydı.

ÖĞLEDEN SONRA KEYFİ

Sterlie Adams

"Acıkmadın mı daha?" Milo'nun ofisine girerken sordum.

Başını kaldırıp baktı, önce kızdı ama ifadesi yumuşadı. Kapıyı çalmayı unutmuştum, bu yüzden kızgın görünmesine şaşırmadım. Son dört gündür benden başka herkese çok kızgındı.

Daha dün Milo birini öldürttü çünkü o adam kahkahalarımın burası için fazla neşeli olduğunu düşünüyordu, özellikle de Milo bu kadar gerginken. Ondan bir gün önce de Milo bir adamı öldürdü çünkü benim harika bir sevişmeye benzediğimi söylemişti.

Benim yüzümden insanları öldürtmesi hoşuma gitmiyordu, ama onları kendisinin öldürmesi de çok seksiydi.

En hafif tabiriyle kendi duygularım konusunda kafam çok karıştı.

"Yemek için değil, hayır." Milo'nun gözleri vücudumda gezinirken dudaklarının kenarlarında bir sırtma belirdi. "Ne zamandan beri siyah giyiyorsun?"

Gülümsemekten kaçınarak dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırdım. "Dahlia ile alışverişe çıktım ve siyah

Buraya pembeden daha çok yakışıyor." Yeni elbisemi göstererek etrafımda döndüm.

"Çok güzel, cuore mio, ama seni bir kez daha siyahlar içinde görürsem..."

Kaşlarımı kaldırdım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Sonra ne oldu?"

Siyahın içinde harika görünüyordum ama açıkçası benim için çok karanlıktı. Hayatımda biraz pembeye ihtiyacım vardı.

Milo sessiz kaldı, sanki ben fark etmemişim gibi beni süzüyordu. Ona göre muhtemelen şu anda çıplaktım.

"Bütün gün bir şey yemedin," dedim, bana nasıl baktığını fark etmemiş gibi davranarak. Erkek arkadaşıma doğru ilerleyerek kucağına oturdum.

"Çalışıyorum."

Üyelerden birkaçını Kanada'ya taşıma planları üzerinde çalışıyordu. Sanırım denizaşırı ülkelere en iyi kimlerin taşınabileceğini bulmaya çalışıyordu - muhtemelen onu en az kızdıracak olanları. Bunun haftalar olmasa bile birkaç gün süreceğine hiç şüphem yoktu. Ayrıca, her biri için kalacak bir yer bulması ve diğer -muhtemelen az ya da çok yasal- belgeleri halletmesi gerekiyordu.

Burada birkaç gün daha hayatta kalabilirdim. Hayatımın geri kalanını burada geçirmeye hazır olduğumu düşünürsek, birkaç günün daha zararı olmazdı.

"Biraz ara verebilir misin?" Kollarımı boynuna doladığımda sordum.

Bir eli kalçamı sıkarken diğeri elbisemin dikişi boyunca ilerledi. "Senin için mi? Her zaman. Ne yapmak istiyorsun?"

Ona gülümsedim. "Önce seni biraz rahatlatmalıyız, değil mi?"

Ne ima ettiğimi anlamamış gibi başını eğdi, en azından ben sandalyesini geriye itip dizlerimin üzerine çökene kadar.

Kalçalarının arasına yerleşirken dizlerini birbirinden ayırdım.

"Sterlie," diye nefes aldı. Eliyle çenemi kavradı ve beni gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Titreyen ellerime ve kafamın içinde kötü bir iş çıkaracağımdan emin olan sese rağmen, bunu gerçekten yapmak istiyordum.

Sesi benden daha gergin geliyordu ama neden endişelendiğinden tam olarak emin değildim.

"Yapmamı istemiyor musun?" Ellerimi kalçalarına dayadım, henüz pantolonunun düğmelerini açmayı hedeflememiştim.

Başparmağı alt dudağımın üzerinde gezinirken gözleri kendi hareketlerini izliyordu. "Kahretsin, biliyorum, cuore mio. Sadece daha önce kimsenin bunu yapmasına izin vermemiştim."

"Kontrol meselesi yüzünden mi?" Başını salladı.

Ellerim pantolonunun düğmelerini açmak için hareket etti, yavaşça fermuarı çekti. "Ne zaman istersen beni durdurabilirsin Milo."

"Biliyorum." Yumuşak bir şekilde gülümsedi, sonra devam etmem için başını sallarken derin bir nefes aldı.

"Yine de berbat olabilirim." Bir elimi örtülü, büyüyen ereksiyonunun üzerinde gezdirdim, bir elimi pantolonunun içine sokmadan önce onu ovuşturdum.

"Yapman gereken de bu." Milo göz kırptı ama daha fazla ukalalık yapamadan elimi sikine doladım ve pantolonundan çıkardım.

Aletini tutarken başparmağım parmaklarıma değmiyordu ve birden içime nasıl bu kadar zahmetsizce sığdığını merak ettim.

Kalın ve uzundu, dimdik duruyordu, şişmiş başından prekum damlıyordu.

Milo sandalyesinde arkasına yaslandı, nefes alıp verirken kasları düzensiz bir şekilde titriyordu.

Bir an için tereddüt ettim. Kafamda istenmeyen keşkeler, ne kadar bastırmaya çalışsam da durmayan gereksiz korkular uçuşuyordu.

Ya bundan nefret ettiysem? Ya bu işte çok kötü olduğum

için o da nefret ettiyse? Ya o kadar kötü batıracaksam ve benden daha iyi birini hak ettiğini anlayacaksa?

Derin bir nefes aldım ve kendime her şeyin yoluna gireceğini söyledim.

Kendini bırakmasına tanık olmak istedim. Milo'nun dokunuşum karşısında kıvranmasını, neden olduğum zevke yenik düşmesini izlemek istiyordum.

Dudaklarım ayrılırken gözlerim onunkilerle kilitlendi. Uzunluğunu yaladım, sonra dilimi ucundan geçirerek yarığındaki prekumu yaladım.

Tadı tuzluydu ama korktuğum kadar kötü değildi.

Ağzımı ucuna kapattığımda Milo'nun göğsü ağır bir şekilde yükseldi ve dudaklarımdan geçebildiğim kadarını almadan önce emdiğimde eli saçlarımı itti.

Yukarı doğru itti, boğazımın arkasına çarptı ve istemsizce öğürmemeye neden oldu. Bu biraz fazla hızlı olmuş olabilir.

"Siktir, özür dilerim." Ellerini saçlarımda gezdirerek geri çekildi. "Sadece... kahretsin, ağzın çok iyi hissettiriyor."

Ellerimden biri gömleğinin altına girdi, parmaklarım karın kaslarının üzerinde gezinirken ben tekrar yukarı doğru emdim ve onu tekrar serbest bırakmadan önce dilimin sikinin başının etrafında dönmesine izin verdim.

Elimle onu tabanından ucuna kadar okşadım ve yumuşak tıslamasını duydum.

Gözlerim kızarmış yanaklarından şehvet dolu gözlerine doğru gezinerek yüzünü buldu ve başımı tekrar aşağı eğip ucunu bir kez daha ağzıma almadan önce ona gülümsedim.

Dokunuşumla kasları gerildi, çenem gevşediğinde kalçaları sarsıldı ve onu daha derine çektim, ama bu sefer yukarı itmedi.

Saçımı çektiğinde sikinin etrafında inledim.

Tuzlu tadı beni daha az rahatsız etmeye başladı. Aslında, ucu boğazımın arkasına her çarptığında ya da dilim başını döndürdüğünde onun tadından daha çok zevk almaya başladım.

"Kahretsin, Sterlie," diye nefes aldı, kalçaları düzensiz bir ritimle yumuşakça sarsılıyordu.

Yukarı baktığımda gözleri kapalıydı, dudakları hafifçe ayrılmıştı, ama bir an sonra bana baktı ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

"Hissediyorsun-" Elimi sikinin dibinden taşaklarına doğru kaydırıp önce alay edip sonra sıkıldığında dudaklarından bir inilti döküldü. Her hamlesinde yanaklarımı çukurlaştırarak içime girdi. "Çok... iyi, hmm."

Ona bakmaktan kendimi alamıyor, dokunuşuma verdiği her ufak tepkiyi fark ediyordum. O kadar yakışıklıydı ki, kafamı zar zor toparlayabiliyordum. Benden nasıl etkilendiğini de anlamakta güçlük çekiyordum. Ama bana bakışı, dişlerimi aletin üzerinde hafifçe gezdirdiğimde inlemesi ve her hareketinde daha fazlasını talep ediyor gibi görünmesi, aklımdaki tüm şüphelerin yerini güven verici bir şeye bırakmasına neden oldu.

Boyunu höpürdeterek, en çok nasıl hoşuna gidiyorsa ağzımı öyle sikmesine izin verdim. Taşaklarına masaj yaptım ve sanki her çıkıntı beynime kazınmamış gibi karın kaslarının her santimini yeniden keşfettim.

"Siktir, Sterlie," diye inledi. "Yapmalısın... oh, lanet olsun."

Milo kalçalarını itmeyi bıraktı ve yüzümü ondan uzaklaştırdı.

"Ne-"

Beni kucağına çekti ve bir anda dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı, elleri elbisemin altından kıcımı sıkıyordu.

"İçine boşalmak istiyorum," diye homurdandı ve ayağa kalktı. Beni masasına oturttu ve bacaklarımı ayırdı. "Lütfen, seni becerebilir miyim?"

"Tam bir centilmen," diye mırıldandım dudaklarına karşı, öpüşürken gülümsedim.

"Birinden çok uzağım, cuore mio."

"Sen benim için öylesin." Dikkatimi dağıtan öpücüklerle beni rahatsız etmesini engellemek için bir elimi yüzlerimizin arasına koydum. "Tanıştığım en iyi adam."

Milo iki eliyle yüzümü kavradı ve iç geçirdi. "Sadece senin için."

Omuz silktim, sııttım. "Daha da iyi."

"Bu senin için oldukça sahiplenici, cuore mio." Sııtmamak için elinden geleni yaparak başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi.

"Ne diyebilirim ki?" Elim boynundan aşağıya, göğsüne ve daha aşağıya kaydı, bir vuruş daha yapmak için aletin etrafına dolandı. "Senin tamamen bana ait olman hoşuma gidiyor."

Gözleri sanki kabulümü içinde güvenli bir yerde saklıymuş gibi kapandı. Ve tekrar açıldıklarında, oracıkta ölebilirdim.

Bana öyle yumuşak ve sevgi dolu bakıyordu ki, sanki onun için dünyalara bedeldim... Bu herhangi birini öldürebilirdi.

"Milo?" Sanki ona bir sır vermeye hazırmışım gibi el salladım.

"Evet, aşkım?"

"Beni becerebilirsin" dediğimde dudaklarımız birbirine değdi.

Bir parmağını içime sokmak için iç çamaşıımı kenara iterken boğazının derinliklerinden bir inilti geldi. "Tanrım, benim için çok ılsaksın, Sterlie."

Milo tenimi emdi, dişleri boynumu sıyırdıktan sonra göğüs dekolteme doğru öpücükler kondurdu.

Parmakları sabit bir ritimle içime girip çıkıyor, başparmağı klitorisimin üzerinde gezinerek beni kıvrandırıyor.

Dudaklarımdan iniltiier geçti, her biri diğierinden biraz daha yüksek sesle, biraz daha sızlanarak.

"Parmaklarıım için her zaman bu kadar açgözlü olmanı seviyorum," diye mırıldandı, üçüncüsünü içime iterek. "Ama sikim için daha da açgözlüsün."

Tırnaklarıım sırtını tırmalarken benimkiler kavislendi ve göğüslerim ön tarafına bastırdı. "Sen-" Nefesimi içime çektim ve bir inilti daha çıkardım. "Prezervatifin var mı?"

"Mh-hmm." Boştaki eli pantolonuna uzanıp cüzdanını çıkarırken dudaklarııma bir öpücük daha kondurdu. "Sana

söyledim, ne zaman istersen seni becermek için her zaman yanımda bir tane taşırım."

Milo cüzdanını bana doğru tuttu. Prezervatifi çıkardım ve sikinin üzerinde yuvarlamadan önce ambalajını yırtıp açtım.

Parmakları içimden çekildi ve bu kayıp sinir bozucu olsa da Milo kendini girişime doğru iterek biraz ileri kayd. Ellerini kalçalarımaya koyarak beni sabit tuttu ve yavaşça içime girerken ikimizin de inlemesine neden oldu.

Alaycı itişlerle içimde daha derine kayd, sonunda öne doğru itti ve geri kalanını bir kerede zorladı.

"Çok iyi hissediyorsun," diye mırıldandı ve sıcak nefesinin kulağımın kabuğunu sıyırdığını hissedebiliyordum. "Çok ıslak ve benim için mükemmel, cuore mio."

Hareket etmeye başladı, önce yavaşça, sikini geri çekip yavaşça tekrar içeri iterek beni gerdi. Dudakları dudaklarımaya yapışmıştı, beni derinden, tutkuyla öpüyor, içime girdiğinde benden çıkan her sesi yutuyordu.

"Beni çok iyi karşılıyorsun," diye övdü, içime daha sert girerek.

"Oh, kahretsin," diye nefes nefese kaldım, itişlerine karşılık verdim. Tırnaklarım derisine batıyor, muhtemelen iz bırakıyordu ama umurumda değildi.

Geri çekildi ve ben daha yüksek sesle inlerken eli aniden ağzımı kapattı. "Seslerini seviyorum aşkım, ama eğer biri seni duyarsa, onları öldürmek zorunda kalacağım."

"Oh, evet, benimle edepsiz konuş." Güldüm, istemeden aletini içimde sıktım, bu da Milo'nun dudaklarını dudaklarımaya bastırmak için elini çekmesine neden oldu, ağzıma doğru inledi.

Bacaklarım kalçalarının etrafına dolandı, elleri kıcıımı daha sıkı kavradı ve itişleri hızlandı.

Ağır nefes alıp vermeler, özensiz öpüşmeler ve sikinin amıma girip çıkarken çıkardığı ıslak kayma sesleri devasa ofisini doldurdu.

Her vuruşta orgazmımın arttığını, tenimin elektriklendiğini hissedebiliyordum.

Ağzını benimkinin üzerine eğip kısa, derin itişlerle beni daha sert sikerken karnımda ateş birikti.

"Milo," diye inledim, kalçalarımı onunkilerle birlikte hareket ettirdim.

"Biliyorum, cuore mio." Bir elini bedenlerimizin arasına soktu ve parmaklarıyla klitorisimi ovdu.

Orgazmım içimde dalgalanırken dünya dönmeyi bıraktı, zaman yavaşladı. Vücudum gerilirken adı dudaklarımdan döküldü ve içimde titreştiğini hissettiğim noktaya kadar aletin etrafında sıkıldım.

Zevk içinde boğulurken kafam bulanıklaştı, onun üzerinde yükseldim.

"Bir tane daha," diyerek içime girmeye devam etti. Dili ağzımın içine girdi, beni sertçe öperken dişleri takırdıyordu. "Bana bir tane daha ver, Sterlie."

"Yapamam."

"Evet, yapabilirsin."

Beni masadan kaldırıp içime eskisinden daha da derin girdiğinde nefesimi zor tutuyordum. Kollarım boynuna dolandı, yüksek sesle ağlamamak için omzunun önünü ısıtırken onu sıkıca tuttum.

"Sen"-Yukarı itti-"Lanet"-İtti-"Mükemmel."

Bacaklarım titriyor, derim karıncalanıyor ve görüşüm kararıyordu.

İçimden daha önce hiç çıkarmadığım sesler çıktı. Sızlanmalar ve inlemeler, şehvet dolu sessiz çığlıklar ve onun adı tanımlanamaz bir şekilde dudaklarımdan yuvarlandı.

Her şey çok fazlaydı, neredeyse çok fazlaydı. Sinirlerim titriyor, beni uçuruyor ve düşürüyordu ve karnımda bir yay sıkıca sarılmıştı.

Milo'nun kalçaları içime doğru yuvarlanıyor, her hamlede G noktama çarpıyordu.

"Benim için gel, Sterlie." Beni sikinin üzerine çekti, kendini içime öyle bir gömdü ki bir an için yıldızları gördüm. "Sikimin etrafına gel."

Patladım, onu kollarımda sıkıca tuttum ve vücudumda şok dalgaları yayılırken adını haykırdım.

İçimde şişmeden önce itişlerinin teklediğini hissettim. Kendini prezervatifin içine boşaltırken uzun bir inilti çıktı ve bir an daha içimde derinlerde kaldı.

KARMAKARIŞIK ARZULAR

Milo Marucci

Kalçalarının arasına yerleşip onu iyice açık tuttuğumda yatak ağırlığımla eğildi.

Başparmağımı parlayan, pürüzsüz amının üzerinde gezdirip dudaklarını araladım. O kadar ıslaktı ki, kolayca içine girip onu hemen şimdi becerebilirdim, ama bunun neresi eğlenceliydi?

Tükürük ağzımdan düştü, amına damladı ve başparmağımı klitorisine sürmeden önce tenine yaydım. Klitorisini emmek, yalamak ve dilimle amını sikmek istiyordum.

Sterlie inledi, bacakları kapanmaya çalışıyordu ama bedenim engel oluyordu. "Milo," diye inledi, girişinden bir parmak geçirdiğimde yüzü buruştu.

Dünden beri biraz ağrısı vardı ama sorun değildi. Şimdi onunla ilgilenecektim, yarın yürüyemeyeceğinden emin olacaktım, böylece bütün günü onunla yatakta geçirmek için bir bahanem olacaktı. Aptal sorumluluklardan uzakta.

Bir elimi düz karnından yukarı kaydırıp memelerini kapattım ve sıktım. Kahretsin, ellerime bu kadar mükemmel oturmalarına bayılıyordum.

Kafamı koparmak istemeden, derim yanıyormuş gibi hissetmeden ona dokunabilmek benim için hâlâ çok yeniydi. Aslında, ona dokunmadığım zamanlarda ölüyormuşum gibi hissediyordum.

Parmağımı sıcak amından çekerek, diğer memesini eşitlemek için kapattım, sert meme uçlarını parmaklarımın arasında sıktım ve yuvarladım.

Vücudunda yukarı doğru hareket ederek, kalçalarımı onunkilere doğru yuvarladım, sert sikimi klitorisine sürttüm, önümdeki çıplak kadına hayranlıkla bakmakla meşgulken onu kızdırdım.

Sterlie inledi, elleri iki yanındaki yastıkları tutarken yana doğru uzandı.

Tam bir başyapıttı; o kadar güzeldi ki, Tanrı'yı beni cennete sokması için kandırdığıma ve onun da beni cehenneme geri çekmeye çalışan Şeytan olduğuna yemin edebilirdim.

Ve lanet olsun, sırf onunla birlikte olmak için en yüksek buluttan atlar ve cehennem ateşine balıklama dalarım.

"Bana ellerini ver," dedim ve yüzündeki ifade biraz endişe verici olsa da hemen verdi.

"Beni bağlayacak mısın?" Sesi bu konuda çok az heyecan duyduğunu gösteriyordu.

Bir an düşündüm, sonra başımı salladım. "Sikeyim hayır. Ama seni üstte istiyorum."

Bazı insanların bağlanmayı sevdiğini biliyordum, bu onlar için iyi bir şeydi ama benim için tam bir kabustu. Belki de iplerle ilgili farklı bir deneyimim olsaydı, daha çekici olabilirdi. Sterlie'yi yatağa bağlanmış bir şekilde düşünmek bile bende istenmeyen duygular uyandırıyor.

Sterlie'yi oturması için yukarı çekerek bir kolumu vücuduna doladım ve bizi ters çevirdim. Kalçalarımın üzerine oturdu, elleri göğsümdeydi, ıslak amı karnımın üzerindeydi.

Gözlerimin içine baktı ve bunu yüksek sesle söylemeye hazır olmasa da, bana duyduğu aşkı ondan okuyabiliyordum. Bunun nasıl olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama çok hoşuma gitmişti.

"Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?" diye sordum ve ellerimi kalçalarına koyarak onu daha da aşağı itmekten ve hemen o anda içine girmekten kendimi alıkoydum.

Sterlie başını salladı. "İtalya'ya gitmeden hemen önce bir iğne vuruldu." "Neden?" Gözlerim kısıldı ve parmaklarımın uçları

Ben onu daha sıkı tutarken teninin derinliklerine daldı.

Kalbimde gerçekten görmezden gelmeye çalıştığım küçük bir kıskançlık sızısı vardı, ama Sterlie'nin benim dışımda biriyle sevişme planları olduğu düşüncesi bunu çok zorlaştırdı.

Üzerime eğildi, yumuşak saçları yüzümü çerçevelerken dudaklarımı kısa bir süre kendi dudaklarıyla örttü. "O yolculuktan haftalar önce bana sanki yıllar önce evlenmişim gibi bakan taşak gibi yakışıklı bir adamla aynı evde bir ay geçirmek üzereydin. İtalyan siki kulağa hoş geliyordu."

Onu vücudumdan aşağı doğru ittim, içine girebilmek için kalçalarını kaldırdım. "Senden gizliden gizliye nefret etmediğimi nereden biliyorsun?"

Sterlie üzerime çöktü, derin derin nefes verirken sıcak nefesi dudaklarımın üzerinde dolaşıyordu. "Çünkü..." Dik oturdu ve ben tamamen içine girene kadar sikimin üzerinde aşağı doğru kaydı. Kıcı taşaklarımın üzerindeydi, sikim zonkluyor, serbest kalmak için can atıyordu. "Bana karşı hislerin asla bir sır değildi. Bana nasıl baktığını fark ettim."

Yumuşak pembe dudaklarından bir inilti döküldü, tekrar aşağıya batmak için üzerimden kalktığında sırtı kamburlaştı.

Aletimin içine girip çıkmasını, her hamlenin benimde onun tahrik olduğuna dair daha fazla kanıt bırakmasını büyülenmiş gibi izledim.

Dizleri yatağa bastırıyor, kalçaları yukarı aşağı kalkıyordu. O kadar muhteşemdi ki, istesem de gözlerimi ondan alamazdım.

Ve lanet olsun, bana binerken çok ateşli görünüyordu.

"Aynı partideyken sadece bana baktığını fark ettim," diye konuştu, sesi kararsızdı.

"Ve sadece benim için nasıl özel kurallar koyduğunu."

Hareket ettikçe göğüsleri zıplıyor, kendisi için mükemmel olan bir ritim bulmaya çalışıyordu.

Ellerinden birine uzandım, dudaklarıma götürdüm ve parmak eklemlerine bir öpücük bıraktım. "Senin için hiçbir zaman özel kurallar koymadım."

Duvarları sikimi sıkarak boğuyordu. "Oraya ait olmadığının tamamen farkında olarak beni Tartarus'a katılmaya davet ettin." İnledi, hızını artırırken başını arkaya düşürdü.

Taşaklarım kalktı, onu prezervatifsiz hissetmek kendimi kontrol etmemi zorlaştırıyordu. O kadar ıslak, o kadar sıcak ve benim için o kadar mükemmeldi ki.

"Hayvanların giremeyeceğini söyleyen bir tabela olmasına rağmen istersem Soup'u getirebileceğimi söylemiştin." Yatak sallanıyordu, aletimin her zıplayışında yatak başlığı duvara çarpıyordu. "Ve-" Elleri karnıma düştü, parmakları tenime baskı yapıyordu. "Ve ziyaretçilerden her şeyden çok nefret etmene rağmen seninle kalmama izin verdin."

"Saklamakta o kadar kötüydüm, ha?" Yukarı doğru ittiğimde parmaklarım her iki kalçasına da saplandı.

Derin bir nefes çekerek sikimin etrafında dönerken sırtı kavislendi. "Uh-huh."

Belini kavradım, onu üzerimden çektim, bizi çevirdim ve tekrar içine girmeden önce onu yatağa bastırdım.

Ellerimiz birbirine kenetlendi, dudaklarımız buluştu.

Ağır nefes alıp verme sesleri, içine girip çıkarken çıkardığım ıslak seslerle birlikte odayı dolduruyordu.

"Gördün mü, hiç şansım olmadı." Onu bir kez öptüm, yavaş ve derin. "Ya seni sevecektim ya da kimseyi sevmeyecektim."

"Milo," diye nefes nefese kaldı ve ancak bir saniye sonra, sikimin onun derinliklerinde titreştiğini hissedebiliyordum.

"Benim için gel, aşkım."

Bacakları titredi, parmakları benimkilere kenetlendi ve bırakırken bir çığlık attı.

Dişlerimi alt dudağına batırarak bir iniltiyle boşaldım ve üzerine yığılırken onu dölleriyle doldurdum.

Bir an için öylece uzandık, tek bir kelime bile etmeden ya da kılımları bile kıpırdatmadan derin derin nefes aldık. En azından Sterlie elimi bırakıp onun yerine kollarını boynuma dolayana ve dudaklarını dudaklarıma bastırana kadar.

KÖTÜ DUYGULAR

Sterlie Adams

"Flora'ya bizden bahsettin mi hiç?" Milo uçaktan indiğimizde sordu, en sinir bozucu on aile üyesi ve eşleri de arkamızdan geliyordu. Bazıları hâlâ İtalya'daydı ama yakında onlar da gelecekti.

Milo aylar önce peşimden gelen diğer adamları serbest bırakacağını ve İtalya'ya dönmelerine izin vereceğini söyledi, onları burada tutmak daha kolay olsa bile. Palermo'dan daha az insan taşınmak zorunda kalacaktı. Ancak, benden uzakta oldukları için kendimi daha güvende hissediyordum, bu yüzden gitmiş olacaktı.

Bunun gerçekten işe yaradığına hâlâ inanamıyordum. Toronto'ya dönmüştük, tanıdık bir hava soluyorduk. Butiğimi yeniden açabilir, kız kardeşimi görebilir ve sonunda Soup'u geri alabilirdim.

Soup'u kız kardeşimden daha çok özlemiştim ve Flora'dan en fazla bir hafta ayrı kalmıştım.

"Hayır," diye cevap verdim sonunda. "Yarın Soup'u almak için ona gideceğim ve sonra ona söyleyeceğim."

"Bu gece onu almayacak mısın?" Elimi sıktı, başparmağı tenimi yumuşak bir şekilde okşadı.

"Hayır, çok geç oldu. Sadece eve gitmek, banyo yapmak ve yeterince yorulana kadar yeni tasarımlar üzerinde çalışmak istiyorum."

uykuya dalmak." Havaalanından çıktık ve hemen yüzüme bir gülümseme yayıldı. Tanrım, burayı çok özlemiştim. "Muhtemelen bu gece Tartarus'u kontrol edeceksin, değil mi?"

Siyah bir arabaya yaklaştığımızda Milo benim için kapıyı açtı. "Seninle kalmamı tercih edersen bunu yarın yapabilirim."

"Sorun değil. Bir günü gerçekten kendime ayırabilirim."

Her şeyden sonra, kendi evimde bir güne ihtiyacım vardı. Kendi başıma. Kimse beni izlemeden bazı yeni tasarımlar üzerinde çalışmak istedim. En önemlisi de nefes almak için birkaç saate ihtiyacım vardı.

Milo'nun benimle kalmasını ne kadar istesem de, kendime ayıracağım bir gün bana iyi gelecekti.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı?" Milo parmak eklemlerimi öptü, sonra eğilip dudaklarımı öptü.

"Edeceğim," diye kıkırdadım. "Söz veriyorum, acil bir durumda ilk arayacağım kişi sen olacaksın."

Daireme kadar benimle yürümek için ısrar etti. Milo kendi valizimi taşımama bile izin vermedi. O şey zaten ağırdı, o yüzden sorun etmedim.

"Bu konuda şaka yapma." Sesi bu kez ciddiydi. "Eğer kalmamı istiyorsan, kalırım."

Gözlerimi ona diktim. "Gitmek istemediğine inanmaya başlıyorum."

"Bilmiyorum."

"Kontrol etmen gereken bir kulüp var," diye hatırlattım ona, dairemin kapısını açmak için arkamı dönerken. "Eminim hepsi en sevdikleri pislik kulüp sahibini özlemiştir."

"Hiç sanmıyorum ama olsun. En azından Michael'ı binanın dışında bırakabilir miyim?" Milo beni içeriye kadar takip etti, benimle aynı muffl havayı solurken boğazını temizledi.

Dairemin pencerelerini üç ay boyunca hiç açmamıştım ve bunu tekrarlamak istediğimi söyleyemezdim.

Bu bina zaten yeterince eskiydi ve bazen bazı dairelerden kötü kokular geliyordu. Üç ay boyunca temiz hava almamak beni öldürüyordu.

"Artık güvende olduğumu sanıyordum." Oturma odasının pencerelerine doğru yürüdüm ve hepsini açtım. "Artık kimse peşimde değilken Michael neden bütün gece dışarıda dursun ki?"

"Ne olur ne olmaz." Milo mutfağa gitti ve orada da pencereleri açtığını duyabiliyordum. Benimle aynı odaya geri döndüğünde yanıma geldi ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Sadece iyi olduğunu bilmem gerekiyor. Geçtiğimiz üç ay boyunca senin iyi olduğundan emin olabildim. Seni tekrar yalnız bırakmak korkutucu."

İstemedim, karşı koymaya çalıştım ama dudaklarımın kenarları yine de bir gülümsemeye dönüştü. "Tamam, bir anlaşma yapalım."

"Ne anlaşması?" Başını eğdi ve derin bir iç çekti.

"İki saat daha kalabilirsin, her şeyin yolunda olduğundan emin olursun ve sonra yoluna gidersin. Hatta yarın sabah beni alıp Flora'nın evine çorba içmeye götürebileceğini de ekleyeceğim. Ve eğer yarın daha da yapışkan hissedersen, Flora ve benimle alışverişe gelmene izin veririm. Yine de mağazaların dışında beklemen ve çantalarımı taşıman gerekecek."

"Bu bana pek de iyi bir anlaşma gibi gelmedi." Milo ellerimizi birbirine geçirdi. "Ama kabul ediyorum."

"Neden hâlâ biri bütün geceyi evimin kapısını gözetleyerek geçirecekmiş gibi hissediyorum?" Milo'nun uzaklaşmasını izledim, muhtemelen dairemin geri kalanında tehlikeli bir şey olup olmadığını kontrol etmek için.

Açıkçası bana bir şey olmasından neden bu kadar endişelendiğinden emin değildim. Aklımda, bana zarar vermeye çalışan herkesin icabına bakmıştı ve başka düşmanım olduğunu hatırlamıyordum.

"Birini göndermemek için elimden geleni yapacağım," diye söz verdi, sesi artık yatak odamdan geliyordu.

"Bana anlatmadığın bir şey mi oldu?" Milo'nun odanın her santimini kontrol ettiğini görmek için yatak odama doğru yürüdüm.

"Hayır." Dijital çalar saatimi eline aldı ve her yüzeyine bir tür ışık tuttu. "Sadece... Bilmiyorum. İçimde kötü bir şey olacakmış gibi bir his var."

Bu kulağa hiç hoş gelmedi.

ÜRKÜTÜCÜ ÖNSEZİLER

Milo Marucci

Sterlie'nin evinin her santimini iyice inceledikten sonra, onu orada tek başına bırakma konusunda kendimi daha iyi hissettim.

Hiçbir şey dinlenmiyordu, yani kimse onu izlemiyor ya da dinlemiyordu. Oradan ayrıldığımda da binanın yakınlarında şüpheli kimse yoktu, bu yüzden geçici bir delilik olarak değerlendirdim.

Her iyi erkek arkadaşın yapacağı gibi kız arkadaşım için endişeleniyordum, hepsi bu.

Tartarus'a ulaştığımda, biraz daha rahat hissetmeme rağmen bu his hala kaybolmamıştı.

Kafamın içinde onu kontrol etmemi söyleyen küçük bir ses vardı ama paranoyaklaşıyordum, bu yüzden elimden geldiğince görmezden geldim.

Ancak bu, her on beş dakikada bir ona mesaj göndermeme engel olmadı.

Tartarus'taki ilk durağım bodrum katıydı, kuzenlerimin konuşmaya istekli olup olmadıklarını kontrol ediyordum. İkisi de son üç ayda neler olduğunu bilmiyordu, bu yüzden onlara babamın öldüğünü ve artık bana hesap vereceklerini söylediğimde verecekleri tepkiyi görmek için sabırsızlanıyordum.

Şanslıydım ki elimde bunu kanıtlayacak babamın cesedinin fotoğrafı vardı, yoksa ilk başta bana inanmazlardı. Önemli değildi, hepsi uçağa binip evlerine dönmek üzereydiler ve bir daha asla geri dönmeyeceklerdi, böylece kendileri de göreceklerdi.

Pino'nun hücresinin kapısını açtığımda, terli ve eski havanın pis kokusu yüzüme çarptı. Sterlie'nin dairesindekinden bile daha kötüydü.

Pino yatağında oturmuş, beni fark etme zahmetine bile girmeden televizyon izliyordu. Pes edip adamlarımdan o şeyleri istemesine biraz şaşırmıştım. İyi beslenmiş, susuz kalmamış ve artık çok daha az sıkıntılı görünüyordu.

Artık bütün gün ve gece boyunca korkunç seslerle işkence görmediği için daha iyi görünmesine şaşmamalı.

Ayak bilekleri kelepçeliydi, bu yüzden koşamıyordu ve bilekleri de bağlıydı, bu yüzden adamlarımla ya da benimle dövüşemiyordu. Kelepçeler, esir tutulduğu ve aylardır dış dünyayı görmediği ya da temiz hava solumadığı gerçeği dışında, şu anki yaşam durumuyla ilgili tek kötü şey olmalıydı.

"Ve böylece tekrar karşılaştık," diyerek kapıyı arkamdan kapattım.

Pino bana bakmadı. "Tekrar uğraman ne güzel. Beni unuttuğunu sanmıştım."

"Ben... meşguldüm." Televizyona bir göz attım ve onun bir çocuk çizgi filmi izlediğini görünce gözlerimi devirdim. "Görüyorum ki sonunda pes etmişsin."

Omuz silkti. "Seçeneğim uzun ve acılı bir ölüm ya da konuştuktan sonra bir kurşun yemek arasındaydı. Her iki durumda da ölecektim, bu yüzden konuşup karşılığında bir bok alabilirdim."

"Bu doğru değil." Gözlerim yere kaydı, ne kadar temiz olduğunu fark ettim. "Şimdi, bunu tekrar denemek ister misin?"

"Neyi tekrar deneyeyim?"

"Sterlie'nin peşinden seni kim gönderdi?" Palermo'da bana söylendiği gibi Arlo'nun peşinde olduklarını söylemesini bekliyordum ama

Yanılmışım.

Sonunda Pino bana baktı, gözlerinde korku vardı. "Sana söylemeyeceğim. Sen benim patronum değilsin ve ben bu sırla ölmeye hazırım."

"Aslında." Telefonumu çıkarıp merhum babamın fotoğrafını gösterdim, Pino'nun gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Meşgul olduğumu söylediğimde, işi devralmakla meşgul olduğumu kastetmiştim. Yani, evet Pino, senin patronun benim. Şimdi seni kimin gönderdiğini söyleyip evine dönmek ya da patronunun sorusuna cevap vermeyi reddettiğin için ölmek arasında seçim yapabilirsin."

Pino iç çekti. Haberi kesinlikle düşündüğümünden daha iyi karşıladı.

"Adriana," diye cevap verdi ve bu sefer onun adını duymak beni şok etmemiş gibi davranma sırası bendeydi. "Adriana senin şu kızı korkutmak istedi."

GÖZLER KAPALI

Sterlie Adams

Yeni tasarımımanın boyutları için son denklemimi yeni bitirmiştım ve telefonuma uzanıp Milo'ya matematiği tekrar kontrol edebilmesi için bir resim göndermek istiyordum ki birdenbire hayatımın en kötü baş ağrısına yakalandım.

Son saatlerde ağrılarımın arttığını hissediyordum ama gerçek bir baş ağrısından ziyade matematik çalışmaktan kaynaklandığını düşünerek geçiştirdim. Matematik beynime hoşlanmadığım şeyler yapıyordu ama bu, anlamadığım sayıları çarpmak zorunda kaldığımda hissettiğim olağan ağrıdan çok uzaktı.

Yerden kalktım, bir Advil almak için banyoya doğru ilerlerken dengemi zar zor koruyabildim.

Midem gurulduyor, Advil şişesini açmak için uğraşırken gözlerim bir odaklanıp bir kayboluyordu. Tam açmıştım ki başım öncekinden daha çok ağrımaya başladı ve dengemi kaybetmeme neden oldu. Sonra aniden her şey karardı.

KARANLIKTA KALP ATIŞLARI

Milo Marucci

Michael daireme girdi, kafasını sallamaya başlamıştı ki Adriana'ya ulaşamadığını anladım.

Sterlie'ye yüzlerce mesaj gönderiyordum ve aynı sıklıkta onu aramaya çalışıyordum, ancak ona ulaşmak için yaptığım tüm bu girişimler cevapsız kalıyordu.

İlk başta uyuduğunu düşündüm ama telefonunu onuncu kez aradıktan sonra durumun böyle olamayacağını anladım. Telefonunun çalma sesiyle uyanırdı ve sessize almayacağını biliyordum çünkü hiç almazdı.

Sterlie'nin şans eseri eve geldiğimde bana sürpriz yapmak için daireme gizlice girmeye karar verip vermediğini görmek için eve gittim, ama orada değildi.

İki kuzenim onun dairesini kontrol etmeye gidiyorlardı, ki bunu benim yapmam gerekirdi, ama Michael izin vermedi. Sterlie'nin dairesine girip ona zarar verirse kız kardeşimle yüzleşecek durumda olmadığımı söyledi.

O haklıydı.

Sterlie'ye bir şey olmasına izin vermeyecek olsam da, doğru kararları verecek kafa yapısında değildim.

Kız kardeşimle karşılaşsaydım, açıklama istemeden, başka hiçbir şeyi düşünmeden onu oracıkta öldürürdüm.

Belki de Adriana'ya bunu yapması için şantaj yapılıyordu ve Sterlie'nin başına çok kötü bir şey gelene kadar bunu asla öğrenemeyecektim... eğer gelmediyse.

Kalbim göğsümün içinde güm güm atıyor, midem kusma ihtiyacıyla fokurduyordu.

Eğer ona bir şey olursa... Tanrım, eğer ona bir şey olursa.

Nefes alışım hızlandı ve ellerim kalbimi örtmek için sıçradı. Güm güm güm. Çok hızlı atıyordu, çok hızlı.

"Efendim?" Korumamın sesi uzaktan geliyordu. "Efendim, iyi misiniz?"

İyi görünüyor muydum?

Dizlerimin üzerine çöktüm, daha önce hiç hissetmediğim bir acı her zerreme yayıldı. Ellerim titriyor, kalbim hâlâ dengesiz bir ritimle çarpıyordu.

"Buldun mu-" Cümlemin geri kalanını seslendirmeyi başaramadım.

Sanki bir çapa kalbimi çekiyor, geçen her saniye daha da batıyormuş gibi hissediyordum. Boğazımda bir yumru oluştu ve konuşmamı engelledi.

Daha önce hiç sahip olmadığım acımasız görüntüler ve düşünceler zihnime doldu ve gözlerimin yanmasına neden oldu.

Sterlie'yi kaybetme düşüncesi dayanılmazdı ama zihnimin bana söylediği bir şey tam da az önce olan şeydi.

O gitmişti.

Gitti.

Bunu biliyordum. Onu terk etmemem gerektiğini biliyordum. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum.

Artık gezegenden gitmişti, emindim. Eğer

Adriana onu yakalarsa... Tanrım.

Ve hepsi benim hatamdı.

Onu kaybettim.
İlk aşkım.
Gelecekteki
karım.
Nefes almaya devam etme sebebim.
Onu daha yeni almıştım ve şimdi gitmişti.
Gözlerim şu anda yerde duran telefonuma kaydı, az önce
düşürdüğümde ekranında bir çatlak oluşmuştu.
Yeni mesaj yok.
Haber yok.
Arama yok.
Gitti.
"Onun iyi olmasına ihtiyacım var," diye mırıldandım
kendi kendime, yüzüm tavana doğru kalkarken. "Lütfen, iyi
olsun."
Michael lanet olası bir ambulans çağırmalıydı çünkü
kalp krizi geçirmek üzereydim. Sonra tekrar, eğer Sterlie
gittiyse... ben de ölmek istedim.
Telefon çaldı ve aptal Kai aradığında inleyerek başımı
rekor bir sürede eğdim.
Hiç aramadı.
Telefonu yerden kaptım. "Ne?"
"Vay canına, Marucci. Bir merhabaya ne dersin Kai,
nasılsın?" Kai telefonda kıkırdadı ve kaşlarımın birbirine
çarpmasına neden oldu.
Bu adamın kıkırdadığını daha önce hiç duymamıştım.
Onda sevdiğim tek şeylerden biriydi bu.
"Ne istiyorsun, Kai?" Aptalca oyunlara hiç niyetim yoktu,
özellikle de onunla. Yapacak çok daha önemli işlerim vardı,
kız arkadaşımı bulmak ve hayatta olduğundan emin olmak
gibi. Sonra da üvey kız kardeşimi bulup o korkunç kafasını
koparmak.
"Sekreteriniz beni çatı katınıza almamak gibi katı bir
kuralınız olduğunu söyledi."
"Yani?" Cidden, neden bu kadar şaşırmıştı ki? "O
kadına yukarı gelebileceğimi söyle." "Peki bunu neden
yapacaktım?"

Michael boğazını temizledi ve ekranını görebilmem için telefonunu çevirdi. Lobideki güvenlik kamerasını açmıştı, bu yüzden şimdi Kai'nin resepsiyona yaslanmış, onayımı beklediğini izleyebiliyordum.

"Çünkü ben senin en iyi arkadaşınım ve bana tapıyorsun," dedi el sallarken kameraya bakarak.

İzlediğimizi nereden biliyordu? "Tekrar dene," dedim.

"Sizin için ilginç olabilecek bilgilerim var."

"Meşgulüm," diye tersledim.

Kai omuz silkti, hâlâ kameraya bakıyordu. "Peki. O zaman Sterlie'ye neden ulaşamadığını sana söylemeyeceğim."

OYUN ZAMANI

Milo Marucci

Kai daha çatı katıma girmeden bana bir kâğıt uzattı ve sanki buranın sahibiymiş gibi yanımdan geçip gitti.

"Bu da ne böyle?" Kağıda baktım, bir milyon dolarlık bir çek olduğunu fark ettiğimde hem şaşırdım hem de sinirlendim.

"Bir çek, böylece senden hiç almadığım parayı sana geri ödemediğim için kızgın olmayı bırakırsın." Kai yüzünde herhangi bir duygu belirtisi olmadan giriş salonuma baktı. "Hâlâ buna ihtiyacın olmadığına inanıyorum, özellikle de şimdi, babanın yerine geçtiğine göre."

Haklıydı, paraya ihtiyacım yoktu. Hiçbir zaman ihtiyacım olmadı. Ancak Ethan yıllar önce parayı benden çaldığında, yerel yetkililere haber vermemek için geri alacağıma söz vermiştim. Umurumda olmasa da hayatım boyunca Kai'ye hiçbir şey hediye etmedim.

O milyon dolarların Auclaire imparatorluğunun kurulmasına yardımcı olacağını bilseydim, Ethan'ı annesinden önce öldürürdüm. Kai paradan kar ettiği için, en azından

Adamın yapabileceği tek Şey onu geri vermektir, çünkü hâlâ özgür olmasının ve her Şeye sahip olmasının sebebi bendim.

"Sterlie nerede?" Bunu bir an önce halletmeye çalışarak sordum. Nerede olduğunu ne kadar çabuk öğrenirsem, ona o kadar çabuk ulaşabilirdim.

Eğer lseydi, Kai bana söylerdi, değil mi?

Hayır, muhtemelen söylemezdi. Kai'ydi.

ğrenme abamı görmezden geldi.

"Etkilendiğimi söylemeliyim." Oturma odama doğru yürüdü, ben de onu takip ettim. "Toronto'ya geleli daha on iki saat olmadı ama ailen şimdiden sorun çıkarmaya başladı. Hem de Sterlie'nin hayatı pahasına." Kai tsked. Bu kulağa hiç hoş gelmiyordu. "Babanı öldürüp yönetimi devralmanın tek nedeni onun güvenliği değil miydi?"

Neden Flora ile evlenmek zorundaydı ki? Başka bir zengin ahmakla evlenemez miydi? Ya da en azından ona bunlardan bahsetmezdi.

"Ben bile daha önce bu kadar kötü batırmayı başaramamıştım," diye ekledi piyanomun yanında durarak. Arkasını dönüp bana bakarken Kai başını salladı.

"Sadede gel, Auclair. Bana sonra kaşlarını atabilirsin." Başka seçeneğim yok gibiydi. Bu adam bir gün benim ailem olacaktı. Bir anlamda. Kesinlikle benim isteğim dışında.

Eğer Sterlie hala hayatta olsaydı.

"Oh, Sterlie, doğru." Gözlerini devirdi. Saatler sonra ilk kez ciğerlerime normal miktarda oksijen doldu. "Karbon monoksit zehirlenmesi nedeniyle hastanede kontrolden geçiyor. Ama endişelenmeyin, söyleyebileceğim kadarıyla durumu iyi. Sterlie uyanık ve dairesinden çıkmak için iki kat merdiveni sürünerek inerken üç kez bayılan biri için oldukça talepkâr."

İçimden bir duygu seli gelgit dalgası gibi geçti. Saf ve ezici bir rahatlama, hayatımın aşkını kaybetme düşüncelerinin ağır yükünü üzerimden kaldırdı.

Sanki göğsümdeki sıkı bir düğüm aniden çözülmüş gibi hissettim - sanki kalbimi boğulmaya zorlayan çapa geri çekiliyordu.

Yüzümdeki kaslar gülümsemek istiyordu çünkü onun herkese emirler yağdırırkenki huysuz yüzünü hayal edebiliyordum. Talepkâr Sterlie çok ateşliydi ama neredeyse hiç görünmüyordu. Yine de yüzümü nötr tuttum.

"Karbon monoksit zehirlenmesi mi?" Buna inanmak istemeyerek tekrarladım.

Ayrılmadan önce her yeri kontrol ettim. Evde karbon monoksit tehlikesi olan tek bir cihaz bile yoktu.

Sterlie'nin ısıtıcıları yoktu, açıkçası bu bana hiç mantıklı gelmiyordu. Flora bana sürekli Sterlie'nin her kışı onunla birlikte geçirdiğinden yakınıyordu çünkü Sterlie'nin bina yönetimi ısıtma sistemi kurmayı reddediyordu. Kiracılar donmak ya da portatif ısıtıcı almak zorunda kalıyordu.

Elektrikli ocağı vardı, o yüzden o da olamazdı.

Şu anda bunun bir önemi yoktu. Sadece çatı katından çıkmak ve kız arkadaşıma ulaşmak istiyordum.

"Evet," diye onayladı Kai, her zamanki gibi benimle sohbet etmekle ilgileniyor gibiydi. "Sızıntıdan sadece iki daire etkilendi. Sterlie'ninki ve üst kattaki daire. Ancak, güvenlik kameralarını kontrol ettim-"

"Güvenlik kameraları mı?" Sözünü kestim, onu durdurmak için bir elimi kaldırdım. "Binaya baktın mı? Güvenlik kamerası yok. Isıtma sistemi bile yok."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan Kai'nin başı yana doğru eğildi. "Konuşmamı bitirmeme izin verseydin, sokağın karşısındaki evin güvenlik kameralarını kontrol ettiğimi fark ederdin."

Tamam, bu daha mantıklı oldu.

Sesi başımı ağrıtıyor olsa da devam etmesini işaret ettim ve tek yapmak istediğim içeri girmek olsa da

Arabamla Sterlie hangi hastanede kalıyorsa o r a y a gideceğim.

"Kameraları kontrol ettim çünkü bir şeyler garip görünüyordu ve siz ayrıldıktan hemen sonra oraya ait olmayan birinin binaya girdiğini gördüm." Telefonunu çıkardı ve ekrana birkaç kez vurduktan sonra bana binaya giren bir kadının yakınlaştırılmış bir resmini göstermek için çevirdi.

Karanlıktı ve tamamen siyah giymişti, bu yüzden arka planda kayboluyordu. Dürüst olmak gerekirse, kamera kalitesi de pek iyi değildi. Yine de kız kardeşimin botlarını tanıdım.

Bu bir tesadüf olabilirdi ama Adriana'nın bir süredir Sterlie'ye zarar vermeye çalıştığını öğrendikten sonra bunun bir tesadüf olmadığından emindim.

"Neden bir şeylerin ters gittiğini düşündünüz?" Binaya kimin girdiğini tam olarak bildiğimi belli etmemeye çalışarak sordum.

Sterlie'yi görmeye gitmeden önce Adriana'yı bulmam gerektiğini artık eskisinden daha iyi biliyordum.

"Tartarus'tan eve dönüyordum ve binanın önünden geçtim. Sterlie dışarıda yatıyordu, çoğunlukla bilinci yerindeydi ama bir şekilde de yoktu. Adamlarımı ararken onu hastaneye götürdüm-"

"Neden itfaiye değil?"

Gözlerini devirdi ve derin bir nefes aldı. Onu kızdırmaktan ne kadar keyif alıyordum.

Kai boğazını temizledi. "Orada çalışan insanları tanıyorum, bu yüzden onları aradım çünkü başka kimseye güvenmiyorum."

Bu Kai'nin yaptığı bir şeye benziyordu. "Tamam, devam et o zaman."

"Diğer daireler sızıntıdan etkilenmemiş olsa bile, birileri Sterlie'nin merdivenlerden sürünerek indiğini ve binadan çıktığını fark etmiş olmalı, ama kimse fark etmedi," dedi, uzaklaşmamak için elinden geleni yaparak. Buraya geldiğine çoktan pişman olmuştu, bunu biliyordum. "Kimse

Çünkü garip bir nedenden dolayı evde kimse yoktu. Sadece Sterlie."

Bu gerçekten de tuhaftı.

Bildiğim kadarıyla Sterlie'nin binasında on daire vardı. Dokuzunun da gece gitmiş olması pek olası değildi, özellikle de bu kiracılardan birkaçı yaşlı insanlar olduğu için.

Ve duvarlar o kadar inceydi ki, binanın dışından birinin nefes alışını duyabilirdiniz, bu da muhtemelen basamakların çoğundan dıřtđđunu duymamanın da olası olmadığı anlamına geliyordu. Komşuları ne kadar meraklı olsalar da Sterlie'nin ıkardđđı sesleri kontrol ederlerdi.

"Adamlarım şu anda binayı kontrol ediyor. Haber aldıklarında beni bilgilendirecekler," diye ekledi Kai. Bana yaklaştı, yüzü daha da ciddi bir ifadeye büründü. "Küçük aptal ailenin umutsuzca Sterlie'yi öldürmeye alıřtđđını anlıyorsun, değil mi?"

Binaya giren kadının ailemden biri olduğunu nereden bilebilirdi?

Bunu bilmesi mümkün değil.

Gerçi... sonuçta o Kai'ydi, bu yüzden beni şaşırtmamalıydı.

enem öfkeyle titredi. "Evet, anladım."

"Harika." Telefonunu elimden çekip aldı. Bir an için beni dveceğini sandım, ki bunu hak ederdim, ama yine benden uzaklaştı. "O zaman bu konuda bir şeyler yap, Marucci."

Sanki ben denememişim gibi. "şimdi gidip onu görebilir miyim?"

Kai hemen başını salladı. "Sterlie orada güvende. Hastanede ona göz kulak olacak bir sürü adamım var. Senin gelmeyeceğini biliyor ve böylesinin daha iyi olduğuna inanıyor. Sterlie'nin dinlenmeye ihtiyaı var. Ve eğer hastaneye gidersen, aileden o kadın Sterlie'yi öldürmeyi bařaramadđđını anlayacak ve tekrar deneyecek."

Sanırım bu bir bakıma mantıklıydı. Yine de berbat hissettim. Tek istediğim Sterlie'yi bulup ona sarılmaktı.

tekrar iyi olana kadar kollarımdaydı. Ama içten içe ben bile önce Adriana'dan kurtulmam gerektiğini biliyordum.

TEKRAR HOŞ GELDİNİZ

Sterlie Adams

Buradan çıkmak istiyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Daha da önemlisi, Milo'yu aramak için Kai'nin adamlarından birinin telefonunu çalmak istedim. Bunun şimdiye kadarki en kötü fikir olacağını bilsem bile onu özlediğimi ve yanımda olmasını istediğimi söylemek istedim.

Muhtemelen olanlar yüzünden kendini hırpalıyordu ve Kai'nin ona tüm gerçeği anlattığından bile emin değildim. Tanrı biliyordu ki Kai Milo'yla uğraşmak için bir şeyler uydururdu. Bir kez olsun, Milo ve onun farklılıklarına rağmen Kai'nin doğru şeyi yaptığını umabilirdim.

Sonra tekrar, Kai bana gerçeği söylemedi bile.

Sadece hafif karbon monoksit zehirlenmesi geçirdiğim ve muhtemelen bir iki saat içinde eve -ya da Milo'nun çatı katına- dönüp biraz daha temiz hava soluyabileceğim için yeterince şanslı olsam da, Kai yine de doktorların beni gözlem için burada tutmasında ısrar etti. Birinin hastanede kalmak için ısrar edebileceğini bilmiyordum.

Flora yanımdaki yatağa oturmuş, tırnaklarımı boyuyor ve erkek arkadaşım için endişelenmiyormuşum gibi davranıyordu.

Kai güvenliğinin neden etrafımı sardığını hiç açıklamadı. Tek söylediği, ben eve dönene kadar beni izleyecekleri oldu. Güvenliği bir zorunluluk olduğuna göre, dairemdeki karbon monoksit patlamasının tesadüf olmadığına dair güçlü bir his vardı içimde.

"Geri dönmek için ne harika bir yol, değil mi?" Flora öyle dedi. Bana bakma zahmetine girmeden tırnaklarıma odaklandı. Muhtemelen söylediğinden daha fazlasını biliyordu ama cevaplar için onunla mücadele edemeyecek kadar yorgundum.

Gözlerim doldu. "Evet, çok sevindim." Kim birkaç ay sonra eve dönüp aynı gece kendini hastanede bulmayı istemez ki? "Flora?"

"Evet?" Başını kaldırdı ve yumuşak bir şekilde gülümsedi.

"Milo'yu bana yaklaşması için hiç cesaretlendirdin mi?" diye sordum. Bir süredir merak ediyordum ama sormaya cesaret edememiştim.

Milo beni seviyordu, bunu biliyordum ama bana doğru adım atmasının tek nedeni Flora'nın onu zorlamasıysa, bunu bilmek istiyordum. Bilmeye hakkım vardı.

Milo ve beni kız kardeşimin yarattığı ortaya çıksaydı, onun hakkında yine aynı şekilde mi hissederdim?

"Cesaretlendirmek mi?" Kıkırdadı. "Yani, onu tanıman için sana bir şans vermemesinin adil olmadığını söyledim, çünkü kim bilir? Belki de ruh ikiziydiniz ve o senden uzak durarak bunu anlama fırsatını elinden alıyordu. Ama bu iki yıl önceydi ve ben onun boğazına bıçak falan dayamadım."

Bunu düşününce yüzüme tembel bir gülümseme yayıldı. Milo'nun bir süredir benden hoşlandığını biliyordum ama bunu daha önce kız kardeşime itiraf ettiğini hiç düşünmemiştim.

"Sence ailesi olmasaydı beni tanımaya çalışır mıydı?"

Flora okeyi kapattı, cevap vermek için tatlı bir zaman ayırdı. "Dürüst olmak gerekirse, bundan şüpheliyim." Elimi tuttu, dikkatlice

ojeyi lekelemek için. "Seni o zamandan beri sevdiğini biliyorsun... Kimsenin bildiğini sanmıyorum."

Yanıliyordu. Beni sevdiğinden beri biliyordum. Milo hakkında kız kardeşimin asla bilemeyeceği birçok şey biliyordum.

Bir kez olsun sırların dışında kalan ben değildim, oydu ve hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Belki de böyle hissetmem yanlıştı ama elimde değildi. Flora'yı seviyordum ama tüm hayatımı onun gölgesi olarak yaşamak artık beni kesmiyordu.

Ben kendimdim. Ablamın beni korumasına ihtiyacım yoktu. Kendi başımın çaresine bakabilirdim ve ciddiye alınmayı hak ediyordum. Onun sağ kolu değildim; kendimdim.

Sırlar, çok saf olduğum için dışında kaldığım aile kararları kadar değerli olmasa da, bu benim kitabımda bir zaferdi. Ne de olsa Milo onun en iyi arkadaşıydı ve yine de bana ondan daha çok güveniyordu.

"Her şeyden sonra, seni içeri almaktan neden korktuğunu tahmin edebilirsin sanırım," dedi Flora. Oturduğu yerden kalktı ve benim yanımdaki yatağa sıkıştı. Ben de biraz yer açmak için yana kaydım. "Senin incinmeni asla istemezdi."

"Biliyorum."

"Ama şuna tüm kalbimle inanıyorum ki, her halükarda senin de bu işin içinde olacağını bilseydi, Toronto'ya gelir gelmez sana ulaşmakta tereddüt etmezdi." Flora başını benimkine yasladı. "Eğer bilseydi, onunla arkadaş olabileceğimizi hiç sanmıyorum çünkü senin dünyanın en mutlu kızı olmanı sağlamakla meşgul olurdu."

Tanrım, gerçekten öyle umuyordum.

Geçmiş değiştiremezdim ve değiştiremeyeceğimiz bir şeyi merak etmenin bir anlamı yoktu ama kız kardeşimin durum hakkındaki fikrini almak iyi hissettirdi.

Sonra birden gülümsememin daha kötü niyetli bir şeye dönüştüğünü hissettim. "Biliyor musun, eğer Milo ve ben evlenirsek

ortak mafya patronu gibi bir şey."

"Öyle bir şey mi var?" Flora güldü.

Omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok ama Milo ailelerini mahvedene kadar onun yanında hüküm süreceğimi söyledi. Her şey benim için çok kafa karıştırıcı ama öğreneceğim."

Dürüst olmak gerekirse, Milo'nun mafya ailesini mahvetmek istediğini bile düşünmemiştim. Tek istediğinin değişimleri ve kendi kurallarına uymaları olduğuna dair bir teorim vardı. Yönetimi ele geçirmek için eğitilmişti, bu yüzden ailesini tüm dünyadaki en güçlü mafya ailesine dönüştürmek için bir çeşit arzusu olmalıydı.

Ve bunu fark ettiğinde, bunu başarmasına yardım etmeye karşı çıkmazdım.

"Milo ve ben birlikte olduğumuz için kızgın mısınız?" Aniden sordum. Her ne kadar kendime bunun kardeşimi rahatsız etmesini umursamayacağımı söylesem de, onun duyguları benim için hâlâ önemliydi.

Flora başını benimkine yasladı ve usulca iç geçirdi. "Hayır. Ve öyle olsam bile, bu senin için önemli olmamalı, Sterls. Kai'den gerçekten hoşlanmıyorsun, ama bunun beni onunla birlikte olmaktan alıkoymasına izin verirsem, sadece kendimi incitmiş olurum. Önce kendin için yaşamalısın, sonra başkalarının duygularını düşünmelisin. Eğer Milo'yla birlikte olmak istiyorsan, onunla birlikte olmalısın. Sana tam bir pislik gibi davranmadığı ya da herhangi bir şekilde tacizde bulunmadığı sürece, benim ne düşündüğümün bir önemi yok."

"Değil," dedim ona. "Milo... Tanrım, o her şeyim." Şimdi her zamankinden daha çok onun burada benimle olmasını diliyordum. Sadece onun mükemmel yüzüne bakabilmek için bile.

Şu anda burada olsaydı, kendimi daha iyi hissetmemi sağlardı. Muhtemelen çok daha iyi bir televizyon ve birkaç film getirirdi. Ve kesinlikle en sevdiğim şekerleri ve içecekleri getirirdi. Beni kollarına alır ve her şeyin yoluna gireceğini söylerdi.

LİDERİMİ TAKİP EDİN

Milo Marucci

Tüm kardeşlerim ve kuzenlerim Adriana'yı bulmak için Toronto'da dolaşıyorlardı. Henüz ne yaptığını öğrenememişlerdi, sadece onu yakalama ve buldukları takdirde bana getirme emri almışlardı ve tek bildikleri buydu.

Eğer bu süreçte onu öldürmeleri gerekiyorsa, benim için sorun değil.

Ona ne olduğu daha fazla umurumda olamazdı ve birçok sorunun cevabı kulağa harika gelse de, onun ölümüyle ve Sterlie'nin tehlikeden kurtulduğunu bilerek mutlu bir şekilde yaşayabilirdim.

"Evet, sevgilim," diye mırıldandı Kai telefonda, muhtemelen onu duyamayacağımı umuyordu.

Aynı arabadaydık -ki böyle bir şey hiç olmamıştı, o yüzden bu çok tuhaftı- tabii ki onu duyabiliyordum.

Flora biraz daha konuştu ama her kelimesi bana anlamsız geliyordu.

"Evet, sevgilim," diye tekrarladı Kai.

O evet, canım karıcığım demeye devam ederken ben de bir anlığına Kai'nin arabasını inceledim. Şaşırtıcı bir şekilde düşündüğümden daha az düzenliydi. Arka koltuklardan birinde bir battaniye vardı.

Üzerinde de bir ceket olduğunu tahmin ettiğim bir şey. Bir diğerinde ise yolda oynamak için bir oyun konsolu ya da onun gibi bir şey vardı. Pembe bir sırt çantası yerde duruyordu ve etrafı her türden kırıntılarla çevriliydi.

Muhtemelen çocuğun genellikle oturduğu yerdi, bu yüzden o kadar da şaşırtıcı değildi, ama yine de Kai'nin arabasının daha temiz olacağını düşünmüştüm.

Kai'nin diğer insanlar kadar insan olduğunu öğrenmenin tuhaf bir yanı vardı. Aslında bu keşif sadece tuhaf değil, rahatsız ediciydi de. O kadar insan arasında nasıl normal olabilirdi?

Muhtemelen ülkenin yarısı onun adını biliyordu ve bu iyi bir şey de değildi. Toplum içinde görüldüğünde insanlar ondan uzak durmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Kulübümdeki en acımasız suçlular bile Kai'nin yoluna bakmaya cesaret edemiyordu.

Ama işte buradaydı, arabasının arkasında henüz temizlemeye fırsat bulamadığı aptal kurabiye kırıntıları vardı.

Onunla ilgili bu keşiften nefret ediyordum. Bana göre o, tüm hayatını birlikte geçirmiş bir robottu ve birdenbire sadece Kai'ye dönüştü.

Aklımdaki imajını mahvetmeye nasıl cüret eder?

"Nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?" Kai telefonu kapattıktan sonra sordu. "Bir günden daha az bir süredir buradasın, bu yüzden henüz saklanacak çok yer bildiğinden şüpheliyim."

Michael on dakika kadar önce bana orada olmadığını mesaj atana kadar tahminim Tartarus'tu. Benim çatı katımda olduğumuz için onun da orada olmadığını biliyordum.

"Belki hâlâ Sterlie'nin evindedir. Dairesinin içinde değil ama etkilenmemiş bir dairede," dedim ama bu biraz fazla açık görünüyordu. "Ya da sadece etrafta koşuşturuyordur."

"Sence İtalya'da birileri kız kardeşinin ne planladığını biliyor mudur?"

Başımı salladım. "Ne planladığını biliyorum," diye itiraf ettim. "Aylar önce Sterlie'ye saldıran adamlar benim için çalışıyorlardı."

ya da onun için çalışmaktan başka çareleri yoktu. Her iki şekilde de fark etmez. Kuzenim bana Adriana'nın yetkili olmak istediğini, bu yüzden de beni öldürmeyi planladığını söyledi. Daha sonra Arlo'nun ve yoluna çıkmaya çalışan herkesin peşine düşecek."

Yine de mantıklı gelmedi.

Ölmesini istediği bensem Adriana neden Sterlie'nin peşinden gidiyordu?

Birkaç ay önce bile Adriana hâlâ hayatta olduğumu biliyordu, yani evet, eğer beni öldürmek istiyorsa, bunu yapması için birini göndermesi mantıklı olurdu... ama neden Sterlie'nin peşinden gitsin ki?

Tartarus'un adresi ondaydı; binanın dışında beklemesi ve beklemediğim bir anda bana saldırması için birini gönderebilirdi. Eğer güvenliğim etraftayken bu çok tehlikeliyse, Arlo'nun peşinden gidip ona saldırabilirdi. Ben de onun için saklandığım yerden çıkardım.

Ya da babamıza söyleyebilirdi ve o da benimle iletişime geçmenin bir yolunu bulur, eve dönmemi sağlardı, böylece bana kolayca ulaşabilirdi.

Hiç mantıklı değildi.

"Neden Sterlie?" Kai sordu. "Sana ulaşmak için, evet, ama seni ve Sterlie'yi uykunuzda öldürmek için iki ayı vardı... neden şimdi?"

Sessiz kaldım, iki koca ayı varken neden şimdi tekrar denemeye çalıştığının olası nedenlerini düşünmeye çalıştım.

"Arabayı hastaneye sür," dedim, yavaşça tüm noktaları birleştirerek.

"Hiçbir şey olamazsın-"

"Kai, hayatında bir kez olsun beni dinle. Lanet olası hastaneye git."

Telefonum çaldı ve Michael'dan gelen mesajı okumak için aşağıya baktım.

Adriana hastanede.

KANLI MESAJ

Sterlie Adams

On dakika önce Flora koridordaki otomattan hâlâ dönmeyince endişelenmeye başladım.

Otuz dakika önce ayrıldı ve odama getirildiğimde tam olarak bilincim yerinde olmasa da, buralarda bir otomat bulup bir iki atıştırmalık alıp geri dönmenin otuz dakika sürmediğini biliyordum.

Onu da arayamadım, çünkü kendimi uyanık kalmaya ve dairemnden çıkmaya zorlarken telefonumu almayı düşünmemiştim.

Artık kendimi daha iyi hissettiğim için kalkıp kız kardeşimi aramaya karar verdim. Ayaklarımın üzerinde biraz sallanıyordum ama bu sorun değildi. Belki yürümek zonklayan baş ağrısına da iyi gelmiştir. Baş ağrısından bahsetmişken, bir hemşirenin yanından geçersen, başımdaki zonklamadan kurtulmak için bana biraz daha ağrı kesici ilaç vermesini sağlayabilirdim.

Son otuz dakika içinde hastanenin sessizliği belirgin bir şekilde artmıştı ama ben bunu pek önemsememişim. Sadece sessizleştiğini düşündüm, ne de olsa gecenin bir yarısıydı.

Kapıya ulaşım açtığımnda, bana bakan bir grup güvenlik görevlisi bulmayı bekliyordum... onun yerine bulduğum şey kan birikintileriydi. Adamları yerde sıkışık bir şekilde yatarken buldum, sanki bu kan kaybından ölmemelelerine yardımcı olacakmış gibi açık bıçak yaralarını tutuyorlardı.

Görünürde tek bir hastane personeli bile yoktu. Hepsi muhtemelen hastalarla birlikteydi ya da Kai'nin güvenliğiyle aynı kaderi paylaşıyorlardı.

Midem bulandı. Kapıda durduğum ve kıpırdamadığım her saniye içimi bir kusma isteği kaplıyordu.

Bu tek bir kişinin işi olamazdı... ve bahse girerim ki hâlâ hayatta olmamın tek nedeni bunu yapan kişinin Milo'ya ulaşmak için bana canlı olarak ihtiyaç duymasıydı.

Bu tür şeyler hep Milo'yla ilgili olacaktı, bundan emindim.

Şimdi titreyen bacaklarım ve ellerimle bana en yakın olan güvenlik görevlisine doğru koştum. Gözleri hâlâ açıktı ama çoktan gitmiş olduğu belliydi.

Adamı tanıımıyordum ama kendimi çok kötü hissettim çünkü bir şekilde onun ölümüne sebep olduğumu biliyordum.

Derin bir nefes almadan önce gözlerini kapattım ve silahını almak için kılıfına uzandım. Mühimmat olup olmadığını kontrol ettim ve her ihtimale karşı birkaç yedek mühimmat aldım, ardından düşen başka bir güvenlik görevlisine doğru ilerledim.

Hâlâ hayattaydı, elleriyle yarasını kapatıyordu ama kan her bir parmağının arasındaki yarıklardan sızıyordu.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım ama adam başını bana doğru salladı.

"Çık-" Biraz kan öksürdü ve başka tarafa bakmamak için kendimi zor tuttum. "Dışarı."

"Yapamam." Her ne kadar pencereden atlayıp kaçmak istesem de, kız kardeşim buralarda bir yerdeydi. Onu bulana kadar binadan çıkmamın hiçbir yolu yoktu. "Burada bekle."

Ayağa kalktım ve herhangi bir peçete aramak için boş bir resepsiyona doğru gizlice ilerledim. Adam için hiçbir şey yapmayacaklarından emindim ama onu burada ölüme terk edemezdim.

Masaya dikkatlice baktığımda bir yığın steril havlu buldum. Saniyeler içinde onları tezgâhtan kaptım ve sessizce adamın yanına koştum. Hâlâ nefes alıyordu ve dünyada kalan her saniyesine tutunmaya çalışıyordu.

Tanrım, onun için bir şey yapabilmeyi o kadar çok isterdim ki.

Hiç düşünmeden ellerini bıçak yarısından çektim ve iki havluyla üzerini kapattım, ama o benim yerime devraldı.

"Telefonunu alabilir miyim?" diye sordum, o da zayıf bir şekilde başını salladı.

"Benim... pantolonum."

Kot pantolonuna uzandım ve cebinden telefonu çıkardım. "Lütfen dayan, tamam mı? Ben... Ben bunu düzeltebilirim ve sonra birisi-"

"1073," diye araya girdi. "Kod bu."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı ama daha fazlası sel gibi gelmeden önce kendimi ağlamamak için zor tuttum. Hissetmenin zamanı değildi. "Lütfen, dayan."

Silahını aldım, böylece onu bulduğumda Flora'ya verebilecektim. Henüz hareket etmeden telefonun kilidini açtım ve adamın son aramalarına göz attım. En son Kai ile görüştüğü kesindi, bu yüzden bulduğum ilk numarayı çevirdim.

Bir kez çaldı.

"Sterlie," Milo t e l e f o n u açtı. Benim olduğumu nereden biliyordu, emin değildim ama onun sesini duymak iyi hissettirdi. "Git saklan."

"Hayır." Sesim şaşırtıcı derecede kendinden emindi.

"Flora kayıp."

"Ne yap-" Boğazını temizledi. "Yoldayız, Sterlie. Aptalca bir şey yapma."

"Hepsi öldü." Tekrar ayağa kalktım, şimdi yavaşça, dikkatlice koridorda ilerliyordum. "Ve ben gitmiyorum

kız kardeşimin hala hayatta olup olmadığını bilmeden kendimi bir odaya kilitlemek!"

Arka planda birinin mırıldandığını duydum ama ne dediğini anlayamadım. Milo bir süre sessiz kaldıktan sonra, başka bir ölünün cesedinden bir bıçak çıkardım, koluma soktum ve silahların yetmemesi ihtimaline karşı saç bağıyla koluma bağladım.

"Flora iyi," dedi Milo. "Kai ile telefonda konuşuyor."

"Sadece bunu söylüyorsun."

Sessiz kaldı.

Yanağımdan bir damla gözyaşı daha süzüldü ama görmezden geldim. Odaklanmam gerekiyordu.

Köşeyi döndüğümde, diğer yönden gelen tiz bir çığlık beni irkiltti.

"Ne kadar uzaktasın?" Çığlığın tersi yönde yürümeye karar vererek sordum.

"On dakika, cuore mio."

"Bunu kim yapıyor?" Bir köşeyi daha döndüğümde koridorun diğer ucunda kanla yazılmış bir mesaj buldum.

Hemen bodrum katına, diyordu.

"Adriana," diye yanıtladı Milo. "Yalnız değil."

"Biliyorum." İki dakika önceki özgüvenim kaybolmuş, yerini paniğe bırakmıştı. Gözlerim duvarda geziniyor, benimle hiçbir ilgisi olmayan yabancıların kesilmiş, kanlı uzuvlarını inceliyordu. Beni tanımıyorlardı bile.

Uzaktan gelen çığlıklar koridorları dolduruyor, her biri kendimi daha kötü hissetmeme neden oluyordu.

"Polis mi?" Çıkardığım sesleri çok azaltmam gerektiğine karar vererek konuştum.

"Yoldayım."

Yaklaşan ayak sesleri duydum, her adımda daha da yükseliyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım ve arkamı döndüğümde telefonu düşürdüm.

PEKALA.

Milo Marucci

Sikeyim.

BU LANET SİLAHLAR

Sterlie Adams

Etrafım dört adam tarafından sarılmıştı. Bilinci yerinde olmayan kız kardeşim odanın dört köşesinden birinde yatarken beni bir sandalyeye bağladılar.

Göğsü inip kalkıyordu, bu yüzden hâlâ hayatta olduğunu biliyordum, ama bu olanları daha az korkutucu yapmıyordu. Yine de hâlâ nefes alıyor olması ve Kai'nin bu insanların Flora'ya ne yaptığını öğrendiği anda boku yemiş olacakları gerçeği beni biraz teselli etti.

Oh, Tanrım. Ya bebeğe bir şey olursa? Yüz kere sikilmişlerdi.

Bu adamlar kafama silah dayamaktan başka bir şey yapmadılar, açıkçası bu noktada oldukça sıkıcıydı. İlk defa bir silahın ucunda değildim.

Ancak fark ettiğim bir şey vardı ki, bu adamların hiçbiri bana daha önce saldıranlar değildi. Ellerin hafifçe titremesine ve gözlerindeki belirsizliğe bakılırsa, bunu yapmaları için baskı gördüklerine bahse girerim.

Milo tüm bunların arkasında Adriana'nın olduğunu söyledi ama ben nedenini anlamadım. Özellikle de neden Adriana'nın

Beni hedef alarak.

"Birkaç soru sormamın sakıncası var mı?" Şaşırtıcı derecede tiki bir ses tonuyla söyledim. İkisi de cevap vermedi. "Harika. Herkesi bıçaklamak için kullandığınız o bıçakları kullanmayı nerede öğrendiniz?"

Daha fazla sessizlik.

"Sadece soruyorum çünkü bu iş bittikten sonra aynı yerde bazı dersler almayı düşünüyorum."

"Bu iş bittiğinde ölmüş olacaksın," diye tükürdü adamlardan biri. "Oookay...?" Kaşlarım birbirine çarptı.

"Senin İsim?" Cevap vermedi. "Sana James dememe izin ver." "Hayır."

"James, bu hiç hoş değil, değil mi? Bana adını söylemeyi reddediyorsun ve ben de sana bir ad bile veremiyorum. Sana başka ne diyebilirim ki?"

"Kapa çeneni, sürtük." İtalyan aksanı yoktu, bu da şüphelerimi güçlendirdi - bu adamlar ekibe son anda katılmıştı. "Küçük gevezeliklerin seni hiçbir yere götürmeyecek..."

Buradan asla canlı çıkamayacağım hakkında gevezelik etmeye devam etti. Ancak, o bana ne kadar değersiz olduğumu, sadece bir kadın olduğumu ve bir bok yapamayacağımı söylerken, ikisi de daha önce koluma soktuğum bıçakla bileklerimdeki ipi yavaşça kestiğimi fark etmedi.

Birdenbire, Milo'nun birkaç hafta önce bana güvenlik konusunda yaptığı sunumu çok takdir ettim.

İpi kesmek biraz zaman aldı, çünkü bıçağı düzgün tutamıyordum, ama sonunda başardım.

İp bileklerimden düştü ve aniden dört adam da o sesin ne olduğunu görmek için aşağı baktı, bilinçsizce silahlarını da indirdiler.

Saldırmam gereken tek an buydu.

Bıçağın sapını kavradım, kolumu savurdum ve iki adamın boğazını kestim. Vücutlarından fışkıran kan parçaları yüzüme çarptı. Hatta

Kusmak üzere olsam da tiksinecek vaktim yoktu.

Bıçağı üçüncü adamın göğsüne sapladım, dizlerinin üzerine çöktüğünde sapı tutma yeteneğimi kaybettim.

James ayakta kalan son kişiydi ve silahını tam kaşlarımın arasına tutarken artık silahlı değildim.

"Sadece tetiği çek James," dedim ona gülümseyerek. "Çek. Neyi bekliyorsun? Bu senin emrin değil mi? Beni öldürmek için."

O kadar yüksek sesle yutkunduk ki, duyabildim.

"Yoksa emrin beni ne pahasına olursa olsun hayatta tutmak mı?" Ellerini kendi ellerimle kapattım ve namlu derime baskı yaparken silahı tutuşunu sabitledim. "Çünkü Adriana beni öldürmek istiyor. Bundan zevk almak istiyor, değil mi? Bunu yapmana izin yok. Peki ya yaparsan?" Onu geri iterek bir adım öne çıktım. "Ya beni öldürürsen? Koruduğun kişi kim?"

Her zaman birileri vardı, değil mi?

"Kim senin hayatından daha önemli?" Daha da zorladım. Muhtemelen onu bir duvara doğru götürdüğümü fark etmemişti bile.

"Benim..."

"Söyle bana James," dedim. "Buradaki kötü adam ben değilim."

"Oğlum," diye itiraf etti sırtı duvara çarptığında. "Bensiz yetim kalacak." Elini silahtan çekti, artık savunmasız ve silahsız bir şekilde orada dururken derin bir nefes aldı.

Silahı indirdim, Milo bana böyle yapmamı öğretmiş olsa da silahı ona doğrultmaya zahmet etmedim. Pişmanlık duymamam gerekiyordu, kendisine emir verildiği takdirde beni öldürmeye hazır biriyle empati kurmamam gerekiyordu.

Her zaman kendi hayatını seç, dedi Milo.

Kendi seçimimi yapıyordum ama bir çocuğun yetimhaneye kapatılmasının sebebi de olamazdım. Tek ebeveyninin acımasızca elinden alınmasının sebebi ben olamazdım.

"Gitmen gerekiyor," dedim kapıya bakarak. "Adriana yarın hayatta olmayacak ve şimdi gitmeye karar verirsen sana ya da oğluna hiçbir şey olmayacak."

Başını salladı, kapıyı açıp kaçmadan önce derin bir nefes aldı.

Gerçekten işe yarayacağını düşünmemiştim.

Artık yalnız olduğum için hemen kız kardeşimin yanına koştum, sanki onu uyandıracakmış gibi adını tekrar tekrar söylerken yaralarını kontrol ettim. Onu sarsmak ya da ani bir hareket yapmak istemiyordum çünkü bunun onu öldürebileceğinden korkuyordum. Bu insanların ona ne yaptığını kim bilebilirdi ki? Hiçbir şeyi riske atmak istemezdim.

Kai ve Milo gelene kadar uzun sürmeyeceğini biliyordum ve sonra tıp uzmanları onunla ilgilenecekti.

Yine de, yere oturup kız kardeşimin elini tutarken ve Milo'nun her an kapıdan içeri girmesi için dua ederken gözyaşlarım yüzümden akıyordu.

İtalya'da kalsaydık, Flora şu anda iyi olurdu. Muhtemelen evde, huzur içinde uyuyor olurdu.

Odada pencere yoktu, tıbbi ekipman yoktu, hiçbir şey yoktu. Flora'nın üzerinde telefon yoktu, bu yüzden Kai'yi, Milo'yu ya da başka birini arayamadım.

Tek yapabildiğim burada oturup birinin bizi kurtarmasını beklemektir. Oraya geri dönmek çok tehlikeli görünüyordu. Adriana'nın nerede olduğunu, nerede saklandığını, saldırmak için beklediğini bilmiyordum. Dışarıda öldürmeye hazır bu dört adamdan daha fazlası da olabilirdi.

Etrafımdaki her küçük şeye dikkat ederken Flora'yı bir şekilde dışarı taşımak zorunda kalacaktım.

Yakalanmadan önce koridorlarda on dakikadan fazla bile kalamıyordum, bu sefer de fazla uzağa gidemeyecektim.

Zaman geçmiyor gibiydi, uzadıkça uzadı.

Koridorda fısıldaşmalar duyabiliyordum, muhtemelen sağlık personeli ya da çıkış yolu bulmaya çalışan hastalar.

ölmeden.

Sağlık personelinin ayrılmasına izin verildi mi yoksa her şeye rağmen kalıp onlara ihtiyacı olanlara yardım etmeye zorlandılar mı? Tanrım, ameliyathanede devam mı ediyorlardı yoksa hastaları masalarda mı bıraktılar?

İnsanlar benim yüzümden ölüyordu ve ben bu duruma düşmek için ne yaptığımı bile bilmiyordum.

Ancak kapı açıldığında ve bir saniye sonra bir tür metalin soğuğu başımın arkasına bir kez daha dokunduğunda bunların hiçbir önemi kalmadı.

BIRAZ FARKLI BIR TOPLANTI

Milo Marucci

Kai ve ben her ne kadar bu işi polis karışmadan halletmek istesek de başka seçeneğimiz yoktu.

Hastalar ve hastane personeli rekor bir sürede polis departmanını aramıştı. Binanın dışında çok sayıda polis arabası vardı ve tüm polisler bir noktada toplanmış, atılacak adımları tartışıyorlardı.

Biz olay yerine vardığımızda The News bile olay yerindeydi ve gerçekte neler olup bittiğine dair hiçbir fikirleri olmadığı apaçık ortadayken sanki binanın içine bakabiliyorlarmış gibi canlı yayın yapıyorlardı.

Binanın içindeki ve dışındaki herkes bunun rastgele bir saldırı olduğunu biliyordu. Hiçbiri bundan kimin sorumlu olduğunu, neden bir hastaneye saldırdıklarını ya da bunun neden gece yarısı gerçekleştiğini bilmiyordu. Haberlerin de sahip olmadıkları bilgileri vermeleri mümkün değildi. İşe yaramazlardı.

Siviller caddeyi doldurmuş, aval aval bakıyor ve bunun bir an önce bitmesi için dua ediyorlardı. Endişeli konuşmalarına rağmen ortalık çok sessizdi.

Kai ve ben binaya yaklaşırken bana fazladan bir silah uzattı. "Bunun için lanet olası bir milyon dolarımı geri istiyorum," dedi ve gülmek istesem de gülemedim.

Sterlie ile telefon bağlantım aniden koptuğundan beri içimde tek bir neşeyi kırıntısı bile kalmamıştı.

Ne olduğunu bilmiyordum ama kulağına kötü bir şeymiş gibi geliyordu.

"Woah, oraya giremezsiniz!" Giriş kapısına yaklaştığımızda çok sayıdaki polis memurundan biri önümüze çıktı.

Başımı eğdim, silahımı doldurdum ve sanki yoluma hiç çıkmamış gibi adamın yanından geçip gittim.

"Kendini öldürteceksin!"

Kai de ben de olduğumuz yerde durduk, sanki vücutlarımız aniden senkronize olmuş gibi arkamızı döndük. Çok garipti.

"En azından birileri bir şeyler yapıyor, değil mi?" Kai memura ters ters baktı. "Bir saat daha oraya girmeyi düşünmezsin bile."

Haber muhabirleri Kai'nin ve benim "deliliğimin" mümkün olan en iyi fotoğrafını çekmeye çalışırken kamera flaşları çıldırdı, neredeyse bizi kör ediyordu. Biz olmadan bu kâbusun asla bitmeyeceğini bilmiyorlardı.

"Oraya girmene izin veremem. Daha fazla soruna neden olabilirsin-"

"Ve bekleyerek daha fazla ölüme neden oluyorsunuz. İnsanlar ölüyor ve biz bunu sizden daha önce durdurabiliriz," diye araya girdim.

Polis nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ama dikkatimi hastanenin önüne yanaşan dokuz siyah ve bir beyaz arabaya verdiğim için dinlemedim. Saniyeler içinde, on kuzenim ve kardeşimin hepsi arabalarından dışarı fırladılar, kapıları kapatma ya da arabaları kilitleme zahmetine bile girmediler.

İşaret üzerine hepsi silahlarını hazırlayıp Kai ve bana doğru gelmeye başladılar.

Bu Kamera flaşlar arttı bir kez Daha fazla, ve Eğer Daha öncekilerin göz kamaştırıcı olduğunu düşünüyordum, bu onu aşıyordu.

Matteo başını bana doğru sallayarak, "Hadi onu becerelim," dedi.

KARANLIKTA

Milo Marucci

Kai ve benim dışımdaki herkes insanları buradan çıkarmaya çalışıyor, bir yandan da Adriana'ya ve kaçmak yerine zarar vermek isteyebilecek diğer kişilere dikkat ediyordu.

Kai sadece Flora'ya ulaşmak istiyordu, ki bu anlaşılabilir bir şeydi. Ben de Adams'lardan birine ulaşmak istiyordum.

Koridorların çoğu boştu; hiçbir yerden tek bir ses bile yankılanmıyordu. Arada sırada bir cesede, duvarda ve yerde kan lekelerine ya da birileri bir iki yarayı sarmak için aceleyle bir şeyler almaya çalışırken yere saçılmış tıbbi malzemelere rastlıyorduk.

"Bodrumu denemeliyiz," diye önerdim. Birini rehin almak için her zaman bodrum katını seçmemiz öğretilmişti çünkü kimsenin pencereden içeri dalmasına imkân yoktu. İçeriye girmenin tek bir yolu vardı.

Düşündüğümde, bu biraz aptalcaydı. Acil bir durumda kaçmak için de hiçbir yolumuz yoktu - en azından odayı önceden hazırlamamış olsaydık.

"Emin misin?"

Cevap vermeye fırsat bulamadan telefonum çaldı. Ekranı baktığımda kız kardeşimin adını okudum.

"Beni mi arıyordunuz?" dedi İtalyanca olarak. "Siz ikiniz, iki ayaklı sarışın oyuncağınızı ve kız kardeşini bulmak için umutsuzca çabalayan iki hayalet gibi etrafta dolaşarak oldukça aptal görünüyorsunuz."

Etrafıma bakmak istedim ama herhangi bir tepki göstermemem gerektiğini biliyordum. Eğer bizi görebiliyorsa, bu ya yakınlarda ya da güvenlik kontrol odasında olduğu anlamına geliyordu.

"Bunu neden yapıyorsun Adriana?" Kai'ye beni takip etmesi için başımı sallayarak yürümeye devam ettim.

Adriana'nın hastaneden yürüyerek geçmesine imkan yoktu. Bir yerlerde saklanıyor olmalıydı ve ben de güvenlik kontrol odasının bodrum katında olduğunu biliyordum.

Kai elini kaldırdı ve cebinden sinyal bozucuya benzeyen bir cihaz çıkardı.

"Belli değil mi?" Adriana güldü ama artık her hareketimizi izleyemeyecek hale geldiğinde bu kadar iğrenç bir şekilde kendinden emin olmayı bırakacağından emindim.

"Pek sayılmaz." Aklıma bir fikir gelmişti ama o doğrulamadan emin olamazdım.

"Ne-" Sesi şimdi paniklemiş gibiydi, bu yüzden sinyal bozucunun işe yaradığını düşündüm. "Cidden kameraları kapattın mı?!"

Kai bana kendini beğenmiş bir gülümseme attı, muhtemelen bir tane getirmeyi düşünmediğim için kafasında bana aptal diyordu. Kai'nin aksine, üzerimde genellikle işe yaramayan tonlarca ekipmanla dolaşıyordum.

Milyonlarca cebinde başka ne tür aletler sakladığını merak ettim. Ceketinde RDX, C-4 ve el bombaları olması beni şaşırtmazdı.

"Yemin ederim, eğer onları geri takmazsan" - telefonda yüksek bir gümbürtü geldi ve sanırım Adriana

"O kızını bir daha asla göremeyeceksin Luca."

"Sterlie ya da Flora'ya zarar verirsen, buradaki sıkıcı küçük eylemden sorumlu olmaktan daha çok pişman olursun."

Köşeden merdiven boşluğuna döndük, bir pencerenin önünden geçtik ve ailemin insanları nasıl başarıyla kurtardığını gördük. Dışarıda tonlarca ambulans vardı, muhtemelen şu anda buraya getiremeyecekleri tıbbi müdahaleye ihtiyacı olan hastaları nakletmek için. Ve yaralananlarla ilgilenmek için.

Yine de ailemin hiçbir şey olmadan binaya girip çıkmasına rağmen polis hiçbir şey yapmadı. Kenarda durup izliyorlar ve haber muhabirleriyle konuşuyorlardı. Muhtemelen kardeşlerimi ve kuzenlerimi polis ekibinin bir parçası olarak gösteriyorlardı - gizli polisler ya da onun gibi bir şey. Korkaklar.

Aşağı inerken Adriana ile telefonda konuşmaya devam ettim ama artık konuşmuyordu. Ağır nefes alış verişlerini, sinirli gümbürtülerini ve sanki bir silahın namlusunu ahşap bir yüzeyin üzerinde sürüklüyormuş gibi bir ses duyabiliyordum.

Kai ve ben bodruma ulaştığımızda, beklediğimizden daha büyük olduğunu öğrendik. Yolda duran kullanılmayan tıbbi ekipmanlar, üst kattakilerden daha uzun görünen koridorlar ve kapı üstüne kapı vardı. Burası üst kattaki kadar hijyenik kokmuyordu ama havadaki metalik bir şeyin hafif izi dışında kötü de değildi.

Paslı hastane yatakları, diğer ekipmanlar ya da kan olabilirdi. Belki de hepsi.

Adriana'nın seslerinin geldiği yönü en aza indirmek için telefonu kapattım.

Odalarda üst kattakiler gibi herhangi bir ekran yoktu, hangisinin güvenlik kontrol odası olduğunu gösteren bir işaret de yoktu. Olsa bile, Adriana gizlice girebilirdi

Kai ve ben buraya inerken başka bir odaya geçtik. Her odayı tek tek kontrol etmek çok uzun sürerdi, bu yüzden sezgilerimize ve duyabildiğimiz birkaç sese güvenmek zorunda kaldık.

Koridorlardan sürekli bir uğultu geliyordu, eski bir buzdolabının sesine benziyordu, bu yüzden onu görmezden gelmeye çalıştım.

"Ayrılmak mı istiyorsun?" Kai sordu, ben de başımı salladım.

"Sizden uzakta olmak kulağa harika gelse de, birlikte hareket etmemizin daha akıllıca olacağını düşünüyorum." Adriana'yı bulduğumuzda, birimiz onunla ilgilenirken diğerimiz Sterlie ve Flora'yı kontrol edebilirdi.

Kai kızları kontrol ederken Adriana'ya ben bakacaktım çünkü kardeşimi öldürmesine izin vermeyeceğimden emindim. Bu onuru ben almak istedim. Adriana Flora'ya zarar verseydi, Kai kız kardeşimin hayatını kurtarmadan önce bir saniyem bile olmazdı.

"Bugünden sonra senden uzak kalmaya ihtiyacım olacak," diye mırıldandı Kai, sanki ondan uzak kalmaya ihtiyacı olan ben değilmişim gibi. Evime geldi, beni zorla arabasına bindirdi ve bu koridorlarda beni takip etti, yani ondan uzaklaşmayı hak eden bendim.

"Sanki altmış yaşında evli bir çiftmişiz gibi konuşuyorsun."

"İkimiz de altmış yaşında değiliz ve bir çocukla evlenmek yasadışı."

Başımı ona doğru eğerek olduğum yerde durdum. "Ben çocuk değilim."

"Kesinlikle öyle davranıyor," dedi.

"Bu ne demek oluyor-Bekle, boş ver. Ben duydum." Kendi kendime iç çekerek yanından geçip gittim. "Yine de hepsi senin suçun. İçimdeki kötülüğü ortaya çıkarıyorsun."

"Bu bana yaptığın ilk iltifattı."

"Flora ile nasıl evli olduğunu anlamaya başlıyorum." Ayrıca ona kaç kez iltifat ettiğimi de sayıyordu.

Koridorun sonuna yaklaşırken ikimiz de sessizleştik, şimdi hangi yöne gideceğimize karar vermek zorundaydık. Belki de her şeye rağmen ayrılmalıydık, ama sonra sol koridordan bir silah sesi geldi.

Kai ve ben sola döndük, kapıdan kapıya ilerliyor, en ufak sesleri bile dinliyorduk. Bu kapılardan birinin arkasında olmalıydılar... tabii bir tuzak değilse.

Koridorun neredeyse sonunda, altından kan sızan bir kapı vardı. İçeriden çok fazla ses gelmiyordu ama kan bir anlığına Kai'nin dikkatini çekti.

Sanırım kapının arkası çok sessiz olduğu için ikimiz de yürümeye devam etmeye karar verdik, o sırada aniden Sterlie'nin sesini duydum.

"Ekranlardan birini daha vurmak kameraların tekrar çalışmasını sağlamayacak," dedi ve Adriana için fark edilmeyecek olsa da Sterlie'nin sesindeki titremeyi duydum. "İlk denemenizde öğrendiğinizi sanmıştım ama belli ki ğrenememişsiniz."

Kai önce bana, sonra yerdeki kana baktı. Söylemesine gerek yoktu, gözlerindeki endişeyi okuyabiliyordum.

Eğer Sterlie orada silahlı birine iğneleyici yorumlar yapıyorsa, vazgeçmiş olmalı. Sterlie'nin vazgeçmesi için bildiğim tek neden Flora'ya bir şey olmasıydı. Sanırım Kai de aynı sonuca varmıştır.

Bunu birlikte yapmak için beklemedi. ne ıktı ve o kapıdan içeri girdi.

ŞOK EDİCİ GERÇEKLER

Sterlie Adams

Flora yavaş yavaş uyanıyordu. Elinin benimkini usulca kavradığını hissedebiliyordum ve birkaç acı dolu ses çıkardı ama henüz gözlerini açmamıştı.

Adriana bir ileri bir geri volta atıyor, sanki orada değillermiş gibi cesetlerin üzerinden geçiyordu.

"Bunların hepsi senin suçun," dedi silahını sallayarak. "Eğer orada olmasaydın, tüm bunlar hiç yaşanmayacaktı."

Sesi kızgın geliyordu ama açıkçası bir şeye kızgın olmasaydı bunu neden yaptığını bilemezdim. Gerçi ben de bilmiyordum ama öfke insanlara aptalca şeyler yaptırıyordu. Ancak bu onun son yaptıklarını haklı çıkarmazdı.

"Kim nerede olmasaydı?" diye sordum.

Volta atmayı bırakıp bana baktı, soru sorduğuma inanamıyormuş gibi gözlerini devirdi. "Sen. Eğer Palermo'da olmasaydın."

"Affedersiniz?"

"O senin yüzünden öldü!"

"Kim öldü?" Aslında birkaç kişi ama bu odadakilerden ya da öldürdüklerinden bahsettiğinden şüpheliydim.

"Babam." Adriana güvenlik paneline doğru yürüdü ve kameraları tekrar çalıştırmak için düğme üstüne düğmeye bastı.

"Onun ölümü nasıl benim suçum oluyor? İkiniz de benim için gelmemiş olsaydınız... Luca onu öldürmek zorunda kalmazdı." Ona Luca demek çok garipti.

"Hayır!" diye inleyerek tersledi. "Uzun zaman önce."

Neden bahsediyordu? Milo daha yeni babalarını öldürmemiş miydi?

"Bu neden çalışmıyor?!" Silahını ekranlardan birine doğrultup ateş etti. "Çalışmıyor!"

"Hayır, lanet olsun. Ve bilginiz olsun, ekrana ateş etmek kameraların tekrar çalışmasını sağlamayacak." Herkesin bunu bilecek kadar zeki olduğunu varsaymakla ne kadar da safmışım.

Belli ki Adriana bu durumdan dolayı sinirlenmeye başlamıştı. Kai ve Milo binadaydı, bizi bulmaları uzun sürmeyecekti ve eminim bunu biliyordu. Onlar bizi ararken kaçabilir ya da en azından bana zarar vermeye çalışabilirdi ama ikisini de yapmadı. Çok garipti.

Silahını başka bir ekrana doğrulttu, tekrar konuştuğumda ateş etmeye hazırды.

"Ekranlardan birini daha vurmak kameraların tekrar çalışmasını sağlamayacak," dedim içimden ona gülerek. Sesim hafifçe titriyordu ama bir süre önce konuşurken korkumu gizlemeyi öğrenmişim. "İlk denediğinde öğrendiğini sanmıştım ama belli ki öğrenememişsin."

Adriana bana ters ters baktı.

Flora yanımda kıpırdandı ve kapı açıldığında hepimiz irkildik.

Milo silahını Adriana'ya doğrultmuş, İtalyanca emirler olduğunu tahmin ettiğim bir şeyler haykırıyordu ki Adriana dinliyor gibi görünüyordu. Kai, Flora'nın yanına koşarken o da tereddüt etmeden silahını bıraktı.

Neden benden çok Flora için endişelendiğini anlıyordum ama kısa bir "İyi misin?" iyi olurdu.

"Sevgilim." Kai, soğuk zemine otururken Flora'yı kucığına çekti ve gözlerini açmaya başladığında onu kollarının arasında tuttu.

Bir an sonra iki el ateş edildi ve Adriana'nın duvardan aşağı yuvarlanışını, küfürler edişini ve acı içinde soluk soluğa kalışını izledim. Henüz ölmeyecekti ama artık kaçamazdı da çünkü Kai onu iki bacağından vurmuştu.

Milo arkasını döndü ve Kai'ye ters ters baktı. "O benim işimdi."

Adriana yere düştüğü anda, bugün olan her şey bir yıkım topu gibi üzerime geldi. Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanırken omuzlarım titremeye başladı ve hıçkırıklar arasında umutsuzca ciğerlerime hava almaya çalışıyordum.

Milo bir saniye içinde yanımdaydı, beni kaldırdı ve kollarını sıkıca vücuduma doladı. Son yirmi dakikadır bir su birikintisinin içinde oturduğuma göre kan içinde olmalıydım ama o bunu umursamadı.

"İyi misin?" diye sordu, bir elini saçlarımda gezdirerek. Başımı salladığımda başımın yan tarafına bir öpücük kondurduğunu hissettim.

"Seninle kalmalıydım."

Milo beni tekrar yere yatırdı ama elleri vücudumda kalmaya devam etti. "Hayır, cuore mio. Bunu bilemezdik. Bu senin suçun değil."

Elleriyle yüzümü okşadı, gözyaşlarımı silmek için başparmaklarını gözlerimin altına kaydırды.

Gözlerim yerdeki üç ölü adama kaydı. "Onları ben öldürdüm."

Milo başını usulca sallayarak bakışlarımı takip etti. "Üçü de mi?"

"Evet."

"Kahretsin, seninle gurur duyuyorum," dedi ve ben güldüm çünkü garip bir şekilde onun

Bunun için benimle gurur duyuyor. "Sana bıçağı bir silah olarak nasıl kullanacağını öğretmem gerekiyordu, ama senin bana öğretmen gerekebilir."

Başımı omzunun ön tarafına yasladım ve gülmeye devam etmemek için elimden geleni yaparken gözlerimi kapattım. Kahkaha atmak için doğru zaman değildi. Kai, "Flora'yı kontrol ettirmeye gidiyorum," dedi ve Dikkatimi çekmek için elini omzuma attı ama başımı kaldırıp cevap vermemi beklemeden çoktan kapıdan çıkmıştı.

Ondan bahsedince kahkahalarım anında kesildi. Ona ne yaptıklarını, bir şey hatırlayıp hatırlamadığını ya da vücudundaki travmanın onarılamaz bir hasara yol açıp açmadığını hâlâ bilmiyordum.

Birden bir öfke dalgası üzerime çöktü ve gözlerim Adriana'ya takılınca bu his daha da yoğunlaştı. Hâlâ yerde oturuyordu. Bacaklarındaki iki kurşun yarası sayesinde içinde dalgalanan acıyla derin ama sık nefesler alıyordu.

Hiç kimsenin ölmesini istememiştim, ancak tam o anda Milo'nun silahını alıp kadının kafasına bir kurşun sıkmak için güçlü bir dürtü duydum. Ama ölüm onun için fazla zarif olurdu.

"Bunu neden yaptı?" Sözlerim nefretle doluydu. "Ben ne yaptım ki?"

Milo başını eğerek Adriana'ya baktı. "Çünkü babasının hayatında olmamasının ona verdiği acı kadar bana da zarar verecek bir şeyi benden çalmak istedi. Ve şanslı varken seni öldürmedi çünkü kendisinin izlemek zorunda kaldığı gibi benim de izlememi istedi. Değil mi Adriana?"

Cevap vermedi, sadece başka tarafa baktı, bu da benim için yeterli bir onaydı.

"Ama... sen babanı öldürmeden çok önce de benim peşimdeydi," dedim.

Milo başını salladı. "Babam onun babası değildi."

Adriana'dan Milo'ya baktım, önce kafam karıştı.

"Onun babası benim öldürdüğüm amcası," dedi.

Palermo yorumu Şimdi anlam kazandı. Bana söylediği ve gerçekten mantıklı olan tek Şey buydu.

Eğer o gün Palermo'da olmasaydım, Milo ve ben asla tanışamayacaktık. Beni kurtarmak zorunda kalmayacaktı ve kendi amcasının kurbanı olmayacaktı.

Komik, değil mi? Daha  nce Palermo'ya neden gittiğimi bile hatırlamıyordum. Yine de hiçbir Şey hatırlamadığım o aptal tatil hayatımın en kötü kararı olmuştu.

Belki de en kötüsü değildi çünkü artık Milo vardı, her ne kadar hayatımdaki varlığı benimkini biraz zorlaŐtırса da. Yine de sorun değildi, beni geceleri ayakta tutan Şeylere karşı bir ilgim vardı.

DERİN BİR NEFES AL

Milo Marucci

Yaptıkları yüzünden Adriana'yı öldürmek istesem de, polislerin onu parmaklıklar ardına atmasına izin vermenin ölümden daha iyi bir ceza olacağını düşündüm.

Ölüm kolay çıkış yoluydu ve ben onun acı çekmesini istiyordum. Dış dünyayı seven bir kadına işkence etmenin daha iyi bir yolu var mıydı? Onu şartlı tahliye olmadan ömür boyu hapiste tutmak. Arlo davanın avukatı olmak ve ona mümkün olan en kötü cezayı aldırarak için uçuyordu.

İki saat sonra Sterlie ve ben çatı katındayken Kai aradı ve Flora'nın da bebeğin de iyi olduğunu söyledi. Hafif bir beyin sarsıntısı geçirmişti, bu yüzden birkaç gün dinlenmesi gerekiyordu ama iyi olacaktı. Flora uyanmadan önce olanların sadece bir kısmını hatırlayabiliyordu ama sorun değildi çünkü kimsenin vurulduğunu ve esir tutulduğunu hatırlamak isteyeceğinden şüpheliydim.

Sterlie hariç belki.

Palermo'da geçirdiği üç aydan sonra bile Sterlie'nin hatırladığı tek şey adımın n e r e d e n geldiğiydi... ama ben

Sanırım hatırlamayacağını yavaş yavaş kabulleniyordu. Zaten bu onun için daha iyiydi.

"Milo?" Kardeşimle telefonu kapattığımda Sterlie "Milo" dedi.

Hastanede kaldılar ve hastaların ambulanslara bindirilmesi ve daha fazlası için sağlık personeline yardımcı oldular. Bazen iyi şeyler de yapardık, gerçi ailenin başında ben olduğum için kötü şeylerden çok iyi şeyler yaparlardı.

Kız arkadaşşıma kollarımı açarak onu içeri davet ettim. Hiç tereddüt etmeden bu fırsatı değerlendirdi ve kucağıma oturdu, kollarını vücuduma dolayarak bizi kanepeye geri itti.

"N'aber aşkım?" Bir daha gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyecektim.

Onu biraz yalnız bırakmaktan başka çarem kalmasaydı, Michael'a Sterlie'nin güvenlik görevlisi olarak yanında çalışacak kadar güvendiğı birini bulmasını emrederdim. Arada sırada benden uzak kalmaya da ihtiyacı vardı, bunun farkındaydım, bu yüzden Michael'ın onun yanında olması pazarlık konusu olamazdı.

Sterlie doğruldu ve gözlerimin içine baktı. "Lütfen bana bugünkü gibi bir şeyin bir daha asla olmayacağını söyle."

Ellerimle yüzünü sardım, başparmaklarımla tenini okşadım. "Bir daha asla başına böyle bir şey gelmeyecek, canım benim. Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Derin bir nefes aldı ve usulca başını salladı. "Çok korkmuştum."

"Biliyorum. Ben de korkmuştum."

Dudaklarının kenarlarında yumuşak bir gülümseme belirdi ama uzun sürmedi. "Başardı mı biliyor musun?" Bana adını söyleyemese de kimden bahsettiğini biliyordum.

"Kai'nin güvenlik elemanı mı?" Yine de emin olmak için sordum.

"Evet." Sterlie'nin eli göğsüme uzandı, avucunun sıcaklığı gergin olduğunu bile bilmediğim sinirlerimi anında rahatlattı. "Bana karşı çok iyiydi, ölürse çok yazık olur."

"Sanırım hâlâ ameliyathanede. Kai size haber verecek."

"Duruşmadan önce Adriana'yla konuşmaya gidecek misin?" diye sordu parmaklarını vücudumda gezdirerek.

"Hayır. Ona söyleyecek bir şeyim yok." Eğer onu görmeye gidersem, parmaklıklar ardında çürümesine izin verme fikrimi değiştirip onu cehenneme gönderme ihtimalim çok yüksekti.

"İşbirliği yaptığına dair ona ne söylediniz?"

"Tetiği çekmeye kalkarsa ya da bir santim bile kıınıldarsa, Arlo'yu umutsuzca aşık olduğu o aptal adamın peşine göndereceğimi söyledim. Sonra da onu buraya getirip kendi ailesinin onu gözlerinin önünde günlerce acı çektirerek öldürmesini izlemeye zorladım. Bu konuda kesinlikle hiçbir şey yapamazdı. Ve sonra bunu yakınlaştığı diğer herkese tekrar yapardım."

"Sadece bana zarar vereceği için mi?" Söylediklerimin hiçbirini sorgulamadı bile, bu hem endişe verici hem de kesinlikle büyüleyiciydi.

"Hayır," diye cevap verdim, şimdi iki elimi de beline koyarak onu bedenime doğru çektim. "Seni korkuttuğu ve neredeyse öldürdüğü içindi. Eğer seni gerçekten incitmiş olsaydı, ona yapacak daha kötü bir şey bulurdum."

Gülümsedi. "Dürüst olmak gerekirse, bundan şüphem yok." "Etmemelisin."

Tam onu kollarıma alıp gecenin geri kalanında kucağımda tutmak üzereydim ki Soup'un o tüy yumağı manyak gibi havlayarak varlığını belli etmeye karar verdi. Belli ki kendi kız arkadaşına dokunmamdan hoşlanmamıştı.

Sterlie kucağımdan atlayıp köpeğinin yanına diz çökerken güldü. Soup'u tekerlekli sandalyesinden kaldırmaya çalışmadan önce, "Hadi seni bu korkunç şeyden kurtaralım, olur mu bebeğim?" dedi.

Sterlie ayağa kalktığında, pembe elbisesinin ipiyle oynamak için hemen bir elimi uzattım. "Ben de bu korkunç şeyi üzerinden çıkarmak istiyorum."

Elbise o kadar dardı ki, biraz fazla nefes alsa patlayabilirdi. Bahse girerim matematik bu tasarımı için onu sınıfta bırakmıştır.

Sterlie elimi itti ve bana ters ters baktı. "Elbiseme bir kez daha berbat dersin, sana meydan okuyorum."

"Korkunç bir şey."

Yüksek sesle nefesi kesildi. "Bu ne cüret-"

"Çok seksi görünüyorsun, cuore mio." Tekrar ipe uzandım ve elbisesinin önündeki fiyongu gevşetmek için çektim. Hiçbir işe yaramadı çünkü fiyonk sadece bir aksesuardı. Yine de kaşlarımı daha da çatmama neden oldu, bu da onu daha da ateşli yaptı. "Hem neden elbise giyiyorsun ki?"

Saat sabahın beşiydi ve ikimiz de henüz uyumamıştık. İstese bile hiçbir yere gitmeyecekti çünkü geçirdiği geceden sonra Sterlie'nin dinlenmeye ihtiyacı vardı. Tercihen önümüzdeki bir hafta boyunca yatağımızda, kollarıma sarılmış olarak, ama çatı katımda olduğu sürece yer konusunda pazarlığa açtım.

Sterlie gülümsemek için dudaklarını birbirine bastırdı, sonra boğazını temizledi ve Soup'u kanepeye oturttu. Köpek hemen uyumak için uzandı. "Çünkü bu elbiseyi seviyorum."

"Uyumak üzereyiz." Başını

salladı. "Aynen öyle."

"O şeyin içinde uyumayacaksın."

"Değilim," diye kabul etti. "Ama bu elbise çok dar, içinden çıkmak için hep yardıma ihtiyacım oluyor."

Gözlerim kapandı, yüzüm tavana doğru kalkarken içimden alçak, gırtlaktan gelen bir inilti çıktı.

Sterlie o anı eğilip beni bir öpücükle şaşırtmak için kullandı, ancak dudaklarını benimkilere bastırarak o dayanıksız, çok dar elbiseyi hemen şimdi vücudundan yırtıp atma arzumu doyuracak kadar uzun tutmadı.

Kaçmaya hazırlanırken elim bileğine dolandı ve onu tekrar kucağıma çektim.

"Bir tane daha," diye yalvardım, beni tekrar öpmesini bekliyordum.

"Bir tane yeter."

Başımı salladım. "Beni sevdiğini fark ettiğin andan, sonunda bana söylediğin ana kadar geçen her saniye için bir öpücüğe ihtiyacım var."

"Bunu duydun, ha?" Yanakları kızardı, dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Bu bir milyon öpücük gibi."

"Sadece on bir gün mü?" İçimi çektim. "Umurumda değil; bir milyona kadar sayabilirim."

Sterlie güldü ve kollarını boynuma doladı. "İki." Dudakları dudaklarıma uzandı ama bu sefer hemen geri çekildim.

"Sıfır," dedim. "İlki sayılmadı, bu da sayılmadı. Sıfırdan başlıyoruz."

"Yanlış sayarsak ne olur?"

Omuz silktim. "Baştan başlayacağız tabii ki."

EPILOG

SONSUZA KADAR

Bir Yıl Sonra

Sterlie Adams

Milo bu sabah çok garip davranıyordu.

Geçtiğimiz yıl boyunca, ben butiği açmak için çıkmaya hazır olana kadar evde kalmakta ısrar etti, sonra beni bırakıp hangi toplantıya ihtiyacı varsa ona gitti. Kısacası, Tartarus'a gidiyor ve ailesine emirler yağdırmadan önce bazı görüşmeler yapıyordu. Onlara emir vermenin ne zaman günün en sevdiği kısmı haline geldiğinden emin değildim, ama bir noktada öyle oldu.

Benimle ilgili her şeyden sonra en sevdiği bölümdü, o yüzden ısrar etti.

Bu sabah, ben uyandıktan hemen sonra gitti. Hızlı bir günaydın öpücüğü aldım ve sonra gitti. Her zamanki gibi birlikte kahvaltı bile yapmadık. Ve benimle duşa girmeye bile çalışmadı.

Çok üzücü bir sabahtı.

Şimdi butiğe gidiyordum, arabanın arkasında oturuyordum çünkü Michael beni sürdüğü için önde oturmamın garip olduğunu düşünüyordum. Ehliyetim yoktu çünkü direksiyon başında oturmak beni çok korkutuyordu.

Araba kullanırken dikkat edilmesi gereken o kadar çok şey vardı ki, diğer arabalara olan mesafeyi tahmin etmek, sadece çalan müziğe dikkat etmek değil... evet, araba kullanmak bana göre değildi. Ama sorun değildi çünkü erkek arkadaşım zaten beni gezdiriyordu - en azından eskiden.

Daha önce aceleyle dışarı çıktığından, onu kontrol etmek için bir mesaj göndermeye karar verdim.

STERLIE

İyi misin?

Her zamanki gibi anında cevap verdi.

MILO

Şimdilik

STERLIE

Bu da ne demek şimdi?

Büyük toplantı mı yaklaşıyor?

MILO

Bunun gibi bir şey

STERLIE

Kai ile buluşacak mısınız?

Yeni en iyi arkadaşın olduğunu görmek beni kesinlikle şaşırtmazdı.

MILO

Evet, doğru.

Ayda bir kez bir saatliğine buluşuyoruz.

STERLIE

Evet. Ve bu toplantı yine ayın o zamanı gibi görünüyor.

MILO

Kai'yi göremiyorum.

STERLIE

Güzel, çünkü daha sonra bana yardım etmek

istedi. İstemedi ama Flora onu zorluyor.

Her neyse, toplantınızda iyi şanslar!

Son mesajlarımı açmadı, bu onun için daha da garipti.

Beş dakika sonra Michael arabayı butiğimin önünde durdurdu. Kapıyı kendim için açmaya teşebbüs bile etmedim çünkü Milo öğrenirse Michael'ın başı derde girebilirdi.

Daha önce de oldu.

En azından Michael'ın artık bana bakmasına ve karşılık vermesine izin vardı.

Milo'ya neden kendi kapılarımı açmama izin vermediğini sorduğumda, "Çünkü sen bir kraliçe gibi muamele görmeyi hak ediyorsun ve bir kraliçe kapıları açmaz" dedi.

İlk başta hem sevimli hem de tuhaftı. Yine de alıştım.

"Bugün Milo'dan haber aldın mı?" Arabadan inerken sordum.

Michael kapıyı kapattı. "Hayır, Hanımefendi."

"Huh, tamam." Binaya doğru ilerleyerek butiğimi açmak için anahtarlara uzandım. Michael beni takip etmiyordu. Kapıyı açmak için bile.

Hiç dışarıda kalmadı. Milo her ihtimale karşı binanın içinde olmasını özellikle emretmişti.

Bu sabah daha da garipleşti.

Michael'ın alışılmadık gülümsemesine bakarak arkamı döndüm. "Bir şey mi unuttum?"

Başını salladı ama gülümsemesi hiç bozulmadı. "Hayır, Hanımefendi."

"Emin misin?"

"Eminim."

"Biliyor musun, bence önce Tartarus'a uğramalıyız," dedim arabaya doğru yürürken. Birdenbire,

Michael gülümsemeyi kesti, açıkçası bu beni daha da endişelendirdi.

"Bunu yapmanıza izin veremem Bayan Adams."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, alarm zilleri çalıyordu. "Neden olmasın?"

"Çünkü butiğinizi açmanız gerekiyor, Hanımefendi." "Bu bir saat daha bekleyebilir."

"Olamaz." Michael beni binaya geri götürdü, kapının kilidini açmak için anahtarları benden aldı ve yapması gerektiği gibi kapıyı açtı. "Zamanında açmazsan çok para kaybedeceksin."

"Bu doğru değil." Öyle olsa bile umurumda değildi. Milo zaten paramı kullanmama izin vermezdi, bu yüzden önemli değildi.

Kazandığım parayı doğrudan işime geri yatırdım ya da beş farklı tasarruf hesabına dağıttım. Milo önerdi. Ona bir tanesinin yeterli olacağını söyledim ama o beş çocuk yapacağımıza inandığı için beş tanede ısrar etti.

Beş. Sanki en normal çocuk sayısı buymuş gibi.

Binanın içine girdim, Michael kımıldamadığı için teslim oldum.

Birazdan ışıkları açacaktım ama ondan önce Milo'yu aramak istedim çünkü bu durum beni itiraf etmek istediğimden daha fazla endişelendirmeye başlamıştı.

Kasaya doğru ilerleyip çantamı yere bırakırken, bilgisayar ekranına yapıştırılmış, daha önce orada olmadığını bildiğim pembe bir Post-it fark ettim. Ekranlara asla yapışkan not bırakmazdım.

Notu çıkardım ve Milo'nun el yazısını görünce hem rahatlayarak hem de sinirlenerek iç çektim.

Günaydın. Seni seviyorum. Birazdan görüşürüz, yazıyordu. Her sabah uyandıktan sonra ben duş almadan ve o kahvaltı hazırlamadan önce söylediği şey buydu. Bu sabah kaçırmışım.

Dükkânımın kapısı açılıp Milo elinde kocaman bir buket pembe gülle içeri girdiğinde dudaklarımda beliren yumuşak gülümseme daha da genişledi.

Ona doğru koşup kollarına atlayabilirdim ama kızgınmış gibi davranmayı seçtim çünkü bu adam bugün açıkça duygularımla oynuyordu.

Önümde durduğunda, Milo beni öpmek için eğildi, ama yüzümü başka tarafa çevirdim, sadece onun kıkırdaması için. "Birileri bu sabah çok kızgın."

"Mh-hmm. Özür çiçekleriyle de bir yere varamazsın." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve Milo'nun odanın ortasındaki yuvarlak masaya doğru yürüyüp eski çiçekleri yenileriyle değiştirmesini izledim.

"Bunlar özür çiçekleri değil," dedi. "Restoranın hazır olduğundan emin olmak için erken ayrılmak zorunda kaldım ve sonra da çiçekleri almak zorunda kaldım."

"Hangi restoran?" Bilgisayara girdim ve takvimi kontrol ettim. Takvimde ikimiz için de akşam yemeği planı yoktu. "Bana söylemediğin planların mı var?"

Bana her zaman planlarını anlatırdı, bilmeme gerek olmayan en küçük şeyleri bile.

"Var." Milo bana doğru geri dönerken gülümsedi. Eski çiçekleri tezgâhın altındaki çöpe attı, sonra tüm dikkatini tekrar bana verdi. "Michael işten sonra seni almaya gelecek."

"Kalmıyor mu?" Kaşlarım birbirine yaklaştı, içimde bir şaşkınlık oluştu.

"Hayır, benimle bazı ayak işlerini halletmesi gerekiyor."

İşte bu yeniydi. Bir yılı aşkın süredir burada yalnız kalmamıştım... Bu biraz korkutucuydu.

"Neden bana bundan bahsetmedin?" diye sordum.

"Sana şimdi söylüyorum." Kollarını arkadan boynuma doladı ve başımın tepesine bir öpücük kondurdu.

"Ya başka planlarım varsa?"

"O zaman onları iptal ederdin."

"Michael beni neden alıyor?" Kollarının arasında döndüm ve ona baktım. "Sen neden almıyorsun?"

"Çok fazla soru soruyorsun, cuore mio." Başını bana doğru sallayarak tısladı.

"Ve sen en önemlilerinden kaçırıyorsun."

"Öyle miyim?" Kol saatindeki zamanı kontrol etti. "Şuna bakar mısın? İşe geç kalmamak için gitmem gerekiyor."

Milo eğildi, beni öpmeye çalıştı ama bir kez daha başımı çevirdim.

Kıkırdadı. "Hâlâ öpücük yok mu? Pekâlâ. Sonra görüşürüz aşkım."

"Eğer benimle konuşmuyorsan, ben senin aşkın değilim."

Bana bakmaya devam edebilmek için geri geri çıkış kapılarına doğru yürümesini izledim. "Seninle konuşuyorum."

"Ukala herif."

Bana göz kırptı, sonra arkasını döndü ve el sallayarak veda etti. "Seni seviyorum."

Michael beni saat altıda restorana bıraktı ki bu beklediğimden daha erken bir saatti. Genellikle Milo ve ben sekizden önce yemeğe çıkmazdık.

Dışarıda hava yavaş yavaş kararıyor, bu da restoranın pembe ışıklarını ortaya çıkarıyordu. Bu manzara karşısında başımı sallamaktan kendimi alamadım çünkü pembe ışıklar kesinlikle Milo'nun eseri idi. Etrafta insan olmaması da öyle.

Restorana tek bir kişi bile girip çıkmıyordu ve pencereden içeri baktığımda da kimseyi göremiyordum. İçerisi karanlıktı, dışarıdaki pembe ışıklar olmasa restoranın kapalı olduğunu düşünecektim.

Tamam, sanırım başka bir yerde olmam gerekseydi Michael beni binanın önüne bırakmazdı.

Milo'ya mesaj gönderip içeride olup olmadığını sormak için telefonumu çıkardım ama onun yerine mesajını okudum.

Milo: Biraz geç kalıyorum. Bensiz gir.

İç çekerek telefonumu çantama geri koydum ve girişe doğru yöneldim. Kapıya yaklaştığımda bir çalışan kapıyı benim için açtı. Elbette Milo geç kalsa bile kapıyı kendim açmayacağımdan emindi.

"İyi akşamlar Bayan Adams," dedi bana kapıyı açan kadın. Şaşırtıcı bir şekilde beni bir masaya yönlendirmedi ya da en azından nereye gideceğimi söylemedi. Tek yaptığı bana pembe bir zarf uzatıp uzaklaşmak oldu.

Zarfı açtım, ne beklemem gerektiğinden emin değildim.

Benimle çatıda buluş.

Çatıda mı? Bu restoranın bir çatı katı olmasını umuyordum çünkü bir pencereden ya da merdivenden tırmanmak zorunda kaldığım anda buradan gitmiştim.

Zarfı çantama atıp yukarı çıkmak için merdivenlere yöneldim ama merdivenleri süsleyen pembe gül yaprakları ve mumları görünce olduğum yerde durdum.

Merdivenlerin başında, masanın üzerinde duran pembe bir zarf daha buldum. Onu aldım, açtım ve başka bir not okudum.

Sana aşık olmamın senin hiç fark etmediğin beş nedeni:

- Sevdiğiniz bir şey hakkında konuşurken yüzünüzde beliren o küçük gülümseme yüzünden
- İnsanlar utanç verici bir şey yaptığında gözlerinizi televizyona çevirme şekliniz yüzünden
- Pembe bir şey gördüğünüzde gözleriniz ışıldadığı için

- Her sabah iyi bir kahvaltının ilk ısırığından sonra yaptığınız o küçük mutluluk dansı yüzünden
- Aptalca bir şey söylediğim her seferinde senden kaçan iç çekiş yüzünden.

Son nedene güldüm.

Şimdiye kadar, nihayet tüm bunların neyle ilgili olduğunu anlamıştım; ancak kafamın içinde bir parça bana umutlanmamamı söylüyordu. Beklediğim şeyi beklersem, hayal kırıklığına uğramak için çok yer vardı.

Notu elimde tutarak, zemindeki gül ve mum yolunu takip ederek başka bir merdiven setine ulaştım.

Merdivenlerin üstündeki kapı açıktı ve akşam güneşinin bir kısmını restorana yansıtıyordu ama çok fazla değildi.

Merdivenlerden yukarı çıkarken duvara yapıştırılmış son bir zarf buldum. Yırtıp attım, okurken gözlerim yaşardı.

Senin hakkında en çok sevdiğim beş şey:

- Herkesi nasıl bu kadar önemsiyorsun?
- Küçük şeyler için çok heyecanlanman
- Sevdiğiniz insanlara her zaman destek olmanız
- Gülümseme şeklin, özellikle bana baktığını fark etmeyeceğimi düşündüğünde
- Benden yardım istemek ve kendimi işe yarar hissetmemi sağlamak için bazı şeyleri yapamıyormuş gibi davranman

Kalbim bir iki kez çarptı. İlk satırı okuduğumda yüzeysel şeyler bekliyordum ama bunlar detaydı. Bana gerçekten dikkat ettiği için fark ettiği derin şeylerdi.

Her adımda daha da geriliyordum, gözyaşlarım yüzümden akmaya başlamıştı ve yakın zamanda duracak gibi de görünmüyordu.

Bir süredir bu konu hakkında konuşuyorduk ve diğerleri bunun çok erken olduğunu düşünürken, ne Milo ne de ben öyle düşünmüyorduk. Yine de bu yıl gerçekleşeceğini düşünmüyordum.

Merdivenlerin tepesine yaklaştığımda, alacakaranlığın yumuşak tonları gökyüzünü pembe ve lavanta tonlarına boyuyordu. Mum ışıkları titreyerek çatıya sıcak bir parıltı yayıyor ve güvertenin her tarafına pembe gül yaprakları saçılıyordu.

Kalbim hızlandı, o kadar ağır atıyordu ki mümkün olsaydı göğsümden fırlayacaktı.

Milo çatının ortasında durmuş, her adımımı izliyordu. "Randevumuza geç kalacağıma gerçekten inanmadın, değil mi?"

Başımı salladım, bu bir yalan olsa bile. Açıkçası, onun sözlerine mi yoksa önümdeki her şeye mi tepki verdiğimden bile emin değildim.

Tam önünde durduğumda endişeyle gülümsedi ve benimkini tutarken ellerinin titrediğini fark ettim.

"Tanıştığımız güne dair anılarının sınırlı olduğunu ve beni neredeyse unuttuğunu biliyorum... ama benim için o günden beri aklımdan çıkmadığın tek bir gün bile olmadı," dedi ve gülmem mi yoksa ağlamam mı gerektiğinden emin değildim, bu yüzden ikisini de yaptım.

"Bu kaçış fantezisi gerçekliğime, evime dönüşmeden önce uzun yıllar boyunca benim kaçışım oldun. Günüm ne kadar kötü geçerse geçsin, eve geldiğimde senin yüzünü göreceğimi, seni kollarıma alacağımı ve birdenbire artık hiçbir şeyin önemi kalmayacağını biliyorum. Tüm gezegende kötü günleri muhteşem bir şeye dönüştürebilen tek kişi sensin. Sadece orada bulunarak kaşlarını çatanları gülümsemeye dönüştürebilen tek kişisin." Yüzümü sardı, gözyaşlarımı silmek için başparmağını gözlerimin altından geçirdi. "Ve sen kesinlikle bir artı üçün kaç ettiğini bilmek için en az bir dakikaya ihtiyacı olan tek kişisin."

"Dört," diye cevap verdim, gözyaşlarımın arasından gülerek. "Ben matematikte o kadar kötüyüm."

"Nasıl istersen, cuore mio."

Ona hafifçe vurdum, karşılığında sadece bir kıkırdama aldım. "Şimdi, eğer sakıncası yoksa, konuşmanın geri kalanını dinlemek istiyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, söyleyecek fazla bir şey yok. Sadece tüm evrendeki en iyi insan olduğumu ve tamamen benim olduğun gerçeğiyle gurur duyduğumu söyleyebilirim. Sen yanımda olmadan, yüzüğümü parmağına takmadan ve her günümü kahkahalarla ve sonsuz bir sevgiyle doldurmadan bir saniye daha yaşamayı hayal edemiyorum. Seni çaldığım, herkesin hayatında var olabilecek en iyi insana sahip olma şansını elinden aldığım için beni tüm evrendeki en bencil insan yapmanı istiyorum." Elini cebine attı, kadife bir yüzük kutusu çıkardı ve tek dizinin üzerine çöktü. "Evlen benimle, Sterlie. Bencilce davranmama ve hayatımızın geri kalanında sana benim dememe izin ver."

Gözyaşlarımdan dolayı görüşüm o kadar bulanıktı ki kutuyu açtığında yüzüğü bile göremedim ama bunun bir önemi yoktu çünkü bana yüzük almamış olsaydı bile evet derdim.

"Evet," diye bağırdım, sesimi bulamıyordum. Dizlerimin üzerine çöktüm ve kollarımı boynuna doladım. "Seninle evleneceğim."

Kolları vücuduma sıkıca sarıldı, rahatlama iç çekişi o kadar duyulabilirdi ki, zaten çok fazla duyguyla boğulmamış olsaydım gülerdim. Milo geri çekildi, beni olabildiğince rahat tutabilmek için yere oturdu ama yine de soğuk taşın üzerine oturan kişinin ben olmadığımın emin oldu.

Zaman bir süreliğine durmuş gibiydi, nişanlımın kucaklamasının sıcaklığının tadını çıkarırken etrafımızdaki dünya kayboluyordu.

Bir süre sonra geri çekilip elime uzanmadan önce, "Yüzüğü parmağına takmama izin ver," dedi. Milo yüzüğü kutudan çıkarıp yüzük parmağıma geçirdi.

Biraz fazla boldu ama Milo'nun yeniden boyutlandırmasının uzun sürmeyeceğinden emindim. Ve onu tanıdığım kadarıyla

Yüzüğü yeniden boyutlandırarak kişinin işi berbat etmediğinden emin olmak için fazladan durup izlemek zorunda kaldım.

Sonunda yüzüğe baktım ve ne kadar güzel olduğunu görünce nefesim kesildi.

Yüzük altındı ve üzerinde büyük pembe bir elmas vardı. Pembe pırlantanın her iki yanında beşer tane daha küçük, normal pırlanta, üstte ve altta da birer tane vardı.

Hayatım boyunca hiç pembe pırlanta yüzüğüm olmadı, çünkü gerçek bir pembe pırlanta servet değerindeydi ve sahte pırlanta takmaktansa hiç takı takmamayı tercih ederdim.

"Yüzüğü beğendin mi?" diye sordu, elimi elinin içinde tutarken. "Beğendim mi? Yüzüğe bayıldım!"

Bana bakarken, gözleri daha önce hiç kavrayamadığım kadar hayranlıkla doluydu. Sanki ruhlarımız birleşmiş, ya onunla olacağıma ya da başka hiç kimseyle olmayacağıma karar vermiş gibiydi. Dürüst olmak gerekirse, Milo'nun bana uykumda anlattığı şeyleri bir tür bilinçaltı mesajı gibi hatırlıyor da olabilirdim.

Genelde benden önce uyurdu ama bu adamla kim bilebilirdi ki?

"Güzel, çünkü size uyumlu küpeler ve kolyeler de aldım. Hepsi iade edilemez."

Gülmekten vücuduna doğru öne düştüm. "Çoğul mu?"

"Tabii ki. Nişanlımın biraz çeşitliliğe ihtiyacı var." Milo dudaklarını başımın yan tarafına bastırdı. "Şimdi, hadi, içine biraz yemek koyalım ki seni eve götürüp bütün gece boyunca sikebileyim."

"Her zaman çok romantiksin."

Son

İletişimde Kalın

Yeni sürümlerden, bonus içeriklerden, benimle sohbet etmekten ve daha fazlasından haberdar olmak için beni sosyal medyada takip edin.

Instagram: [@authorjoelinafalk](https://www.instagram.com/authorjoelinafalk)

TikTok: [@authorjoelinafalk](https://www.tiktok.com/@authorjoelinafalk)

Web sitesi:

www.joelinafalk.com

Gelecek sürümler, özel içerikler ve diğer yeniliklerden ilk siz haberdar olmak için Bültenime abone olmayı unutmayın.
daha fazla!

<https://www.joelinafalk.com/newsletter>

AYRICA JOELINA FALK TARAFINDAN

DONDURULMAMIŞ DÖRT SERİ:

Dokuz Gün #1

Sekiz Hafta #2

Yedi Ay #3

Altı Yıl #4

TARTARUS KULÜBÜ SERİSİ:

Işığın Tadı #1

Karanlığın Tadı #2

NY SWEETHEARTS SERİSİ:

Ya Kırılırsak? #1

YAZAR HAKKINDA

Joelina Falk mutlu sonla biten çağdaş ve karanlık romanlar yazıyor ama kitaplarına biraz acı katmaktan da çekinmiyor. Kelimelerin içinde kolayca kayboluyor ve yepyeni evrenler yaratmayı seviyor.

Gözleri bilgisayar ekranına veya bir kitaba yapışık olmadığında, kesinlikle rahatlatıcı şovunu yeniden izliyor veya okunacak bir sonraki kitap için sosyal medyayı araştırıyor.

Kitaplarının bonus içeriği için şu adrese gidin: <https://www.joelinafalk.com/bonus-content>

Benimle irtibatta kalın!

WEB SİTESİ:

www.joelinafalk.com

INSTAGRAM:

www.instagram.com/authorjoelinafalk/

TIKTOK:

www.tiktok.com/@authorjoelinafalk